

עיר וקדיש מזו שמיא נחית

ט"ל תשבת מפיי זרעו

ספר

זוהר השבת

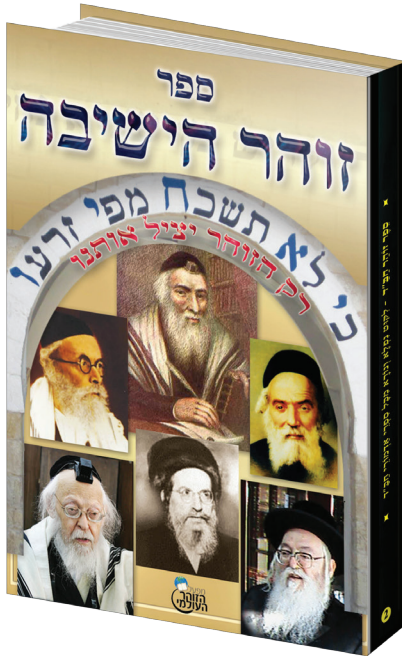
המחולק

בזוהר דא יפקון מן גלותא ברחמי

והמשכילים יזהרו כלזוהר הרקיע

חוברת מספר 81

תמוז תשע"ד - עיה"ק בית שמש תובב"א

ספר זוהר השבת המחולק

מחלק לפרשיות השבוע, כ-3-4 דפים בשבוע,
ובכך תוכל כל שבת לזכות למאה מליון שנה תורה.
כל המאמרים של הזוהר הקדוש על שבת עם תרגום הזוהר ועוד,
מחלק לקטעים עם כותרות, כדי להקל על הלומד.
חלוקה נוספת לג' סעודות של שבת:

- שמונה פרקים [א-ח] לסעודה הראשונה: דפים כז-פד.
- שמונה פרקים [ט-טז] לסעודה השנייה: דפים פה-קמ.
- שמונה פרקים [יז-כד] לסעודה השלישית: דפים קמא-קצח.

יוצא לאור על ידי מפעל הזוהר העולמי בעיר הקודש בית שמש תוכב"א
שנת "אלף המגן תלוי עליו" [אלף המגן תלוי עליו" עם הפולל. בנימטריה: 772]
"וכרד עלינו שנה טובה", - "ביאת משיח", - "מזן העולם ומשיח בן דוד",
תשע"ב לפ"ק

מפעל הזוהר העולמי

רבי שלום יהודה גראס שליט"א
האדמו"ר מהאלמין
חיבר למעלה מאלף ספרים
על כל מקצועות התורה

סניף בת ים
רחוב בר יהודה 50
בת ים יצ"ו ארץ ישראל
טל: 0527651911

מחפשים תורמים
להדפיס מאות אלפים
עד 15 מיליון של תיקוני
זוהר "תיקון מג"
לחלקם ל-15 מיליון
יהודים בחינם.
התורמים משלמים ישר
לדפוס!
ובתוך כמה ימים
מקבלים הסחורה בע"ה.

**האם יש מחשב
שיוכל לחשב את
הזכות הגדולה
שיכולים לזכות בכסף
קטן?**

לפרטים: 052-7651911

עימוד ועיצוב ספרים מקצועי
'מקראי אור'
0527615936

פֶּתַח דְּבָר

ברוך ה', שהחיינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה שהקדוש ברוך הוא, מלך עוזר ומושיע ומגן, עזר בעדנו להוציא לאור עולם, את ספר זוהר השבת.

ברצוננו להבהיר ללומדים היקרים את מטרת הספר ואת האופן שבו ממלץ ללמד את הספר.

ספר "זוהר השבת" למעשה הוא פרי רעיונו של האדמו"ר מהאלמין שליט"א, העומד בראש ובנשיאות מפעלינו, "מפעל הזוהר העולמי", לשם ולתפארת.

הרעיון הוא שכל אב וראש משפחה, יוכל ללמד עם בניו בעת סועדם יחד את סעודת שבת, את עניני השבת והלכות השבת בזוהר הקדוש עצמו, וזה גם מתרגם ללשון הקודש, למען יוכל כל אחד להבינו.

האדמו"ר שליט"א חלק את הספר לעשרים וארבעה פרקים, למען יוכלו לגמרו פעמים בשנה. דהינו, בתחלת השנה בפרשת בראשית לומדים פרק א', וכן כעבור חצי שנה בפרשת שמני מתחילים עוד הפעם פרק א'. אפשר גם לגמרו כל שבת. דהינו, שלומד כל סעודה שמונה פרקים, כמו שלומד שמונה פרקים משניות בכל סעודה, ובזה יוכל להרויח כל שעה בשבת מאה מליון שנה תורה, ויארץ בשלחנו את רבי שמעון בר יוחאי זיע"א בכל סעודת שבת, וירגיש בכל שבת מעין עולם הבא.

המוציאים לאור

האדמו"ר מהאלמין הגה"צ הרב שלום יהודה גרוס

מייסד מפעל הזוהר העולמי

נחל לכיש 24/8 בית שמש, טל: 054-8436784

האדמו"ר מהאלמין שליט"א, נולד בהונגריה, עלה לארץ בשנת תש"ו. בשנת תשכ"ב היגר לברוקלין. לפני 40 שנה - הקים הרבה ארגונים: בשנת תשכ"ה, הקים ועד העולמי למען קדושת בית הכנסת, ונדפסו ספרים וקול קורא'ס. בשנת תשכ"ו, ערך מלחמה גדולה נגד המזווזות הפסולות, בשנת תשכ"ז, ערך מערכה גדולה נגד סימילאק מחלב עכור, ומאו לראשונה יצרו סימילאק מחלב ישראל. בשנת תשכ"ז, הקים ארגון הצלה, ונדפסו ספר, וקול קורא'ס. בשנת תשכ"ז, ערך מערכה גדולה על שנכשלים באכילת תולעים בהכשר למהדרין מן המהדרין, בשנת תשכ"ח, ערך מערכה גדולה על אוהרת זמן קריאת שמע ותפלה. בשנת תשכ"ח, הקים ארגון ובית דין צדק לכשרות וטהרת המקוואות. בשנת תשכ"ט, יזם הדפיס והפיץ לראשונה חק לישראל שבועי, ונדפסו 54 פרשיות בודדות, ועשר כרכים. בשנת תשל"ב-ס"ב, ערך מלחמה כבידה על כשרות השחיטה, בשנת תשל"ד, הקים ארגון ועד הכשרות התאחדות הקהילות, ונדפסו 39 ספרים וקול קורא'ס. בשנת תשל"ה, הקים את הרעיון הדף היומי, ופרסמו כל שבוע בעיתונים על הרעיון של לימוד דף היומי, ונדפסו גם כן במדריך לכשרות # 2. בשנת תשל"ה, ערך מלחמה גדולה למען קדושת השבת. בשנת תשל"ט-ס"ג, ערך מלחמה כבידה על כשרות הניקור, בשנת תשמ"א-ס"ד, ערך מלחמה כבידה על תיקון עירובין בארה"ב, בשנת תשמ"ו יצא לאור ספר הסכמות ומכתבים 1.296 מכתבים. בשנת תשס"ג שלח לארצינו הקדושה כמה מיליוני ספרים ועוד 320 אלף דיסקים [בכל דיסק לערך 500 ספרים] ונחלקו בחינם בכל הארץ, ול-150.000 חיילים בצבא. בשנת תשס"ד שלחו לא"י עוד 250.000 דיסקים של 7000 קבצים ספרים בחינם. בשנת תשס"ד, הקים מפעל עולמי ללימוד הלכה יומית מחבר רומ"א, ונדפסו ספרי שו"ע מחבר רומ"א, וקול קורא'ס, ומודעות בהרבה עיתונים. בשנת תשס"ו - 2007 עלה לארץ, הקים את "מפעל הזוהר העולמי", ומאו פועל במסירות נפש, יזם וליה, לזכות כל אחד מישראל בקריאה יומית של דף הזוהר היומי, ובכך לממש בפועל את הבטחתם וצוואתם של רשב"י וגדולי הצדיקים, שבזכות הזוהר, יצא עם ישראל מהגלות ברחמים, והמשיח יבוא.

בעהמ"ח"ס: "אין ליכט פון תורה" - 887 חלקים, "אכילת מצות בישראל" - 7 חל', "אפיית המצות" - 3 חל', קובץ ספרי ארץ ישראל - 26 חלקים, "שמירת המצוות כהלכתן" - 58 חל', קובץ ספרי כשרות - 53 חל', "נפש ישעיה" על מאכלות אסורות - 7 חל', קובץ ספרי שחיטה - 26 חל', קובץ ספרי ניקור - 33 חל', קובץ ספרי שמירת שבת - 18 חל', קובץ ספרי מקוואות - 8 חל', "שמירת הברית" - 10 חל', "דברי תורה" עה"ת - 7 חל', קובץ ספרי סת"ם - 22 חל', קובץ ספרי קדושת ביהמ"כ - 17 חל', "מקדש מעט", "ואמרו אמן", "עניינת אמן כהלכתו", "יצחק לשוח", ועוד. "שכר ועונש" - 6 חל', "אור הזוהר" - 5 חל', "זוהר השבת" - 5 חל', "זוהר חק לישראל" - 5 חל', "מאורות הזוהר" - 15 חל', "תיקוני זוהר" - 2 חל', "תיקוני זוהר" - 29 חל', "זוהר היומי" - 6 חל', "זוהר היומי" - 12 חל', זוהר עם פירוש הסולם, זוהר היומי - 70 חל', "זוהר תורה" - 54 חל', "תיקוני הזוהר", "אדרא רבה" ו"אדרא זוטא" עם עוד 6 ספרים, "ספרא דמשכנא", "ספרא דצניעותא" ועוד. עלוני הזוהר - 39 חל', ועוד יותר מאלף ספרים וחוברות על הזוהר הקדוש. על כל הנ"ל,

בשנת תשס"ו, הקים בארץ ישראל מפעל הזוהר העולמי. ונדפסו קרוב ל-2000 ספרים חוברות וקול קורא'ס. על הדברים הנ"ל פרסם ספרים וקול קורא'ס, בלשון הקודש, באדיש ובאנגלית, ובעוד הרבה שפות. - מפין מיליוני ספרי זוהר הדף היומי של הזוהר, ועוד, המחולק בתפוצה עצומה בבתי כנסיות ובתי מדרשות, חנויות, קברי צדיקים, ארגונים גדולים, כגון ערוץ הידברות, בתי אב בכל רחבי הארץ ובחול. - הקים את "קול השב"י" "קול הזוהר" לשמיעה של הזוהר היומי, ושומעים דרשותיו. כיום מתגורר בבית שמש, מפין דרשותיו מידי שבוע ברדיו 2000, ומעביר הרצאות בכל רחבי הארץ.

1. ונדפסו ספרים וקול קורא'ס. 2. ונדפסו ספרים וקול קורא'ס. 3. ונדפסו ספרים וקול קורא'ס. 4. ונדפסו ספרים וקול קורא'ס. 5. ונדפסו מאות ספרים וקול קורא'ס. 6. ונדפסו ספרים וקול קורא'ס. 7. ונדפסו מאות ספרים וקול קורא'ס. 8. ונדפסו מאות ספרים וקול קורא'ס.

הקדמה

‘שִׁמְרוּ הַשַּׁבָּת וְיִלְמְדוּ הַזֶּהָר, כָּל קְהַל עַדַת יִשְׂרָאֵל, וּבְזֶה וּדְאֵי יִזְכוּ לְכָל יִשְׂרָאֵל יֵשׁ לָהֶם חֵלֶק לְעוֹלָם הַבָּא’, וּמִיָּד נִגְאָל, כִּדְאִיתָא בְּשַׁבָּת (דף קי”ח ע”ב): אָמַר רַבִּי חִיָּיא בַר אַבָּא אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן, כָּל הַמְּשַׁמֵּר שַׁבָּת כְּהִלְכָתוֹ, אֵפִילוּ עוֹבֵד עֲבוּדָה זָרָה כְּדוֹר אָנוּשׁ, מוֹחֲלִין לוֹ, שְׁנֹאֲמַר “אֲשֶׁרִי אָנוּשׁ יַעֲשֶׂה זֹאת וּבֶן אָדָם יִחְזִיק בָּהּ שֹׁמֵר שַׁבָּת מִחֲלָלוֹ”, אֵל תִּקְרִי מִחֲלָלוֹ, אֲלֵא מִחֻול לוֹ, אָמַר רַב הַיְוֵדָה אָמַר רַב, אֲלֵמְלִי שְׁמַרוּ יִשְׂרָאֵל שַׁבָּת רֵאשׁוּנָה, לֹא שְׁלֹטָה בְּהֵן אִמָּה וְלִשׁוֹן, שְׁנֹאֲמַר “וַיְהִי בַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי יֵצְאוּ מִן הָעַם לְלֶקֶט”, וּכְתִיב בַּתְּרִיָּה “וַיָּבֵא עַמְלֶק”.

אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן, מִשׁוּם רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחִי, אֲלֵמְלִי מְשַׁמְרֵי יִשְׂרָאֵל שְׁתֵּי שַׁבָּתוֹת כְּהִלְכָתָן, מִיָּד נִגְאָלִים, שְׁנֹאֲמַר “כֹּה אָמַר ה’ לְסַרְיִסִים אֲשֶׁר יִשְׁמְרוּ אֶת שַׁבָּתוֹתַי”, וּכְתִיב בַּתְּרִיָּה “וַהֲבִיאוֹתִים אֵל הַר קְדוֹשִׁי” וְגו’.

וְאִיתָא בְּזֶהָר הַקְּדוֹשׁ פְּרֻשְׁת יִתְרו (פ”ט ע”א): תֵּאנָא, בְּהַאי יוֹמָא, דְּאִזְרִייתָא מִתְעַטְרָא בֵּיהּ, מִתְעַטְרָא בְּכֻלָּא, בְּכָל אִינוּן פְּקוּדֵין בְּכָל אִינוּן גְּזֵרִין וְעוֹנְשֵׁין, בְּשַׁבְּעִין עֲנַפִּין דְּנִהוּרָא, דְּנִהוּרִין מִכָּל סֵטְרָא וּסֵטְרָא. מָאן חֲמִי, עֲנַפִּין דְּנַפְקִין מִכָּל עֲנַפָּא וְעַנְפָּא, חֲמִישָׁא קִימִין בְּגוֹ אֵילָנָא, כְּלָהוּ אַנְפִּין בְּהוּ אַחֲדִין. מָאן חֲמִי, אִינוּן תְּרַעִין דְּמִתְפַּתְחוּ בְּכָל סֵטְר וּסֵטְר, כְּלָהוּ מִזְדִּהְרִין וְנִהְרִין, בְּהַהוּא נִהוּרָא דְּנַפִּיק וְלֹא פִּסְקָ.

[וּבִתְרַגּוּם לְלִשׁוֹן הַקְּדוֹשׁ: שְׁנִינּוּ, בַּיּוֹם הַזֶּה שֶׁהַתּוֹרָה מִתְעַטֶּרֶת בּוּ, מִתְעַטֶּרֶת בְּכָל, בְּכָל אוֹתָן מִצְוֹת, בְּכָל אוֹתָן גְּזֵרוֹת וְעֲנָשִׁים, בְּשַׁבְּעִים עֲנַפִּים שֶׁל אוֹר שֶׁזוֹהָרִים מִכָּל צֵד וְצֵד. מִי רָאָה הָעֲנַפִּים שֶׁיּוֹצְאִים מִכָּל עֵנָף וְעֵנָף, חֲמִשָּׁה עוֹמְדִים בְּתוֹךְ הָאֵילָן, וְכָל הַפְּנִים אַחוּזִים בָּהֶם? מִי רָאָה אוֹתָם שֶׁעֲרִים שֶׁנִּפְתְּחוּ בְּכָל צֵד וְצֵד, וְכֵלֶם זוֹהָרִים וּמְאִירִים בְּאוֹתוֹ הָאוֹר שֶׁיּוֹצֵא [וְלֹא פּוֹסְקִי?]

קָל כְּרוּזָא נַפִּיקָ, אֲתַעְרוּ קְדִישֵׁי עֲלִיוֹנִין, אֲתַעְרוּ עַמָּא קְדִישָׁא, דְּאֲתַבְּחַר לְעִילָא וְתַמָּא. אֲתַעְרוּ חֲדוּתָא לְקַדְמוֹת מְאִרְכִּיכוּן. אֲתַעְרוּ בְּחֲדוּתָא שְׁלִימְתָא. אֲזַדְמְנוּ בַּתְּלַת חֲדוּוֹן, דְּתַלַּת אֲבָהוּן. אֲזַדְמְנוּ לְקַדְמוֹת מְהִימְנוּתָא, דְּחֲדוּוּה דְּכָל חֲדוּתָא. זְכָאָה חוּלְקִיכוּן, יִשְׂרָאֵל קְדִישֵׁין, בְּעֵלְמָא דִּין וּבְעֵלְמָא דְּאֵתִי. דָּא הוּא יְרוּתָא לְכוּן, מִכָּל עַמִּים עוֹבְדֵי עֲבוּדָת כּוֹכְבִים וּמְזוֹלוֹת. וְעַל דָּא כְּתִיב, “בִּינִי וּבֵין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל”.

[וּבִתְרַגּוּם לְלִשׁוֹן הַקְּדוֹשׁ: קוֹל הַכְּרוּז יוֹצֵא: הַתְּעוֹרְרוּ קְדוֹשִׁים עֲלִיוֹנִים, הַתְּעוֹרְרוּ הָעַם הַקְּדוֹשׁ שֶׁנִּבְחַר לְמַעַלָּה וּלְמַטָּה, עוֹרְרוּ שְׁמִחָה כְּנֶגֶד רְבוּנְכֶם, הַתְּעוֹרְרוּ בְּשִׂמְחָה שְׁלֵמָה, הַזְדַּמְנוּ לְשִׁלֵּשׁ שְׂמֻחוֹת שֶׁל שְׁלֹשֶׁת הָאֲבוֹת, הַזְדַּמְנוּ לְקִרְאָת הָאֲמוּנָה שֶׁל שְׂמֻחַת כָּל הַשְּׂמֻחוֹת. אֲשֶׁרִי חֲלַקְכֶם,

הקדמה ♦ זֵהַר הַשֶּׁבֶת

ישראל קדושים, בעולם הזה ובעולם הבא! זוהי ירשה לכם מפל העמים עובדי עבודת פוכבים ומזלות. ועל זה כתוב "ביני ובין בני ישראל" [ישראל].

אמר ר' יהודה, הכי הוא ודאי. ועל דא כתיב "זכור את יום השבת לקדשו", וכתוב (ויקרא ט) "קדושים תהיו כי קדוש אני ה'". וכתוב, (ישעיה נח) "וקראת לשבת ענג לקדוש ה' מכובר".

[ובתרגום ללשון הקדש: אמר רבי יהודה, כך הוא ודאי. ועל זה כתוב "זכור את יום השבת לקדשו", וכתוב (ויקרא ט) "קדושים תהיו כי קדוש אני ה'". וכתוב (ישעיה נח) "וקראת לשבת ענג לקדוש ה' מכובר".]

תאנא, בהאי יומא, כל נשמתיהון דצדיקאי, מתעדניו בתפנוקי עתיקא קדישא, סתימא דכל סתימיו. ורוחא חדא מענונא דההוא עתיקא קדישא מתפשטא (ההוא מתפשט) בכלהו עלמיו, וסלקא ונחתא, ומתפשטא לכלהו בני קדישין, לכלהו נטורי אורייתא, וניחין בנייהא שלים, מתנשי מכלהו, כל רוגזין, כל דינין, וכל פולחנין קשין. דא הוא דכתיב, (ישעיה יד) "ביום הניח ה' לך מעצבך ומרגזך ומן העבודה הקשה", בגיני פה, שקיל שבתא לקבל אורייתא.

[ובתרגום ללשון הקדש: שנינו, ביום הזה כל נשמות הצדיקים מתעדנים בתפנוקי העתיק הקדוש, נסתר כל הנסתרים, ורוח אחת מהענג של אותו העתיק הקדוש מתפשטת (ההוא מתפשט) בכל העולמות, ועולה ויורדת, ומתפשטת לכל הבנים הקדושים לכל שומרי התורה, ונחים במנוחה שלמה, נשפחים מקלם כל הרגזים, כל הדינים וכל העבודות הקשות. זהו שכתוב (שם יד) "ביום הניח ה' לך מעצבך ומרגזך ומן העבודה הקשה", משום כך שקולה שבת כנגד התורה].

וכל דנטיר שבתא, כאילו נטיר אורייתא כלא. וכתוב (ישעיה נו) "אשרי אנוש יעשה זאת וכן אדם יחזיק בה שומר שבת מחללו ושומר ידו מעשות כל רע". אשתמע, דמאן דנטיר שבת, כמאן דנטיר אורייתא כלא.

[ובתרגום ללשון הקדש: וכל מי ששומר שבת, כאלו שומר את כל התורה. וכתוב (ישעיה נו) "אשרי אנוש יעשה זאת וכן אדם יחזיק בה שומר שבת מחללו ושומר ידו מעשות כל רע". נשמע, שמי ששומר את השבת כמי ששומר כל התורה].

ובזוהר שם (פ"ט ע"ב): אמר ליה, [רבי שמעון לרבי יודאי] חיד, לית עלמא אלא לאניון חבריא, דמשתדלי באורייתא [חיד, לא נברא העולם אלא לאלו החברים העוסקים בתורה] וידעין סתימי אורייתא. [ויודעים הסודות שבתורה].

ומכל דברי חז"ל אלו רואים, שלא נברא העולם אלא לאלו החברים העוסקים בתורה ולומדים סודות התורה, ומקדשים עצמם בלימוד הסוד בשבת קודש.

על כן, אודה ה' בכל לבב בסוד ישרים ועדה, על שזיכני להגיע עד הלום, ימי שנותינו כצל וכחלום יעוף, ולפני כארבעים שנה, חשקתי מאד לזכות את כל ישראל בלמוד הזהר הקדוש, וכמה הרפתקאי דערו עלי, וזיכני ה' יתברך, בשנת תשכ"ט, להדפיס את הספר

"נפלאות הזהר", של הזה"ק רבי יודל ראזנבערג זי"ע, ועוד ספרים רבים, ולפני כעשרים ושש שנים, התעוררתי לפרסם את דבר למוד הזהר הקדוש בכל העולם, שכל אחד ילמד, ויתעורר, ויתלהב לבו, לעבודת הקדוש ברוך הוא, וילקרב הגאולה ברחמים, כהבטחה שנאמרה משמים לרבי שמעון בר יוחאי זיע"א: "בספרא דא יפקון מן גלותא ברחמי", וכמה כחות והשקעה מסרנו על זה, במשך כחצי שנה נסעתי כל יום כארבע שעות נסיעה וטלטולי דרכים, שעתים הלוך ושעתים חזור למונסי, ששם שכרנו חדר, כדי שלא ימצאו אותי, ולא יפריעוני בעבודה הקדושה הזו^א, ועבדנו על הזהר הקדוש כל יום שתיים עשרה שעות, יחד עם עוד אברך, ולזה לקחתי הלוואת כעשר אלף דולר (בערך של אז, שהיום נחשב כששים אלף דולר). וכל זה עלה במאמצים גדולים, ובאמצע נשבר המחשב כמה וכמה פעמים, ואחר כך תיקננו כמה וכמה פעמים, ועוד פעם נשבר, וקנינו מחשבים חדשים, וגם הם התקלקלו, וכל כך הרבה הפרעות ומניעות היו לי, ושכרנו מכונת צלום מחברה עם בטוח, ועוד היה איש מחשבים צמוד, וכל הזמן היה הפרעות וקלקולים מה שאי אפשר לתאר, ויש הרבה מה לספר... עד שכבר פשוט לא רצו אנשים, ופחדו לעבוד על זה, שהפסידו על זה הרבה כספים, וכך נשארה העבודה באמצע, שלא היה מי שמוכן להמשיך במסירות נפש^ב, ובהביטי על זה שבתאי ואראה, כי בלי תפלה חזקה מאד, ותחנונים לה' יתברך, אי אפשר להצליח (וכמו שאכתב בהמשך), והנראה שכדי לזכות לסיעתא דשמיא מיחדת צריך גם זכות ארץ ישראל שתצטרף, ואוירא דארץ ישראל מחפים, וכנראה שמשמים המתינו עד שאשוב מגלות אמריקה לארץ הקדש, וכמו שידוע מהבן איש חי זי"ע שצוה להדפיס את ספריו הקדושים דוקא בארץ ישראל, שכח קדשתה מסייע ומגן.

לפני כשלוש שנים נסעתי לציון הרשב"י, ושהיתי בצפת בדירה המשקיפה על ציון הרשב"י^ג זיע"א. ואמרתי שלש פעמים תהלים כל יום במשך שלשה ימים רצופים,

*****

שבחי אדונינו התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי זי"ע"א שכתב הגאון הקדוש צדיק יסוד עולם המקובל האלוקי רבי יעקב אבוחצירא זי"ע, מלקטים מספרו דורש טוב עמוד (ע - ע"ג) וזה לשונו: ושבח הרשב"י גדול מכל בני אדם, לפי שבקמיו של רבי שמעון בר יוחאי היו אפילו תינוקות יודעים דרך הסוד כראוי וכל בני הדור היו מטמינים סודם בלבם, באמת הרשב"י עליו השלום גלה סודו בכל העולם עד שאפילו תינוקות של בית רבן היו יודעים אותו. עוד שם: ידוע מה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה, דרבי שמעון גדול מכל העולם, ומדורות הראשונים שעברו מאדם ועד נח ומשת ומאבות העולם ומן הסנהדרין. עוד שם: ולעולם זכות הרשב"י היא העומדת עמנו בגלות עד שיבוא מלך המשיח וזש"ה "כסאך" (תהלים מ"ה ז) דהיינו שמך חקוק בפסא הכבוד "אלקים לעולם ועד", וזכותך שהיה חשוב כמשה רבינו עליו השלום תעמד לזה השבט עד שיבוא מלך המשיח

א. וכמו שכתב רבינו בחיי בספרו כד הקמח ערך תורה, וז"ל: התורה צריכה התבודדות הוא שאמר שלמה (משלי י"ח א) "לתאוה יבקש נפרד" וגו', ונראה לי פירושו כי מי שמתאוה לתורה יבקש שיהיה נפרד ומתבודד, כי זה מתנאי הלימוד להיות לפעמים נפרד מן החברים, מתבודד ומתיחד עם שכלו, ואם עושה כן "בכל תושיה יתגלע" כלומר יתגלה ויתפרסם בקי ושלם בכל החכמות, עיי"ש.
 ב. והגם שב"ה הדפסנו כמה ספרים, כמו שחר ועונש ותיקון הברית, ועוד רבים עם זה"ק וביאורי הזוה"ק, אמנם הזוהר עצמו לא זכינו להדפיס (ראה לקמן בהערה ח).
 ג. כתב הגאון הקדוש צדיק יסוד עולם אור טמיר ונעלם, קדש הקדשים המלוך^ד, מרא דרזין, מן רבינו יעקב אבוחצירא זצוק"ל זיע"א, בספרו דורש טוב (עמוד ע"ב) וזה לשונו: גדולה זכות רבי שמעון בר יוחאי בעולם העליון יותר מכל הצדיקים.

עם תענית דבוריו, והימים היו ל"ב ול"ג ול"ד לעמר, כדי שזכות הרשב"י תסיעני, וסך הכל סימתי את התהלים תשע פעמים [כמנזן תש"ע, שבשנה זו נפתחו השערים (כך עשיתי 3 פעמים בשנה אחת)], עד שזכיתי לראות ישועות ונפתחו השערים, ונתקיימה בי תפלת דוד המלך עליו השלום, "הושיעה ה' כי גמר חסיד כי פסו אמונים מבני אדם" (תהלים י"ב ב), שה' יתברך מושיע, כאשר האדם גמר בלבבו להיות חסיד ולכונן מעשיו רק לשם שמים, ועוד "כי פסו אמונים מבני אדם", כאשר מחליט בלבבו לא לסמוך על בשר ודם, אלא כל בטחונו בה' יתברך, בלתי לה' לבדו. וכמו שכתוב בזהר הקדוש פרשת ויקהל (דף קצ"ח עמוד א' ועמוד ב') על הפסוק (תהלים קמ"ו ה'): "אשרי שאל יעקב בעזרו שברו על ה' אלקיו" (עין שם ותמצא אור גדול).

וכאשר ראיתי את דברי הפה החיים (סימן קנ"ו סקי"א), שהביא את דברי אליהו הנביא זכור לטוב (אליהו זוטא פ"א), לא חרב העולם אלא בפשעה של תורה, ולא חרבה ארץ ישראל אלא מפני פשעה של תורה, שנאמר "בפשע יעקב כל זאת" (מיקה פרק א' פסוק ה') וכתב שם: ועל כן, צריך האדם להשתדל מאד בכל מאמצי כוחו, לצוד הזמן מהבלי העולם הזה, ולעסוק בו בתורה בכל מה שאפשר לו, כמו המציל אבנים טובות ומרגליות מזוטו של ים, וכמו שכתוב "הנחמדים מזהב ומפז רב ומתוקים מדבש ונפת צופים" (תהלים פרק י"ט, י"א).

ובספר שיח יצחק (חלק א' דרוש בענין ב' ננין של ויהי בנסע וכו' אות לה), כתב, וזה לשונו: אבל על ידי התורה, אם היו עוסקים בה ישראל רבם, אז לא היה אמה ולישוז שולטת בהם, וכמו שכתוב (בפרק קמא דבבא בתרא ח' ע"א) "גם כי יתנו בגוים עתה אקבצם ויחלו מעט ממשא מלך שרים", אם כולם או רבם יעסקו בתורה, אז "עתה אקבצם", אבל אם מעט הם, אז "ויחלו ממשא מלך ושרים", שהמצוות מגינות עליהם לפי שעה, וכמו שכתוב במדרש איכה רבתי "וצבא תנתן על התמיד בפשע, בפשעה של תורה, אימתי אמות העולם גוזרים וכו', בשעה שמבטלים מתלמוד תורה, ולכן אמרו רבותינו זכרונם לברכה מאי דכתיב "וראו כל עמי הארץ כי שם יהיה נקרא עליך ויראו ממך" (דברים כח, י'), אלו תפלין שבראש. [ונראה

*****

בחושיבניא, שאי אפשר לדעת עד כמה חשוב לפני השם יתברך אמירת התהלים שאמירתה עולה בחשבון אלף שנים. אם בן אדם פשוט אומר שלש פעמים תהלים ברצף עם תענית דיבור ועושה כן שש פעמים [גם לא רצופים] עולה לו כאילו התענה 1101 שנה. וכמו שאומר "לא יעול גבוהתך בחושיבניא" – שאי אתה יכול להבין, אבל המעלה – עד כדי ששוה כמו "לו יתיה גבר שנין אלפין", ואל תתמה כיצד מוצאים רמזים בפיוט, – שכידוע נאמרו בקדושה עליונה, וידוע המעשה ששר שירות ותשבחות להשי"ת וכחום היום הפשיט מעט שרויליו – ושלח לו רבינו האר"י שישוב ללבוש

במהרה בימינו אמן. (ושם בפסוק ה' על כן משחק ... שמן שישון מסביר, מרמז על הרשב"י הקדוש).

ד. ואמר המקובל האלוקי רבי יצחק אלפיי ז"ל: מקובלנו שתענית הדיבור כפי שנוהגים בכל יישוב ויישוב עם קריאת התהלים 3 פעמים שוה ל-65,000 תעניות (!!!). ולפי דבריו 3 ימים יוצא 195,000 תעניות, זאת אומרת 550 שנה תעניות. ועל זה אפשר להמליץ את הפיוט של הצדיק הקדוש המקובל רבי ישראל נג'ארה ז"ל (צפת ה' ש"י 1550 – עוה ה' שפ"ה 1625 לערך). מזמירותיו הפיוט הקדוש "ה ריבון עלם ועלמיא" בארמית, ששרים אותו בשבת, לו יתיה גבר שנין אלפין. לא יעול גבוהתך

פונתו, שתפלין של יד מרמז על עשיית המצוות, ואלו תפלין של ראש מרמז לתלמוד תורה, ורק על ידי תפלין של ראש כלומר תלמוד תורה, יפול פחד על כל אמות העולם].

וכמה צער יש בעולם, וכל יום רח"ל מלאים מכתבים בדואר, והעינים בוכות והלב נקרע, ובפרט האסון האחרון [כ"ט כסלו תשע"א] שנשרפו למעלה מארבעים יהודים חיים, דבר שאי אפשר להכיל ולהבין, ובדאי במוותם פפרו על כלל ישראל, והצילו אותנו מגזרות קשות, אך אנו מקרחים לקים "והחי יתן אל לבו"י, ולשוב בתשובה שלמה, ועוד עדין

*****

רז"ל בפרקי רבי אליעזר ובשעה שכורתין עץ אילן שעושה פרי, הקול יוצא מסוף העולם ועד סופו ואין הקול נשמע וכן בשעה שהנפש יוצאה מן הגוף. ובספר חסד לאברהם (מעין ה - נהר י"ז) כתב, וז"ל: וזה שכתוב "כי תצור על עיר ימים רבים" וגו', שהאל יתברך מדבר עם מלאך המות שהולך ומסטיין לאדם למעלה, וזה שכתוב, "כי תצור על עיר" שהוא האדם להלחם בטענותיו, ותראה שבעץ שיש בתוכו מגולגל שום רוח, לא תשחית את עצה "כי האדם עץ השדה לבא מפניך במצור", ר"ל אותו העץ הוא ממש האדם, לבא מפניך במצור שבסיבתך אתה רודף אותו להזיקו, הוא נכנס במצור ההוא של העץ לשמור עצמו ממך. והענין כשהרוח הולך נע ונד בתוך כף הקלע בורח מן השטן, ומכניס עצמו בדומם או בצומח במקום הגזוזר עליו והראוי לו, ואז כשנכנס בגוף אין יכול להזיק לו השטן, וגם כן תבין הפסוק "אסוף אסיפם" וגו', וגם כן פסוק "ואספת דגנך" וגו' פירוש באכילת הצומח ואכלת ושבעת, שהיא שביעת הנפש מן הנאבד ממנו, תאסוף הנצוצות המובלעות בתוכו שהם דגנך וגו' דגנך ממש [כמו שכתב הבעש"ט דהא דאדם בוחר פרי מסויים מתוך שק תפוחים וכדומה זה מפני ששייכות הניצוצות הנמצאות בפרי זה דוקא לנשמתו דוקא וח"ו אין זה על דרך המקרה (ראה באריכות בהקדמה לשו"ת זבחו זבחי צדק מה שמביא מכתבי האר"י ז"ל)], ונתתי עשב בשדך לבהמתך ואחר כך ואכלת ושבעת שהיא שביעת הנפש מן הנאבד ממנה, השמרו לכם אם לא תשמרו דברי תורה וסרתם וגו', ועצר את השמים וגו' שישאר העולם יבש, והאדמה לא תתן את יבולה ויהיו הנצוצות מובלעים בתוכה, וזהו ואבדתם מהרה כי זהו האיבוד שלהם, וזה שאמרו רבותינו ז"ל גדול יום גשמים כקייבוץ גלויות כמו שיתבאר לקמן (נהר כ"ח בס"ד). ואם תהיה הנשמה יותר רעה, יורידו אותה לדומם, והאדם שיש לו קורבה עם נשמתו מתקן אותה ומוציא אותה מהמצרים האלו, כי היותר קשה שבגלגולים הוא גלגול באבן דומם יבש שלא יוצא

בגדים העליונים - כי המלאכים ירדו לשמוע שירתו וכאשר הרים השרוולים פרחו להם. ומיד תיקן הענין ושב לקדמותו. ה. ובשריפה הזאת נשרפו למעלה מחמש מיליון עצים, חמישים אלף דונם, ושנים עשר אלף אנשים גלו מבתיהם, וכל זה צריך לעורר אותנו, ועלינו ללמוד את הכתוב בתורה, (דברים פרק כ' י"ט) "כי האדם עץ השדה" שמרמז על ישראל כמו שאמרו חז"ל על ישראל "אתם קרויים אדם". ובזוהר (חלק ב דף ס' ע"ב), וז"ל: ואין עץ אלא תורה, דכתיב (משלי ג יח) עץ חיים היא למחזיקים בה, ואין תורה אלא קודשא בריך הוא, רבי אבא אמר אין עץ אלא קודשא בריך הוא, דכתיב (דברים כ' ט) כי האדם עץ השדה ודאי, דא עץ שדה דתפוחין קדישין, [כאן מרמז דקודשא בריך ואורייתא וישראל חד הוא, דכולם נרמזים בעץ השדה], וכד אתגלי זיו יקרא דמלכיהו עליהו, דכין וישלך אל המים וימתקו המים, מאי וימתקו המים, דקטיגורא אתעביד סיניגורא. אמר רבי אבא, תא חזי בקדמיתא כד עאלו ישראל בקיימא דקודשא בריך הוא, לא עאלו כדקא יאות, מאי טעמא, בגין דאתגזרו ולא אתפרעו, ולא אתגלייא רשימא קדישא, כיון דמטו הכא מה כתיב, שם שם לו חק ומשפט, תמן עאלו ישראל בתרין חולקין קדישין, בההוא גלויא דאתגליא רשימא דלהון, ואקרון חק ומשפט, חק כמה דאת אמר (משלי לא טו) ותתן טרף לביתה וחק לנערותיה, ומשפט כמה דאת אמר (תהלים פא ה) משפט לאלה"י יעקב, ושם נסוהו, בההוא את קדישא, כמה דאת אמר כי חק לישראל הוא, בספרא דרב ייבא סבא, אמר מלה על ההוא חוטרא קדישא, עד כאן לשון הזה"ק. ובפירוש הרקאנאטי (על התורה - פרשת שופטים) כתב, וטעם לא תשחית את עצה כבר ידעת מאמר רבותינו ז"ל אין לך כל עשב ועשב למטה וכו' והנה בהשחיתו למטה פוגם למעלה אמנם אם אינו טוען פירות כבר פסק כחו והבן מאמר רבותינו ז"ל לא שכיב שכבת ברי אלא דקץ תאינתא בלא זמניה וזהו כי האדם עץ השדה כפשוטו ואמרו

מִצְפִּים אָנוּ לְגֶשֶׁם, וְאָמְרוּ בְשֵׁם אֶחָד מִגְדֹלַי הַדּוֹר שְׁלִיט"א, שִׁוְיֹתֵר מִעֲצִירַת גְּשָׁמִים יֵשׁ לָנוּ לִירָא וְלִפְחָד הַיָּאָד לֹא נִשְׁמָעוֹת תְּפִלּוֹתֵינוּ בְּמָרוֹם, וְהָאֵם אָנוּ כָּל כֶּף גְּרוּעִים רַח"ל?

וַיְבַהֲלוּנִי רַעֲיוֹנִי, וְרוּחֵי תִהְמָה, וְשָׂרְעָפִי לְבִי בְּעָרוּ בְּקַרְבִּי, וְאֹמֵר, לֹא עַת לְחִשּׁוֹתַי וְאֵין בְּמָה לְכַסּוֹת, עַל כֵּן דְּבַרֵּי דְדוֹד הַמֶּלֶךְ צִוּוֹנִי (תְּהֵלִים קי"ט' מ"ו) "וְאֲדַבְּרָה בְּעִדְתֶּיךָ

לחבירו אולי על ידו יזכה חבירו גם כן, ויעזוב דרכו הרשעה, ושב ורפא לו.

אוויר העולם מלא נשמות שאין להם מנוחה בעולם העליון

ג) והנה פה בפרק זה אכתוב קצת בקצרה עונש הנשמה שאדם פוגם בה בעוונותינו הרבים. דע, כי אוירא חללא דעלמא הן מלאים מנשמות בני אדם שאינם יכולין עדיין לבא למקום מנוחתן, וכמו שהעידו תלמידים של הרב האר"י ז"ל שהיה אומר להם:

האילנות והשדות מלאים רבבות נשמות שמתחננים לתיקון

ד) דעו, כי אוירא דעלמא וחללה הן מלא נשמות הנדחין שאינם יכולין לבא עדיין למנוחתם. ופעם אחת הלך האר"י ז"ל ללמוד תורה בשדה, וראה הוא בעצמו שכל האילנות היו מלאים נשמות בלי מספר, וכן היו על פני השדה, וגם על פני המים היו כמה רבבות נשמות.

ה) ושאל אותם הרב האר"י ז"ל מה טיבם כאן, והשיבו, שנדחו מחוץ לפרגודא קדישא, בעבור שלא עשו תשובה על פשעיהם והיו מונעים את חבריהם מלעשות תשובה, והיו נע בארץ ובאוירא דרקיע, זה בכה וזה בכה, ועכשיו היו שומעים בת קול המכריזים בכל העולמות שיש איש אחד צדיק בארץ האר"י ז"ל אשר יש כח בידו לתקן הנשמות הנדחות, ועל כן נאספו לכאן לבקש ממנו לרחם עליהם לתקן אותם, כדי שיוכלו לבא למקום מנוחתם ולא יסבלו עוד צער גדול כזה. והבטיח האר"י החסיד ז"ל לעשות לטובתם מה שהוא באפשרותו, וסיפר אחר כך האר"י ז"ל לתלמידיו המעשה הזה, כי ראו שהאר"י ז"ל שאל להם להנשמות, ולא ידעו למי שואל ומי היה המשיב, עד כאן לשונו.

תפלת הצדיק שמתפלל בכוונה, עולה למתחת כסא הכבוד, ושם מתדבקים אליה נשמות נדחות ועולין עמה

ו) ובחיבורו כתוב, שאלו הנשמות היו יכולין להעלות אותם בתפלה של צדיק, כיון שהצדיק מתפלל

ממנו תועלת, שנאמר "אבן מקיר תזעק", לצאת אותה הרוח ממקומו, וכמו נבל שנאמר "וימת לבו ויהי לאבן", שבא בגלגול בנבל שהיא נשמת בלעם, ולזה יונוס ויומבירוס בניו, עשו את העגל כמו שיתבאר לקמן בס"ד, עכ"ל.

היוצא לנו מזה, כי העץ מרמז על עץ החיים שהיא התורה הקדושה, וכן על נשמת האדם ועוד על גלגולי הנשמות, והכל קשור זה בזה, וכמו שאמרו חז"ל שאין השריפה מצויה אלא במקום ביטול תורה, וכן אמרו חז"ל שבמקום שיש חילול שבת מצויה הדלקה, ועלינו להתחזק בלימוד התורה ושמחת ש"ק. וידוע שהרשב"י החמיר גם בדבורי חול בשבת שאסור (כמוא בתוס' שבת). על כן צריכים אנו במיוחד להתחזק בלימוד התורה, ובלמוד הזה"ק בשבת קודש. וכל הגאולה תלויה בתיקון הנשמות שכידוע שמסובב הסיבות לבלתי ידח ממנו נידח, על כן התיקון הגדול ביותר זה להרבות בלימוד תורה לשמה, וזה בא רק על ידי לימוד הזהר הקדוש, כי בלי לימוד הזהר הקדוש אי אפשר ללמוד תורה לשמה (כמבואר בזה"ק), וזה יתבטלו וישרפו הקליפות, וממילא לא יהיו שריפות גשמיות, ויקבץ נידחיו מארבע כנפות הארץ, ויוליכנו מהרה קוממיות לארצינו בב"א.

ו. ובספר הקדוש "קב הישר" פרק ה' כתב זה לשון קדשו:

במצות התוכחה מתקיימת מצות "ואהבת לרעך כמוך"

א) "ואהבת לרעך כמוך", אמרו רבותינו זכרונם לברכה, זה הוא הפסוק שהוא כלל גדול שבתורה. ואין לך אהבה יותר, כשרואה האדם דבר מגונה באחי ישראל שעושה איזה חטא ועון, שצריך להוכיחו על זה, כי נשמתן של ישראל הן קשורין ודבוקין זה בזה.

צריך להודיע לחבירו אולי יזכה ושב ורפא לו
ב) אבל הכלל הוא, שצריך האדם מי שהוא יודע ההרפתקאות והסיבות והעונשים שבאים על נשמת האדם אחר יציאת הנשמה מהגוף, צריך להודיע

נגד מלכים ולא אבוש", כי לא דברי המה אלא דברי רבותינו ז"ע אשר העניקו חמה בגובהם, ועצרו חמה בשועם, וממיהם אנו שותים, ומפיהם אנו חיים, הלא המה אנשי השם גבורים אשר בארץ המה, רבנו משה חיים לוצאטו, זכר צדיק וקדוש לברכה, זכותו יגן עלינו אמן, בעל ה"מסלת ישרים", אשר היה בקי עצום בכל ממני התורה, [אשר אמר עליו קדוש ה' הגר"א ז"ע, דאלו היה חי בדורו, היה הולך רגלי לקבל פניו הטוהרים מהלך אלפי קילומטרים] והוא ברוח קדשו לא מצא עצה לבטל גזרות מעם ישראל, אלא את העצה הזו, למוד בספר הזהר ברצף ללא הפסקה, שבכת הקדשה העליונה של ספר הזהר הקדוש, לקרב את הגאולה ברחמים.

לכן, תקן בשיבתו, סדר למוד מיחד של גירסא בספר הזהר הקדוש במשמרות ללא הפסקה כלל מעת לעת, וקבע דבר זה פתקנה הראשונה בשיבתו, ופותב על מעלת הדבר באגרת לחכמי ישראל בזה הלשון: "זאת העצה היעוצה לכל קהלות קדש להנצל מרשת זו טמנו שונאיהם, ובודאי היה להם לפקח על זאת, ולא יחדלו, כי רב הדבר ועצום מאד... וצוה לגדולי הדור, ועתה אל ישליכו חכמי ישראל את הדבר הזה אחרי גוים, כי אני אלמלא נתישר חילי, הייתי קובע דבר זה בכל מקום ומקום, אבל כבוד תורתכם יקח את העצה הזאת, ויהיה לו לזכות כי אין כמוה לטובה לכל ישראל, וכל אחד במקומו יכול לעשותו, כי לא דבר קשה הוא כלל".

ולפני מאה ואחד שנים חי בינינו קדוש ה' היחיד בדורו! אשר כל גדולי מזרח ומערב נאותו לאורו, מרו הרי"ח הטוב ז"ע, וכה כתב בספרו הקדוש בן איש חי: (פרשת שמות שנה שניה), וזה לשונו: כתבו המקבלים ז"ל: הגדול פעל הנעשה מעסק התורה ביום שבת, אלה

עיניו של האריז"ל כמעט כהו מראיית רבבות נשמות שעלו מקבריהם לעלות למעלה
 ט) וכן סיפר החסיד ר' גדליה ז"ל, אחד מתלמידי האריז"ל לחביריו, שבכל ערב שבת היו הולכין חוץ לעיר לקבלת שבת. והיה פעם אחת מספר הקדוש האריז"ל נפלאות מה שראה כמה וכמה פעמים כשהיה עומד על ראש ההר שהיה מחוץ לעיר, ועל אותו ראש ההר ראה כל הבית חיים של קהלה קדושה צפת תבנה ותכונן במהרה בימינו, וראה חיילות של נשמות שעלו מהקברים לעלות למעלה, לגן עדן של מעלה, וכן ראה כמה רבבות נשמות לאין מספר שירדו כנגדם, והם הנשמות יתרות שנתוספים באנשים כשרים בכל שבת, ומתוך רוב בלבול ועירוב הנשמות וחיילות עצומות לאין מספר כמעט כהו עיניו מראות, והיה מוכרח להעצים עיניו, ואף על פי כן ראה אותן בעינים סגורות.
 ז. וכן הגה"ק מבעלזא רבי יהושע רוקח זצוקללה"ה

בכוונה אז תפלתו עולה למעלה תחת כסא הכבוד. ואז מתלבשים באותה התפלה כמה נשמות ומתלויים בהדי אותה תפלה.
 ז) כמו שכתב זוהר בסוד הפסוק "תפלה לעני כי יעטוף ולפני ה' ישפוך שיחו". כמה נשמות מתעטפין ומתדבקין בתפלה של עני, ואין תפלה יותר חביב קמיה הקדוש ברוך הוא כמו תפלה של עני, ותפלה של צדיק, שעולין בלהב גדול ונורא השורף סביבו. והסטרא אחרא מתיירא להתקרב למקום תפלת העני ותפלת הצדיק, ועל ידי כן הנשמות הנדחות עולין עם התפלה.
כאשר נשמת הצדיק עוברת דרך הגיהנום, מתאחזין בה נשמות האבודות ועולין עמה
 ח) וזהו הענין ממש בנשמת הצדיק, שכיון שנפטר מהעולם עובר דרך הגיהנום כדי שבזכותו בהעבירו דרך שם יתאחזו בו נשמות האבודות ויעלו עם נשמת קדישא דא [נשמה קדושה זו].

פעמים יותר מן הנעשה מעסק התורה של ימי החול. עכ"ל.ק. ובאורו על פי מאמר חז"ל, דיומו של הקב"ה אלה שנים, שנאמר כי אלה שנים בעיניך כיום אתמול וגו' – ושבת קודש היא מעין עולם הבא – זאת אומרת, כיומו של הקב"ה. אם כן בשבת קודש הכל בערך של יומו של ה' תפרד ויתעלה, אשר על כן, כל פעלה קדושה בשבת קודש, עולה אלה ידות, לערך ימי החול (מצא חן במדרג).

וגדול המקבלים שחי בדרגו מבעלי רוח הקדש, ממעתיקי השמועה רבנו מרדכי שרעבי זי"ע התבטא פעם באזני מקרביו ואמר: "שעה של למוד תורה על דרך הפשט ביום השבת, שנה ללמוד שנה שלמה ביום חל. ושעה אחת של למוד זהר וקבלה ביום חל, היא כמו שנה של למוד פשט ביום חל. ולמוד הקבלה וזהר ביום שבת במשך שעה שנה ללמוד שבועים וחמש שנה בימות החל", עכ"ל (דרך צדיקים) וי. ופסק הגה"ק הפה החיים (קני"ה סקי"ב), דלמוד הזוהר יחשב ללמוד הקבלה. וכתב הפלא יועץ וזה לשונו: ואפילו אי לא ידע מאי קאמר ושוגה בו שגיאות הרבה, הוא חשוב לפני הקב"ה כדכתיב (שיר השירים ב, ד) "ודגלו עלי אהבה", ופרשו חז"ל, ודלוגו עלי אהבה, עפ"ל.

וכבר דבר בקדשו מהר"ש בויגלו זי"ע מאור עינינו בעל "הפסא מלך", דלמוד הזהר הקדוש עולה שעה אחת לערך שנה של למוד הפשט, והובא פסקו בכה החיים (סימן קני"ה סקי"ב), וז"ל ה"כסא מלך" (תקון מ"ג): כי למוד הזהר הקדוש בגירסא בעלמא, בונה עולמות, וכל שכן אם יזכה ללמד ולהבין אפלו פרוש מאמר אחד, יעשה בו תקון למעלה, בשעה אחת מה שלא

(למרות שמצד גדולתו שאין לשער היה ראוי לכינוי זה, כמפורסם), ומחמת זה לא כתבו כן גם על בנו אחריו האדמו"ר השלישי רבי יששכר דוב רוקח זצ"ל. והנה, בשנת פטירתו של רבי יהושע רוקח זצ"ל שהיתה שנת תרנ"ד, היה אז רבינו יוסף חיים זצ"ל בעל הבן איש חי, כבן ששים שנה לחייו. והוא דבר פלא שבאותו זמן עדיין לא הוציא רבינו את ספרו הבן איש חי לאור, ואם כן מהיכן שמע עליו רבי יהושע רוקח זצ"ל. אין זאת אלא שתורתו ויראתו קדושתו ופרישותו של רבינו היו מכריזים עליו מסוף העולם ועד סופו. וגם במתיבתא דרקיעא היו מכריזים עליו הזהרו בבלוני ובתורתו.

ת. ושם בספר דרך צדיקים כתב הערה מאת רש"ר: והבנה לדברי רבנו ימצא הקורא מלשון הזהר המדמה את למוד המשנה כפיצוי וכתבן אצל סודות התורה, וכן נזכר בפרשת 'ויצא' גרעיא מהימנא (דף עה:) "ווי לאינון דאקליון תבן באורייתא ולא ידעין בסתרי דאורייתא". ועוד הביא מונגו הרב חיים ויטאל בהקדמתו ל"שער ההקדמות", לשונות ומקורות שונים שקוראים ללמוד הנגלה שפחה וקליפין לעמדת תורת הקבלה.

מעיד, שהבן איש חי הוא הגדול בדורו. והסיפור הוא כדלהלן: שמענו של רבינו היה נודע כיחיד בדורו גם בפולין אצל אחד מגדולי האדמו"רים דאז, הוא הגאון הקדוש והנורא, איש האלקים ובעל רוח הקדוש, האדמו"ר השני של חסידי בעלז, רבי יהושע רוקח זצוק"ל (אשר היה נחשב כמעט כגדול האדמו"רים בדור ההוא), והוא כפי ששמעתי דבר נפלא אצל הרבה מחסדי בעלז, ומהתלמידי חכמים שבהם, (ומהם הוא הגאון הצדיק רבי יעקב גרינוולד שליט"א) ואמרו לי שהוא דבר מקובל ומפורסם וידוע ביניהם, שכאשר בשנת תרנ"ד נפטר האדמו"ר השני של חסידי בעלז, הוא הגה"ק רבי יהושע רוקח זצ"ל הנ"ל, אמר עליו בנו, הוא הגה"ק רבי יששכר דוב רוקח (מי שהיה אחר כך האדמו"ר השלישי של חסידי בעלז) שאמר לו אביו רבי יהושע הנ"ל, שלא יכתבו עליו על מצבת קבורתו יחיד בדורו (כפי שכתבו על אביו, הוא האדמו"ר הראשון רבי שר שלום רוקח זצוק"ל, שכתבו על מצבת קבורתו יחיד בדורו), אבל עליו לא יכתבו כן, מפני שהיחיד בדור הזה הוא רבי יוסף חיים הנמצא בבגדאד, והוא היחיד בדורו. וכך באמת היה שעל מצבת קבורתו של רבי יהושע רוקח הנ"ל לא כתבו יחיד בדורו

יעשה בלמוד הפשט שנה תמימה, ומבטח לו שהוא בן עולם הבא מבני היכלא דמלכא, ויהיה מרואי פני המלך היושבים ראשונה במלכותא דרקייעא.

גם בתקונו ל' כתב (הפסא מלך), וזה לשונו: כמה גדול חיוב על תלמיד חכם ללמוד קבלה. וענשם כמה גדול אם אינם לומדים קבלה וגורם ארף גלותא כי הם מעכבים הגאולה רחמנא ליצלו, כי יעשה בשעה אחת בלמוד הקבלה מה שלא יעשה בלמוד חדש ימים בפשטי התורה, כי גדול כחה לקרב הגאולה (שם דרך צדיקים) 101.

העולה מדברי רבותינו הפסא מלך והרי"ח הטוב זי"ע, דהלומד שעה זהר הקדוש בשבת קודש, כלומד אלה שנה פשט ביום חול. ולפי זה, אם יזכה ללמוד שש שעות זהר הקדוש בשבת קודש, הרי שזכה לתקן כל השית אלפיו ימי הבריאה (וכל העולם מתעלה על ידו). ובנוסף על כך חדושו של בעל אורחות צדיקים (שער השמחה) המבאר, דלמוד (וכל מצוה) הנעשה בשמחה! ערכו כפול אלה, יוצא שכאשר יהודי לומד בשבת קודש ובשמחה תורת הרשב"י – "זהר הקדוש" עולה בשעה אחת לערף של מליון שנה (למוד פשט בימי החול). ואיתא באבות דרבי נתן (פרק ג' משנה ו'): רבי ישמעאל ברבי יוסי אומר... אם למדת תורה בשעת הרינוח אל תשוב לך בשעת הדחק, לפי שטוב לו לאדם דבר אחד בצער ממאה ברינוח (עיי"ש), על בן באשר לומד ביסורים הפל כפול מאה, סך הפל לימוד זהר הקדוש שעה בשבת שונה מאה מליון שנה תורה!!!!!! ושנה אחת כ - 28.000 שנה תורה. צא וחשב בלמוד הזהר הקדוש בשבת, בכל שניה אתה משמח את הקדוש ברוך הוא ומקיים את הפסוק "ועתה יגדל נא בן ה'".

*****

בקביעות כל שבת את כל האדרא, והסבירו, דבאדרא כלול כל העץ חיים של האריז"ל, ובלמדם את האדרא, גם חזרו על כל העץ חיים. ושמעתי בשם הגאון הגדול חסידא קדישא ראש ישיבת פורת יוסף הרב עזרא עטיה זי"ע, שנשאל הרי כתוב במדרש על הפסוק "מי הקדימני ואשלם" (איוב מ"א ג) שקודם ניתן לאדם בית ואחר שם מזוה, ניתן לו בן ואחר כך קיים מצוות מילה וכן על זה הדרך, והקדוש ברוך הוא לא חייב כלום לבן אדם, ולפי זה עדיין נשאר לאדם נהמא דכסופא, והרי כתב הרמח"ל דזה סיבת ביאת אדם לעולם שלא יאכל נהמא דכסופא, ותיריך דבאמת מה שיש לאדם זה קיום המצוה בשמחה, כי הוא מפנימיות הנפש וזה חלקו שבא מתוכו, עכ"ד. ועוד מקובל מהאריז"ל שכל השגותיו שהשיג היה רק על ידי עבודת ה' בשמחה, והיא עיקר התוכחה, וכן רוח הקודש שורה רק בשמחה, כידוע מיעקב אבינו ע"ה, ולנבואה זוכים רק בשמחה, כמו שנאמר אצל אלישע הנביא זי"ע (מלכים ב' ג' ט"ו) "ועתה קחו לי מגנן וקהינה נגנן המגנן ותהי עליו יד ה'".

ט. הערה: ולכאורה יש להבין החילוק מדוע פעם אומר כחודש ימים, ופעם אומר כשנה? יש לפרש בב' אופנים, א' דלתלמיד חכם שידוע קבלה אז לימוד הפשט שלו מאוד גבוה ולכן יש יחס של כחודש ימים, ואילו למי שלא יודע קבלה אז לימוד הפשט שלו נמוך – שכאשר לומד זוהר הקדוש נחשב כשנה לערך כנגד זה. – ובאופן ב' – יש לדקדק שבתיקון ל' דיבר רק על לימוד קבלה, ובזה היחס לפשט – כחודש ימים, ואילו בתיקון מ"ג, דיבר על לימוד הזוהר הקדוש, שהוא המקור לכל תורת הקבלה, וזוהי הקדושה של הרשב"י זי"ע, בלימוד הזוהר הקדוש נחשב כשנה תמימה פשט, והיצא מכאן, שלימוד הזוהר הקדוש יותר גבוה מלימוד הקבלה, שזוהי המקור, וכמו שכתוב על רבי נחמן מברסלב זי"ע, שמתוך לימוד הזוהר הקדוש הבין כל כתבי האריז"ל – וכמו שאמרו על הגר"א זי"ע שמתוך התורה שבכתב ידע להבין את כל התורה שבעל פה. וידוע שהמקובלים הקדושים הצדיק רבי יצחק כדורי זי"ע והצדיק רבי סלמן (שלמה) אליהו זי"ע [אביו של הצדיק רבי מרדכי אליהו זצ"ל], למדו

כתב הפה החיים (סי' קנ"ה סקי"א): מצוה פריה ורביה שלא יהא עקר בשכלו שאינו מוליד, ואמרו חז"ל, ודלא מוסיף יסף, וצריך שיחדש בכל יום ויום מה שלא חדש מקדמת דנא, וכזה יאירו ימיו לעולם הבא (בשם אור צדיקים אות י"ג), וכתב מרנא הבן איש חי זצ"ע (חלק דרושים פרשת משפטים ד"ה אם אדוניו יתן לו), וז"ל: כי חדושי תורה בחלק הנסתר נקראים בנים וחדושי תורה בחלק הנגלה נקראים בנות, עפ"ל. ויוצא לפי דבריהם הקדושים דפדי לצאת ידי חובת פריה ורביה בתורה חייב לחדש גם בנגלה וגם בנסתר, ומי יאמר זכיתי ויצאתי ידי חובתי. ובזהר הקדושים (פרשת שלח לך דף קע"ג ע"א) כתוב, שכל יהודי חייב לחדש חדושים בשבת קודש, והקב"ה שואל לנשמה מה חדשה, ואם לא חדשה נמצאת בבושה גדולה.

וכתב בספר זהר חי, דכל אחד חייב לחדש בתורה בשבת כפי יכולתו בכל חלקי הפרד"ס התורה ובדרשות חז"ל, ובשו"ת תורה לשמה (לרבנו יוסף חיים - או"ח סימן צ"ח) כתב, כי מי שחדש איזה חדוש בתורה במשך השבוע וכתבם, לא יוציא אותו בפה עד שבת, ואז נחשב שחדשו בשבת.

הגה"ק רבי אליעזר פאפו זצ"ע בפלא יועץ (ערך חדוש), כתב: רק שיעמל בכל כוחו לחדש חדושי תורה דהיינו להקשות ולתרוץ בתנ"ך ובש"ס או לפרש פרושים פרד"ס על תנ"ך וש"ס. ואחר כך כתב: וגם לימוד ספר הזוהר הקדוש אף באין מבין חשוב לו כאילו חדש חדושים, עפ"ל. הראת לדעת דהלומד זוה"ק יוצא ידי חובת חדושי תורה גם בכל הפרד"ס,

פמלגה שלו ואומר: שמענו חדוש תורה שאומרת נשמת פלוני זה. וכלם מעמידים אותו דבר בשתי ישיבות. הם למטה, והקדוש ברוך הוא למעלה חותם לאותו דבר].

תא חזי, כד מלה אתחדש באורייתא, ונשמתא דנתתא בשבתא אתעסקת באינון מליו חדתיו, וסלקי לעילא. כל פמלגא דלעילא, צייתין לההוא מלה, וחיית הקדש מתרבין בגדפיו, ומתלבשין בגדפיו. וכד שאיל לון קדשא בריה הוא, ולא תבין ושתקין, כדן חיות הקדש מה כתיב, (יחזקאל א) בעמדם תרפינה כנפייהו, כמה דאת אמר (איוב לב) כי עמדו לא ענו עוד. (נחמיה ח) וכפתחו עמדו כל העם. - (ביאור: בא וראה, כשדבר מתחדש בתורה ונשמה שיוצאת בשבת התעסקה באותם דברים חדשים ועולה למעלה, כל הפמלגה של מעלה מקשיבה לאותו דבר, וחיית הקדש מתרבין בכנפים ומתלבשים בכנפים. וכששואל אותם הקדוש ברוך הוא ולא משיבין, ושותקין, אז חיות הקדש מה כתוב? (יחזקאל א) בעמדם תרפינה כנפייהו, כמו שצאמר (איוב לב) כי עמדו לא ענו עוד. (נחמיה ח) וכפתחו עמדו כל העם].

(ענין שם באורך ובדף קע"ג ע"ב, וענין ב'סידורו של שבת' שד"ש החמישי ענף ב' אות ח', וז"ל: ודברי הכל בשבת תנה תורה, אף אור התורה ורזון דאורייתא צריך אדם לחדש ביום השבת, ענין שם).

יא. כתב קב הישר (פרק ל"ה) דביום התאצייט של אביו או אמו, וכן גם של חמיו וחמותו, לא די בקדיש ותענית שמועיל להינצל ממקצת הדיו, אלא יראה להמציא לעשות טוב ביום הזה, ויראה לחדש בו איזה דבר בתורה, אז יש תועלת גדול לאביו ולאמו, וכן בשאר ימות השנה כשהבן מחדש איזה חדוש תורה לשמה, אז הבן משמח אביו ואמו, ומעטרין לאביו ואמו בכמה עיטורין, וכן לחמיו וחמותו, (ענין שם).

יב. בזוהר (פרשת שלח לך דף קע"ג עמוד ב'): כיון דסלקין קלהו נשמתין דשארין עליהו דישראל, סלקי וקיימיין בדיוקנא קמי מלכא קדישא, וקודשא בריה הוא שאיל לקלהו, מאי חדושה הנה לנו בההוא עלמא באורייתא. וזכאה איהו מאן דחדושה דאורייתא אמרת קמיה. כמה חדוה עביד קדשא בריה הוא, כניש לפמלגא דיליה, ואמר, שמענו חדושה דאורייתא, דאמרת נשמתא דא דפלוני, וקלהו מוקמי ההיא מלה בתרי מתבתי. אינון לתתא, וקודשא בריה הוא לעילא, חתים לההיא מלה. - (ביאור: כיון שעולות כל הנשמות ששרו על ישראל, עולות ועומדות ברמות לפני המלך הקדוש, והקדוש ברוך הוא שואל את כלם: איזה חדוש היה לכם באותו עולם בתורה? אשנו מי שאומר לפניו חדוש על התורה. כמה חדוה עושה הקדוש ברוך הוא. מכנס

וזהו בודאי חדושים אמתיים ותורה לשמה, וזוהר הקדוש בהקדמהו (דף ד' ע"ב ודף ה' ע"א), כתב: דכמה צריך לזוהר שיהא תורתו תורת אמת ועתה על ידי הלימוד הנפלא בזוהר הקדוש ששעה שונה שנה בדברי הפסא מלך, ובשבת עולה לערף אלף שנה בדברי הכן איש חי ז"ע, ובשבתה למליון שנה בדברי האורחות צדיקים, ובסורים כפול מאה בדיאתא פאבות דרבי נתן (פרק ג' משנה ו'), לפי שטוב לו לאדם דבר אחד בצער ממאה בריוחיו, וגם צער כפישת היצר נחשב לסורים, [בכתוב בספרים הקדושים] ואיתא בילקוט שמעוני (קהלת פרק ב - רמז תתקסח): אמר רבי חנינא בר פפא, תורה שלמדתי באף נתקיימה לי. בואו וראו: שעה אחת לימוד זוהר הקדוש בשבת קודש, שונה מאה מליון שנה תורה, ועוד, נחשב כמו שמחדישים חדושים בתורה, ובכך כל אחד ימצא תיקון ונחת לנשמתו.

החלש יאמר גבור אני, הגע בעצמך: 10,000 אברכים שלומדים 10 שעות ביום, יש לנו מליון שנה תורה, וכאשר יהודי פשוט או אפילו ילד קטן שלומד רק שעה אחת בשבת זוהר הקדוש, גם כן שונה מליון שנה תורה. ואם קשה לך ללמוד אז זכית למאה מליון שנה, [כמו

בני אדם. ועל זה (משלי ז) כי רבים חללים הפילה. מי הפילה? זו אותה החטאה שהורגת בני אדם. מי גרם את זה? תלמיד חכם שלא הגיע להוראה ומורה. הרחמן יצילנו].

אמר רבי שמעון לחבראי, במטותא מניינו דלא תפקון מפומיכו מלה דאורייתא דלא ידעתון ולא שמעתון מאילנא וברבא כדקא יאות, בגין דלא תהוון גרמין להווא חטאה לקטלא אכלוסין דבר נש למגנא. פתחו קלהון ואמרו רחמנא לשון, רחמנא לשון. - [ביאור: אמר רבי שמעון לחבראים, בבקשה מכם שלא תוציאו מפיהם דבר תורה שלא ידעתם ולא שמעתם מעץ גדול כראוי, כדי שלא תהיו גורמים לאותה החטאה להרג המוני בני אדם לחנם. פתחו כלם ואמרו: הרחמן יצילנו, הרחמן יצילנו].

יד. כתב החפץ חיים בספר צפית לישועה (פרק א'): וידוע דאיתא באבות דרבי נתן דפעם אחת בצער שקול ממאה פעמים שלא בצער, ועבודת השם יתברך קעת היא טהורה ונקיה שאין בה מטרה לכבוד או שאר פניות, כי אדרבא נתקנים בנהו "ר וקר מרע משתולל על הבריות, (פרש רש"י בסנהדרין צ"ז ע"א ע"ב, כל העולם אומרו עליו שוטה הוא, היינו משתולל לשון שטות), ויראי ה' ימאסו אצל כמה סוגי אנשים. ויש אנשים אשר בשביל לעשות את בניהם יהודים קשרים כדת התורה, מקבלים עליהם לחיות חיי עני ודחוק כל ימיהם, ומשארת עמלם יפרישו שכר למלמדים ומורים שיחזקו בניהם בתורת ה'. ואינם מהגרים ממקומם למרות עונים ודוחקים למקומות

יג. כתוב בהקדמת זוהר (דף ד' ע"ב, ודף ה' ע"א). בראשית רבי שמעון פתח (ישעיה נא) ואשים דברי בפיך. כמה אית ליה לבר נש לאשתדלא באורייתא יממא ולייליא. בגין דקדשא ברין הוא ציית לקלהון דאנון דמתעסקי באורייתא, ובכל מלה דאתחדש באורייתא על ידא דהווא דאשתדל באורייתא, עביד וקיעא קדא. - [ביאור: בראשית. רבי שמעון פתח, (ישעיה נא) ואשים דברי בפיך. כמה יש לאדם להשתדל בתורה יומם ולילה, משום שהקדוש-ברוך-הוא מקשיב לקולות אותם שמתעסקים בתורה. ובכל דבר שמתחדש בתורה על ידי אותו שמשתדל בתורה, עושה רקיע אחד] (ועי' שם באורך).

(ובהמשך) ועל דא כתיב, (ישעיה ה) הוי מושכי העון בחבלי השווא. העון דא דכוור, וכעבות העגלה חטאה. מאן חטאה, דא נוקבא דאקרי חטאה. איהו משוי הווא דאקרי עון באנון חבלי השווא. ולבתר כעבות העגלה חטאה, לההיא נוקבא דאקרי חטאה, דתמן אחתקפת למהוי טס לקטלא בני נשא. ועל דא (משלי ז) כי רבים חללים הפילה, מאן הפילה, דא ההיא חטאה דקטלית בני נשא. מאן גרים דא, תלמיד חכם דלא מטי להוראה ומורה, רחמנא לשון. - [ביאור: ועל זה כתוב (ישעיה ה) הוי מושכי העון בחבלי השווא. העון זה הזכר. וכעבות העגלה חטאה, מי החטאה? זו הנקבה שנקראת חטאה. הוא מושך את אותו שנקרא עון באותם חבלי השווא. ואחר כך כעבות העגלה חטאה, את אותה הנקבה שנקראת חטאה, ששם התגברה להיות טסה להרג

10,000 אברכים שלומדים 10 שעות ביום במשך מאה ימים^[1], וכך יקויים בנו דברי הנביא יואל (ד' י') "החלש יאמר גבור אני", וכל יהודי יכול לזכות לזה ולהביא את המשיח ברחמים.

ובתקוני זוהר (תיקון תשעה עשר דף ל"ח ע"א): ואיהו דאוקמוהו אין בין מים העליונים למים התחתונים אלא כמלא נימא, והאי נימא עליה אתמר אין מלכות נוגעת בחברתה אפילו כמלא נימא, ובה קודשא בריך הוא מדקדק עם צדיקניא אפילו כחוט השערה, והאי חוט איהו חוט דסחיר לאות ברית מילה, וברית איהי נימא.

[ובתרגום ללשון הקדש: והוא שבארוהו אין בין מים העליונים למים התחתונים אלא כמלא נימה, ועל הנימה הזאת נאמר, אין מלכות נוגעת בחברתה אפילו כמלא נימה, ובה הקדוש ברוך הוא מדקדק עם הצדיקים אפילו כחוט השערה, והחוט הזה הוא חוט שסובב את ברית המילה, והברית היא נימה].

ווי לזו מאן דאפריש אות ברית בין מים למים, ומנע זרעא מניה, דאחזר עלמא לתהו ובהו, ורזא דמלה (ישעיה מ"ח יח) לא תהו בראה לשבת יצרה ודאישוי, מים עליונים אורייתא דבכתב, מים תחתונים אורייתא דבעל פה, נימא דאיהו בין תרוניהו דא יסוד, דאיהו רזא דאורייתא, ואיהו יסודא ועקרא דתרוניהו.

[ובתרגום ללשון הקדש: אוי למי שמפריד אות ברית בין מים למים ומנע ממנו זרע, שמחזיר את העולם לתהו ובהו, יסוד הדבר - לא תהו בראה, לשבת יצרה ודאי. מים עליונים תורה שבכתב, מים תחתונים תורה שבעל פה, נימה שהיא בין שניהם זה יסוד, שהיא סוד התורה, והוא יסוד ועקר של שתיהן].

ובאר ב"שעת רצון" (להמקבל הגדול בדורו רבי שלמה הכהן ז"ע), דחלק הסוד הוא העקר של שתי התורות וכל דברי חז"ל מתבארים גם בדרך הסוד.

ומאן דמנע רזא דעקרא דתרי תורות, כאלו אהדר עלמא לתהו ובהו, ואליו אינו דאמרין דלא אורייתא אלא כפשטה, ולית בה רזא אחרא, ואינו דו פרצופיו, איהו ג"ו סדרים דאתמר בה (שיר ד יב) "גן נעול אחותי כלה", גן נעול מסטרא דם' סתומה, ו' איהו נעול בשית יומי דשבוע, הדא הוא דכתיב (חזקאל מו א) "היה סגור ששת ימי המעשה וקיום השבת יפתח", ובשבת בניו דלא תהא כנועל דלת בפני לווי, דאתמר בהו לוו עלי ואני פורע, איהי פתיחא לגביהו דאינו נשמתינו יתירין.

*****

שעות ביום, ובכך גם תזכה ליראת שמים שהורה. טז. דמי שמונע פריה ורביה, עונו חמור ביותר, כי מחזיר את העולם לתהו ובהו, ולפי זה מכיון שחייב לקיים פריה ורביה גם בתורה בכל חלקי הפרד"ס, על כן כאשר לא מחדש חידושי תורה, עונו חמור ונחשב כמחזיר את העולם לתהו ובהו, ולכן תיקונו הוא, אך רק כשילמד זוהר הקדוש, שבזה נחשב כמחדש חידושים בכל הפרד"ס, כמבואר בפלא יועץ.

הרחוקים שהפנקסה מצויה יותר בשביל חנוך בנייהם לתורה ויראה, בודאי נוכל לומר דנחשב זה תשובה לה' בכל לב ונפש.

טו. ואפשר להמליץ על זה את דברי חז"ל הקדושים על הפסוק: מה ה' אלקיך שואל מעמך כי אם ליראה... אל תקרי מה אלא מאה, שבלימוד שעה אחת זוה"ק בשבת יחשב לך למאה ימים של לימוד תורה של עשרת אלפים אברכים הלומדים עשר

[ובתרגום ללשון הקדש: ומי שמונע סוד העקר של שתי תורות, כאלו החזיר את העולם לתהו ובהו, ואלו אותם שאומרים שאין תורה אלא כפשטה, ואין בה סוד אחר. והם דו פרצופים, הוא ג"ן סדרים, שנאמר בו "גן נעול אחותי כלה", גן נעול מצד של מ' שתומה, ו' הוא נעול ב"ששת ימי המעשה וביום השבת יפתח", ובשבת כפי שלא תהיה כנועל דלת בפני לווים, שנאמר בהם לוו עלי ואני פורע, היא פתוחה אליהם, שהם נשמות יתרות].

ובאלו דלא מלווין לה ולא אוסיפין לשבתות ולגמים טובים, איהי תוספת רוחא דקדושה, וכל המוסיה מוסיפין ליה, ודא תוספת נשמתא יתירא, ואיהי תוספת רוחא דקדושה, וכל הגורע גורעין ליה ההיא נשמה יתירה, ואשתאר עני, ואם הוא חכם אסתלק מניה חכמתיה, ואם הוא עשיר בממונא אסתלק מניה, ואשתאר עני יבש, כמה דאיהו (דף לח ע"ב) מנע מלעילא נשמתא יתירה דאיהו נשמת כל חי, ואשתאר יום השבת עני ושכינתא יבשה, הכי אתמנע ברכאן מניה, ואיהו מדה כנגד מדה, וכל מאן דאוסיף בשבת, אז וכגנה זרועיה תצמיח (ישעיה סא יא). אף הכי נמי אצמיח טובה דיליה, ומאן זרועיה דשכינתא לעילא, אינוו נשמות יתירות דזרעין מניה, ויחדיו לון לישראל לתתא מזיו כבודיה.

[ובתרגום ללשון הקדש: ובאלו שלא מלוים אותה ולא מוסיפים לשבתות ולגמים טובים, היא שתומה להם, ומשום זה כל המוסיף מוסיפים לו, וזו תוספת נשמה יתרה, והיא תוספת של רוח קדשה, וכל הגורע, גורעים לו אותה נשמה יתרה, ונשא עני, ואם הוא חכם, חכמתו מסתלקת ממנו, ואם הוא עשיר בממון, מסתלק ממנו ונשא עני יבש, כמו שהוא מונע מלמעלה נשמה יתרה, שהיא נשמת כל חי, ונשא יום השבת עני ושכינה יבשה, כך נמנעות ממנו ברכות, והוא מדה כנגד מדה, וכל מי שמוסיף בשבת, אז וכגנה זרועיה תצמיח. אף כך גם אצמיח הטובה שלו, ומי זרועיה של שכינה שלמעלה? אותן נשמות יתרות שזורעים ממנו, וישמחו את ישראל למטה מזיו כבודיה].

ועין עוד בביאור מתוך מדבש שם שביאר, שכמו שצריך להוסיף במאכל ובמשתה לכבוד שבת קודש, כך גם צריך להוסיף בלמוד התורה הקדושה בשבת, ועל זה מזהיר הזהר הקדוש, עין שם דבריו. ולפי זה בשבת קודש מכרח ללמוד זהר, דאין לה הוספה בלמוד התורה כמו ללמוד הזהר בשבת שנחשב למאה מליון שנה תורה.

ומדברי הזהר הקדוש מבאר, שמי שאינו רוצה ללמוד זהר מחזיר עולם לתהו ובהו, ואינו יכול לזכות לנשמה יתרה, ובפרט בשבת קודש חייב ללמוד זהר הקדוש, ורק מי שלומד זהר הוא זוכה לתוספת נשמה יתרה ותוספת קדושה, ואם נמנע רח"ל מפסיד חכמתו וממנו ובכרות מלמעלה, מי הפתי שיפסיד את חייו בעולם הזה ובעולם הבא.

ובכן אם רוצים אנו לזכות לשפע אלוקי קדוש, בואו וננצל את זמננו ללמוד התורה הקדושה ובפרט בשבת קודש, צא ולמד מה שכתב בספר שיח יצחק (חלק ב' דרוש לשבת פרשת בשלח אות יא), וזה לשונו: ועל כונה זו אמרו גם כן רז"ל בזמן שישאל עושים רצונו של מקום, שותים מאוצר של מעלהו, שנאמר "יפתח יהוה לך את אוצרו הטוב" (דברים כח, יב) ובזמן שאין עושים רצונו של מקום, שותים מאוצר של מטה. והיינו כמו שכתוב "הי רקיע

*****

זי. ואין לך עושין רצונו של מקום יותר מלימוד הזהר הקדוש שהוא לימוד תורה לשמה. ובספר

בתוך המים ויהי מבדיל בין מים למים" (בראשית א, 1), שמים רומז על שפע חיות הנבראים ממנו יתברך, כמו המים שכל הצמחים גדלים מהם, וחיות הכל הוא במים. ומים עליונים שעל הרקיע הוא שפע עליון למעלה מן הרקיע, משחקים ולמעלה, והוא נפתח בשישראל עושים רצונו של מקום, כמו שכתוב "הרעיפו שמים ממעל ושחקים יזלו צדק תפתח ארץ ויפרו ישע וצדקה תצמיח יחד אני יהנה בראתיו" (ישעיה מה, ח). והוא גם פן פונת משה רבנו עליו השלום בסיום ברכתיו לישראל, במה שכתוב "אין כאל ישרון רכב שמים בעזרך ובגאנתו שחקים", (דברים לג, כו) וכמו שנאמר תחלה "ברזל ונחשת מנעלך וכימיך דבאך" (דברים לג, כה), רצונו לומר שקיימם של ישראל תלוי בתורה ובמצוות, שהוא חזקם, עכ"ל.

ועל פן התקבצו כל ישראל באחדות ובשמחה ואחזו באילן החיים ללמד הזהר הקדוש "בספרא דאפקון מן גלותא ברחמי", וכאשר ילמדו ויעסקו כולם בתורה תכף תבוא הגאולה בכח התורה הקדושה וי". ובזהר רעיא מהימנא פרשת נשא (דף קכד, ב) אמרו: דבגיניה וקראתם דרוך בארץ", ובזכותיה תקיים "ה' בך ינחנו ואין עמו אל נכר". יהי רצון שיקים בנו בקרוב, "ותחזינה עינינו בשופך לציזון ברחמים", במהרה בימינו אמן.

מבוא למטרת הספר

בימים קשים אלו העוברים על כלל ישראל, השם יצילנו ואין איש יודע מה יולד יום, ורבים שואלים ומבקשים עצה ותושיה במה לעורר רחמי שמים ולבטל כל גזרות קשות ה' ירחם. בודאי צריכים להתחזק וללמד בדברי קדשו של התנא האלהי רבי שמעון בר יוחאי

רבי אלעזר, מה יעשה אדם וינצל מחבלו של משיח, יעסוק בתורה ובגמילות חסדים כו', עכ"ל. וכל המזכה את הרבים בלימוד הזוהר הקדוש נקרא עוסק בתורה ובגמילות חסדים באופן הכי נעלה ומקיים ומציל את כל העולם כולו, ומתקשר לנשמת הרשב"י זי"ע, וכמו שכתב הגאון הקדוש צדיק ויסוד עולם אור טמיר ונעלם, קדש הקדשים המלובן, מרא דרזין, מרן רבינו יעקב אבוחצירא זצוק"ל זיע"א, בספרו דורש טוב (עמוד ע"ב) זה לשונו: גדולה זכות רבי שמעון בר יוחאי בעולם העליון יותר מכל הצדיקים, עכ"ל. וכמו שאמרו חז"ל, (סוכה דף מ"ה ע"ב). ואמר חזקיה אמר רבי ירמיה משום רבי שמעון בן יוחאי יכול אני לפטור את כל העולם כולו מן הדין מיום שנבראתי עד עתה ואילמלי אליעזר בני עמי מיום שנברא העולם ועד עכשיו ואילמלי יותם בן עזיהו עמנו מיום שנברא העולם עד סופו ואמר חזקיה אמר רבי ירמיה משום רבי שמעון בן יוחאי ראיתי בני עלייה והן מועטין אם אלף הן אני ובני מהן אם מאה הם אני ובני מהן אם שנים הן אני ובני הן.

באר מים חיים (פרשת תרומה אות ד), כתב: וכמאמר התנא רבי מאיר כל העוסק בתורה לשמה זוכה לדברים הרבה (אבות ו' א'), כי כשאינו תורה לשמה רק כאיזה דבר אשר איננה עולה לה, ונשארת למטה בארץ, מאין יהיה כוחה להשפיע ברכה בתורה הרי אם לא עלתה לשמים לא תרד הברכה משם, עכ"ל. יח. בספר אור תורה – ליקוטים: עוד מבואר בכמה מקומות בדבריהם, שעיקר ביאת משיח הוא בזכות התורה, כמו שאמרו בפרק קמא דבבא בתרא (ח, א) מאי דכתיב, "גם כי יתנו בגוים עתה אקבצם ויחלו מעט ממשא מלך שרים" (הושע ח, ז), ותניא כל פסוק הזה בלשון ארמי נאמר, אי תנו, "עתה כלהו אקבצם", ואם מעט מהם, "יחלו ממשא מלך ושרים". ואמרו שם מאי דכתיב, "אף חובב עמים כל קדושי בידך" (דברים לג, ג), אפילו בשעה שאתה מחבב עמים, כל קדושים שלהם בידך הם כו', וכמו שאמרו כל הנותן עליו עול תורה, מעבירים ממנו עול מלכות כו' (אבות פרק ג משנה ה), כי בזמן שקולו של יעקב כו', אין הידים ידי עשו כו' (בראשית רבא פרשה סה, טז), ובפרק חלק (נח ב) שאלו תלמידיו את

זיע"א, המבטיח שבזכות הקריאה בספר הזהר הקדוש, נצא מן הגלות ברחמים (אף ללא הבנה כלל כפדוע מדברי רבותינו). וכדאי הוא רבי שמעון לסמוך עליו בשעת הדחק. ורואים מזה בעליל שרק בזכות הקריאה והלמוד בספר הזהר הקדוש מבטח לנו שנזכה ונגאל ברחמים בלא צרות ויסורים רח"ל.

לכן, כל אחד ואחד צריך להשתדל מידי יום ללמוד ולקרא בזהר הקדוש, להצלחת כלל ישראל, ולקרב הגאולה, ולכן החלטנו להדפיס הספר זהר השבת המחלקים ל-24 פרקים לשבתות השנה, כדי שכל אדם מישראל יוכל לעסוק מידי שבת בשבתו בנקל, ובשבת? ללמד עם בני ביתו הקטנים עם הגדולים, זקנים עם נערים.

ספר קדוש זה מסוגל לאהבת השם ויראת שמים טהורה, וללמוד מקדשת וצדקת רבותינו הקדושים חכמי הזהר, הסוד והנסתר, ולהתקשר לנשמת הרשב"י ורבי אלעזר בנו זיע"א.

התורה נתנה ללמוד וללמד, בכדי שכלם יודעים מקטנים עד גדולים, דעת ה', וגם מצינו בהרבה ספרי מקבילים שמזהירים על למוד חכמה זו שכל אדם חייב ללמוד אותה (ר' יצחק בן צבי אשכנזי, טהרת הקדש, קמ"ז).

ואומר אני, הלואי שלא היו מקילין גדולי הדור בלמוד החכמה הקדושה, והלואי היו מלמדין דרך לתלמידיהם לעסוק בחכמה הלזו אזי בודאי לא היה שום הרמת ראש לחכמות החיצוניות, והיו כל החכמות נדחים מפניה, כמו שנדחה החשך מפני האור, אך שעונותיו גרמו שגם כמה וכמה מצדיקי הדור סגרו את דלתי החכמה בפני פרחי הכהונה, ואמרו שלא ללמוד עד שיהיו בעלי מדרגה ורוח הקדש, והנה עבור זה נשארו גרומים מן החכמה הקדושה, ונתגבר בעונותינו הרבים חשכות החכמות החיצוניות הפסיל בחשך הולך, ובמהרה בקמינו "ויאמר אלקים יהי אור" ויאר לנו (מהרצ"א מדינוב, מעין גנים, פרק א' אות ה').

מי יתן והיה שיתחילו ללמד עם הצאן קדשים כשהם עדין בקטנותם בן ט' וי' שנים ספר הזהר הקדוש... והיה בודאי הגאולה בקרוב בלי שום חבלי משיח (ספר סגלת ישראל להגה"צ רבי שבתאי ליפשיץ - מערכת ז' אות ה').

גם איש פשוט שלא קדש עצמו, מפל מקום יקרב אל החכמה ההיא

וכתב בשער יששכר (מאמר גל עיני אות י"ח): אשרי העם לומדך ואשרי העומדים על סודך, לכאורה קשה דכיון שהמה לומדך לומדי זהר הקדוש, וכו' איך קראום בלשון עם שהוא מדרגה פחותה פנדע כו', אך מזה הוא נראה שגם איש פשוט שלא קדש עצמו כל כך במעלות הראויים ללמוד, מפל מקום יקרב אל החכמה ההיא בפרט בסוף יומיא אליו שבה תלמי התקרבות הגאולה, במהרה בקמינו אמן.

ולגדל חביבותיה, נסים בדברי הפך החיים (סימן כ"ה ס"ק ע"ה) אשר כתב בשם הרב משאת בנימין זצ"ל (סימן ס"ב דף ז"ן עמוד א'), וזה לשונו: הדרך השני, לילך אחר רוב בנין ומנין, הרי לפיך ספר הזהר, שהוא שקול יותר מפל המתחרים שאחר חתימת התלמוד,

ואם יהיו כל המחברים בפה מאזנים אחד וספר הזוהר לבדו יעלה בפה שניה, מכריע הוא את כולם, והרי עדיף מרב בנין, וכמו שכתב הבית יוסף זי"ע דאזלינן בתר הזוהר נגד שאר המחברים עכ"ל.

"בזכותך הגעתי! לך יש חלק בגאלת העם!"

התבטא פעם צדיק ואמר: בבוא מלך המשיח, עם ישראל נקבצו ובאו לך, ופליטת העם ששים ושמחים, בעת הזאת יתבוננו מלך המשיח, בעיניו הטהורות יבחן כל אחד ואחד לפי מעשיו, לפתע ירים ידו ויראה באצבעו, כולם ירימו עיניהם בפליאה ויביטו במחזה, אז ישמיע מלך המשיח את קולו ויאמר, בהפנותו אצבע על יהודי מסויים: "בזכותך הגעתי! לך יש חלק בגאלת העם!". כך יראה על כל יהודי ויהודי שפעל למען ביאתו. - הלואי שנזכה להיות מן הזוכים המאשרים, שהמשיח בכבודו ובעצמו יעיד עלינו – "בזכותך הגעתי". על כן, יהודים יקרים, תנו לימוד לשם שמים, הקריבו מדקדוקים למען השכינה הקדושה, לעשות נחת רוח ליוצרנו, לגרם לפדות נפשנו, ונלך כולנו כאחד יחד לקבל את אור פני מלך המשיח במהרה בימינו אמן. וכלנו כאחד נזכה שיקויים בנו נבואת הרשב"י "זכאה דרא דהאי אתגליא ביה ובסגולתו ויקראתם דרור" ותחזינה עינינו, בן דוד משיחנו מלך ביופיו ובוא ויגאלנו, ב"עז" והדר אלקינו, ובשכר זאת א-ל חי חלקינו, ונחה עליו רוח ה' צורנו מגינינו, יגלה כבוד מלכותך עלינו, ואז ישמח לבנו, ותגל נפשנו, בישועת מלכינו, אמן כן יהיה רצון.

גודל מעלת ספורי צדיקים

א. כתב רבנו הגדול הרמב"ם ז"ל (בפרוש לאבות סוף פרק א') בענין הדבור שנתחלק לחמשה חלקים וכו' להעיר הנפש למעלות בספורים ושירות ולמנועה מן הפחיתות בעיני כל אחד ויילכו בדרךיהם וכו' וכו' כדי שיתננו פעלתם וזכרם בעיני בני אדם ויתרחקו מהם וכו', עד כאן לשונו הטהור.

ב. בספר צדה לדרך (דף ר"ב הובא ביוסף לחק תולדות יום ג'), וזה לשונו: נדע כי בזכרון מאמרי החסידות ומעשיהם תשפיל ותשוב ליוצרך.

ג. בספר דברת שלמה (מהגה"ק רבי שלמה לוצקער ז"ל במגלת אסתר), וזה לשונו: כי על ידי הדבור וזכירה שמספרים הנס, גם כן נתעורר ונמשך בחינת הנס הוא, ולכן מצוה לספר ביציאת מצרים, ולהזכיר בכל יום וכו', וכן אפילו הנס הפרטי הנעשה לאדם, שהשם יתברך עוזרו מאיזה צרה, או אפילו לאדם אחר, וכשיזדמן לאדם חס ושלום כמו הצרה הזאת שיוזכיר ישועת השי"ת הנעשה לאדם והצילו מצרה כזאת, גם היום יוכל להמשיך ישועת ה' להנצל גם כעת מצרה הזאת, רק שיהיה בבטחון גדול ובאמונה שלמה, ובדבקות בה' יתברך, כמו שקבלתי מאדמו"ר זלה"ה הוא המגיד הגדול ממעזריטש זי"ע, עכ"ל.

ד. בספר אגרא דכלה (פרשת עקב) כתב, וזה לשונו: קבלה הוא מבעלי רוח הקדש, כאשר יצטרך אדם לאיזה ישועה כגון לרפואה ולהצלחה, ולעבר במצולת ים מבלי מכשול, אזי

זכור במו פיו מעין אותם הנסים בכיוצא בזה, שנעשו לצדיקי דורות לרבים או ליחיד וכו', שמספורי הנסים בכיוצא בענין, יושעו לעין כל אפילו בזולת זכויות, עד כאן דבריו.

ה. בספר לקוטי עצות (מהקדוש בעל לקוטי מהר"ן באות א' ערך אָרָךְ ישראל סעיף י"ז), מי שהוא בארץ ישראל, זוכה לספר ספורי מעשיות מצדיקי אמת, וזוכין לטהר המחשבה על ידי ספורי מעשיות של צדיקים.

ו. עוד כתב (שם באות צ' סעיף צ"ח), על ידי ספורי מעשיות מצדיקים, מתעורר ומתלהב הלב בהתעוררות גדולה להשם יתברך, בחשק נמרץ מאד, וכמה צדיקים גדולים ונוראים מאד ספרו, שעקר התעוררות שלהם להשי"ת היה, על ידי ספורי מעשיות מצדיקים, עין שם.

ז. הצדיק הקדוש רבי ישראל מרוז'ין אמר: "מקבילות הלולאות" בפסוק אחד כתוב מקדם "הללו את שם ד'" ואחר כך "הללו עבדי ד'" (תהלים, קל"ה א'), ובפסוק אחר: "הללו עבדי ד'" ואחר כך "הללו את שם ד'" (שם, קי"ג א'), להודיעך ששני ההלולים מקבילים.

ח. וכעין זה כתב הרבי מרדומסק וצ"ל, ספור, ממעשי הצדיקים זהו תורה, ולכן אמרו: פה שיחתן של עבדי אבות מתורתן של בנים, כי נעשה מזה משיחתן תורתן של בנים, וזהו גם כן: הללו עבדי ד' הללו את שם ד', רוצה לומר דההלול של השם יתברך הוא להלל ולשבח את הצדיקים" (תפארת שלמה, חנכה).

ט. והצדיק הקדוש רבי נחמן מברסלב אמר: "על ידי ספורי מעשיות של צדיקים, ממשיכים אורו של משיח בעולם, ודוחה הרבה חושך וצרות מן העולם" (ספר המדות אות משיח).

י. הצדיק הקדוש רבי שלום מבעלזא זי"ע אמר: "אז נדברו יראי ד' איש אל רעהו ויקשב ד' וישמע ויכתב ספר זכרון לפניו ליראי ד' ולחשבי שמו" (מלאכי ג, טז), נדברו אמר הצדיק ולא דברו, כלומר: יראי ד' אלה כבר הלכו לעולמם, והם "נדברים" על ידי איש אל רעהו מהחיים, שמספרים על אודותם, ואז ויקשב ד' וישמע ויכתב ספר זכרון לפניו גם לאותם יראי ד', ששפתותיהם תהיינה דובבות, וגם לחושבי שמו, לאלה שמספרים עליהם.

יא. ואחרון אחרון חביב מאמר הבעל שם טוב הקדוש זי"ע, וזה לשון קדשו: כל מי שמספר בשבחי צדיקים, כאלו עוסק במעשה מרכבה" (שבחי הבעל שם טוב), וראה פרוש על הדמיון למעשה מרכבה בספר נפלאות התפארת שלמה, (מאמר "יפה שיחתן"). לכן אחי הקורא אחר שהצעתי לפניך את המאמרים האלו תוכל לחזות בעינים פקוחות כי המעשיות נרמזים בהם סודות עליונות, כמוכא בזהר לעיל.

עברו מעל מאה שנה
טהגה"צ הפקבל האלקי
רבי יודל רוזנבערג
זוקלה"ה הוציא לאור
את ספריו הקדושים
זוהר תורה, לאחר עכ"ל
ויגיעה רבה ימים ולילות
ללא הפוגה בכתב 20 שנה,
בהם סדר לקט וערוך את
ספריו זוהר התורה, לפי סדר
הפרשיות אשר בו מובאים
קטעי הזוהר המובנים גם
לפי הפשוט, במטרה שכל
יהודי ויהודי ואפילו הקטנים
שבהם יוכלו להיות מקשרים
לספר הזוהר. זכינו לפרסם
ולהוציא לאור פרשיות
אחדות מספריו, וכן טעורים
המוטקעים על ידי הגה"צ רבי
שלום יהודה גראס האדמו"ר
מהאלמין טליט"א.

רעיון חדשני יוצא לדרך ממפעל הזוהר העולמי

**שעורי דף היומי ב"זוהר תורה"
ו"זוהר חק לישראל"
מידי יום ביומו ברדיו 2000**

**בכל יום שני משעה 5-3
על ידי הגה"צ רבי שלום יהודה גראס
האדמו"ר מהאלמין שליט"א.**

**שיעורים בדף היומי "זוהר תורה"
ו"זוהר חק לישראל" מידי יום ביומו,
על ידי הרב אליהו ממן שליט"א
ראש מוסדות "תורת אברהם" נצרת עילית.**

הגימטריה של "זוהר תורה" = 829
"דוד מלך ישראל חי וקיים" = 829

הגימטריה של "כולם לומדים בזוהר" = 447
"יביא מטות בן דוד" = 447

כלומר רק אם נלמד כל יום ויום פלנו יחד
בזוהר הקדוש נזכה טיבוא מטיח בן דוד
במרהרה בימינו אמן

**בקרוב אי"ה יבנים
ל"קול הרשב"י" בטל: 0722-990044
ובקול הזוהר בטל: 0722-990055**

**לזוני הרבים בחלוקת הפרשיות לבתי מדרשות
ולשמיעת השעורים בדיסקים במחיר הקרן**

0548-436784

הגה"צ רבי שלום יהודה גראס
האדמו"ר מהאלמין טליט"א

תכּו ענינים

מג	אשרי העם שׁכּחה לו	פּרַק א': פּרשיות בראשית - שמיני; קדשת השבת והגנת השבת על שומריה	
מה	פּרַק ד': פּרשיות וירא - אמר; יחוד העליון, מתנת השבת	כז	כל המעשים תלויים ביום השבת
מו	שלשת סעודות השבת	כט	קדוש של שבת
מז	הארת השלחן	כט	לקדוש ה' מכובד
מו	ביני ובין בני ישראל	כט	שבת העליונה ושבת התחתונה
מה	סוד של אחד	ל	עטרת השבת
מה	יחוד השבת	ל	שתי קדשות
מה	השבת נפרדה מצד האחר	ל	מלך שהשלום לו
מט	ההתעוררות של מעלה תלויה בהתעוררות ישראל למטה	לא	שלום שלום לרחוק ולקרוב
מט	ביום השבת מתגדלת הארץ הקדושה ומתעטרת בעטרתיה	לא	מחלייה מות יומת
מט	מתנה טובה	לב	את שבתותי תשמורו
נ	ברכות השבת	לב	קיום השבת כמו קיום כל התורה
נ	התעוררות הקדושה ביום השבת	לב	אשריכם ישראל
נ	הפורש סכת שלום	פּרַק ב': פּרשיות נח - תזריע מצורע; השומר שבת מקים כל התורה כולה ומרבה הקדשה ומקים את השכינה	
נא	ברכת ישראל	לג	זכרון השבת
נא	פריסת הקדשה על ישראל	לג	שבת היא הכל
	פּרַק ה': פּרשיות חיי שרה - בהר בחקותי; קדשת השבת בתפלה ובדברי תורה וסוד קבלת התפלה	לג	והכל נקרא שבת
נד	הגנת השבת	לג	סעודת הלילה חמורה
נה	שבת העליונה	לד	מי ששומר שבת שומר את כל התורה
נה	תשבחות השבת	לד	סעודת שבת
נו	כלם מתעטרים כאחד	לד	הוספה מחול על הקדש
נו	תפלות השבת	לד	אם מלאה זו חרבה זו
נו	בשבת צריך להשתדל בשירות ותשבחות ותורה	לז	גבירה קדושה
נו	בשבת מתקבלת התפלה	לז	השפחה הרעה
נו	היושב על חוג הארץ	לז	צער השכינה
נח	בשבת מביאים לה מזון על ידי הקב"ה	פּרַק ג': פּרשיות לך לך - אחרי קדושים; כבוד שבת, רחיצה, מלבושים והדלקת נרות	
	פּרַק ו': פּרשיות תולדות - במדבר; ברכת הבית על ידי הקדוש ושבת השבת	מא	שלחן שבת
נט	כוס של ברכה	מא	כבוד השבת
סא	להניח ברכה אל ביתך	מא	רחיצה כשנכנסת השבת
סא	עשרה דברים הצריכים לכוס של ברכה	מא	כבוד השבת
סב	מעלת היום	מב	שבוהו של שלמה
סב	קדשה של ערב שבת	מב	שמירה וקדוש השבת
		מב	נרות שבת
		מב	שבוהו של שלמה
		מג	סכת שלום

תַּכְּנֵי עֲנִינִים ♦ זֵהָר הַשַּׁבָּת

פא ..... תְּפִלוֹת הַשַּׁבָּת
 פב ..... שְׁמַחַת הָאֲמוּנָה
 פב ..... סְעוּדוֹת שַׁבָּת
 פב ..... חֲשִׁיבוֹת שְׁלֹשֶׁת סְעוּדוֹת שַׁבָּת
 פּרָק ט': פְּרִשְׁיּוֹת וַיֵּשֶׁב - שְׁלַח; שְׁלַחַן הַשַּׁבָּת
 פה ..... וּבִרְכַת הַמַּלְאָכִים
 פו ..... שֹׁכֵר הַצְּדָקָה
 פז ..... שְׁלַחַן שַׁבָּת
 פח ..... הַשְּׁגָחָה עַל שׁוּמְרֵי וּמַעֲנֵגֵי שַׁבָּת כְּרֵאוּי
 פח ..... נֶהָר דִּינֹור
 פח ..... בְּרַכַת הַשְּׁלַחַן
 פט ..... עוֹנֵשׁוּ שֶׁל שְׁלַחַן שְׁאִינוּ כְּרֵאוּי
 פט ..... שֹׁכֵר מַעֲנֵגֵי הַשַּׁבָּת

סג ..... גִּסַּח הַקְדוּשָׁה
 סג ..... קְדוּשַׁת הַיּוֹם
 סג ..... קְדוּשַׁת הַיּוֹם
 סג ..... עֲדוּת עַל מַעֲשֵׂה בְרֵאשִׁית
 סד ..... טְעִימַת הַמַּאֲכָלִים
 סד ..... הַכְרוֹז שֶׁבִכְנִיסַת הַשַּׁבָּת
 סד ..... רְשׁוֹת הַנְּשִׂמָה לְבָרֶךְ
 סה ..... יוֹם הַנְּשִׁמּוֹת
 סו ..... יוֹצֵר אוֹר
 סו ..... תְּשַׁבְּחוּת הָעוֹלָם הַבָּא
 סו ..... תְּשַׁבְּחוּת עַל תְּשַׁבְּחוּת
 סו ..... עֲלִית הַתְּשַׁבְּחוּת לְמַעְלָה
 סז ..... הַתְּשַׁבְּחוּת שְׁעוֹלָה עַל כָּל הַתְּשַׁבְּחוּת

פּרָק י': פְּרִשְׁיּוֹת מִקֵּץ - קָרַח; מִצּוֹת לֶחֶם מִשְׁנֵה
 וּבִרְכַת הַפֶּתַח, אֲמִירַת דְּבָרֵי תוֹרָה עַל הַשְּׁלַחַן זֵא
 צג ..... עֲנִין בְּצִיעַת שְׁנֵי הַכְּפָרוֹת
 צג ..... אֵין הַשְּׁטָן מִזִּיק בְּיוֹם הַשַּׁבָּת
 צג ..... בְּצִיעָה וּבְרַכָּה עַל הַפֶּתַח
 צד ..... בְּצִיעַת הַפֶּתַח עַל דֶּרֶךְ הַסּוּד
 צד ..... מַעֲלַת הַמַּאֲרִיךְ עַל שְׁלַחַנוּ
 צה ..... דְּבָרֵי תוֹרָה עַל הַשְּׁלַחַן
 צו ..... כּוֹס שֶׁל בְּרַכָּה
 צו ..... עֲנִין כּוֹס בְּרַכָּה עַל דֶּרֶךְ סוּד
 ק ..... מִים אַחֲרוֹנִים

פּרָק ז': פְּרִשְׁיּוֹת וַיֵּצֵא - נִשְׂאָ שְׁמַחַת הַתּוֹרָה
 סט ..... בְּשַׁבָּת וַיִּקְדַּשְׁתָּ קְרִיאַת סֵפֶר תּוֹרָה בְּשַׁבָּת
 עא ..... שְׁמַחַת הַתּוֹרָה הָעֲלִיּוֹנָה
 עא ..... לְהַכְלִיל בְּאוֹתָהּ שְׁמַחָה אֶת הָעָם הַקְדוּשָׁא
 עא ..... סוּד סֵפֶר תּוֹרָה
 עב ..... עֲנִין שִׁבְעַת הָעוֹלָם לַתּוֹרָה בְּשַׁבָּת וְחֻמְשַׁת
 הָעוֹלָם בְּיוֹם טוֹב
 עב ..... הַכֵּל סוּד אָחָד
 עב ..... עֲלִית הַרְבִּיעִי בְּרֵאשִׁית חֹדֶשׁ
 עב ..... תְּקוּן בְּכֶסֶף
 עג ..... שְׁמִיעַת קְרִיאַת הַתּוֹרָה בְּאִימָה
 עג ..... אֲמִירַת בְּרִיךְ שְׁמִיָּה בְּשַׁעַת הוֹצֵאת סֵפֶר תּוֹרָה עַג
 עג ..... גִּסַּח תְּפִלַּת בְּרִיךְ שְׁמִיָּה
 עד ..... רַק אָחָד קוֹרֵא בַתּוֹרָה
 עד ..... כּוֹלָם שׁוֹתֵקִים
 עה ..... הַכְּנֵה וְכוֹנֵנַת הַקּוֹרֵא
 עה ..... מְקוֹם הַפְּסָקַת בְּפִרְשָׁה
 עה ..... הַפְּרִשְׁיּוֹת מִתְּעַטְרוֹת לְפָנֵי הַקַּב"ה
 עה ..... מִנּוּי הַמְּרַכְּבוֹת הַקְדוּשׁוֹת עַל כָּל פְּרִשָּׁה
 עז ..... וּפְרִשָּׁה
 עז ..... הַמְּלִים שֶׁל הַפְּרִשְׁיּוֹת עוֹלוֹת לְמַעְלָה
 עז ..... כְּלָן מִתְּעַטְרוֹת בַּתּוֹךְ הַכֶּסֶף הַקְדוּשׁ
 עז ..... קְרִיאַת הַתּוֹרָה בְּמִנְחָה שֶׁל שַׁבָּת
 עז ..... קְרִיאַת הַתּוֹרָה בְּשָׁנֵי וּבַחֲמִישֵׁי
 עז ..... תְּשַׁעַת הָעוֹלָם

פּרָק י"א: פְּרִשְׁיּוֹת וַיִּגַּשׁ - חֲקַת; זְמַן תְּפִלַּת
 הַמִּנְחָה עַת רְצוֹן וּסְגֻלַּת ג' סְעוּדוֹת
 קג ..... מִנְחָה שֶׁל שַׁבָּת
 קה ..... שְׁעַת מִנְחָה הִיא עַת רְצוֹן
 קה ..... כָּל שְׁעָרֵי בֵּית הַמִּדְרָשׁ נִנְעָלוּ
 קו ..... צְדוּק הַדִּין
 קו ..... נְעִילַת שְׁעָרֵי הַתּוֹרָה וְהָעוֹלָם
 קו ..... יְבוּשׁ הַמַּעֲנִינּוֹת בְּמִיתַת יוֹסֵף
 קז ..... חֲשׂוֹךְ בְּמִיתַת מֹשֶׁה
 קז ..... בְּטֻלָּה שְׁמַחַת הַתּוֹרָה בְּמִיתַת דָּוִד
 קז ..... חוֹבַת הָעֲנֵג בְּשַׁבָּת
 קז ..... בְּרַכָּה מִן הַיּוֹם הַזֶּה
 קח ..... עֲנֵג וְשְׁמַחָה בְּיוֹם זֶה
 קח ..... סְדוּר הַשְּׁלַחַן ג' פְּעֻמִּים
 קח ..... מַעֲלַת הַמְּשָׁלִים ג' סְעוּדוֹת
 קח ..... הַכֵּל נִמְצָא בְּשַׁבָּת
 קט ..... שְׁמַחָה בְּסְעוּדַת שַׁבָּת
 קט ..... סְעוּדַת הַמֶּלֶךְ

פּרָק ח': פְּרִשְׁיּוֹת וַיִּשְׁלַח - בְּהַעֲלוֹתֶךָ; תְּפִלוֹת
 הַשַּׁבָּת וְעֲנֵג שַׁבָּת
 עט ..... כְּתוּר יַתְנּוּ
 פא ..... שְׁמַע יִשְׂרָאֵל

יש להתעורר רק בדברי שמים בשבת... קכז	סעודת הגבירה..... קט
המוציא דבור של חול בשבת מחללו... קכז	סעודה שניה..... קט
אל יצא איש ממקומו..... קלח	סעודה שלישית..... קי
התעוררות חול ביום השבת היא חסרון	עונשו של הפוגם בסעודת שבת..... קי
למעלה..... קלח	נשמה יתרה..... קיא
הרהור מתר..... קכט	ג' סעודות של אמונה..... קיא
פָּרַק ט"ז: בשלח - וְאַתְּחַנּוּ; מִצְוֵה לְשִׁמּוּחַ	מעלת יום השבת..... קיא
בשבת ולענגו בסעודות..... מא	מנחה של שבת שעת רצון..... קיא
העולם עומד על השלום..... קמג	פָּרַק י"ב: פְּרָשִׁיּוֹת וַיְחִי- בְּלֶק; עֲנַג שַׁבָּת, מַעֲיֵן
עוון צלפחד..... קמג	עולם הבא..... קיג
אסור להראות עצב בשבת..... קמג	ענג הנפש והגוף..... קטו
עונש המבטל ענג שבת..... קמד	לבושים נאים וטעימת מאכלים בשבת..... קטו
תענית על תענית..... מה	ישראל אשר בך אתפאר..... קטו
בטול סעודת האמונה והשמחה..... מה	הממנים שבהיכל..... קטז
היום הזה הוא שמחה למעלה ולמטה..... מה	מעין עולם הבא..... קיז
בשעה שמתגלה העתיק נמצאים כל החרות	מנוחת הנשמות ביום השבת..... קיז
והשמחה..... קמו	התעוררות אותה רוח..... קיח
קריעת גזר הדין..... קמו	הנאת הרוח..... קיט
תענית חלום בשבת..... קמו	ושמרו בני ישראל את השבת..... קיט
ענין החלום..... קמו	וינפש..... קכ
ודבר דבר..... קמו	עטור הנפשות ביום השבת..... קכא
פָּרַק יז: פְּרָשִׁיּוֹת יתרו - עֲקֵב; יְצִיאֹת הַשַּׁבָּת מֵט	פָּרַק י"ג: פְּרָשִׁיּוֹת שְׁמוֹת - פִּינְחָס; הַשְּׂרָאָה
אל יצא איש ממקומו..... קנא	השכינה בשבת..... קכג
הנה מקום אתי..... קנג	נשמה יתרה..... קכה
אלפים אמה..... קנג	נשמה יתרה לפי מעלתו של כל או"א..... קכה
שבת ראש השנה והיחיד..... קנג	התפשטות השכינה..... קכה
הוצאה מרשות לרשות..... קנג	פָּרַק י"ד: פְּרָשִׁיּוֹת וְאָרָא - מִטּוֹת מִסְעֵי; שְׁבִיתִית
פָּרַק י"ח: פְּרָשִׁיּוֹת מִשְׁפָּטִים - רָאָה; שׁוֹמְרֵי	שבת וכח חדושי תורה בשבת..... קכט
שבת יש להם שמירה מיחדת..... קנה	טעם אסור חרישת הארץ וטלטול כלי הארץ
לא תבערו אש..... קנז	בשבת..... קלא
ששת ימים עשה ה' את השמים ואת הארץ	ענין אסור הוצאה בשבת..... קלא
והשמים והארץ..... קנז	חדות התורה..... קלב
ישאל שמורים הם..... קנז	הקשבה לחדוש..... קלב
מחללי שבת אין להם שמירה..... קנט	עטור הצדיקים בגן עדן משבת לשבת..... קלג
אלו שלא שמרו שבת בעולם הזה שומרים	שמחת הצדיקים בגן עדן..... קלג
אותה בע"כ בגיהנם..... קנט	כבוד האב בחדושי בנו..... קלג
דינם של רשעים מסתלק ביום השבת, חוץ	התעטרות התורה ביום זה..... קלד
מדינם של מחללי שבת..... קנט	פָּרַק ט"ו: פְּרָשִׁיּוֹת בֵּא - דְּבָרִים; כַּח הַדְּבוּר
לאחר צאת השבת..... קסא	בשבת ושמירה על קדשת הדבור..... קלה
פָּרַק י"ט: פְּרָשִׁיּוֹת תְּרוּמָה - שׁוֹפְטִים; הַמָּדָר פָּגַם	אסור דברי חול בשבת..... קלז
חלול שבת, והשומר שבת זוכה ל"עין לא ראתה	כחו של דבור..... קלז
אלקים זולתך"..... קסג	

קפה	איש אל יותר ממנו עד בקר	קפה	ט"ל מלאכות
קפה	פֶּרֶק כ"ב: פְּרָשִׁיּוֹת וַיִּקְהַל - פְּקוּדֵי - נֶצְבִים	קפה	בת יחידה
קפג	- וַיִּלְד; קִדְשַׁת הַשַּׁבָּת וְעוֹנֵשׁ מַחְלִיָּה, מִצְוֹת	קפה	כָּאֱלוֹ הַחַיִּיר אֶת הָעוֹלָם לְתַהוּ וְבַהוּ
קפג	הַדְּלָקַת גְּרוֹת בְּכִנִּיסַת הַשַּׁבָּת, סֵדֶר שְׁלַחַן מְנוּרָה	קפו	נָגַע צָרַעַת
קפא	וּמִטָּה	קפו	עֲדוֹן הַנְּשֻׁמוֹת
קפג	מַעֲלַת מִכְבְּדֵי הַשַּׁבָּת	קפו	עֲנִין לֹא תִבְעֶרוּ אִשׁ
קפג	מַעֲלַת בִּשְׁת פְּנִים	קפא	פֶּרֶק כ': פְּרָשִׁיּוֹת תְּצַנֶּה - כִּי תִצָּא; אִסּוּר עֲצָבוֹת
קפג	אִוִי לוֹ לְמַחֲלַל שַׁבָּת	קפא	בְּשַׁבָּת, וְצָרִיךְ לְקַבֵּל אֶת הַמְּלָאכִים בְּהֶאֱרַת
קפג	גְּרוֹת שַׁבָּת	קסמ	פְּנִים לְכַבוֹד הַשְּׂכִינָה הַקְּדוּשָׁה
קפד	סְדוּר הַשְּׁלַחַן הַמְּנוּרָה וְהַמִּטָּה	קפא	אִסּוּר הָעֵצָב וְקִבְלַת הַמְּלָאכִים
קפא	פֶּרֶק כ"ג: פְּרָשִׁיּוֹת וַיִּקְרָא - הָאֲזִינוּ; צֵאת	קפא	רַעַת הָעֵצָב וְהַכַּעַס בְּשַׁבָּת
קפה	הַשַּׁבָּת, וְהַבְּדֵלָה בְּמוֹצָאֵי שַׁבָּת	קפא	רַעַת הָעֵצָב וְהַכַּעַס בְּשַׁבָּת
קפז	צֵאת הַשַּׁבָּת	קפא	פֶּרֶק כ"א: פְּרָשִׁיּוֹת כִּי תִשָּׂא - כִּי תִבָּא; הַשַּׁבָּת
קפז	הָעוֹלָם צָרִיךְ לְהַשְׁמֵר מִרוּחוֹת בְּצֵאת	קפג	אוֹת כְּמוֹ שֶׁהַמִּלָּה אוֹת, וּמְקוֹר הַבְּרָכָה הִיא
קפז	הַשַּׁבָּת	קפג	הַשַּׁבָּת שֶׁנִּתְּנָה רַק לְיִשְׂרָאֵל
קפח	עֹכוֹב בְּצֵאת הַשַּׁבָּת	קפה	שׁוֹר אוֹ כֶּשֶׁב אוֹ עֵז כִּי יוֹלֵד
קפח	הַבְּדֵלָה	קפה	מִלָּה
קפז	פֶּרֶק כ"ד: פְּרָשִׁיּוֹת צו - וְזֹאת הַבְּרָכָה; סֵדֶר	קפה	בְּדַמִּיךְ חַיִּי
קפא	הַהַבְּדֵלָה בְּמוֹצָאֵי שַׁבָּת	קפו	שַׁבָּת הִיא מְקוֹר הַבְּרָכָה
קפג	הַבְּרָכָה עַל הָאִשׁ	קפו	סְדוּר הַשְּׁלַחַן בְּלַחֲמִים וּמְזוֹנוֹת
קפג	כַּפּוּף הָאֲצַבְעוֹת לַפְּנֵי הָאִשׁ	קפו	לְוֹ עָלֵי וְאֲנִי פּוֹרַע
קפג	בוֹרָא מְאוּרֵי הָאִשׁ	קעז	כָּל הַמוֹסִיף מוֹסִיפִים לוֹ
קפד	סוּד הָאֲצַבְעוֹת	קעז	וַיִּבְרָךְ אֱלֹהִים אֶת יוֹם הַשַּׁבִּיעִי
קצה	בְּשָׂמִים	קעז	קִדְשַׁת הַרְשָׁבִי
קצו	הַרִיחַ הוּא קִיּוּם הַנֶּפֶשׁ	קפה	מְסִירַת הַשַּׁבָּת לְעַם יִשְׂרָאֵל
		קפה	יְמֵי הַחֹל מִתְּבָרְכִים מִהַשַּׁבָּת

סֵפֶר זֹהַר הַשַּׁבָּת - לְאִבוֹת וּבָנִים, זְקֻנִים עִם נְעָרִים
 עִם לְשׁוֹן הַקּוֹדֵשׁ - מְנוֹקֵד מְבַסֵּק וּמְחוּלָק לְקַטְעִים
 מְסֻדָּר עַל הַפְּרָשִׁיּוֹת

זֶהַר הַשַּׁבָּת

פֶּרֶק א'

פְּרָשִׁיּוֹת

בְּרֵאשִׁית - שְׁמִינִי

קִדְשֵׁי הַשַּׁבָּת

וְהִגַּנְתָּ הַשַּׁבָּת עַל שׁוֹמְרֶיהָ

פֶּרֶק א'

- כט..... כָּל הַמַּעֲשִׂים תְּלוּיִים בְּיוֹם הַשַּׁבָּת
- כט..... קְדוּשַׁת שַׁבָּת
- כט..... לְקְדוּשַׁת ה' מְכֻבָּד
- כט..... שַׁבָּת הַעֲלִיּוֹנָה וְשַׁבָּת הַתְּחִתּוֹנָה
- ל..... עֲטָרַת הַשַּׁבָּת
- ל..... שְׁתֵּי קְדוּשׁוֹת
- ל..... מְלַךְ שֶׁהַשְּׁלוֹם לוֹ
- לא..... שְׁלוֹם שְׁלוֹם לְרַחֲוֹק וְלְקָרוֹב
- לא..... מְחַלְלֵי מוֹת יוֹמֵת
- לב..... אֶת שַׁבָּתוֹתַי תִּשְׁמְרוּ
- לב..... קִיָּם הַשַּׁבָּת כְּמוֹ קִיָּם כָּל הַתּוֹרָה
- לב..... אֲשֶׁרֵיכֶם יִשְׂרָאֵל

לְהַזְכִּירְכֶם,

יִשְׁנֶה חֲלוּקָה נֹסֶפֶת לְג' סְעוּדוֹת שֶׁל שַׁבָּת:

- ◉ שְׁמוֹנֵה פְּרָקִים [א-ח] לְסְעוּדָה הָרֵאשׁוֹנָה: דְּפִים כז-פז.
- ◉ שְׁמוֹנֵה פְּרָקִים [ט-טז] לְסְעוּדָה הַשְּׁנִיָּה: דְּפִים כה-קמ.
- ◉ שְׁמוֹנֵה פְּרָקִים [יז-כז] לְסְעוּדָה הַשְּׁלִישִׁית: דְּפִים קמא-קצמ.

כל המעשים תלויים ביום השבת (ח"א ה' ב.)
 וְכָל עֲבִידֵי תִיּהוּ דְכָלְהוּ בֵּין יוֹמִין קְדָמָא
 וּבֵין יוֹמִין בְּתַרְאִין הוּוּ תְלִיין בְּיוֹמָא
 דְּשַׁבְּתָא הָדָא הוּא דְכָתִיב וַיְכַל אֱלֹהִים
 בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי, דָּא שַׁבְּתָא, וְדָא הוּא רְגֵלָא
 רְבִיעָא דְכְּרִסְיָא. וְאִי תִימָא אִי הָכִי,
 מַהוּ אֵת שַׁבְּתוֹתֵי תְשֻׁמוֹרוֹ תְרִין. אֵלָא
 שַׁבְּתָא דְמַעְלֵי שַׁבְּתָא וְשַׁבְּתָא דְיוֹמָא מִמַּשׁ
 לִית לֹון פִּירוּדָא.

כל המעשים תלויים ביום השבת
 וְכָל מַעֲשֵׂיהֶם שֶׁל כָּלֵם, בֵּין הַיָּמִים
 הָרִאשׁוֹנִים וּבֵין הַיָּמִים הָאַחֲרוֹנִים, הֵיוּ
 תְלוּיִים בְּיוֹם הַשַּׁבָּת. זֶהוּ שְׁכָתוּב (בראשית
 ב) וַיְכַל אֱלֹהִים בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי. זוּ הַשַּׁבָּת,
 וְזוּ הִיא הַרְגֵל הַרְבִּיעִית שֶׁל הַכֶּסֶּא. וְאִם
 תֹּאמַר, אִם כֵּן, מַה זֶה אֵת שַׁבְּתֵי תְשֻׁמוֹרוֹ,
 פְּעַמִּים? אֵלָא שַׁבְּתָא שֶׁל עֶרֶב שַׁבְּתָא וְהַשַּׁבָּת
 שֶׁל הַיּוֹם מִמַּשׁ אֵין לָהֶם פִּירוּד.

קדוש של שבת

אמר החווא טייעא דהוה טעין בתרייהו,
 ומהו ומקדשי תיראו. אמר ליה
 דא קדושא דשבת. אמר ליה ומהו
 קדושא דשבת. אמר ליה דא קדושא
 דאתמשכא מלעילא. אמר ליה אי הכי
 עבדת לשבת דלאו איהו קדש, אלא
 קדושא דשריא עלוי מלעילא.

קדוש של שבת

אמר [להם] אותו סוחר שהיה מחמר
 אחריהם, ומה זה ומקדשי תיראו? אמר
 לו, זה קדוש של שבת. אמר לו, ומה זה
 קדוש של שבת? אמר לו, זה הקדוש
 שנמשך מלמעלה. אמר לו, אם כן, עשית
 שהשבת אינה קדש, אלא קדוש ששורה
 עליו מלמעלה.

לקדוש ה' מכובד

אמר רבי אבא והכי הוא (ישעיה נח)
 וקראת לשבת עונג לקדוש יי
 מכובד, אדכר שבת לחוד וקדוש יי
 לחוד. אמר ליה אי הכי מאן קדוש יי.
 אמר ליה קדושא דנחתא מלעילא
 ושריא עליה. אמר ליה אי קדושא
 דאתמשכא מלעילא אקרי מכובד
 אתחזי דשבת לאו איהו מכובד וכתיב
 וכבדתו.

לקדוש ה' מכובד

אמר רבי אבא, וכך זה, (ישעיה נח) וקראת
 לשבת ענג לקדוש ה' מכובד. הזכיר שבת
 לחוד וקדוש ה' לחוד. אמר לו, אם כן, מי
 זה קדוש ה'? אמר לו, הקדשה שיוֹרֶדֶת
 מלמעלה ושורה עליו. אמר לו, אם הקדשה
 שנמשכת מלמעלה נקראת מכובד, נראה
 ששבת אינו מכובד, וכתוב וכבדתו.

שבת העליונה ושבת התחתונה

אמר רבי אלעזר לרבי אבא אנח להאי
 גברא דמלה (ארתא) דחכמתא אית
 ביה דאנן לא ידענא בה. אמרו ליה
 אימא אנת. פתח ואמר, (ויקרא יט) את

שבת העליונה ושבת התחתונה

אמר רבי אלעזר לרבי אבא, הנח לו לאיש
 הזה, שדבר של חכמה יש בו שאיננו יודעים
 בו. אמרו לו, אמר אנתה. פתח ואמר, (ויקרא
 יט) את שבתתי, את - לרבות תחום שבת

שֶׁהוּא אֲלָפִים אַמּוֹת לְכָל צַד, וּמִשׁוּם כֵּן רָבָה אֶת. שַׁבְּתַתִּי - [נ"א ז'] שַׁבַּת הָעֲלִיּוֹנָה וְשַׁבַּת הַתַּחְתּוֹנָה, שֶׁהֵן שְׁתֵּים כְּלוּלוֹת יַחַד וְנִסְתָּרוֹת יַחַד.

שַׁבְּתוֹתַי. אֶת לֹא־סַגָּאָה תַּחּוּם שַׁבַּת דְּאִיהוּ תְרִין אֲלָפִין אַמּוּן לְכָל סַטְרָא. וּבְגִין כֵּן אֲסַגֵּי אֶת. שַׁבְּתוֹתַי (נ"א ז') שַׁבַּת עֲלָאָה וְשַׁבַּת תַּתְּאָה דְּאֲנּוּן תְרִין כְּלִילָן כַּחֲדָא וּסְתִימִין כַּחֲדָא.

עֲטַרַת הַשַּׁבָּת

נִשְׂאָרָה שַׁבַּת אַחֲרַת שְׁלֹא נִזְכְּרָה וְהִי־הָיָה בְבוּשָׁה. אֲמָרָה לְפָנָיו: רַבּוֹן הָעוֹלָם, מִיּוֹם שֶׁעָשִׂיתָ אוֹתִי נִקְרָאתִי שַׁבַּת, וְהַיּוֹם אֵינּוּ בְּלִי לַיְלָה. אֲמַר לָהּ, בְּתִי, אֶת שַׁבַּת, וְשַׁבַּת קְרָאתִי לָךְ, אֲבָל הַרִינִי מַעֲטָר אוֹתָךְ בַּעֲטָרָה יוֹתֵר עֲלִיּוֹנָה. הַעֲבִיר כְּרוּז וְאֲמַר מִקְדָּשִׁי תִּירָאוּ.

עֲטַרַת הַשַּׁבָּת

אֲשֶׁתֶּאֱרַךְ שַׁבַּת אַחֲרָא דְלֹא אֲדַכְרַר וְהָיָה בְּכַסּוּפָא. אֲמָרָה קַמִּיה מְאִרִי דְעֲלֵמָא מִיּוֹמָא דְעַבְדַּת לִי שַׁבַּת אַתְקִרִינָא וְיּוֹמָא לָאו אִיהוּ כְּלֵא לִילִיא. אֲמַר לָהּ בְּרַתִּי שַׁבַּת אֲנִתְּ וְשַׁבַּת קְרִינָא לָךְ, אֲבָל הָא אֲנָא מַעֲטָר לָךְ בַּעֲטָרָא עֲלָאָה יוֹתֵר. אַעֲבַר כְּרוּזָא וְאֲמַר מִקְדָּשִׁי תִירָאוּ.

שְׁתֵּי קִדְשׁוֹת

וְזוֹ שַׁבַּת שֶׁל עֶרֶב שַׁבַּת שֶׁהִיא יִרְאָה, וְשׁוֹרָה בָּהּ יִרְאָה. וּמִי הוּא שֶׁהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא הַכְּלִיל וְאֲמַר אֲנִי ה' וְאֲנִי שֶׁמַּעֲתִי מֵאֲבָא שְׂאֲמַר כֵּן, וְדִיק אֶת - לְרַבּוֹת תַּחּוּם שַׁבַּת. שַׁבְּתַתִּי - זֶה הָעֵגוּל וְהַרְבוּעַ שֶׁבְּפָנַי, וְהֵם שְׁנַיִם. וּכְנִגַּד אוֹתָם הַשְּׁנַיִם יֵשׁ שְׁתֵּי קִדְשׁוֹת שְׁיֵשׁ לָנוּ לְהַזְכִּיר, אֶחָד וְיִכְלוּ, וְאֶחָד קְדוּשׁ.

שְׁתֵּי קִדְשׁוֹת

וְדָא שַׁבַּת דְּמַעְלִי שַׁבְּתָא דְאִיהִי יִרְאָה, וְשְׁרִיָא כְּהָ יִרְאָה. וּמֵאֵן אִיהוּ. דְּקִדְשָׁא בְרִיד הוּא אֲכִלִיל וְאֲמַר אֲנִי יי. וְאֲנָא שֶׁמַּעֲנָא מֵאֲבָא דְאֲמַר הַכִּי. וְדִיק אֶת לֹא־סַגָּאָה תַּחּוּם שַׁבַּת. שַׁבְּתוֹתַי דָּא עֵגוּלָא וְרַבּוּעַ דְּלַגְנָא, וְאֲנּוּן תְרִין. וְלִקְבִיל אֲנּוּן תְרִין אִית תְּרֵי קְדוּשְׁתִּי דְאִית לָנוּ לֹא־דַכְרָא, חַד וְיִכְלוּ, וְחַד קְדוּשׁ.

מְלָךְ שֶׁהַשְּׁלוֹם לוֹ

וְיִכְלוּ יֵשׁ בוֹ שְׁלֵשִׁים וְחֲמִשׁ תַּבּוֹת, וּבְקִדְוּשׁ שְׂאֲנוּ מִקְדָּשִׁים יֵשׁ שְׁלֵשִׁים וְחֲמִשׁ תַּבּוֹת, וְהַכֵּל עוֹלָה לְשַׁבְּעִים שְׁמוֹת שֶׁהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא וּכְנִסְתַּי יִשְׂרָאֵל מִתַּעֲטָרִים בָּהֶם. וּמִשׁוּם שֶׁהַעֲגוּל וְהַרְבוּעַ הַזֶּה הֵם שַׁבְּתַתִּי, שְׁנֵי הֵם כְּלוּלִים בְּשִׁמּוֹר, שֶׁכְּתוּב תִּשְׁמְרוּ. שְׁהֲרִי הַשַּׁבַּת הָעֲלִיּוֹנָה כְּאֵן לֹא נִכְלָלָה בְּשִׁמּוֹר, אֲלֵא בְּזָכוֹר, שְׁהֲרִי הַמְּלָךְ הָעֲלִיּוֹן מִסְּתִיִם בְּזָכוֹר, וְעַל זֶה נִקְרָא מְלָךְ שֶׁהַשְּׁלוֹם שְׁלוֹ.

מְלָךְ שֶׁהַשְּׁלוֹם לוֹ

וְיִכְלוּ אִית בֵּיהַ תְּלַתִּין וְחֲמִשׁ תִּיבִין. וּבְקִדְוּשָׁה (וּבְקִדְוּשָׁא) דְּאֲנִין מִקְדָּשִׁין תְּלַתִּין וְחֲמִשׁ תִּיבִין. וְסָלִיק כְּלֵא לְשַׁבְּעִין שְׁמֵהֶן דְּקִדְשָׁא בְרִיד הוּא וּכְנִסְתַּי יִשְׂרָאֵל אַתְעֲטָר בְּהוּ. וּבְגִין דְּעֵגוּלָא וְרַבּוּעָא דָּא אֲנּוּן שַׁבְּתוֹתַי, כְּלִילָן תְּרוּוִיָּהוּ בְּשִׁמּוֹר דְּכְתִיב תִּשְׁמְרוּ. דְּהָא שַׁבַּת עֲלָאָה הִכָּא לֹא אַתְכְּלִיל בְּשִׁמּוֹר אֲלֵא בְּזָכוֹר, דְּהָא מְלָכָא עֲלָאָה בְּזָכוֹר אֲסַתְיִים. וְעַל דָּא

אקרי מלכא דשלמא דיליה, ושלמא דיליה זכור איהו. ועל דא לית מחלוקת לעילא.

והשלום שלו הוא זכור, ועל פן אין מחלוקת למעלה.

שלום שלום לרחוק ולקרוב

בגין דתריין שלומות לתתא חד יעק"ב וחד יוס"ף. ובגין כך כתיב תרי זמני (ישעיה נז) שלום שלום לרחוק ולקרוב. לרחוק דא יעקב, ולקרוב דא יוסף. לרחוק כמה דאת אמר, (ירמיה לא) מרחוק יי נראה לי (שמות ב) ותתצב אחותו מרחוק. ולקרוב כמה דאת אמר, (דברים לב) חדשים מקרוב באו. מרחוק דא נקודה עלאה דקיימא בהיכליה.

שלום שלום לרחוק ולקרוב

משום ששני שלומות למטה - אחד יעק"ב, ואחד יוס"ף. ומשום כך כתוב פעמים (ישעיה נז) שלום שלום לרחוק ולקרוב. לרחוק - זה יעקב. ולקרוב - זה יוסף. לרחוק, כמו שנאמר (ירמיה לא) מרחוק ה' נראה לי, (שמות ב) ותתצב אחותו מרחוק. ולקרוב, כמו שנאמר (דברים לב) חדשים מקרוב באו. מרחוק - זו הנקדה העליונה שעומדת בהיכלו.

מחלליה מות יומת

ועל דא כתיב תשמורו אתכליל בשמור. ומקדשי תיראו דא נקודה דקיימא באמצעיתא דאית לדחלא מנה ותיר מכלא דעגשיה מיתה. והיינו דכתיב, (שמות לא) מחלליה מות יומת. מאן מחלליה. מאן דעאל לגו חלל דעגולא ורבועא לאתר דההוא דנקודה שריא ופגים ביה מות יומת. ועל דא כתיב תיראו. וההיא נקודה אקרי אני, ועלה שריא ההוא דסתים עלאה דלא אתגליא והיינו יי וכלא חד.

מחלליה מות יומת

ועל זה כתוב תשמרו, נכלל בשמור. ומקדשי תיראו - זו הנקדה שעומדת באמצע שיש לירא ממנה יותר מן הכל שעגשו מיתה. והיינו מה שכתוב (שמות לא) מחלליה מות יומת. מי הם מחלליה? מי שנכנס לתוך החלל של העגול והרבוע למקום שאותה הנקדה שורה ופוגם בו - מות יומת. ועל זה כתוב תיראו. והנקדה ההיא נקראת אני, ועליה שורה אותו הנסתר העליון שלא התגלה. והיינו ה', והכל אחד.

נחתו רבי אלעזר ורבי אבא ונשקוהו.

אמרו ומה כל חכמתא דא אית תחות ירך ואת טעין אבתרין. אמרו ליה מאן אנת. אמר לון לא תשאילון מאן אנא, אלא אנא ואתון ניזיל ונתעסק באורייתא וכל חד יימא מלין דחכמתא לאנהרא אורחא.

ירדו רבי אלעזר ורבי אבא ונשקו אותו.

אמרו, ומה כל החכמה הזו יש תחת ירך ואתה מחמור אחרינו? אמרו לו, מי אתה? אמר להם, אל תשאלו מי אני, אלא אני ואתם גלגו ונתעסק בתורה, וכל אחד יאמר דברי חכמה להאיר את הדרך.

אֶת שַׁבְּתוֹתַי תִּשְׁמְרוּ (ח"ג פ"ב, א)
וְאֵת שַׁבְּתוֹתַי תִּשְׁמְרוּ, שְׁקִיל דָּא לְדָא,
 כְּאֶחָד כְּחָדָא אֲתַקְלוּ בְּמַתְקְלָא חַד.
 דְּכַתִּיב, (שְׁמוֹת לא) וְשִׁמְרַתֶּם אֶת הַשַּׁבָּת כִּי
 קִדְשׁ הִיא לָכֶם, וְכַתִּיב (שְׁמוֹת כ) זְכוֹר אֶת
 יוֹם הַשַּׁבָּת לְקַדְּשׁוֹ. אֶלָּא חַד לְאֲבָא, וְחַד
 לְאִימָא. כְּתִיב הֲכָא אִישׁ אָמוּ וְאָבִיו
 תִּירָאוּ וְאֵת שַׁבְּתוֹתַי תִּשְׁמְרוּ. וְכַתִּיב
 הֲתֵם (ויקרא כו) אֶת שַׁבְּתוֹתַי תִּשְׁמְרוּ
 וּמִקְדְּשֵׁי תִירָאוּ. מַהוּ מִקְדְּשֵׁי כְּמִשְׁמְעוּ.

קִיּוּם הַשַּׁבָּת כְּמוֹ קִיּוּם כָּל הַתּוֹרָה
 זְכוֹר אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת לְקַדְּשׁוֹ, זֵהוּ סוּד שֶׁל
 הַבְּרִית הַקְּדוּשָׁה. וּמִשׁוּם שֶׁבְּבְרִית זוֹ עוֹמְדִים
 כָּל הַמְּקוֹרוֹת שֶׁל אִיבְרֵי הַגּוֹף וְהוּא כָּלל
 הַכֹּל, כְּמוֹ זֶה שַׁבָּת הִיא כָּלל שֶׁל הַתּוֹרָה,
 וְכֵן סוּדוֹת הַתּוֹרָה תְּלוּיִים בָּהּ, וְקִיּוּם שֶׁל
 הַשַּׁבָּת כְּמוֹ קִיּוּם שֶׁל כָּל הַתּוֹרָה. מִי שֶׁשׁוֹמֵר
 שַׁבָּת כְּאֵלּוּ שְׁמַר אֶת כָּל הַתּוֹרָה.

אֲשֶׁרִיכֶם יִשְׂרָאֵל
 ה' יִלְחֶם לָכֶם וְאַתֶּם תַּחֲרִישׁוּן. רַבִּי אֲבָא
 פְּתַח, (ישעיה נח) אִם תִּשְׁיֵב מִשַּׁבָּת רַגְלְךָ
 עֲשׂוֹת חֲפָצְךָ בַּיּוֹם קִדְּשֵׁי אֲשֶׁרִיחֶם יִשְׂרָאֵל
 שֶׁהַקְּדוּשָׁה בְּרוּךְ הוּא הַתְּרַצָּה בָּהֶם לְהַדְּבִק
 בָּהֶם מִכָּל שְׂאֵר עֲמֵי הָעוֹלָם, וּמִתּוֹךְ אֲהַבְתֶּם
 קֶרֶב אוֹתָם אֵלָיו, וְנָתַן לָהֶם תּוֹרָה, וְנָתַן לָהֶם
 שַׁבָּת שֶׁהִיא קִדְּשׁ מִכָּל שְׂאֵר הַיָּמִים, וּמְנוּחָה
 מֵהַכֹּל, וְחֲדוּהָ שֶׁל הַכֹּל, וְשִׁקוּלָהּ שַׁבָּת כְּנֶגֶד
 כָּל הַתּוֹרָה, וּמִי שֶׁשׁוֹמֵר שַׁבָּת כְּאֵלּוּ שְׁמַר
 אֶת כָּל הַתּוֹרָה.

קִיּוּם הַשַּׁבָּת כְּמוֹ קִיּוּם כָּל הַתּוֹרָה (ח"ב צ"ב, א)
 זְכוֹר אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת לְקַדְּשׁוֹ. (שְׁמוֹת כ)
 דָּא אִיהוּ רְזָא דְּבְרִית קְדִישָׁא.
 וּבְגִין דְּבַהֲאֵי בְרִית קִיּוּמִין כָּל מְקוֹרִין
 דְּשִׁיפֵי גּוֹפָא, וְאִיהוּ כָּלל כְּלָא. כְּגוֹנָא
 דָּא, שַׁבָּת אִיהוּ כְּלָא דְּאוֹרֵייתָא, וְכָל
 רְזִין דְּאוֹרֵייתָא בִּיהַ תְּלִיין, וְקִיּוּמָא
 דְּשַׁבָּת, כְּקִיּוּמָא דְּכָל אוֹרֵייתָא, מְאֵן
 דְּנִטִּיר שַׁבָּת, כְּאִילוּ נִטִּיר אוֹרֵייתָא כְּלָא.

אֲשֶׁרִיכֶם יִשְׂרָאֵל (ח"ב מ"ז, א)
 יי יִלְחֶם לָכֶם וְאַתֶּם תַּחֲרִישׁוּן. (שְׁמוֹת יד)
 רַבִּי אֲבָא פְּתַח (ישעיה נח) אִם תִּשְׁיֵב
 מִשַּׁבָּת רַגְלִיד עֲשׂוֹת חֲפָצִיד בַּיּוֹם קִדְּשֵׁי.
 זְכָאִין אִינוּן יִשְׂרָאֵל, דְּקוֹדְשָׁא בְּרִיד הוּא
 אֲתַרְעֵי בַּהוּן, לְאַתְדַּבְּקָא בַּהוּ, מִכָּל שְׂאֵר
 עֲמִין דְּעֵלְמָא, וּמַגּוֹ רְחִימוּתָא דְּלַהוּן,
 קָרִיב לוֹן לְגַבִּיָּה, וְיַהֲב לוֹן אוֹרֵייתָא,
 וְיַהֲב לוֹן שַׁבָּת, דְּאִיהוּ קְדִישָׁא מִכָּל שְׂאֵר
 יוֹמִין, וְנִיחָא מִכָּל, וְחֲדוּהָ דְּכָלָא,
 וְשִׁקִּיל שַׁבָּת, לְקַבֵּל אוֹרֵייתָא כְּלָא, וּמְאֵן
 דְּנִטִּיר שַׁבָּת, כְּאִילוּ נִטִּיר אוֹרֵייתָא כְּלָא.

זֶהַר הַשַּׁבָּת

פֶּרֶק ב'

פְּרָשִׁיּוֹת

נח - תזריע מצורע

הַשּׁוֹמֵר שַׁבָּת מְקַיֵּם כָּל הַתּוֹרָה

כּוֹלָהּ וּמְרַבֶּה הַקְּדוּשָׁה וּמְקַיֵּם

אֶת הַשְּׂכִינָה

פֶּרֶק ב'

- זָכוֹן הַשֶּׁבֶת ..... לַה
- שֶׁבֶת הִיא הַכֹּל ..... לַה
- וְהַכֹּל נִקְרָא שֶׁבֶת ..... לַה
- סְעוּדַת הַלַּיְלָה חֲמוּצָה ..... לַה
- מִי שֶׁשׁוֹמֵר שֶׁבֶת שׁוֹמֵר אֶת כָּל הַתּוֹרָה ..... לוֹ
- סְעוּדַת שֶׁבֶת ..... לוֹ
- הוֹסֵפָה מְחוּל עַל הַקֶּדֶשׁ ..... לוֹ
- אִם מְלֵאָה זֶה חֲרָבָה זֶה ..... לוֹ
- גְּבִיָּה קְדוּשָׁה ..... לָז
- הַשִּׁפְחָה הָרָעָה ..... לָז
- צֵעַר הַשְּׂכִינָה ..... לָז
- עֲרֹכָה שֶׁל שְׁעָה ..... לַח

לְהַזְכִּירְכֶם,

יִשְׁנֶה חֲלוּקָה נוֹסֶפֶת לְג' סְעוּדוֹת שֶׁל שֶׁבֶת:

- ◉ שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [א-ח] לְסְעוּדָה הָרִאשׁוֹנָה: דְּפִים כז-פז.
- ◉ שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [ט-טז] לְסְעוּדָה הַשְּׁנִיָּה: דְּפִים פה-קמ.
- ◉ שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [י"ז-כד] לְסְעוּדָה הַשְּׁלִישִׁית: דְּפִים קמא-קצמ.

זכרון השבת (ח"ב צ"ב, א)

פקודא כ"ד, למהוי דכיר יום השבת, כמה דאת אמר זכור את יום השבת לקדשו. רזא דשבת, הא אוקימנא בכל אינון דוכתי, יומא דוכרנא דנייהא דעלמא ואיהו כללא דאורייתא. ומאן דנטיר שבת, כאילו נטיר אורייתא פלא. והא אתמר, דוכרנא דשבת, לקדשא ליה בכל זיני קדושין. מאן דאדכר למלכא, אצטריד לברכא ליה, מאן דאדכר שבת, צריד לקדשא ליה והא אתמר.

שבת היא הכל

זכור לדכורא איהו. שמור איהו לנזקבא. (וידא בלא פרוזא) יום שבת, רזא דכל מהימנותא, דתליא מרישא עלאה, עד סופא דכל דרגין, שבת איהו כלא.

והכל נקרא שבת

תלת דרגין אינון, וכלהו אקרין שבת. שבת עלאה. שבת דיומא. שבת דליליא. וכלהו חד ואקרי כלא שבת. וכל חד, כד איהו שלטא, נטיל לחברוי, וזמין לון בהדיה, בההוא שולטנו דיליה. וכד האי אתי לעלמא, כלהו אתיין וזמינין בהדיה.

סעודת הלילה חמורה

כד אתי ליליא, זמין בהדיה לשבת דיממא, וזמין ליה בהיכליה, ואתטמר בהדיה. כיון דהאי אתיא, שבת עלאה אתמשד עליה, וכלהו גניזין בהיכלא דליליא ובגין דא סעודתא דליליא חמור מבממא (ס"א כדביממא)

זכרון השבת

מצוה כ"ד - להיות זוכר את יום השבת, כמו שנקאמר זכור את יום השבת לקדשו. סוד של שבת, הרי בארנו בכל אותם מקומות, יום זכרון של מנוחה של העולם, והוא כלל של התורה. ומי ששומר שבת כאלו שומר כל התורה. והרי נתבאר, זכרון של שבת לקדש אותה בכל מיני קדושים. מי שמזכיר את המלך, צריד לברך אותו. מי שמזכיר שבת, צריד לברך אותה, והרי נתבאר.

שבת היא הכל

זכור הוא לזכר. שמור הוא לנזקבא. (וזה בלי פרוז) יום שבת הסוד של כל האמונה, שתלוייה מהראש העליון עד סוף כל הדרגות, שבת היא הכל.

והכל נקרא שבת

שלש דרגות הן, וכלן נקראות שבת. שבת עליונה. שבת של היום. שבת של הלילה. וכלן אחת, והכל נקרא שבת. וכל אחת כשהיא שולטת, לוקחת את חברותיה ומזמינה אותן עמה באותו השלטון שלה. וכשזה בא לעולם, כלם באים ומזמינים עמו.

סעודת הלילה חמורה

כשבא הלילה, מזמין עמו שבת של היום, ומזמין אותו להיכלו ומסתתר עמו. כיון שזה בא, שבת העליונה נמשכת עליה, וכלם גנוזים בהיכל של הלילה, ומשום כך סעודת הלילה חמורה מביום (כמו של היום).

מי ששומר שבת שומר את כל התורה
בְּשֵׁבֶת היום, מזמין עמו את שְׁתֵּי האחרות
 הללו - דְּרָגָה עֲלִיּוֹנָה וְדְרָגָה תַּחְתּוֹנָה, זו
 שְׁמַאֲרָהּ לֵה זֶה שְׁנֵאוֹרָה מִמֶּנָּה, וְכֵלֶן כְּאֶחַת
 נִקְרְאוֹת שֶׁבֶת, וְשׁוֹלְטוֹת בְּיוֹם שֶׁבֶת. וְשֵׁלֶשׁ
 הַדְּרָגוֹת הֵלְלוּ הֵן כֻּלָּל וְסוּד שֶׁל כָּל הַתּוֹרָה,
 תּוֹרָה שְׁבֻכְתָּב, נְבִיאִים וּכְתוּבִים. מִי שֶׁשׁוֹמֵר
 שֶׁבֶת, שׁוֹמֵר אֶת כָּל הַתּוֹרָה.

סְעוּדַת שֶׁבֶת

וַעֲשֵׂה דְּבָרִים צְרִיף אָדָם לַעֲשׂוֹת בְּסְעוּדָה:
 אֶחָד - נְטִילַת יָדַים. שְׁנֵי - לְתַקֵּן שְׁתֵּי כְּפָרוֹת
 לְשֶׁבֶת. שְׁלִישִׁי - לְאָכַל שְׁלֹשׁ סְעוּדוֹת,
 וְלְהוֹסִיף מֵחַל עַל הַקֹּדֶשׁ. רְבִיעִי - לְהַאֲוִיר
 אֶת הַשְּׁלֶחַן בְּנֵר, כְּמוֹ שְׁבֻאֲרוֹהָ, שְׁלֶחַן בְּצַפּוֹן
 וּמְנוֹרָה בְּדָרוֹם. וְצְרִיף הַסִּבָּה, כְּמוֹ שְׁבֻאֲרוֹהָ,
 הַסִּבּו - אֶחָד מְבָרָךְ לְכֻלָּם.

הוֹסְפָה מְחוּל עַל הַקֹּדֶשׁ

וּבְשֶׁבֶת, בְּכָל מְלוֹי, צְרִיף לְאֶתוֹסְפָא
 קֹדֶשׁ, בֵּין בְּמֵאֲכָלְיוֹ וּבְמִשְׁקֵיוֹ, בֵּין בְּלְבוּשָׁיו,
 בֵּין בְּהַסְבֹּתוֹ, שְׁצְרִיף לְהַתְקִין לוֹ מְסֻבָּה יָפָה,
 בְּכֶמֶה כָּרִים וּכְסוּתוֹת מְרֻקָּמִים מְכֹל שֵׁישׁ
 בְּבֵיתוֹ, כְּמוֹ שְׁמִתְקִין חֶפֶה לְכֹלָה, **שְׁשֻׁבֶת**
הִיא מְלָכָה, וְהִיא כֹּלָה. וְלָכֵן הָיוּ יוֹצְאִים בְּעֲלֵי
 הַמִּשְׁנָה עָרַב שֶׁבֶת לְקַדֵּם אֶת הָאוֹרְחַת,
 וְהָיוּ אוֹמְרִים: בָּאֵי כֹלָה, בָּאֵי כֹלָה. וְצְרִיכִים
 לְעוֹרֵר שִׁירָה וְחֻדוּהָ לְשֶׁלֶחַן אֶלְיָהּ.

אם מלאה זו חרבה זו

וְלֹא עוֹד, אֶלָּא שֵׁישׁ סוּד אַחַר. כְּמוֹ שְׁצְרִיף
 לְקַבֵּל אֶת גְּבֻרָתָהּ בְּכֶמֶה אוֹרוֹת שֶׁל גְּרוֹת

מי ששומר שבת שומר את כל התורה
כִּד אֶתִי יִמָּא, זְמִין בְּהִדְרִיה לְתַרְוִין אֶלְוִין
 אַחֲרֵנִין, דְּרָגָא עֲלָאָה וְדְרָגָא תַּתָּאָה,
 דָּא דְאַנְהִיר לִיה, וְדָא דְאַתְנַהִיר מִנִּיה.
 וְכֹלָא כְּחֵדָא אֶקְרִי שֶׁבֶת, וְשֵׁלְטִין בְּיוֹמָא
 דְּשֶׁבֶת. וְאֶלְוִין תַּלְת דְּרָגִין, אִינּוֹן כֻּלְּלָא
 וְרִזָּא דְכָל אוֹרִייתָא, תּוֹרָה שְׁבֻכְתָּב,
 נְבִיאִים וּכְתוּבִים. מָאן דְּנְטִיר שֶׁבֶת, נְטִיר
 אוֹרִייתָא כֻּלָּא.

סְעוּדַת שֶׁבֶת (ח"ג ע"ב, ב ר"מ)

וַעֲשֵׂה דְּבָרִים צְרִיף אָדָם לְמַעַבַּד
 בְּסְעוּדָתָא. חַד, נְטִילַת יָדַים.
 תְּנִינָא לְתַקְנָא שְׁתֵּי כְּפָרוֹת לְשֶׁבֶת.
 תְּלִיתָאָה, לְמִיכַל תַּלְת סְעוּדָתִין,
 וְלְאוֹסְפָא מְחוּל עַל הַקֹּדֶשׁ. רְבִיעִיאָה,
 לְאַנְהִירָא פְתוּרָא בְּשֻׁרְגָא. כְּמָה דְאוֹקְמוּהָ,
 שְׁלֶחַן בְּצַפּוֹן, וּמְנוֹרָה בְּדָרוֹם. וְצְרִיף
 הַסִּבָּה, כְּמָה דְאוֹקְמוּהָ הַסִּבּו אֶחָד מְבָרָךְ
 לְכֻלָּם.

הוֹסְפָה מְחוּל עַל הַקֹּדֶשׁ

וּבְשֶׁבֶת, בְּכָל מְלוֹי, צְרִיף לְאֶתוֹסְפָא
 מְחוּל עַל הַקֹּדֶשׁ, בֵּין
 בְּמֵאֲכָלְיוֹ, וּבְמִשְׁתֵּיוֹ, בֵּין בְּלְבוּשָׁיו, בֵּין
 בְּהַסְבֹּתֵיהּ. דְּצְרִיף לְתַקְנָא לִיה מְסֻבָּה
 שְׁפִירָא, בְּכֶמֶה כָּרִים וּכְסוּתוֹת מְרֻקָּמִין,
 מְכֹל דְאִית בְּבֵיתֵיהּ, כְּמָאן דְתַקִּין חוּפָה
 לְכֹלָה. דְּשֻׁבֶתָא אִיהִי מְלָכָתָא, וְאִיהִי
 כֹּלָה. וּבְגִין דָּא הוּוּ נְפְקִי מְאִרֵי מִתְנִיתִין
 עָרַב שֶׁבֶת לְאֶקְדְמוּתֵיהּ לְאַרְחָא, וְהוּוּ
 אִמְרֵי בָאֵי כֹלָה בָאֵי כֹלָה. וְצְרִיכִין
 לְאַתְעָרָא שִׁירָה וְחֻדוּהָ לְפְתוּרָה לְגַבְהָ.

אם מלאה זו חרבה זו

וְלֹא עוֹד, אֶלָּא דְאִית רִזָּא אַחֲרָא. כְּגוּוּנָא
 דְּצְרִיף לְקַבֵּלָא גְבֻרָתָהּ, בְּכֶמֶה

שבת, ובכמה ענוגים ולבושים יפים, ובית מתקן בכמה כלים של תקווה, בהסבה יפה לכל אחד ואחד, ובזאת החידה והתקווה גורמים שנשארת שפחה רעה בחשוף, ברעבון, בבכיה, בהספד, בלבושים שחורים פאלמנה. שאם מלאה זו - חרבה זו.

נהרין דשרגין בשבת, ובכמה ענוגין, ולבושין שפירין, וביתא מתקנא, בכמה מאני דתקונא, בהסבה יפה לכל חד וחד. ובהאי חידה ותקונא, גרמין דאשתארת שפחה בישא בחשוכא, ברעבון, בבכיה, בהספד. בלבושין אוכמין כארמלתא. דאי מלאה זו, חרבה זו.

גבירה קדושה

יצר טוב גבירה קדושה, מלכות הקדש שיוצרת בשבת, כלולה מעשר ספירות, מעטרות בשבעה שמות שאינם נמחקים, בכמה מרפבות של חיות ובכמה חילות ומחנות. והמלך יוצא לקבלה בכמה מחנות, ונשא יצר הרע, השפחה הרעה בחשוף, פאלמנה בלי בעלה, בלי מרפבות.

גבירה קדושה

יצר טוב, מטרוניתא קדישא. מלכות הקדש דנחתא בשבת. כלילא מעשר ספירין. מעטרא בשבע שמהן שאינן נמחקין. בכמה מרפבות דחיוון. ובכמה חילין ומשריין. ומלכא נפיק לקבלא בכמה משריין. ואשתארת יצר הרע שפחה בישא בחשוכא, כארמלתא בלא בעלה בלא מרפבות.

השפחה הרעה

ואלה שנאמר עליהם, למזבחים ולמקטרים למלאכת השמים ולמזלות אשר לא צויתו, היא עבודה של השפחה הרעה, ששולטת בערבי שבתות וערבי לילות רביעי, מה היו עושים אלה? היו לוקחים לבושים שחורים, ומחשיכים את האורות, ועושים הספד בלילי שבתות להשתתף עמה כמו שהיא שרויה, כי (קהלת ז) גם [את] זה לעמת זה עשה האלהים.

השפחה הרעה

ואלין דאתמר עליהו, למזבחין ולמקטריין למלכת השמים ולמזלות אשר לא צויתו, הוא פולחנא דשפחה בישא, דשלטא בערבי שבתות וערבי לילי רביעיות. מה הו אלין עבדין. הו נטלין לבושין אוכמין, וחשכאן נהרין, ועבדין הספדא בלילי שבתות כדי לאשתתפא בהדה כמה דאיהי שריא, כי (קהלת ז) גם זה לעומת זה עשה האלהים.

צער השכינה

אחר שחטאו ישראל ונחרב בית המקדש, נאמר בשכינה האם הקדושה, (איכה א) איכה ישבה בדד העיר רבתי עם היתה פאלמנה, ומכבים בליל תשעה באב אורות ונרות, ועושים הספד ויושבים כמו אבלים,

צער השכינה

בתר דחאבו ישראל, ואתחרב בי מקדשא, אתמר בשכינתא אימא קדישא, (איכה א) איכה ישבה כדד העיר רבתי עם היתה כאלמנה, ומכבין בליל תשעה באב נהרין ושרגין, ועבדין

הספד, ויתבין באבלים לאשתתפא בְּדוּחָקָא דְשְׂכִינְתָא. בְּגִין דְּאִינוּן גְּרָמוּ לָהּ כָּל הַהוּא תְּבִירוּ.
 להשתתף בצער השכינה, משום שהם גרמו לה כל אותו השבוע.

חלקים נבחרים מדרשה יום הקדוש תשע"א
 מכ"ק אדמו"ר מהאלמין שליט"א
 בבית המדרש עטרת ישעיה האלמין
 בית שמש

א

חודש תשרי תשע"א = 771

771 בגימטריא = "ביאת משיח" = "אבינו שבשמיים" = "יחיה חיים טובים ומאושרים" [הכל רק על ידי למוזד הזהר הקדוש].

ועת צרה = 771 היא ליעקב ומנונה יושע. הכל תלוי בנו!!!

אצלך מתגלגלים יהלומים, תזהר שלא תחשב שזה זכותי. באמריקה אומרים זמן זה כסף, אצלנו היהודים אומרים זמן זה חיים! אבל אף אחד לא יודע כמה באמת שווה הזמן שלו! ואיך אפשר להפך 5 דקות ליותר משמונה מליון שנה, וזה רק במשגי העולם הזה, (מלבד העולם הבא ששם יש חיי נצח, עין לא ראתה אלקים וזאתר יעשה למחפה לו), עכשו תדע שכל דקה שווה לך יותר ממיליון וחצי שנה, ולא תבוזו אף רגע, מי משגע חסר דעה, שיזרק עשירות בהשג יד.

אתה, רוצה עורך דין מפרסם ומצליח צמוד אליך? רופא ממוחה שדואג שלא תהיה חולה, שיתלנה אליך בכל שעות היממה? ברכה מבטחת לבנים צדיקים, ונחת מהצאצאים? מזל טוב ומצלח כל ימי חייך? חיים ארכים טובים ומתקנים? שפע ברכה והצלחה בכל הענינים? מעתה כל יהודי יכול לזכות ולזכות!!!

א. נדפס בעלון "אור הזהר" מס' 33 תשרי תשע"א, ובספר "חבל על כל רגע", ובספר "זהרי תשע"א, ועוד חדושים נפלאים).
 הזרה" (זה יצא לאור בהרבה הוספות חדשות וגם ישנות, המושך בעמוד מד

זֶהַר הַשַּׁבָּת

פָּרָק ג'

פְּרָשִׁיּוֹת

לְ: לְ: - אַחֲרֵי קְדוּשִׁים

כְּבוֹד שַׁבָּת, רְחִיצָה, מִלְּבוּשִׁים

וְהַדְּלָקַת נֵרוֹת

פֶּרֶק ג'

- מא ..... שְׁלַחַן שַׁבָּת
- מא ..... כְּבוֹד הַשַּׁבָּת
- מא ..... רְחִיצָה כְּשֶׁנִּכְנָסֶת הַשַּׁבָּת
- מא ..... כְּבוֹד הַשַּׁבָּת
- מב ..... שְׂבַח וְשֵׁל שְׁלֵמָה
- מב ..... שְׂמִירָה וְקִדּוּשׁ הַשַּׁבָּת
- מב ..... גְּרוֹת שַׁבָּת
- מב ..... שְׂבַח וְשֵׁל שְׁלֵמָה
- מג ..... סִכַּת שְׁלוֹם
- מג ..... אֲשֶׁרֵי הָעַם שֶׁכִּפְּהָ לּוֹ
- מד ..... עֲרֻכָּה שֶׁל שַׁעָה

לְהַזְכִּירְכֶם,

יִשְׁנֶה חֲלוּקָה נּוֹסֶפֶת לְג' סְעוּדוֹת שֶׁל שַׁבָּת:

- שְׂמוֹנֶה פְּרָקִים [א-ח] לְסְעוּדָה הָרֵאשׁוֹנָה: דְּפִים כז-פז.
- שְׂמוֹנֶה פְּרָקִים [ט-טז] לְסְעוּדָה הַשְּׁנִיָּה: דְּפִים פה-קמ.
- שְׂמוֹנֶה פְּרָקִים [י"ז-כז] לְסְעוּדָה הַשְּׁלִישִׁית: דְּפִים קמא-קצמ.

שלחן שבת

חמשאָה, כּוּס דּוֹיכּלוּ. שְׁתִּיתָאָה, לְמַהּוּ
עַל פְּתוּרָא מְלֵי דְאוּרֵייתָא.
שְׂבִיעָאָה, לְאַרְכָּאָה עַל פְּתוּרָא, בְּגִין
דְעֵנִים יִיתוּן עַל פְּתוּרֵיהּ. תְּמִינָאָה,
נְטִילַת יָדִים בְּמִים אַחְרוּנִים. תְּשִׁיעָאָה,
בְּרַפְתּוּן הַמְזוּן. עֲשִׂירָאָה, כּוּס דְבִרְכָּה.
וְצִרְיָה לְאַחְזָרָא עֲלֵיהּ, וּלְתַקְנָא לֹון
בְּרָזָא קְדִישָׁא, דְאִיהִי כְּלוּלָהּ מִעֲשֶׂר
סְפִירָאן, וְאִיהִי פְתוּרָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיד
הוּא. מִסְטָרָא דְגְבוּרָה. וּבְגִין כִּד אֻקְמוּהּ
רְבָנָן. שְׁלַחַן בְּצַפּוֹן.

כבוד השבת (תקוני זהר פ"ה, א)

טְחוּל עֲלֵה אֶתְמַר (שמות ג' ה) **שֶׁל נְעֻלִיד**
מַעַל רְגְלִיד, נַעַל מְטוּנָף דְטַפָּה
סְרוּחָה, כִּי הַמְקוּם אֲשֶׁר אֶתָּה עוֹמֵד
עָלָיו אֲדַמַּת קֹדֶשׁ הוּא, דָּא שַׁבַּת, וְעֲלֵיהּ
אֲמַרְתָּ שְׂכִינְתָּא פְּשֻׁטִיתָ אֶת כְּתָנְתִּי
אִיכְכָה אֶלְבָּשְׁנָה, רַחֲצִיתִי אֶת רְגְלֵי
אִיכְכָה אֶטְנַפֵּם (שיר ה' ג), וּבְגִין דָּא צִרְיָה
בַּר נֶשׁ בְּשַׁבַּת לְשִׁנּוּי בְּלָבוּשֵׁין בְּשִׁרְזָא
כְּמֵאֲכָלִין, וְצִרְיָה לְמַהּוּ מוֹסִיף מַחֹול
עַל הַקֹּדֶשׁ, וְכָל הַמוֹסִיף מוֹסִיפִין לֵיהּ
נֶפֶשׁ יִתְרָה בְּשַׁבַּת, וְכָל הַגּוֹרַע גּוֹרְעִין
לֵיהּ הֵהוּא נֶפֶשׁ יִתְרָה חֶסֶד וְשְׁלוֹם.

רחיצה פשנכנסת השבת (ח"ב ר"ד, א)

כִּד עֵאל שַׁבְתָּא, אַצְטְרִיכוּ אִינוּן עֲמָא
קְדִישָׁא לְאַסְחָאָה גְרַמְיָהוּ מִשְׁמוּשָׁא
דְחוּל, מְאִי טַעְמָא. בְּגִין דְּבַחֹול, רוּחָא
אַחְרָא אֲזֵלָא וְשִׁטָּא וְשָׂרָא עַל עֲמָא.
וְכִד בְּעִי בַר נֶשׁ לְנַפְקָא מִן הַהוּא רוּחָא,
וְלֹא עֵלָא בְּרוּחָא אַחְרָא קְדִישָׁא עֲלָאָה,
בְּעִי לְאַסְחָאָה גְרַמְיָה, לְמִשְׁרֵי עֲלֵיהּ
הַהוּא רוּחָא עֲלָאָה קְדִישָׁא.

שלחן שבת

חמישי - כּוּס שֶׁל וַיְכַלּוּ. שְׁשִׁי - לְהִיּוֹת עַל
הַשְּׁלַחַן דְּבִרֵי תוֹרָה. שְׁבִיעִי - לְהַאֲרִיף עַל
הַשְּׁלַחַן כְּדֵי שְׁעֵנִים יָבֹאוּ לְשִׁלְחָנּוּ. שְׁמִינִי
- נְטִילַת יָדִים בְּמִים אַחְרוּנִים. תְּשִׁיעִי -
בְּרַפְתּוּן הַמְזוּן. עֲשִׂירִי - כּוּס שֶׁל בְּרַכָּה.
וְצִרְיָה לְחַזֵּר עֲלֵיהֶם וּלְתַקְנָם בְּסוּד קְדוּשָׁה,
שֶׁהִיא כְּלוּלָהּ מִעֲשֶׂר סְפִירוֹת, וְהוּא הַשְּׁלַחַן
שֶׁל הַקְּדוּשׁ בְּרוּף הוּא מִצַּד הַגְּבוּרָה, וְלָכוּ
פְּרִשׁוּהָ רְבוּתֵיהּוּן שְׁלַחַן בְּצַפּוֹן.

כבוד השבת

עַל הַטְּחוּל נֶאֱמַר שֶׁל נְעֻלִיד מַעַל רְגְלִיד,
נַעַל מְטוּנָף שֶׁל טַפָּה סְרוּחָה, כִּי הַמְקוּם
אֲשֶׁר אֶתָּה עוֹמֵד עָלָיו אֲדַמַּת קֹדֶשׁ הוּא,
זֶה שַׁבַּת, וְעָלָיו אֲמַרְתָּ הַשְּׂכִינָה פְּשֻׁטִיתִי
אֶת כְּתָנְתִּי אִיכְכָה אֶלְבָּשְׁנָה, רַחֲצִיתִי אֶת
רְגְלֵי אִיכְכָה אֶטְנַפֵּם, וּמִשּׁוּם זֶה צִרְיָה אָדָם
בְּשַׁבַּת לְשִׁנּוּת בְּלָבוּשִׁים, בְּגַד וּבְמֵאֲכָלִים,
וְצִרְיָה לְהִיּוֹת מוֹסִיף מַחֹול עַל הַקֹּדֶשׁ, וְכָל
הַמוֹסִיף, מוֹסִיפִים לוֹ נֶפֶשׁ יִתְרָה בְּשַׁבַּת,
וְכָל הַגּוֹרַע, גּוֹרְעִים לוֹ אוֹתָהּ נֶפֶשׁ יִתְרָה
חֶסֶד וְשְׁלוֹם.

רחיצה פשנכנסת השבת

כְּשִׁנְכַּנְסַת שַׁבַּת, צְרִיכִים אוֹתוֹ עִם קְדוּשָׁה
לְרַחֵץ עֲצָמָם מִשְׁמוּשׁ הַחֹל. מַה הַטַּעַם?
מִשּׁוּם שֶׁבַחֹול רוּחַ אַחְרַת הוֹלְכַת וּמְשׁוּטְטַת
וְשׁוֹרָה עַל הָעַם, וּכְשִׁרְזָאָה אָדָם לְצַאת
מֵאוֹתָהּ רוּחַ וְלֹא כְּנֶסֶם בְּרוּחַ אַחְרַת קְדוּשָׁה
עֲלִיוֹנָה, צִרְיָה לְרַחֵץ עֲצָמוֹ כְּדֵי לְהַשְׁרֹת
עָלָיו אוֹתָהּ רוּחַ עֲלִיוֹנָה קְדוּשָׁה.

שַׁבְּחוּ שֶׁל שְׁלֹמֹה (ח"א ר"ן, א)

בִּיּוֹן דְּאַסְתַּכַּל שְׁלֹמֹה בְּה, שַׁבַּח וְאַכְרִיז
וְאָמַר, (קֹהֶלֶת ג) הַכֹּל הָיָה מִן הָעֶפְר
וְגו'. וְעַל דָּא שְׁלֹמֹה לֹא אַצְטְרִיד לְנַגְנָא
כְּדוֹר, אֲלֵא שִׁירְתָּא דְּאִיהוּ רַחֲמֵי
דְּעוֹתְרָא, דְּהוּא נִהִירוּ וְרַחֲמֵי דְּכָל
תְּשַׁבְּחוּ דְּעֵלְמָא בִּיה הוּו, תּוֹשַׁבְּחָתָא
דְּמַטְרוֹנִיתָא כְּד יִתְבֵּא בְּכַרְסֵיִיא לְקַבְּלֵיה
דְּמִלְכָּא קָאמַר.

שְׁמִירָה וְקְדוּשַׁת הַשַּׁבָּת (ח"א י"ד, א)

פְּקוּדָא אַרְבִּיסַר לְנַמְרָא יוֹמָא דְּשַׁבְּתָא,
דְּאִיהוּ יוֹמָא דְּנִיחָא מְכָל עוֹבְדֵי
בְּרַאשִׁית. הֵכָא כְּלִילֵן תְּרִין פְּקוּדִין. חַד
נְטִירָא דְּיוֹם הַשַּׁבָּת. וְחַד לְקֹדְשָׁא הַהוּא
יוֹמָא בְּקְדוּשֵׁיה. לְנַמְרָא יוֹמָא דְּשַׁבְּתָא
כְּמָא דְּאַדְכְּרָנָא וְאַתְעַרְנָא עֲלֵיהוּ דְּאִיהוּ
יוֹמָא דְּנִיחָא לְעֵלְמִין. וְכָל עֲבִידֵן בִּיה
אַשְׁתַּכְּלָלוּ וְאַתְעַבִּידוּ עַד דְּאַתְקַדְּשׁ
יוֹמָא. בִּיּוֹן דְּאַתְקַדְּשׁ יוֹמָא אֲשַׁתְּאַר
בְּרִיאָה דְּרוּחִין דְּלֹא אַתְבְּרִי לֹון גּוֹפָא.
וְכִי לֹא הָוֵה יַדַּע קֹדְשָׁא בְּרִיד הוּא
לְאַעֲכָבָא לְקֹדְשָׁא יוֹמָא עַד דְּיִתְבְּרוּן
גּוֹפִין דְּנִהְי רוחין. אֲלֵא אֵילְנָא דְּרַעַת
טוֹב וְרַע אַתְעַר הַהוּא סְטְרָא אַחְרָא
דְּרַע וְכַעַא לְאַתְתַּקְפָּא בְּעֵלְמָא וְאַתְפְּרִשוּ
כְּמָה רוחין בְּכַמְה זַיְיָנִין לְאַתְתַּקְפָּא
בְּעֵלְמָא בְּגּוֹפִין.

נְרוֹת שַׁבָּת (ח"ב קס"ו, א)

אַשְׁנֵנָה אַבְתְּרִיה, וְחָמָא בְּרַתִּיה
דְּאוּשְׁפִּיזָא קִימַת אַבְתְּרִיְהוּ.
אָמַר כִּי גַר מְצוּנָה, מָאִי גַר. דָּא גַר דְּאִיהִי
מְצוּנָה דְּנִשְׁיִן וְכִיּוֹן בִּיה, וְאִיהִי גַר דְּשַׁבָּת,
דְּאַף עַל גַּב דְּנִשְׁיִן לֹא זָכָאן בְּאוּרִייתָא.
הָא גּוֹבְרִין זְכִיין בְּאוּרִייתָא, וְנִהְרִין לְהָאִי

שַׁבְּחוּ שֶׁל שְׁלֹמֹה

בִּיּוֹן שְׁהִסְתַּכַּל שְׁלֹמֹה בְּה, שַׁבַּח וְהַכְרִיז
וְאָמַר, (קֹהֶלֶת ג) הַכֹּל הָיָה מִן הָעֶפְר וְגו'. וְעַל
זֶה שְׁלֹמֹה לֹא הִצְטְרַף לְנַגֵּן כְּמוֹ דָּוִד, אֲלֵא
שִׁירָה שֶׁהִיא אֲהָבָה שֶׁל עֵשֶׂר, שֶׁהִיא אוֹר
וְאֲהָבָה שֶׁכָּל הַתְּשַׁבְּחוֹת שֶׁל הָעוֹלָם הָיוּ
בְּה, הַשַּׁבַּח שֶׁל הַגְּבִירָה כְּשִׁיּוֹשֶׁבֶת בְּכַסֵּא
כְּנֶגֶד הַמֶּלֶךְ הוּא אָמַר.

שְׁמִירָה וְקְדוּשַׁת הַשַּׁבָּת

מְצוּה אַרְבַּע עֶשְׂרֵה - לְשִׁמּוֹר אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת,
שֶׁהוּא יוֹם הַמְּנוּחָה מְכָל מַעֲשֵׂה בְּרַאשִׁית.
כְּאֵן כְּלוּלוֹת שְׁתֵּי מְצוּוֹת - אַחַת שְׁמִירַת יוֹם
הַשַּׁבָּת, וְאַחַת לְקֹדֶשׁ אוֹתוֹ הַיּוֹם בְּקְדוּשׁוֹ.
לְשִׁמּוֹר אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת, כְּמוֹ שֶׁהִזְכַּרְנוּ וְהִעַרְנוּ
עֲלֵינוּ, שֶׁהוּא יוֹם שֶׁל מְנוּחָה לְעוֹלָמוֹת, וְכָל
הַמַּעֲשִׂים נִשְׁתַּכְּלָלוּ בוֹ וְנַעֲשׂוּ עַד שֶׁהִתְקַדְּשׁ
הַיּוֹם. בִּיּוֹן שֶׁהִתְקַדְּשׁ הַיּוֹם, נִשְׁאַרָה בְּרִיאָה
שֶׁל רוּחוֹת שְׁלֹא נִבְרְאוּ לָהֶם גּוֹפּוֹת. וְכִי לֹא
יַדַּע הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְעַכֵּב לְקֹדֶשׁ אֶת
הַיּוֹם עַד שִׁיבְרָאוּ גּוֹפּוֹת לְרוּחוֹת הַקְּלוּ?
אֲלֵא עַץ הַדַּעַת טוֹב וְרַע עוֹרֵר אֶת אוֹתוֹ
הַצַּד הָאֲחֵר שֶׁל הָרַע וְרַצָּה לְהַתְחַזֵּק בְּעוֹלָם,
וְנִפְרְדוּ כְּמָה רוּחוֹת בְּכַמְה מִיָּנִים לְהַתְחַזֵּק
בְּעוֹלָם בְּגּוֹפּוֹת.

נְרוֹת שַׁבָּת

הַסְתַּכַּל לְאַחוּרֵי וְרָאָה אֶת בֵּית הַמֶּאֲרַחַם
עוֹמְדָת מֵאַחֲרֵיהֶם. אָמַר, כִּי גַר מְצוּנָה, מָה
זֶה גַר? זֶה הַגַּר שֶׁהִיא מְצוּנָה שְׁנַיִם זוֹכוֹת
בָּה, וְהִיא גַר שַׁבָּת. שְׂאָף עַל גַּב שְׁנַיִם לֹא
זוֹכוֹת בַּתּוֹרָה, הַרִי הַגְּבָרִים זוֹכִים בַּתּוֹרָה
וּמֵאִירִים אֶת הַגַּר הַזֶּה שֶׁהַנְּשִׂים מִתְקַנּוֹת

במצוה הזו. הנשים בתקונו של הנר הזך - והגברים בתורה להאיר לנר הזך, תקונו המצוה שהנשים התחייבו בהם.

שְׂמֵעָה אותה אשה ובכּתָה. בין כּף קם אבי האשה שהיה שם ונכנס ביניהם, וראה את בתו עומדת מאחריהם ובוכה. שאל אותה אביה, והיא סחה לו (רבי אבא) את המעשה. התחיל אבי האשה אף הוא לבכות. אמר לו רבי יוסי, אולי חתנגד בעלה של בתך לא זכה בתורה?

סכת שלום

נר של שבת נתן להדלקה לנשות העם הקדוש. והרי אמרו החברים, שהיא כבתה גרו של עולם והחשיכה אותו וכו', ויפה. אבל סוד הדבר - סכת שלום זו היא גבירת העולם, ונשמות שהם גרות עליזים בה הם שורות. ועל זה הגבירה צריכה להדליק, שהרי במקומה נאחזת ועושה מעשה.

ואשה צריכה בחדות הלב ורצון להדליק נר שבת, שהרי כבוד עליון הוא לה, וזכות גדולה לעצמה לזכות לבנים קדושים שיהיו נר העולם בתורה וביראה וירבו שלום בארץ, ונותנת לבעלה חיים ארכים. לכן צריכה להזהר בה.

אשרי העם שפכה לו

בא ראה, שבת לילה ויום, זכור ושמור הוא כפאחד, ועל זה כתוב זכור את יום השבת לקדשו, וכתוב שמור את יום השבת. זכור לזכר, שמור לנקבה, והכל אחד. אשריהם

שרגא, דנשין מתתקנו בהאי מצוה. נשין בתקונא דהאי נר. גוברין באורייתא, לאנהרא להאי נר, תקונא דמצוה דנשין אתחייבו בהו.

שמעתי היא אתתא ובכאת, אדהכי קם אביה דאתתא, דהות תמן, ועאל בנייהו, והמא כרתיה קיימת אכרתיהו ובכאת, שאיל לה אבוה. סחת ליה (רבי אבא) עובדא. שארי אבוה דאתתא אוף איהו ובכה. אמר ליה רבי יוסי, דילמא חתנגד בעלה דברתיך, לא זכה באורייתא.

סכת שלום (ח"א מ"ח, ב)

נר של שבת לנשי עמא קדישא אתיהיבת לאדלקא, וחברייא הא אמרו דאיהי כבתה בוצינא דעלמא ואחשיכת ליה כו' ושפיר. אבל רזא דמלה. האי סכת שלום מטרונייתא דעלמא היא ונשמתין דאנון בוצינא עלאה בה שרין. ועל דא מטרונייתא בעינא לאדלקא, דהא בדוכתהא אתאחדת ועבדת עובדא.

ואתתא בעיא בחדוה דלכא ורעותא לאדלקא בוצינא דשבת, דהא יקרא עלאה היא לה וזכו רב לגרמה למזכי לבנין קדישין דיהון בוצינא דעלמא באורייתא ובדחלתא, ויסגון שלמא בארעא, ויהיבת לבעלה אורכא דחיון. בגין כך בעיא לאזדהרא בה.

אשרי העם שפכה לו

תא חזי, שבת ליליא ויומא זכור ושמור איהו כחדא, ועל דא כתיב זכור את יום השבת לקדשו וכתוב שמור את יום השבת, זכור לדכורא שמור לנוקבא

וְכֹלֵא חַד. וְכַאֲיֵן אֲנֹן יִשְׂרָאֵל חוֹלְקִיָּה
 דְּקֻדְשָׁא בְרִידָה הוּא עֲדֻבִּיָּה וְאַחְסִנְתִּיָּה
 עֲלִיָּהּ לֹא אֲשֵׁרִי הָעָם (תהלים קמד)
 וְיִרְשָׁתוּ, עֲלֵיהֶם כְּתוּב (תהלים קמד) אֲשֵׁרִי הָעָם
 שְׂכָכָה לֹא אֲשֵׁרִי הָעָם שְׁה' אֱלֹהֵיוּ.
 שְׂכָכָה לֹא אֲשֵׁרִי הָעָם שְׁה' אֱלֹהֵיוּ.

המשך "עֲרֻכָּה שֶׁל שְׁעָה" מעמוד לח

ב

הַנְּחֻמְדִּים מְזַהֵב וּמְפֹז רַב וּמְתוּקִים מְדַבֵּשׁ וְנֹפֶת צוֹפִים

לֹא חֶרֶב הָעוֹלָם, אֲלֵא בְּשַׁעֲהָ שֶׁל תּוֹרָה, וְלֹא חֶרֶבָה אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, אֲלֵא מִפְּנֵי פְּשַׁעָה שֶׁל תּוֹרָה,
 וְכָל הַצְּרוֹת הַבְּאוֹת עַל יִשְׂרָאֵל אֵינֶן אֲלֵא מִפְּנֵי פְּשַׁעָה שֶׁל תּוֹרָה, שְׁנֵאמֹר (מִיָּכָה פֶּרֶק א' פְּסוּק
 ה'): "בְּפִשַׁע יַעֲקֹב כָּל זֹאת..." (אֱלֹהֵינוּ וּזְשָׂא פ"א, מְחֻזַּק בְּרָכָה אוֹת ה') וְעַל כֵּן צָרִיף הָאָדָם לְהַשְׁתַּדֵּל
 מְאֹד בְּכָל מַאֲמָצֵי כַחוֹ, לְצוּד הַזְּמַן מִהַבְּלִי הָעוֹלָם הַזֶּה, וְלַעֲסֹק בּוֹ בַתּוֹרָה, בְּכָל מַה שְׂאֵפְשֵׁר לוֹ,
 כְּמוֹ הַמְּצִיל אֲבָנִים טוֹבוֹת וּמְרַגְלִיּוֹת מְזוֹטוֹ שֶׁל יָם, וְכְמוֹ שְׂכָתוּב (תהלים פֶּרֶק י"ט, י"א) "הַנְּחֻמְדִּים
 מְזַהֵב וּמְפֹז רַב וּמְתוּקִים מְדַבֵּשׁ וְנֹפֶת צוֹפִים" (פ' הַחַיִּים סִימָן קנ"ו סק"א).

ג

עֲרֻכָּה שֶׁל שְׁעָה

בּוֹאוֹ חֲשַׁבּוֹן!!! - מַה שְׁיְהוּדִי אֶחָד יְכוּל לְזַכּוֹת עַל יְדֵי לְמוּד הַזֵּהָר בֵּין בִּימוֹת הַחוּל וּבֵין
 בְּשַׁבַּת קֹדֶשׁ.

רְבוּתֵינוּ הַפְּלִיגוֹ בְּשַׁבְּחָה וְעֲרֻכָּה שֶׁל תּוֹרָה הַנְּלֻמְדָת בְּשַׁבְּתוֹת עַל פְּנֵי זֹה הַנְּלֻמְדָת בִּימוֹת הַחוּל,
 כְּלִשְׁוֹן הַזֵּהָר הַקְּדוֹשׁ (סוֹף פֶּרֶשֶׁת "שְׁלַח לך"), זְכָאָה חוֹלְקִיָּהוּן דְּכָל אֵינֹן דְּמִשְׁתַּדְּלִין
 בְּאוֹרֵיתָא, יוֹמָא דְּשַׁבְּתָא מְשַׁאֵר יוֹמִין".

מְרַנָּא רַחֲמֵי חַטוּב, בְּסִפְרוֹ "בֵּן אִישׁ חַי" (פֶּרֶשֶׁת שְׁמוֹת שְׁנָה שְׁנֵיָה) כְּתוּב, וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: כְּתוּבוּ הַמְּקַבְּלִים
 ז"ל, דְּגָדוּל פְּעַל הַנְּעֻשָׁה מִעֶסֶק הַתּוֹרָה בְּיוֹם שַׁבַּת אֲלֵף פְּעֻמִּים יוֹתֵר מִן הַנְּעֻשָׁה מִעֶסֶק
 הַתּוֹרָה שֶׁל יְמֵי הַחוּל, עַכְל"ק. וּבְאוּרוֹ עַל פִּי מְאֹמֵר חַז"ל, דְּיוֹמוֹ שֶׁל הַקֶּב"ה אֲלֵף שְׁנַיִם, שְׁנֵאמֹר
 "כִּי אֲלֵף שְׁנַיִם בְּעֵינֵיךָ כְּיוֹם אֶתְמוּל" וגו', וְשַׁבַּת קוֹדֶשׁ הִיא מְעִין עוֹלָם הַבָּא, זֹאת אוֹמְרָת, כְּיוֹמוֹ
 שֶׁל הַקֶּב"ה. אִם כֵּן בְּשַׁבַּת קוֹדֶשׁ הַכֹּל בְּעֶרְףְּ שֶׁל יוֹמוֹ שֶׁל הַשְּׁנַיִת וְיִתְעַלָּה, אֲשֵׁר עַל כֵּן כָּל
 פְּעֻלָּה קְדוּשָׁה בְּשַׁבַּת קוֹדֶשׁ עוֹלָה אֲלֵף יְדוֹת לְעֶרְףְּ יְמֵי הַחוּל (מְצָא חוֹן בְּמִדְּוָר).

המשך בעמוד נב

זֶהַר הַשִּׁבְת

פְּרָק ד'

פְּרָשִׁיּוֹת

וּיְרָא - אָמֹר

יְחִוּד הָעֵלְיוֹן, מִתְּנַת הַשִּׁבְת

פֶּרֶק ד'

- מז.....שְׁלֹשֶׁת סְעוּדוֹת הַשַּׁבָּת
- מז.....הָאָרֶת הַשְּׁלֶחָן
- מז.....בֵּינֵי וּבֵין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
- מח.....סוּד שֶׁל אֶחָד
- מח.....יְחוּד הַשַּׁבָּת
- מח.....הַשַּׁבָּת וּפְרֻדָּה מִצַּד הָאֲחֵר
- מח.....הַהֲתַעֲוֹרוֹת שֶׁל מַעֲלָה תְּלִיָּה בְּהֲתַעֲוֹרוֹת יִשְׂרָאֵל לְמִטָּה
- מט.....בְּיוֹם הַשַּׁבָּת מִתְּגַדְּלֵת הָאָרֶץ הַקְּדוּשָׁה וּמִתְעַטְרֵת בְּעֵטְרוֹתֶיהָ
- מט.....מִתְּנָה טוֹבָה
- נ.....בְּרֻכּוֹת הַשַּׁבָּת
- נ.....הַתַּעֲוֹרוֹת הַקְּדוּשָׁה בְּיוֹם הַשַּׁבָּת
- נ.....הַפּוֹרֵשׁ סִכַּת שְׁלוֹם
- נא.....בְּרֻכַת יִשְׂרָאֵל
- נא.....פְּרִיסַת הַקְּדוּשָׁה עַל יִשְׂרָאֵל
- לח.....עֲרֻכָּה שֶׁל שְׁעָה

לְהַזְכִּירְכֶם,

יִשְׁנֶה חֲלוּקָה נּוֹסֶפֶת לְג' סְעוּדוֹת שֶׁל שַׁבָּת:

- שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [א-ח] לְסְעוּדָה הָרֵאשׁוֹנָה: דְּפִים כז-פז.
- שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [ט-טז] לְסְעוּדָה הַשְּׁנִיָּה: דְּפִים פה-קמ.
- שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [י"ז-כז] לְסְעוּדָה הַשְּׁלִישִׁית: דְּפִים קמא-קצמ.

שלושת סעודות השבת (ח"ג רע"ג א ר"מ)
 תְּלִיתָא לְמִיכַל שְׁלֹשָׁה סְעוּדָתֵין
 בְּשַׁבַּת, כְּמָה דְּאוּקְמוּהָ רַבְּנֵין
 דְּמִתְנִיתֵין, דְּאָמַר חַד מִיְנֵיהוּ, יְהָא חֲלָקִי
 עִם גּוּמְרֵי שְׁלֹשׁ סְעוּדוֹת בְּשַׁבַּת, דְּאִינוּן
 שְׁלִימוּ דְשַׁבַּע בְּרַכָּאן דְּצִלוּתָא, לְאַשְׁלָמָא
 כְּהוּן לְעֶשֶׂר. וְרָזָא דְעֵנְג, (בראשית ב) וְנָהַר
 יוֹצֵא מֵעֵדֶן לְהַשְׁקוֹת אֶת הַגֶּן. וּמֵאֵן דְּלֵא
 מְקַיִים לוֹן, וְאִית לִיה רֶשׁוּ לְקַיִמָן,
 אַתְהֶפֶד לִיה לְנַגַע צְרַעַת. וּבְגִין דְּלֵא יִיתֵי
 לְהָאֵי, אָמַר קְדָשָׁא בְּרִיד הוּא, לוֹו עָלֵי
 וְאֵנִי פּוֹרַע, (ישעיה נח) אַז תִּתְעַנַּג עַל יְיָ.

שלושת סעודות השבת
 תְּלִישֵׁי - לְאָכַל שְׁלֹשׁ סְעוּדוֹת בְּשַׁבַּת, כְּפִי
 שְׁבַארוּהָ רַבּוּתֵינוּ שֶׁל הַמְּשֻׁנָּה, שְׁאָמַר אֶחָד
 מֵהֶם: יְהָא חֲלָקִי עִם גּוּמְרֵי שְׁלֹשׁ סְעוּדוֹת
 בְּשַׁבַּת. שֶׁהֵן שְׁלֵמוֹת שֶׁל שְׁבַע בְּרָכוֹת שֶׁל
 הַתְּפִלָּה, לְהַשְׁלִים בָּהֶן לְעֶשֶׂר. וְהַסּוּד שֶׁל
 עֵנְג - (בראשית ב) וְנָהַר יוֹצֵא מֵעֵדֶן לְהַשְׁקוֹת
 אֶת הַגֶּן. וּמִי שֶׁלֵּא מְקַיֵּם אוֹתָן וְיֵשׁ לוֹ רְשׁוּת
 לְקַיְמָן, הוֹפֵךְ לוֹ לְנַגַע צְרַעַת. וְכַדִּי שְׁלֵא יְבֵא
 לְזָה, אָמַר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא: לוֹו עָלֵי וְאֵנִי
 פּוֹרַע, (ישעיה נח) אַז תִּתְעַנַּג עַל ה'.

הַאֲרַת הַשְּׁלַחן

רְבִיעֵאָה, לְאַנְהָרָא פְתוּרָא בְּמִנְרַתָּא.
 כְּמָה דְּאוּקְמוּהָ קְדָמָאִין,
 שְׁלַחן בְּצַפּוֹן, מְנַרְהָ בְּדָרוּם, דְּפְתוּרָא
 דְּקוּדְשָׁא בְּרִיד הוּא הָכִי צְרִיכָא לְמַהוּ.

הַאֲרַת הַשְּׁלַחן

רְבִיעֵי - לְהָאִיר שְׁלַחן בְּמִנְרָה, כְּמוֹ
 שְׁבַארוּהָ הַקְּדָמוֹנִים, שְׁלַחן בְּצַפּוֹן, מְנַרְהָ
 בְּדָרוּם. שְׁשְׁלַחְנוּ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
 כִּף צְרִיף לְהִיּוֹת.

בִּינֵי וּבִין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל (ח"ב פ"ט, א)

קַל כְּרוֹזָא נְפִיק, אַתְּעֵרוּ קְדִישֵׁי עֲלִיוֹנִין,
 אַתְּעֵרוּ עַמָּא קְדִישָׁא, דְּאַתְבַּחַר
 לְעִילָא וְתַתָּא. אַתְּעֵרוּ חֲדוּתָא לְקַדְמוֹת
 מְאַרִיכוּן. אַתְּעֵרוּ בְּחֲדוּתָא שְׁלִימַתָּא.
 אַזְדַּמְנוּ בְּתַלַּת חֲדוּוֹן, דְּתַלַּת אַבְהוֹן.
 אַזְדַּמְנוּ לְקַדְמוֹת מְחִימְנוּתָא, דְּחֲדוּוּהָ
 דְּכָל חֲדוּתָא. זְכָאָה הוּלְקִכּוֹן, יִשְׂרָאֵל
 קְדִישֵׁין, בְּעֵלְמָא דִּין וּבְעֵלְמָא דְּאִתִּי. דָּא
 הוּא יְרוּתָא לְכוּן, מְכַל עַמִּים עוֹבְדֵי
 עֲבוּדַת פּוֹכְבִים וּמַזְלוֹת. וְעַל דָּא כְּתִיב,
 בִּינֵי וּבִין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל.

בִּינֵי וּבִין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל

קוֹל הַפְּרוֹז יוֹצֵא: הַתְּעוֹרְרוּ קְדוֹשִׁים
 עֲלִיוֹנִים, הַתְּעוֹרְרוּ הָעָם הַקְּדוֹשׁ שְׁנַבְחַר
 לְמַעַלָּה וּלְמַטָּה, עוֹרְרוּ שְׂמִיחָה כְּנֶגֶד
 רַבּוֹנְכֶם, הַתְּעוֹרְרוּ בְּשִׂמְחָה שְׁלֵמָה, הַזְדַּמְנוּ
 לְשֵׁלֶשׁ שְׂמִיחוֹת שֶׁל שְׁלֹשַׁת הָאֲבוֹת, הַזְדַּמְנוּ
 לְקִרְאָת הָאֲמוּנָה שֶׁל שְׂמִיחַת כָּל הַשְּׂמִיחוֹת.
 אֲשֶׁרִי חֲלַקְכֶם, יִשְׂרָאֵל קְדוֹשִׁים, בְּעוֹלָם
 הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא! זוּהִי יְרֻשָׁה לְכֶם מִכָּל
 הָעַמִּים עוֹבְדֵי עֲבוּדַת פּוֹכְבִים וּמַזְלוֹת. וְעַל
 זֶה פְתוּב בִּינֵי וּבִין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל.

אָמַר ר' יְהוּדָה, הָכִי הוּא וְדָאִי. וְעַל דָּא

כְּתִיב זְכוֹר אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת לְקַדְשׁוֹ
 וּכְתִיב (ויקרא יט) קְדוֹשִׁים תִּהְיוּ כִּי קְדוֹשׁ
 אֲנִי יְיָ. וּכְתִיב, (ישעיה נח) וְקִרְאתָ לְשַׁבַּת
 עֵנְג לְקְדוֹשׁ יְיָ מְכוּבָד.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, כִּף הוּא וְדָאִי. וְעַל זֶה פְתוּב
 זְכוֹר אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת לְקַדְשׁוֹ, וְכָתוּב (ויקרא יט)
 קְדוֹשִׁים תִּהְיוּ כִּי קְדוֹשׁ אֲנִי ה'. וְכָתוּב (ישעיה
 נח) וְקִרְאתָ לְשַׁבַּת עֵנְג לְקְדוֹשׁ ה' מְכוּבָד.

סוד של אחד (ח"ב קל"ה, ב)

רָזָא דְשַׁבְּתָא, אִיהִי שַׁבְּתָא, דְּאִתְאַהֲרָא
בְּרִזָּא דְאַחַד, לְמִשְׁרֵי עֲלֵה רִזָּא
דְּאַחַד. צְלוּתָא דְמַעְלֵי שַׁבְּתָא, דְּהָא
אִתְאַהֲרַת כּוּרְסֵיָא יְקִירָא קְדִישָׁא, בְּרִזָּא
דְּאַחַד, וְאִתְתַּקְנַת לְמִשְׁרֵי עֲלֵה מְלָכָא
קְדִישָׁא עֲלָאָה.

סוד של אחד

סוד השַׁבְּתָא, היא שַׁבְּתָא שְׁנַאֲחֻזַת בְּסוּד שֶׁל
אַחַד, לְהַשְׁרוֹת עָלֶיהָ הַסוּד שֶׁל אֶחָד. תַּפְלַת
עָרַב שַׁבְּתָא, שְׁהַרִי אַז מְתִיחַד כְּפַס הַכְּבוֹד
הַקְּדוּשׁ בְּסוּד שֶׁל אֶחָד, וּמִתְתַּקְנַת שִׁישְׁרָה
עָלֶיהָ הַמְּלָכָה הַקְּדוּשׁ הַעֲלִיּוֹן.

יחוד השַׁבְּתָא

כִּד עֵייל שַׁבְּתָא, אִיהִי אִתְיַחַדַת
וְאִתְפְּרַשַׁת מִסְטְרָא אַחְרָא, וְכָל
דִּינִין מְתַעֲבְרִין מִינָהּ, וְאִיהִי אִשְׁתְּאַרַת
בִּיחּוּדָא דְנִהֲרִו קְדִישָׁא, וְאִתְעַטְרַת
בְּכַמְהָ עַטְרִין לְנַבִּי מְלָכָא קְדִישָׁא, וְכָל
שׁוּלְטָנֵי רוּגְזִין וּמְאַרִי דְדִינָא כְּלָהוּ עַרְקִין,
(נ"א וְאִתְעַבְרוּ מִינָהּ) וְלִית שׁוּלְטָנֵי אַחְרָא
בְּכָלָהוּ עֲלָמִין. וְאַנְפָּהָא נִהֲרִין בְּנִהֲרִו
עֲלָאָה, וְאִתְעַטְרַת לְתַתָּא בְּעַמָּא קְדִישָׁא,
וְכָלָהוּ מְתַעַטְרִין בְּנִשְׁמַתִּין חֲדָתִין. כִּדִּין
שִׁירוּתָא דְצְלוּתָא, לְבָרְכָא לָהּ בְּחֲדוּהָ,
בְּנִהֲרִו דְאַנְפִּין, וְלוּמַר בְּרַכּוּ אֵת יְיָ
הַמְּבוֹרָךְ. אֵת יְיָ דִּיִּקְא, בְּגִין לְמַפְתַּח
לְגַבְהָ בְּבָרְכָהּ.

יחוד השַׁבְּתָא

בְּשִׁנְכְּנַסְתָּ הַשַּׁבְּתָא, היא מְתִיחַדַת וְנִפְרַדַת
מִהַצַּד הָאַחֵר, וְכָל הַדִּינִים מְעַבְרִים
מִמֶּנָּה, וְהִיא נִשְׁאַרַת בִּיחּוּד שֶׁל אֶחָד
קְדוּשׁ, וּמִתְעַטְרַת בְּכַמְהָ עַטְרוֹת לְמְלָכָה
הַקְּדוּשׁ, וְכָל שְׁלִיטֵי הַרְגֵז וּבַעֲלֵי הַדִּין
כְּלָם בּוֹרְחִים, (וּמְעַבְרִים מִמֶּנָּה) וְאִין שְׁלִטוֹן
אַחֵר בְּכָל הָעוֹלָמוֹת. וּפְנִיָה מְאַרִים בְּאוּר
עֲלִיוֹן, וּמִתְעַטְרַת לְמַטָּה בְּעַם הַקְּדוּשׁ, וְכָלֵם
מִתְעַטְרִים בְּנִשְׁמוֹת חֲדָשׁוֹת. אַז רֵאשִׁית
הַתַּפְּלָה, לְבָרַךְ אוֹתָהּ בְּשִׁמְחָה, בְּפָנִים
מְאַירוֹת, וְלוּמַר בְּרַכּוּ אֵת ה' הַמְּבָרָךְ. אֵת
ה' דִּיִּקְא, כְּדִי לְפַתַּח לָהּ בְּבָרְכָהּ.

הַשַּׁבְּתָא נִפְרַדַת מִצַּד הָאַחֵר

וְאַסִּיר לְעַמָּא קְדִישָׁא לְמַפְתַּח לְגַבְהָ
בְּפִסּוּקָא דְדִינָא, כְּגוֹן וְהוּא
רַחוּם וְגו', בְּגִין דְּהָא אִתְפְּרַשַׁת מְרִזָּא
דְּסְטְרָא אַחְרָא, וְכָל מְאַרִי דְדִינִין
אִתְפְּרָשוּ וְאִתְעַבְרוּ מִינָהּ. וּמֵאֵן דְּאִתְעַר
הָאִי לְתַתָּא, גְּרִים לְאִתְעַרָא הַכִּי לְעִילָא.
וְכִרְסֵיָא קְדִישָׁא לֹא יְכָלָא לְאִתְעַמְרָא
בְּעַטְרָא דְקְדוּשָׁה, דְּכָל זְמַנָּא דְמִתְעַרִי
לְתַתָּא אִינוּן מְאַרִיהוּן דְדִינָא, דְּהוּוּ

הַשַּׁבְּתָא נִפְרַדַת מִצַּד הָאַחֵר

וְאַסִּיר לְעַם הַקְּדוּשׁ לְפַתַּח אֲלֶיהָ בְּפִסּוּק שֶׁל
דִּין, כְּמוֹ וְהוּא רַחוּם וְגו', מִשּׁוּם שֶׁהֲרִי נִפְרַדַת
מִהַצַּד הָאַחֵר, וְכָל בַּעֲלֵי הַדִּינִים נִפְרְדוּ
וְהָעָבְרוּ מִמֶּנָּה. וְנִי שְׁמַעוּרָר אֵת זֶה לְמַטָּה,
גּוֹרֵם לְעוֹרֵר כֶּף לְמַעְלָה, וְהַכְּפַסָּא הַקְּדוּשׁ
לֹא יְכוּל לְהִתְעַטֵּר בְּעַטְרַת קְדוּשָׁה. שְׁכָל
זְמַן שְׁמִתְעוֹרְרִים לְמַטָּה אוֹתָם בַּעֲלֵי הַדִּין
שֶׁהִיוּ מְעַבְרִים וְהִיוּ הוֹלְכִים לְהִתְחַבֵּא בְּתוֹךְ
הַנֶּקֶב שֶׁל הָעֵפֶר שֶׁל הַתְּהוֹם הַגְּדוֹל, כְּלָם

שבים לשרות במקומם, והמקום הקדוש מתרחק (ונדחק) בהם מלהיות במנוחה.

ההתעוררות של מעלה תלויה בהתעוררות ישראל למטה
ואל תאמר שזהו לבדו, אלא שאין התעוררות למעלה להתעורר עד שישאל מעוררים למטה, כפי שבארנו, שכתוב (תהלים 99) בפסטה ליום חגנו. לא כתוב ליום חג, אלא ליום חגנו. ולכן אסור לעם הקדוש, שמתעטרים בעטרות קדושות של נשמות כדי לעורר מנוחה, שהם יעוררו דיו, אלא כלם ברצון ואהבה רבה, שיעוררו ברכות מעלה ומטה כאחד.

ביום השבת מתגדלת הארץ הקדושה ומתעטרת בעטרותיה
כתוב זכור את יום השבת לקדשו, וכתוב במעשה בראשית, תדשא הארץ דשא עשב. מתי מתגדלת הארץ הקדושה ומתעטרת בעטרותיה? הוי אומר, ביום השבת, שהרי אז מתחברת הפלה (הגבירה) עם המלך להוציא דשאים וברכות לעולם.

מתנה טובה
אלא ודאי על דמות זו של אות ה' פרשוה, מתנה טובה יש לי בבית גנזי ושבת שמה. וכשהיא שורה על ישראל, אין להם יגיעה ולא שעבוד, ובה נפש עמלה ויגיעה (שמות 16) שבת וינפש.

מתעברן והיו אזלי בלהו לאתמרא גו נוקבא דעפרא דתהומא רבא, בלהו תייבין לאשראה בדוכתייהו ואתרחקת (ואתרחקת) בהו אתר קדישא דבעאת ניהא.

ההתעוררות של מעלה תלויה בהתעוררות ישראל למטה
ולא תימא דדא איהו בלחודוי, אלא לית אתערותא לעילא לאתערא, עד דישראל מתערי לתתא, כמה דאוקימנא, דכתיב, (תהלים 99) בפסטה ליום חגנו. ליום חג לא כתיב, אלא ליום חגנו. ועל דא אסיר לעמא קדישא, דקא מתעטרן בעטרין קדישין דנשמתין, בגין לאתערא ניהא, דאינון יתערו דינא, אלא בלהו ברעו ורחימו סגי, דיתערו ברבאן עילא ותתא כחדא.

ביום השבת מתגדלת הארץ הקדושה ומתעטרת בעטרותיה (חלק 1 י"ב, א)
כתיב (שמות 16) זכור את יום השבת לקדשו, וכתיב במעשה בראשית, תדשא הארץ דשא עשב. אימתי אתרביאת ארעא קדישא ואתעטרת בעטרהא, הוי אומר ביום השבת, דהא כדון אתחברת בלה (נ"א) מטרוניתא) במלכא, לאפקא דשאיין וברבאן לעלמא.

מתנה טובה (חלק 1 קכ"ג, ב)
אלא ודאי על האי דיוקנא דאת ה' אוקמוה, מתנה טובה יש לי בבית גנזי ושבת שמה. וכד האי שריא על ישראל, לית לון יגיעה ולא שעבוד. ובה נפש עמלה ויגיעה (שמות 16) שבת וינפש.

בְּרִכּוֹת הַשַּׁבָּת (חלק ג רצ"ו, א)

וְהֵינּוּ רְזָא, (שמות כ) **עַל כֵּן בִּרְדֵי יי' אֵת יוֹם הַשַּׁבָּת וַיִּקְדְּשֶׁהוּ. דְּהָא אֲשַׁתְּכַח כְּלָא כַּחַד גּוֹפָא שְׁלִים, דְּהָא מְטְרוֹנִיתָא אֲתַדְּבַקַת בְּמַלְכָא, וְאֲשַׁתְּכַח גּוֹפָא חַד. וְעַל כֵּן בִּרְכָאן מִשְׁתַּכְּחִין בְּהָא יוֹמָא.**

הַתְּעוּרֹרוֹת הַקְּדוּשָׁה בְּיוֹם הַשַּׁבָּת (ד"א מ"ח, א)

תָּא חֲזִי, כִּד אֲתַקְדֵּשׁ יוֹמָא בְּמַעְלֵי שַׁבְּתָא סַכַּת שְׁלוֹם שְׂרִיא וְאֲתַפְרִיסַת בְּעַלְמָא. מֵאֲן סַכַּת שְׁלוֹם, דָּא שַׁבְּתָא, וְכָל רוּחִין וְעַלְעוּלִין וְשַׂדִּין וְכָל סַטְרָא דְּמִסְאֲבֵי כְּלָהוּ טְמִירִין וְעֵאלִין בְּעֵינָא דְּרִיחֵיָא דְּנוֹקְבָא דְּתַהוּמָא רַבָּא. דְּהָא כִּיּוֹן דָּאֲתַעַר קְדוּשַׁתָּא עַל עַלְמָא, רוּחַ מִסְאֲבָא לָא אֲתַעַר בְּהֵדִיָּה. וְדָא עָרִיק מִקְמִיָּה דְּדָא.

הַפּוֹרֵשׁ סַכַּת שְׁלוֹם

וּבְדִין עַלְמָא בְּנִטְרִירוּ עֲלָאָה וְלֹא בְּעֵינֵן לְעֲלָאָה עַל נִטְרִירוּ כְּגוֹן שׁוֹמֵר אֵת עֲמוּ יִשְׂרָאֵל לְעַד אֲמֵן. דְּהָא דָּא בְּיוֹמָא דְּחוּל אֲתַתְּקֵן דְּעַלְמָא בְּעֵינֵי נִטְרִירוּ. אֲבָל בְּשַׁבָּת סַכַּת שְׁלוֹם אֲתַפְרִיסָא עַל עַלְמָא וְאֲתַנְטִיר בְּכָל סַטְרִין. וְאֲפִילוּ חֵיִיבֵי גִיְהֵנָם נִטְרִין אֲנֹן, וְכֵלָּא בְּשַׁלְמָא אֲשַׁתְּכַחָא עֲלֵאִין וְתַתֵּאִין, וּבְגִין כִּד בְּקְדוּשַׁא דְּיוֹמָא מְבָרְכִין הַפּוֹרֵשׁ סַכַּת שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עֲמוּ יִשְׂרָאֵל וְעַל יְרוּשָׁלַם. אֲמַאי עַל יְרוּשָׁלַם, אֲלָא דָּא הִיא מְדוּרָא דְּהֵיאָה סַכָּה. וּבְעֵינָא לְזַמְנָא לְהֵיאָה סַכָּה דְּאֲתַפְרִיסַת עֲלֵנָא וְלִמְשָׂרָא עֲמָנָא וְלִמְהוּי (ד"א מְגִינָא) עֲלֵנָא כְּאֲמָא דְּשַׁרְיָא עַל בְּנִין, וּבְגִין דָּא לָא דְּחֵלִין מְכַל סַטְרִין, וְעַל דָּא הַפּוֹרֵשׁ סַכַּת שְׁלוֹם עֲלֵינוּ.

בְּרִכּוֹת הַשַּׁבָּת

וְזֵהוּ סוּד עַל כֵּן בְּרַךְ יי' אֵת יוֹם הַשַּׁבָּת וַיִּקְדְּשֶׁהוּ. שְׁהֵרִי הִכָּל נִמְצָא בְּגוּף אֶחָד שְׁלָם. שְׁהֵרִי הַמַּלְכָּה נִדְּבַקַת בְּמַלְכָּה, וְנִמְצָא גוּף אֶחָד. וְעַל כֵּן הַבְּרִכּוֹת נִימְצְאוֹת בְּיוֹם הַזֶּה.

הַתְּעוּרֹרוֹת הַקְּדוּשָׁה בְּיוֹם הַשַּׁבָּת

בָּא רָאָה, כְּשִׁמְתַקְדֵּשׁ הַיּוֹם בְּעָרֵב שַׁבָּת, סַכַּת שְׁלוֹם שׁוֹרָה וְנִפְרַסַת בְּעוֹלָם. מִי זִו סַכַּת שְׁלוֹם? זִו שַׁבָּת, וְכָל רוּחוֹת וְסַעֲרוֹת וְשַׂדִּים וְכָל רוּחוֹת הַטְּמָאָה, כְּלָם נְטֻמְנִים וְנִכְנָסִים בְּעֵין הַרְחִים שֶׁל נֶקֶב תְּהוֹם רַבָּה. שְׁהֵרִי כִּיּוֹן שְׁמִתְעוֹרְרַת קְדוּשָׁה עַל הַעוֹלָם, רוּחַ הַטְּמָאָה לֹא מִתְעוֹרְרַת אִתּוּ, וְזֵה בּוֹרַח מִלְפָּנֵי זֵה.

הַפּוֹרֵשׁ סַכַּת שְׁלוֹם

וְאֵז הַעוֹלָם בְּשִׁמְרָה עֲלִיוֹנָה, וְלֹא צָרִיךְ לְהִתְפַּלֵּל עַל שְׁמִירָה כְּמוֹ שׁוֹמֵר אֵת עֲמוּ יִשְׂרָאֵל לְעַד אֲמֵן, שְׁהֵרִי זֵה הִתְקַן לְיוֹם חַל כְּשֶׁהַעוֹלָם צָרִיךְ שְׁמִירָה. אֲבָל בְּשַׁבָּת נִפְרַסַת סַכַּת שְׁלוֹם עַל הַעוֹלָם, וְנִשְׁמַר בְּכָל הַרוּחוֹת, וְאֲפִלוּ רְשָׁעֵי הַגִּיְהֵנָם שְׁמוּרִים הֵם, וְהַכָּל נִמְצְאִים בְּשְׁלוֹם - הַעֲלִיּוֹנִים וְהַתַּחְתּוֹנִים. וְלָכוּ בְּקְדוּשַׁת הַיּוֹם מְבָרְכִים הַפּוֹרֵשׁ סַכַּת שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עֲמוּ יִשְׂרָאֵל וְעַל יְרוּשָׁלַם. לְמָה עַל יְרוּשָׁלַם? אֲלָא זֵהוּ מְדוּרָא שֶׁל אוֹתָהּ סַכָּה, וְצָרִיךְ לְזַמֵּן אֵת אוֹתָהּ סַכָּה שְׁנִפְרָסָה עֲלֵינוּ וְלִשְׁרוֹת עֲמָנוּ, לְהִיּוֹת [מְגִנָּה] עֲלֵינוּ כְּמוֹ אִם שְׁשׁוֹרָה עַל הַבְּנִים, וְלָכוּ לֹא פּוֹחֲדִים מְכַל הַרוּחוֹת, וְלָכוּ הַפּוֹרֵשׁ סַכַּת שְׁלוֹם עֲלֵינוּ.

(ח"ב קל"ה, ב)

מְבוֹרָךְ כְּמָה דַּאת אָמַר (בְּרֵאשִׁית חט) בֵּן פּוֹרֵת וְעַל דָּא, בְּרַכָּה דָא, אֶצְטְרִיכוּ כָּל עַמָּא לְבָרְכָא, וּבְמַעְלֵי שַׁבְתָּא, בְּרַעוּ דְלִבָּא, וּבְחֻדוּהָ כְּעוּ לְמַשְׁרֵי בְּשֵׁרוּתָא בְּבָרְכָה דָא, לְאַתְבָּרְכָא הָאֵי שַׁבַּת דְּמַעְלֵי שַׁבְתָּא, (ז'ל"א) מַעְמָא קְדִישָׁא כְּדָקָא יֵאוּת. בְּהָאֵי בְרַכָּה.

(מְבוֹרָךְ, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (בראשית מט) בֶּן פְּרִת) וְלִכְּן הַבְּרָכָה הַזֹּאת צְרִיכִים כָּל הָעָם לְבָרְךָ, וּבְעֵרֵב שַׁבַּת, בְּרִצּוֹן הַלֵּב וּבְשִׂמְחָה צְרִיף לְהַתְּחִיל בַּתְּחִלָּה בְּבָרְכָה הַזֹּאת, שֶׁתְּתַבָּרַךְ הַשַּׁבָּת הַזֹּאת שֶׁל עֶרֶב שַׁבַּת (ב'ל"ה) מִהֶעָם הַקָּדוֹשׁ כְּרָאוּי בְּבָרְכָה הַזֹּאת.

ברכת ישראל

(בְּרַכּוּ) כְּשִׁמְתַּחֲלִים יִשְׂרָאֵל לְבָרְךָ, קוֹל הוֹלֵךְ בְּכָל הָרְקִיעִים, שִׁמְתַּקְדְּשִׁים בְּקִדְּשֵׁי עֶרֶב הַשַּׁבָּת: אֲשֶׁרִיכֶם הָעָם הַקָּדוֹשׁ שְׂאֲתָם מְבָרְכִים וּמְקַדְּשִׁים לְמִטָּה כְּדִי שִׁיתְּבָרְכוּ וְיִתְקַדְּשׁוּ לְמַעַלָּה כְּמָה מַחֲנוֹת עֲלִיּוֹנִים קְדוֹשִׁים. אֲשֶׁרִיהֶם בְּעוֹלָם הַזֶּה, וְאֲשֶׁרִיהֶם בְּעוֹלָם הַבָּא. וְלֹא מְבָרְכִים יִשְׂרָאֵל אֶת הַבְּרָכָה הַזֹּאת, עַד שִׁמְתַּעֲטְרִים בְּעִטְרוֹת שֶׁל נְשִׁמוֹת קְדוֹשׁוֹת, כְּפִי שֶׁאֲמַרְנוּ. אֲשֶׁרִי הָעָם שֶׁזָּכוּ לָהֶם בְּעוֹלָם הַזֶּה, לְזִכּוֹתָם לְעוֹלָם הַבָּא.

פריסת הקדשה על ישראל

בָּא רָאָה, בְּשַׁעָה שֶׁיִּשְׂרָאֵל מְבָרְכִים וּמְזַמְּנִים אֶת סִכַּת הַשְּׁלוֹם הַזֹּאת אוֹרַחַת קְדוֹשָׁה, וְאוֹמְרִים הַפּוֹרֵס סִכַּת שְׁלוֹם, אֲזִי קְדוֹשָׁה עֲלִיוֹנָה יוֹרֵדַת וּפּוֹרֶסֶת כְּנַפְיָהּ עַל יִשְׂרָאֵל, וּמְכַסֶּה אוֹתָם כְּמוֹ אִם עַל הַבְּנִים. וְכָל הַמִּינִים הָרְעִים מִתְּכַנְּסִים מִהָעוֹלָם, וְיִשְׂרָאֵל יוֹשְׁבִים תַּחַת קְדוֹשַׁת רַבּוֹנָם. וְאֲזִי סִכַּת הַשְּׁלוֹם הַזֹּאת נוֹתֶנֶת נְשִׁמוֹת חֲדָשׁוֹת לְבַנְיָהּ. מַה הַטַּעַם? מִשּׁוּם שֶׁבָּה שְׂרוּיֹת הַנְּשִׁמוֹת [ס"א שְׂאֵז זְמַן הַזְּיוּג, וְנוֹטְלַת נְשִׁמוֹת וְהוּן שׁוֹרוֹת בָּהּ] וּמְמַנָּה יוֹצְאוֹת. וְכִיּוֹן שֶׁשׁוֹרָה וּפּוֹרֶסֶת כְּנַפְיָהּ עַל בְּנֵיהָ, מוֹרִיקָה נְשִׁמוֹת חֲדָשׁוֹת לְכָל אֶחָד וְאֶחָד.

ברכת ישראל

(ס"א בְּרַכּוּ) כִּד שְׂרָאֵן יִשְׂרָאֵל לְבָרְכָא, קְלָא אֲוֵלָא בְּכֻלְהוּ רְקִיעִין, דְּמַתְּקַדְּשֵׁי בְּקְדוּשָׁא דְּמַעְלֵי שַׁבְתָּא. וְזָכְאִין אֲתוֹן עַמָּא קְדִישָׁא, דַּאֲתוֹן מְבָרְכֵי וּמְקַדְּשֵׁי לְתַתָּא, בְּגִין דִּיתְבָּרְכוּן וְיִתְקַדְּשׁוּן לְעִילָא, כְּמָה מַשְׁרִיין עֲלָאִין קְדִישִׁין, וְזָכְאִין אִינוּן בְּעִלְמָא דַּאֲתִי, וְלֹא מְבָרְכֵי יִשְׂרָאֵל בְּרַכָּה דָא, עַד דְּמַתְּעַטְרֵן בְּעִטְרֵין דְּנִשְׁמַתִּין קְדִישִׁין בְּדָקָא מְרִין. וְזָכְאָה עַמָּא דְּזָכִי לֹון בְּעִלְמָא דִּין, לְמַזְכִּי לֹון לְעִלְמָא דַּאֲתִי.

פריסת הקדשה על ישראל (ח"א מ"ח, א)

תָּא חֲזִי, בְּשַׁעָתָא דִּישְׂרָאֵל מְבָרְכִין וּמְזַמְּנִין לְהָאֵי סִכַּת שְׁלוֹם אוֹשְׁפִיזָא קְדִישָׁא וְאוֹמְרֵי הַפּוֹרֵס סִכַּת שְׁלוֹם, כְּדִין קְדוֹשָׁתָא עֲלָאָה נַחְתָּא וּפְרִיסַת גְּדַפְהָא עֲלֵיהוּ דִּישְׂרָאֵל וּמְכַסֶּיָא לֹון בְּאִמָּא עַל בְּנִין, וְכָל זִינֵין בִּישִׁין אֲתַכְנִישׁוּ מִעִלְמָא, וְיִתְבִּי יִשְׂרָאֵל תַּחַת קְדוֹשָׁתָא דְּמֵאֲרִיהוּן, וְכְדִין דָּא סִכַּת שְׁלוֹם יְהִיב נְשִׁמַּתִּין חֲדָתִין לְבַנְיָהּ, מָאִי טַעְמָא בְּגִין דְּבִיה נְשִׁמַּתִּין שְׂרִיין (ס"א דְּכִדִּין זְמַן וְזִיגָא וְנִסְלַת נְשִׁמַּתִּין וּבָהּ שְׂרִיין) וּמִינָהּ נְפִיקִין. וְכִיּוֹן דִּישְׂרָאֵל וּפְרִיסַת גְּדַפְהָא עַל בְּנָהּ. אֲרִיקַת נְשִׁמַּתִּין חֲדָתִין לְכָל חַד וְחַד.

המשך "ערכה של שעה" מעמוד מד

ד

בואו והתחברו לרבי שמעון בר יוחאי זי"ע

רבנו מרדכי שרעבי זי"ע, התבטא פעם באזני מקרביו ואמר: "שעה של למוד תורה על דרך הפשט ביום השבת, שנה ללמוד שנה שלמה ביום חל. ושעה אחת של למוד זהר וקבלה ביום חל, היא כמו שנה של למוד פשט ביום חל. ולמוד הקבלה וזהר ביום שבת במשך שעה שנה ללמוד שבועים וקמ"ש שנה בימות החל"ץ. ופסק הגה"ק ה"כף החיים" (קני"ה סק"ב), דלמוד הזהר יחשב ללמוד הקבלה. וכתב הפלא יועץ, וזה לשונו: ואפילו אי לא ידע מאי קאמר, ושו"ת בו שגיאות הרבה, הוא חשוב לפני הקב"ה, פדכת"ב: "ודגלו עלי אהבה" ופרשו חז"ל, ודלוגו עלי אהבה, עכ"ל.

וכבר דבר בקדשו מהר"ש בוזגלו זי"ע מאור עינינו בעל ה"כסא מלך", דלמוד הזהר הקדוש עולה שעה אחת לערך שנה של למוד הפשט, והוא פסקו בכף החיים (סימן קני"ה סק"ב), וז"ל ה"כסא מלך" (תקון מ"ג), כי למוד הזהר הקדוש בגירסא בעלמא בונה עולמות, וכל שכן אם יזכה ללמוד ולהבין אפלו פרוש מאמר אחד, יעשה בו תקון למעלה בשעה אחת מה שלא יעשה בלמוד הפשט שנה תמימה, ומבטח לו שהוא בן עולם הבא מבני היכלא דמלכא, ויהיה מרואי פני המלך היושבים ראשונה במלכותא דרקייעא.

גם בתקון ל' כתב (הכסא מלך), וזה לשונו: כמה גדול חיוב על תלמיד חכם ללמד קבלה. וענשם כמה גדול אם אינם לומדים קבלה, וגורם ארץ גלותא, כי הם מעכבים הגאולה רחמנא ליצלו, כי יעשה בשעה אחת בלמוד הקבלה מה שלא נעשה בלמוד חדש ימים בפשטי התורה, כי גדול כחה לקרב הגאולה.

העולה מדברי רבותינו ה"כסא מלך" והרי"ח הטוב זי"ע, דהלמוד שעה זהר הקדוש בשבת קודש, כלומד אלה שנה פשט ביום חול. ולפי זה, אם יזכה ללמוד שש שעות זהר הקדוש בשבת קודש, הרי שזכה לתקן כל השית אלפין ימי הבריאה [וכל העולם מתעלה על ידו]. ובנוסף על כך חדושו של בעל אורחות צדיקים, (שער השמחה) המבאר, דלמוד (וכל מצוה) הנעשה בשמחה, ערכו כפול אלה. יוצא שפאשר יהודי לומד בשבת קודש ובשמחה תורת הרשב"י "הזהר הקדוש" עולה בשעה אחת לערך של מליון שנה, (למוד פשט בימי החול). ואיתא באבות דרבי נתן (פרק ג' משנה ו'): רבי ישמעאל ברבי יוסי אומר... אם למדת תורה בשעת הרוח אל תשוב לך בשעת הדחק, לפי שטוב לו לאדם דבר אחד בצער ממאה ברוח (עין שם), על כן פאשר לומד ביסורים הכל כפול מאה, סך הכל למוד זהר הקדוש שעה בשבת שנה מאה מליון שנה תורה! ושניה אחת כ-28.000 שנה תורה. צא וחשב בלמוד הזהר הקדוש בשבת, בכל שניה אתה משמח את הקדוש ברוך הוא ומקים את הפסוק "ועתה יגדל נא כח ה'".

ב. הערה מאת רש"י: והבנה לדברי רבנו ימצא הקורא מלשון הזהר המדמה את למוד המשנה כחציר וכתבו אצל סודות התורה, וכנזכר בפרשת ויצא ברעיני מהימנא (דף עה) ("וי לאינון דאכלין תבו באורייתא ולא ידעין בסתרי דאורייתא" ועוד הביא מורנו הרב חיים ויטאל בהקדמתו ל"שער ההקדמות", לשונות ומקורות שונים שקוראים ללמוד הנגלה שפחה וקליפין לעמת תורת הקבלה.

המשך בעמוד סח

זֶהַר הַשַּׁבָּת

פְּרָק ה'

פְּרָשִׁיּוֹת

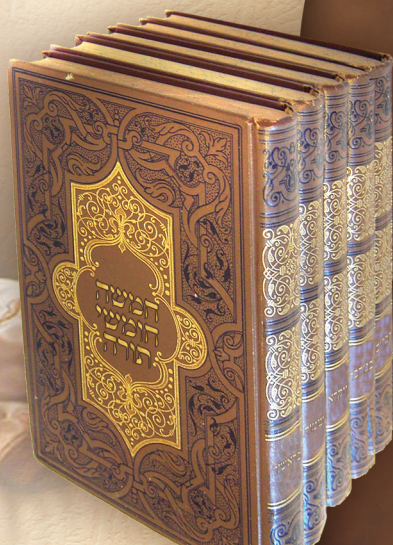
חַיֵּי שָׁרָה - בְּהַר בְּחֻקוֹתַי

קְדֻשַׁת הַשַּׁבָּת בְּתַפְלָה

וְדַבְרֵי תוֹרָה

וְסוּד קְבֵלַת הַתַּפְלָה

פְּרָק ה'

- נה..... הַגְּנַת הַשַּׁבָּת
- נה..... שַׁבַּת הָעֲלִיּוֹנָה
- נה..... תַּשְׁבָּחוֹת הַשַּׁבָּת
- נו..... כָּלֵם מִתַּעֲטָרִים כְּאֶחָד
- נו..... תַּפְלוֹת הַשַּׁבָּת
- בְּשַׁבַּת צָרִיף לְהַשְׁתַּדֵּל בְּשִׁירוֹת וְתַשְׁבָּחוֹת
- נו..... וְתוֹרָה
- זז..... בְּשַׁבַּת מִתְקַבֵּלֶת הַתְּפִלָּה
- זז..... הַיּוֹשֵׁב עַל חוּג הָאָרֶץ
- נח..... בְּשַׁבַּת מְבִיאִים לָהּ מָזוֹן עַל יְדֵי הַקֶּבֶ"ה

לְהַזְכִּירְכֶם,

יִשְׁנֶה חֲלוּקָה נּוֹסֶפֶת לְג' סְעוּדוֹת שֶׁל שַׁבַּת:

- שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [א-ח] לְסְעוּדָה הָרִאשׁוֹנָה: דְּפִים כז-פז.
- שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [ט-טז] לְסְעוּדָה הַשְּׁנִיָּה: דְּפִים כה-קמ.
- שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [י"ז-כז] לְסְעוּדָה הַשְּׁלִישִׁית: דְּפִים קמא-קצמ.

הגנת השבת (ח"ב קל"ח, א)

מזמור שיר ליום השבת, (תהלים צב)
 תושבחתא דא, אדם הראשון
 קאמר לה, בשעתא דאתתרד מגנתא
 דעדן, ואתא שבת ואגין עליה. ואוקמוה
 חברייא, תושבחתא דא, עלמא תתאה
 קא משבח לגבי עלמא עלאה, יומא
 (דכלא ביה) דאיהו כולו שבת, מלכא,
 דשלמא דליה. ודא איהו מזמור שיר,
 ולא כתיב מאן קאמר ליה, כמה
 דאוקימנא.

הגנת השבת

מזמור שיר ליום השבת (תהלים צב). התשבתת
 הזו אדם הראשון אמר אותה בשעה שגרש
 מגן עדן, ובא שבת והגנה עליו. ובארה
 החברים, את התשבתת הזו משבח העולם
 התחתון את העולם העליון, יום (שהכל בו)
 שהוא כלו שבת, המלך שהשלים שלו.
 וזהו מזמור שיר, ולא כתוב מי אמר אותו,
 כמו שבארנו.

שבת העליונה

ליום השבת, יומא עלאה, שבת עלאה.
 דא שבת ודא שבת, מה בין האי
 להאי. אלא, שבת סתם, דא שבת דמעלי
 שבתא. יום השבת, דא שבת דלעילא.
 דא יום, ודא לילה. (שמות לא) ושמרו בני
 ישראל את השבת, הא ליליא, רזא
 דנוקבא. (שמות כ) זכור את יום השבת,
 הא יום, רזא דדכורא. ובגין כד מזמור
 שיר ליום השבת.

שבת העליונה

ליום השבת - היום העליון, השבת
 העליונה. זו שבת וזו שבת. מה בין זה
 לזה? אלא שבת סתם זו שבת של ערב
 שבת. יום השבת זו שבת שלמעלה. זה
 יום וזה לילה. (שמות לא) ושמרו בני ישראל
 את השבת - הרי לילה, סוד של נקבה. (שם
 כ) זכור את יום השבת - הרי יום, סוד של
 זכר. ולכן מזמור שיר ליום השבת.

תשבחות השבת

ואשבחן בכמה אתר, דעלמא תתאה
 לא סליק בשמא, ואתיא
 סתם, בגון האי, ובגון ויקרא אל משה,
 ובגון (שמות כד) ואל משה אמר עלה אל
 יי'. כלו סתים שמא, ולא סליק ביה.
 (אגא) (ס"א וכלא) בגין דאית ביה דרגא עלאה,
 ולגבי דרגא עלאה איהו לא סליק
 בשמא. נהורא דשרגא, לא סליק ביממא,
 בנהורא דשמשא, ועל דא לא סליק
 בשמא. וכל אלון תשבחן, דאיהו

תשבחות השבת

ומצאנו בכמה מקומות, שהעולם התחתון
 עולה בשם ובא סתם, כמו זה - ויקרא אל
 משה, וכמו (שמות כד) ואל משה אמר עלה אל
 ה'. כלם שם נסתר ולא עולה בו, (אגא) (נהכל)
 משום שיש בו דרגה עליונה, ואל הדרגה
 העליונה הוא לא עולה בשם. אור המנורה
 לא עולה ביום באור השמש, ועל זה לא
 עולה בשם. וכך אלה תשבחות השבת,
 שהיא כבוד (יום השבת. שהיא תשבחת) היום, היא
 תשבחת עליונה על כל שאר הימים. (וכך אלו

הַתְּשַׁבְּחוֹת הַתְּקִינֵנו בְּתַקְוֹן שֶׁל שַׁבָּת, שֶׁהִיא עוֹלָה לְהַתְּעַטֵּר בְּעִטְרוֹת עֲלִיּוֹנוֹת, מְקוֹמוֹת קְדוֹשִׁים עַל כָּל שְׁאָר הַיָּמִים).

כֻּלָּם מִתְּעַטְרִים כֶּאֱחָד
אֲז כְּשֶׁעוֹלָה הָאוֹר, הָעַם הַקְּדוֹשׁ מְקַדְּימִים
לְבֵית הַכְּנֶסֶת בְּלְבוּשׁ כְּבוֹד בְּשִׂמְחָה,
מִתְּעַטְרִים בְּעִטְרָה קְדוּשָׁה שְׁלֹמֵמְעָלָה
בְּאוֹתָהּ רוּחַ שְׁעוֹמְדָת עֲלֵיהֶם לְמִטָּה,
מְשַׁבְּחִים בְּשִׁירוֹת וְתַשְׁבְּחוֹת, וְהַתְּשַׁבְּחוֹת
עוֹלוֹת לְמַעְלָה, וְכֵל הָעֲלִיּוֹנִים וְהַתְּחַתּוֹנִים
בְּשִׂמְחָה, וְכֻלָּם מִתְּעַטְרִים כֶּאֱחָד. פּוֹתְחִים
הָעֲלִיּוֹנִים וְאוֹמְרִים: אֲשֶׁר־יְכֶם הָעַם הַקְּדוֹשׁ
בְּאַרְצֵי, שֶׁרַבּוֹנְכֶם הַתְּעַטֵּר עֲלֵיכֶם, וְכֵל
הַחִילוֹת הַקְּדוֹשִׁים מִתְּעַטְרִים בְּשִׁבְלֵכֶם.

הַיּוֹם הַזֶּה הוּא יוֹם הַנְּשִׂמוֹת, וְלֹא יוֹם הַגּוֹף,
מִשּׁוּם שֶׁשְׁלִטוֹן צְרוּר הַנְּשִׂמוֹת הוּא, וְכֵל
הָעֲלִיּוֹנִים וְהַתְּחַתּוֹנִים עוֹמְדִים בְּזוּג אֶחָד,
בְּעִטְרָה שֶׁל רוּחַ יְתָרָה עֲלִיוָנָה קְדוּשָׁה.

תַּפְלוֹת הַשַּׁבָּת
תַּפְּלוֹת הַשַּׁבָּת שֶׁל הָעַם הַקְּדוֹשׁ, שֶׁלֹּשׁ
תַּפְּלוֹת נִמְצְאוֹת בַּיּוֹם הַזֶּה כְּנֶגֶד שְׁלֹשׁ
שַׁבָּתוֹת, וּפְרָשִׁיָּהּ, וְהַכֵּל אֶחָד. כִּיּוֹן שֶׁנִּכְנָסוּ
הָעַם הַקְּדוֹשׁ לְבֵית הַכְּנֶסֶת, אָסוּר לְהִשְׁתַּדֵּל
אֶפְלוּ בְּצַרְףּ בֵּית הַכְּנֶסֶת, אֶלָּא בְּדַבְּרֵי
תַּשְׁבְּחוֹת וְתַפְּלָה וְתוֹרָה וְכִרְאוּי לָהֶם.

בְּשַׁבָּת צְרִיךְ לְהִשְׁתַּדֵּל בְּשִׁירוֹת וְתַשְׁבְּחוֹת
וְתוֹרָה
וּמִי שֶׁמְשַׁתְּדֵל בְּדַבְּרִים אַחֲרָיִם וּבְדַבְּרֵי
הָעוֹלָם, זֶהוּ אָדָם שֶׁמַּחְלֵל שַׁבָּת, וְאִין לוֹ

כְּבוֹד (נִי"א יוֹם הַשַּׁבָּת דְּאִיהוּ תוֹשַׁבְּחָתָא) יוֹם, אִיהוּ
תוֹשַׁבְּחָתָא עֲלָאָה, עַל כָּל שְׁאָר יוֹמִין.
(ס"א וְכֵל אֲלִין תַּשְׁבְּחוֹן אַתְּקִינֵנו בְּתִיקוּנָא דְשַׁבְּתָא דְאִיהוּ
סְלִיק לְאַתְעַטֵּר בְּעִטְרֵין עֲלִינוּ אַתְרֵין קְדִישִׁין עַל כָּל שְׁאָר
יוֹמִין).

כֻּלָּם מִתְּעַטְרִים כֶּאֱחָד (ח"ב ר"ה, ב)
כְּדִין כַּד סְלִיק נְהוּרָא, עִמָּא קְדִישָׁא
מְקַדְּמֵי לְבֵי כְּנִישְׁתָּא בְּלְבוּשׁ יִקְר
בְּחֻדָּהּ, מִתְּעַטְרֵן בְּעִטְרָא קְדִישָׁא
דְּלַעֲיִלָּא, בְּהֵוּא רוּחָא דְקִיּוּמָא עֲלִיָּהּ
לְתַתָּא, מְשַׁבְּחוֹן בְּשִׁירֵין וְתוֹשַׁבְּחוֹן, וְסְלִקִין
תַּשְׁבְּחוֹן לְעִילָּא, וְעֲלִיָּין וְתַתָּאִין כְּלָהוּ
בְּחֻדָּהּ, וּמִתְּעַטְרֵן כְּלָהוּ כְּחֻדָּא. פְּתַחֵי
עֲלִאי וְאִמְרֵי, וְכִיָּין אַתּוֹן עִמָּא קְדִישָׁא
בְּאַרְעָא, דְּמֵאֲרִיכוֹן אַתְעַטֵּר עֲלִיכוּ, וְכֵל
חִילוֹן קְדִישִׁין, מִתְּעַטְרֵין בְּגִינִיכוּן.

הַאִי יוֹמָא, יוֹמָא דְנִשְׁמַתִּין אִיהוּ, וְלֹא
יוֹמָא דְגּוּפָא, בְּגִין דְשְׁלִטְנוּ דְצְרוּרָא
דְנִשְׁמַתִּין אִיהוּ, וְקִיּוּמָן עֲלִיָּין וְתַתָּאִין
כְּלָהוּ בְּזוּגָא חֻדָּא, בְּעִטְרָא דְרוּחָא
יְתִירָא עֲלָאָה קְדִישָׁא.

תַּפְלוֹת הַשַּׁבָּת
צְלוֹתָא דְשַׁבְּתָא, דְעִמָּא קְדִישָׁא, תַּלְת
צְלוֹתִין אֲשֶׁתְּכַחוּ בְּהַאי יוֹמָא,
לְקַבֵּל תַּלְת שַׁבְּתֵי, וְאוֹקְמוּהָ, וְכְלָהוּ חַד.
כִּיּוֹן דְעֵאלוּ עִמָּא קְדִישָׁא לְבֵי כְּנִישְׁתָּא,
אָסִיר לְאַשְׁתַּדֵּלָא אֶפְלוּ בְּצוּרְךָ בֵּי
כְּנִישְׁתָּא, אֶלָּא כְּמַלֵּי תַשְׁבְּחוֹן וְצְלוֹתָא,
וְאוֹרִייתָא, וְכַדְקָא חַזִּי לוֹן.

בְּשַׁבָּת צְרִיךְ לְהִשְׁתַּדֵּל בְּשִׁירוֹת וְתַשְׁבְּחוֹת
וְתוֹרָה
וּמֵאֵן דְאַשְׁתַּדֵּל כְּמַלִּין אַחֲרֵינֵין, וּבְמַלִּין
דְעִלְמָא, דָּא אִיהוּ בְרַ נֶשׁ דְקָא

חלק בעם ישראל. שני מלאכים ממנים על זה ביום השבת, והם שמים ידיהם על ראשו ואומרים: אוי לפלוני שאין לו חלק בקדוש ברוך הוא. ועל זה צריך להשתדל בתפלה ובשירים ובתשבחות של אדונם, ולהשתדל בתורה.

מחלל שבתא, לית ליה חולקא בעמא ד'ישראל'. תרין מלאכין ממנן על דא, ביומא דשבתא, ואיגון שוו ודיהון על רישיה, ואמרי, ווי לפלגיא, דלית ליה חולקא בקודשא בריך הוא. ועל דא, בעי לאשתדלא בצלותא ובשירין ובתושבחין דמאריהון, ולאשתדלא באורייתא.

(תיקוני זהר מ"ה, ב)

דבר אחר אם תשכבון, זו האם העליונה, שהיא תפלת השבת, שצריכים שפתיים לקבל אותה בערב שבת, שהיא נשמת כל חי, היא יורדת על ראש צדיק שהוא יום השביעי, לשון למודים קוראים אותו, והיא שורה עליו בין שתי שפתיים, שהם נצח והוד.

דבר אחר, אם תשכבון, דא אימא עלאה, דאיהי צלותא דשבת, דצריכין שפון לקבלא לה בערב שבת, דאיהי נשמת כל חי, איהי נחתא על ראש צדיק דאיהו יום השביעי, לשון למודים קרינן ליה, ואיהי שריא עליה בין תרין שפון דאיגון נצח והוד.

בשבת מתקבלת התפלה

ושבת הוא פה, (פתח) שנפתח בערב שבת לקבל אותה בתפלת השבת הזו, שהרי תפלת השבת נקראת קבלה, וממנה מקבלות כל הספירות זה מזה, ובה תפלתו של אדם מקבלת לפני יהו"ה, והיא תפלת עשרת ימי תשובה, והיא ה' עליונה שתקנו בה חמש תפלות ביום הכפורים.

בשבת מתקבלת התפלה

ושבת איהי פה, (כ"א פתח) דאתפתחא בערב שבת לקבלא לה בהאי צלותא דשבת, דהא צלותא דשבת אתקריאת קבלה, ומינה מקבלין כל ספיראן דין מן דין, ובה צלותא דבר נש מקובלת קדם יהו"ה, ואיהי צלותא דעשרת ימי תשובה, ואיהי ה' עלאה, דתקיננו בה חמש צלותין ביומא דכפורי.

היושב על חוג הארץ

אבל שבת היא שכינה תחתונה, כלולה משלשה אבות, שהם שלשת הענפים של ש' של שבת, ב"ת יחידה היא נקדה בחלל שלה, והיא חג של כל (שכולל כל) ימים טובים, עליה נאמר היושב על חוג הארץ.

היושב על חוג הארץ

אבל שבת איהי שכינתא תתאה, כלילא מתלת אבהן, דאיגון תלת ענפין דש' דשבת, ב"ת יחידה איהי נקדה בחלל דילה, ואיהי חג דכל (כ"א דכליל כל) יומין טובין, עליה אתמר (ישעיהו מ כב) היושב על חוג הארץ.

בשַׁבָּת מביאים לה מזון על ידי הקב"ה
אָבֵל נִשְׁמָה יִתְּרָה בְּשַׁבָּת וּבְיָמִים טוֹבִים
 וּבְכָל הַמוֹסָפִים, היא האם העליונה, תוספת
 רוח הקדש, תפלה של ששת ימי החול, שלש
 פעמים בכל יום, היא השכינה התחתונה,
 הפלל של שמונה עשרה תפלות, שלש
 פעמים ביום, עולים בששה ימים שמונה
 עשרה, ועל שמו נקראת תפלת כל פ"ה.
 בימי החל מביאים לה מזון על ידי שליח,
אָבֵל בְּשַׁבָּת וַיָּמִים טוֹבִים מְבִיאִים לָהּ
מִזוֹן עַל יְדֵי הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. אוי לאשה
 שמתפרנסת על ידי שליח, והרי פרשהו
 ביונה, שנאמר והנה עלה זית טרף בפיה,
 ולמה עלה זית? אלא אמרה היונה, רבון
 העולמים, יהיה מזוני מסור בידי ויהיה
 מרור פזית, ולא יהיה מתוק ומסור בידי
 שליח, והשליח במקום הזה זה מטטרו"ן.
 ועוד, שכינה נקראת תפלה של פסח מצד
 הימין, תפלת ראש השנה מצד השמאל,
 תפלת שבועות מצד העמוד האמצעי,
 יהו"ה הוא בכל מקום לקבל אותה (ולתקו

בשַׁבָּת מביאים לה מזון על ידי הקב"ה
אָבֵל נִשְׁמָתָא יִתְּרָא בְּשַׁבָּת וּבְיָוִמִין טוֹבִין
 וּבְכָל מוֹסָפִין, איהו אימא עלאה,
 תוספת רוח הקדש, צלותא דשית יומין
 דחול תלת זמנין בכל יומא, איהו שכינתא
 תתאה, כלל דתמני סרי צלותין, תלת
 זמנין ביומא, סלקין בשית יומין ח"י, ועל
 שמה אתקרי תפלת כל פ"ה, ביומין
 דחול איתי לה מזונא על ידי שליח,
אָבֵל בְּשַׁבָּת וַיָּוִמִין טוֹבִין אִיתִי לָהּ מִזוֹנָא
עַל יְדָא דְקוֹדְשָׁא בְּרִידָא הוּא, ווי לאתתא
 דאתפרנסת על ידי שליחא, והא
 אוקמוהו ביונה, דאתמר (בראשית ח יא) והנה
 עלה זית טרף בפיה, ואמאי עלה זית,
 אלא אמרת יונה, רבון עלמין, תהא מזונא
 דילי מסורה בידי ותהא מרירא בזית,
 ולא תהא מתוקה ומסורה ביד שליח,
 ושליח בהאי אתר דא מטטרו"ן, ועוד
 שכינתא אתקריאת צלותא דפסחא
 מסטרא דימנא, צלותא דראש השנה
 מסטרא דשמאלא, צלותא דשבועות
 מסטרא דאמצעיתא, יהו"ה איהו בכל
 אתר לקבלא לה, (ולתקוני מאני קרבא).

את כלי הקרב).

זֶהַר הַשַּׁבָּת

פֶּרֶק ו'

פְּרָשִׁיּוֹת

תּוֹלְדוֹת - בַּמִּדְבָּר

בְּרַכַּת הַבַּיִת עַל יְדֵי הַקְּדוֹשׁ

וְשִׁבַח הַשַּׁבָּת

פֶּרֶק ו'

- סא ..... כּוֹס שֶׁל בְּרָכָה
- סא ..... לְהַנִּיחַ בְּרָכָה אֶל בֵּיתָךְ
- סא ..... עֲשֶׂה דְבָרִים הַצְּרִיכִים לְכוֹס שֶׁל בְּרָכָה
- סב ..... מַעֲלַת הַיּוֹם
- סב ..... קְדוּשָׁה שֶׁל עֶרֶב שַׁבָּת
- סג ..... גִּסּוּחַ הַקְּדוּשָׁה
- סג ..... קְדוּשַׁת הַיּוֹם
- סג ..... קְדוּשַׁת הַיּוֹם
- סג ..... עֲדוּת עַל מַעֲשֵׂה בְּרָאשִׁית
- סד ..... טְעִימַת הַמַּאֲכָלִים
- סד ..... הַכְּרוֹז שֶׁבְּכַנְיֹסֶת הַשַּׁבָּת
- סד ..... רְשׁוּת הַנְּשִׂמָה לְבִרְךְ
- סה ..... יוֹם הַנְּשִׂמוֹת
- סו ..... יוֹצֵר אוֹר
- סו ..... תְּשַׁבְּחוּת הָעוֹלָם הַבָּא
- סו ..... תְּשַׁבְּחַת עַל תְּשַׁבְּחַת
- סו ..... עֲלִיַּת הַתְּשַׁבְּחַת לְמַעַלָּה
- סז ..... הַתְּשַׁבְּחַת שְׁעוֹלָה עַל כָּל הַתְּשַׁבְּחוֹת
- סז ..... יְהוּדִים חוֹשֵׁוּ וְהַנְּצִלוּ
- סח ..... עֶרְכָּה שֶׁל שְׁעָה

לְהַזְכִּירְכֶם,

יִשְׁנֶה חֲלוּקָה נוֹסֶפֶת לְג' סְעוּדוֹת שֶׁל שַׁבָּת:

- שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [א-ח] לְסְעוּדָה הָרִאשׁוֹנָה: דְּפִים כז-פז.
- שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [ט-טז] לְסְעוּדָה הַשְּׁנִיָּה: דְּפִים פה-קמ.
- שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [י"ז-כד] לְסְעוּדָה הַשְּׁלִישִׁית: דְּפִים קמא-קצמ.

כוס של ברכה (תקוני זהר, ב, ב)

וְלֹא לְמַגָּא תְקִינוּ בְּכּוֹס דְּבִרְכָה אוֹרְךָ
הָכִי הִדְחָה וְשִׁטְיָפָה, הִדְחָה
מִבְּפָנִים שִׁטְיָפָה מִבְּחוּץ, לְמַהוּי תּוֹכוֹ
כְּבָרוּ, וְרָזָא דְמִלְהָ וְטַהְרוּ וְקִדְשׁוּ (ויקרא
טו יט), וְכַד אִיהוּ קִנְקֵן דְּאִיהוּ לְבָא דְכִיָּא
מִלְגָּא וּמִלְכָר, שְׂרָיָא תְמָן חֲכָמָה, דְּאִתְמַר
בְּהָ (משלי ח כב) יְהוּ"ה קִנְיֵי רֵאשִׁית דְּרַכּוֹ
קִנְיֵי אִיהוּ קִנְקֵן וְדָאִי, וְאִם הָאִי קִנְקֵן
אִיהוּ דְכִיָּא, אִתְמַר בִּיהּ וְנִקְהָ, וְאִם לֹא
לֹא יִנְקָה כָּל הַנוֹגֵעַ בְּהָ (שם ו כט).

להניח ברכה אל ביתך

וְקִנְקֵן דְּבַר נֶשׂ דָּא אִתְתָּא, וְאִיהוּ כּוֹס,
הָכִי צְרִיכָה שִׁטְיָפָה וְהִדְחָה, אִם
הִיא כּוֹס דְּבִרְכָה, וְעֵלָה אִתְמַר (יחזקאל מד
ז) לְהִנִּיחַ בְּרַכָּה אֶל בֵּיתְךָ, וְאִם לֹא
אִתְקִרְיָאָת כּוֹס הַתְּרַעֲלָה, וְיִין דִּילָהּ עֲלִיהָ
אִתְמַר (משלי לא ו) תִּנּוּ שִׁכָר לְאוֹבֵד וְיִין
לְמַרְי נֶפֶשׁ וְכוּ', שְׂדִים דִּילָהּ אִינּוֹן
אֲשִׁכּוּלוֹת מְרוֹרוֹת, אֲבָל יִין דְּכּוֹס דְּבִרְכָה
עֲלִיהָ אִתְמַר (תהלים קד טו) וְיִין יִשְׂמַח לְבַב
אֲנוּשׁ דְּתִמְן פְּקוּדֵי יְהוּ"ה יִשְׂרִים מִשְׂמַחֵי
לֵב (שם יט טו), דְּאִינּוֹן אֲשִׁכּוּלוֹת דִּילָהּ.

עשרה דברים הצריכים לכוס של ברכה (תוקי"

פ"ד, ב)

וְאִתְּי כּוֹס דִּינּוֹן, דְּאִיהוּ יִין הוֹשְׁבֵן סו"ד
מִן יְסוּד, וְצָרִיךְ בִּיהּ עֲשְׂרָה
דְּבָרִים כְּמָה דְּאוֹקְמוּהוּ מְאָרֵי מִתְנִיתִין,
וְאִינּוֹן כְּחֻשְׁבֵן י' מִן יְסוּד, וְאִינּוֹן עֲטוּר
וְעֲטוּף הִדְחָה וְשִׁטְיָפָה ח"ו וּמְלֵא, מְקַבְּלוּ
בְתַרֵּי יְדוּי וְנוֹתְנוּ בְיָמִין, וְיַהִיב עֵינּוּי בִּיהּ,
וּמְסַלְקוּ מִן הַקְּרַקַע טַפָּח, וּמְשַׁגְּרִיהּ
בְּמִתְנָה לְאֲנָשֵׁי בִיתִיהּ, עֲטוּר מִסְטָרָא
דְּעֲטָרָה דְּבִרִית מִילָהּ, עֲטוּף עוֹטָה אוֹר

כוס של ברכה

וְלֹא לְחִנָּם תְּקִינוּ כּוֹס שֶׁל בְּרַכָּה אֶף כִּן
הִדְחָה וְשִׁטְיָפָה, הִדְחָה מִבְּפָנִים וְשִׁטְיָפָה
מִבְּחוּץ, לְהִיּוֹת תּוֹכוֹ כְּבָרוּ, וְסוּד הִדְבָר -
וְטַהְרוּ וְקִדְשׁוּ, וְכַאֲשֶׁר הִקְנֵקוּ, שֶׁהוּא לֵב זָךְ
מִבְּפָנִים וּמִבְּחוּץ, שׁוֹרָה שִׁם חֲכָמָה, שְׁנַאֲמַר
בְּהָ יְהוּ"ה קִנְיֵי רֵאשִׁית דְּרַכּוֹ, קִנְיֵי הוּא קִנְקֵן
וְדָאִי, וְאִם הִקְנֵקוּ הִזָּה הוּא זָךְ, נֶאֱמַר בּוֹ
וְנִקְהָ, וְאִם לֹא, לֹא יִנְקָה כָּל הַנוֹגֵעַ בְּהָ.

להניח ברכה אל ביתך

וְקִנְקֵן שֶׁל אָדָם זוּ הָאִשָּׁה, וְהוּא כּוֹס, כִּן
צְרִיכָה שִׁטְיָפָה וְהִדְחָה, אִם הִיא כּוֹס שֶׁל
בְּרַכָּה, וְעֵלָה נֶאֱמַר, לְהִנִּיחַ בְּרַכָּה אֶל בֵּיתְךָ,
וְאִם לֹא, נִקְרָאת כּוֹס הַתְּרַעֲלָה, וְעַל הַיִּין
שֶׁלָּהּ נֶאֱמַר תִּנּוּ שִׁכָר לְאוֹבֵד וְיִין לְמַרְי נֶפֶשׁ
וְכוּ'. הַשְּׂדִים שֶׁלָּהּ הֵן אֲשִׁכּוּלוֹת מְרוֹרוֹת,
אֲבָל הַיִּין שֶׁל כּוֹס שֶׁל בְּרַכָּה עָלָיו נֶאֱמַר
וְיִין יִשְׂמַח לְבַב אֲנוּשׁ, שֶׁשֵּׁם פְּקוּדֵי יְהוּ"ה
יִשְׂרִים מִשְׂמַחֵי לֵב, שֶׁהֵם הָאֲשִׁכּוּלוֹת שֶׁלָּהּ.

עשרה דברים הצריכים לכוס של ברכה

וְהִיא כּוֹס שֶׁל יִין, שֶׁהוּא יִין חֻשְׁבֵן סו"ד
מִן יְסוּד, וְצָרִיךְ בּוֹ עֲשְׂרָה דְּבָרִים, כְּמֹ
שֶׁבְּאַרוּהוּ בְּעֵלֵי הַמִּשְׁנָה, וְהֵן כְּחֻשְׁבֵן י'
מִן יְסוּד, וְהֵם עֲטוּר וְעֲטוּף, הִדְחָה וְשִׁטְיָפָה,
ח"ו וּמְלֵא, מְקַבְּלוּ בְשִׁתֵּי יְדָיו וְנוֹתְנוּ בְיָמִין,
וְנוֹתְנוּ עֵינּוּי בּוֹ, וּמְסַלְקוּ מִן הַקְּרַקַע טַפָּח,
וּמְשַׁגְּרוּ בְּמִתְנָה לְאֲנָשֵׁי בִיתוֹ, עֲטוּר מִצַּד
שֶׁל עֲטָרָה שֶׁל בְּרִית מִילָהּ, עֲטוּף, עֲטָה
אוֹר כְּשִׁלְמָה, וְאִם הוּא עֲנִי שְׂאִין לוֹ אֶלָּא

רביעית לוג, שְׁהִיא הַשְּׁעוֹר שֶׁל הָאוֹת ד', נֶאֱמַר תִּפְלָה לְעֵנִי כִי יַעֲטֹף, הַדְּחָה וּשְׂטִיפָה, הַדְּחָה מִבְּפָנַי וּשְׂטִיפָה מִבְּחוּצִי, וְסוּד הַדְּבָר - וְטִהַרוּ וְקַדְּשׁוּ.

מעלת היום

הַיּוֹם הַזֶּה מִתְעַטֵּר בְּשִׁבְעֵים עֲטֻרוֹת, וְהַשֵּׁם הָעֲלִיוֹן הַקְּדוֹשׁ נִשְׁתַּלֵּם בְּכָל הַצְּדָדִים, וְכָל הַדְּרָגוֹת מוֹאֲרוֹת, וְהַכֹּל בְּשִׁמְחַת הַבְּרָכוֹת וּבְקִדְשָׁה עַל קִדְשָׁה וְתוֹסֶפֶת שֶׁל קִדְשָׁה.

קדשה של ערב שבת

קִדְשָׁה שֶׁל עֶרֶב שֶׁבֶת זוּהִי קִדְשָׁה שֶׁל שֶׁבֶת בְּרֵאשִׁית. שְׁהֵרִי מִתְקַדֵּשׁ מִשְׁלֹשִׁים וּשְׁנַיִם שְׁבִילִים, וְשִׁלֵּשׁ דְּרָגוֹת שֶׁל תְּפוּחִים הַקְּדוֹשִׁים. וְצָרִיכִים לְהַזְכִּיר עַל הַקִּדְשָׁה הַזֹּאת כָּלֵל מַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית, וּמְנוּחָה בְּסוּד שֶׁל שְׁלֹשִׁים וּשְׁנַיִם הַשְּׁבִילִים וְשִׁלֵּשׁ הַדְּרָגוֹת שֶׁנִּכְלָלוֹת בָּהֶם, סוּד הָעֵדוּת שֶׁל מַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית, דְּהֵינּוּ (בְּרֵאשִׁית ב) וַיִּכְלוּ הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ וְכָל צִבְאָם וְגו'. וַיִּכַּל אֱלֹהִים, שְׁיֵשׁ בְּעֵדוּת הַזֹּאת שְׁלֹשִׁים וְחֲמִשׁ תְּבוּלוֹת, שְׁלֹשִׁים וּשְׁנַיִם שְׁבִילִים עִם שְׁלֹשׁ הַדְּרָגוֹת שֶׁל הַתְּפוּחִים הַקְּדוֹשִׁים.

שְׁלֹשׁ דְּרָגוֹת, שֶׁהֵן: שְׁבִיעִי. שְׁבִיעִי. שְׁבִיעִי. וַיֵּשׁ בוֹ סוּד שֶׁל הָעוֹלָם הָעֲלִיוֹן, וְסוּד שֶׁל הָעוֹלָם הַתְּחִתּוֹן, וְסוּד כָּל הָאֲמוּנָה. שְׁלֹשׁ פְּעָמִים אֱלֹהִים: אֶחָד הָעוֹלָם הַתְּחִתּוֹן. אֶחָד פֶּתַח יִצְחָק. וְאֶחָד הָעוֹלָם הָעֲלִיוֹן הַקְּדוֹשׁ, קִדְּשׁ קִדְּשִׁים. צָרִיךְ אָדָם לְהַעֲבִיר אֶת הָעֵדוּת הַזֹּאת בְּשִׁמְחָה וְרִצּוֹן הַלֵּב, לְהַעֲבִיר לִפְנֵי בְּעֻלָּה שֶׁל הָאֲמוּנָה. וְכָל מִי שֶׁמַּעֲבִיד אֶת זֶה וַיֵּשִׁים לְבוֹ וְרִצּוֹנוֹ לְזֶה, מְכַפֵּר עַל כָּל חַטָּאוֹ.

בְּשִׁלְמָה (תהלים קד ב), וְאִם הוּא עֵנִי דְלִית בִּיהַ אֵלָּא רְבִיעִית לוג דְּאִיהִי שְׁעוֹרָא דְּאֵת ד', אֲתִמַּר (סס קב א) תִּפְלָה לְעֵנִי כִי יַעֲטֹף, הַדְּחָה וּשְׂטִיפָה, הַדְּחָה מִלְּגָאוֹ וּשְׂטִיפָה מִלְּכַר, וְרָזָא דְּמִלָּה וְטִהַרוּ וְקַדְּשׁוּ (ויקרא טז ט).

מעלת היום

יוֹמָא דְּאֵה, מִתְעַטֵּרָא בְּשִׁבְעֵין עֲטֻרִין, וּשְׁמָא עֲלָאָה קְדִישָׁא, אֲשִׁתְּלִים בְּכָל סְטֻרִין, וְאֲתַנְהִירוּ בְּלָהוּ דְּרָגִין, וְכֵלָּא בְּחֶדְוָה דְּבְרָפְאָן, וּבְקִדְוִשָׁה עַל קִדְוִשָׁה, וְתוֹסֶפֶת דְּקִדְוִשָׁה.

קדשה של ערב שבת

קִדְוִשָׁה דְּמַעְלֵי שֶׁבֶתָא, דְּאִיהִי קִדְשָׁה דְּשֶׁבֶת בְּרֵאשִׁית. דְּהָא אֲתִקְדֵּשׁ מִתְּלַתִּין וְתִרִין שְׁבִילִין, וְתַלְתַּת דְּרָגִין דְּתְּפוּחִין קְדִישִׁין. וּבְעֵינֵין לְאֲדַכְרָא עַל הָאִי קִדְוִשָׁה, בְּלָלָא דְּעוֹכְרָא דְּבְרֵאשִׁית, וְנִיחָא בְּרָזָא דְּתַלְתִּין וְתִרִין שְׁבִילִין, וְתַלְתַּת דְּרָגִין דְּאֲתְּכַלִּילֵן בְּהוּ, רָזָא דְּסִהְדוּתָא דְּעוֹכְרָא דְּבְרֵאשִׁית, דְּהֵינּוּ (בְּרֵאשִׁית ב) וַיִּכְלוּ הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ וְכָל צִבְאָם וְגו'. וַיִּכְלוּ אֱלֹהִים, דְּאִית בְּסִהְדוּתָא דְּאֵה, תַּלְתִּין וְחֲמִשׁ תִּיבּוֹן. תַּלְתִּין וְתִרִין שְׁבִילִין, וְתַלְתַּת דְּרָגִין דְּתְּפוּחִין קְדִישִׁין.

תַּלְתַּת דְּרָגִין, דְּאִינוּן: שְׁבִיעִי. שְׁבִיעִי. שְׁבִיעִי. וְאִית בִּיהַ רָזָא דְּעֻלְמָא עֲלָאָה, וְרָזָא דְּעֻלְמָא תְּתָאָה, וְרָזָא דְּכָל מְהִימְנוּתָא. תַּלְתַּת זְמַנֵּין אֱלֹהִים, חַד, עֻלְמָא תְּתָאָה. וְחַד, פֶּתַח יִצְחָק. וְחַד, עֻלְמָא עֲלָאָה קְדִישָׁא, קִדְּשׁ קוּדְשִׁין. בְּעֵי בַר גִּשׁ לְמַסְהַד סִהְדוּתָא דְּאֵה, בְּחֶדְוָה, בְּרַעוּתָא דְּלְבָא, לְאַסְהַדָּא קְמִי מְאָרִיָּה דְּמִהִימְנוּתָא. וְכָל מְאָן דְּיִסְהַיֵּד דְּאֵה, וַיֵּשִׁין לְבִיהַ וְרַעוּתִיהַ לְדָא, מְכַפֵּר עַל כָּל חוֹבוֹי.

נסח הקדוש

ברוך אתה יי אלקינו מלך העולם אשר קדשנו במצותיו ורצה בנו וכו', האי קידושא איהו בחד מתקלא, לקבל סהדותא דמהימנותא, ואינון תלתין וחמש תיבין אחרנין, כמה דאית בוּיכלו. בלא סלקין לשבעין תיבין, לאתעטרא בהו שבת, דמעלי שבתא. זכאה חולקיה דבר נש, דיכוון רעותיה למלין אליו, ליקרא דמאריה.

נסח הקדוש

ברוך אתה ה' אלקינו מלך העולם אשר קדשנו במצותיו ורצה בנו וכו', קדוש זה הוא במשקל אחד כנגד עדות האמונה, והם שלשים וחמש תבות אחרות, כמו שיש בוּיכלו. הכל עולה לשבעים תבות להתעטר בהם שבת של ערב שבת. אשרי חלקו של אדם שיכון רצונו לדברים הללו לכבוד רבונו.

קדוש היום

קידושא דיומא, הא אוקמוה בורא פרי הגפן, ולא יתיר. דהא יומא קאים לקדשא ליה, מה דלית הכי בליליא, דאנן צריכין לקדשא ליה, בהני מלין, כמה דאוקימנא. ולא אתקדש האי ליליא, אלא בעמא קדישא לתתא, כד שריא עליהו ההוא רוחא עלאה. ואנן בעינו לקדשא ליה ברעותא דלפא, לכוננא דעתא להאי.

קדוש היום

קדוש היום, הרי פרושהו בורא פרי הגפן, ולא יתיר. שהרי היום עומד לקדש אותו. מה שאין פן בלילה, שאנו צריכים לקדש אותו בדברים הללו, כמו שבארנו. ולא מתקדש הלילה הזה, אלא רק בעם הקדוש למטה, כששורה עליהם אותה רוח עליונה. ואנו צריכים לקדשו ברצון הלב, ולכון הדעת לזה.

קדשת היום

ויומא איהו קא מקדשא ליה. וישראל מקדשי בצלותין וכעותין, ומתקדשין בקדושתיה, בהאי יומא. זכאין ישראל, עמא קדישא, דאחסינו יומא דא, אחסנת ירותא לעלמין.

קדשת היום

והיום מקדש אותו, וישראל מקדשים בתפלות ובקשות ומתקדשים בקדשותו ביום הזה. אשרי ישראל העם הקדוש שירשו יום הזה נחלת ירשה לעולמים.

עדות על מעשה בראשית (חלק ג רע"ג, א ר"מ)

חמישאה, כוס דויכלו. כו"ס, בחשבון אלהים. ויכלו, ב, דכליל לון בלה קדישא, דהאי כוס מלא יינא דאורייתא, צריד לאסהדא על עובדא דבראשית.

עדות על מעשה בראשית

חמישי - כוס של ויכלו. כו"ס בחשבון אלהים. ויכלו - ע"ב, שכוללת אותם הכלה הקדושה. שהכוס הזאת המלאה יין של תורה, צריכה להעיד על מעשה בראשית.

טעימת המאכלים (ח"א מ"ח, ב.)

וּבְלִילִיָּא דְשִׁבְתָּא כְּעֵי בַר נֶשׁ לְאַטְעָמָא
מִכְּלָא, בְּגִין לְאַחְזָאָה דְהַאי
סַבְתָּ שְׁלוֹם מִכְּלָא אֲתַבְּלִילִת, וּבִלְבָד
דְּלֵא יִפְגִּים מִכְּלָא חֲדָא לְיוֹמָא, וְאִית
דְּאֲמְרֵי תְרִין, לְתַרְיִן סְעוּדַתִּי אַחְרֵי
דְּיוֹמָא, וְשִׁפִּיר. וְכַל שְׂפִין אֵי סְלִיק יְתִיר
לְיוֹמָא וְיִכִּיל לְמַטְעַם מִמִּיכְּלִין אַחְרֵי
וְלְזַעֲרֵי כְתָרֵי תְבַשְׁלִין סִגְיָא, וְאוֹקְמוּהָ
חֲבַרְיָא.

הַפְּרוּז שְׁבַכְנִיסַת הַשֶּׁבֶת (ח"ב ר"ד, א.)

אַלְא כִּד עֵאל שִׁבְתָּא, כְּרוּזָא קָרִי
כְּבוּלְהוּ רְקִיעִין, אֲתַתְּקֵנוּ רְתִיכִין,
אֲתַתְּקֵנוּ מִשְׁרִיין, לְקַדְמוֹת מְאֻרִיכוֹן. כְּדִין
נְפִיק חַד רוּחָא מִסְטְרָא דְדָרוּם, וְהַהוּא
רוּחָא אֲתַפְּרֵשׁ עַל כָּל אֵינּוֹן חִילִין
וּמִשְׁרִיין דְּלִסְטֵר יְמִינָא, וְאֲתַלְבֶּשׁן בֵּיה,
וְהַהוּא רוּחָא אֲקָרִי לְבוּשָׂא דִיקָר
דְּשִׁבְתָּא. כְּדִין פְּתוּרֵי דְהַאי עֲלֵמָא,
מִתְתַּקְּנֵן בְּחַד הִיכְלָא. זַכָּאָה חוּלְקִיָּה
דְּהַהוּא בַר נֶשׁ, דְּסִדּוּרָא דְּפְתוּרִיָּה אֲתַחְזִי
תְּמֵן כְּדָקָא יְאוּת, וְקִימָא כְּלָא מִתְתַּקְּנָא,
בְּלָא כְּסוּפָא, אֵינֶשׁ כְּפּוּם חִילִיָּה.

רְשׁוֹת הַנְּשֻׁמָּה לְבָרַךְ (ח"ב קל"ח, א.)

נְשֻׁמַת כָּל חַי, הֵיא חֲבַרְיָא אֲתַעְרוּ בֵּיה
מִלִּין דְּקִשׁוּט. אַבְל אִית לֵן
לְאַדְכְּרָא, הֵאי נְשֻׁמַת דְּפִרְחָא מִהַהוּא
חַי הָעוֹלָמִים. וּבְגִין דְּאִיהִי דִילִיָּה, דְּמַנְיָה
נִפְקֵן כָּל בְּרַכָּאן, וְשִׁרְיִין בֵּיה, וְהוּא אֲשִׁקִּי
וּמְבָרַךְ לְתַתָּא, הֵאי נְשֻׁמַת דְּנִפְקָא
מַנְיָה, אִית לָה רֶשׁוּ לְבְרַכָּא לְהַאי אֲתַר.
וְעַל דָּא פְּרַחִין נְשֻׁמַתִּין מִהַהוּא חַי,
בְּמַעֲלֵי שִׁבְתָּא. אֵינּוֹן נְשֻׁמַתִּין
דְּאֵינּוֹן פְּרַחָאן, מִמֶּשׁ מְבָרַכִין לְהַאי אֲתַר

טעימת המאכלים

וּבְלִילִי שִׁבְתָּ צְרִיף אָדָם לְטַעַם מִהַכֵּל כְּדִי
לְהִרְאוֹת שְׁסַפְתָּ שְׁלוֹם הַזֵּאת נִכְלָלָה מִהַכֵּל,
וּבִלְבָד שְׁלֵא יִפְגַּם מְאָכֵל אֶחָד לְיוֹם, וְיֵשׁ
אוֹמְרִים שְׁנַיִם, לְשִׁתֵּי הַסְּעוּדוֹת הָאֲחֵרוֹת
שֶׁל הַיּוֹם, וְיִפְהָ. וְכַל שְׂפִין אִם מַעֲלָה יוֹתֵר
לְיוֹם וְיִכּוֹל לְטַעַם מִמְּאָכְלִים אַחֲרֵים.
וְלִקְטָנִים בְּשְׁנֵי תְבַשְׁלִים מִסְּפִיק. וּבְאַרְוֵהָ
הַחֲבַרְיִים.

הַפְּרוּז שְׁבַכְנִיסַת הַשֶּׁבֶת

אַלְא כְּשִׁנְכְּנִיסַת שִׁבְתָּ, פְּרוּז קוּרָא בְּכָל
הַרְקִיעִים: הַתְּתַקְּנוּ מִרְכָּבוֹת, הַתְּתַקְּנוּ
מַחְנוֹת כְּנֶגֶד רְבוּבֵכֶם. אַז יוֹצֵאת רוּחַ
אַחַת מִצַּד הַדָּרוּם, וְאוֹתָהּ רוּחַ נִפְרֶשֶׁת
עַל כָּל אוֹתָם חֲלִלוֹת וּמַחְנוֹת שֶׁל צֵד יְמִין,
וּמִתְלַבְּשׁוֹת בּוֹ, וְאוֹתָהּ רוּחַ נִקְרֵאת לְבוּשׁ
כְּבוֹד שֶׁל שִׁבְתָּ. אַז הַשְּׁלַחְנוֹת שֶׁל הָעוֹלָם
הַזֶּה מִתְתַּקְּנוֹת בְּהִיכָל אֶחָד. אֲשִׁרֵי חֲלָקוּ שֶׁל
אוֹתוֹ אָדָם שְׁסִדּוּר שֶׁלְחַנּוּ נִרְאָה שֶׁם פְּרָאֵי,
וְהַכֵּל עוֹמֵד מִתְקַן בְּלֵי בּוּשָׂה, אֵישׁ כְּפִי כָחוּ.

רְשׁוֹת הַנְּשֻׁמָּה לְבָרַךְ

נְשֻׁמַת כָּל חַי, הֵרִי הַחֲבַרְיִים עוֹרְרוּ בּוֹ דְבַרְי
אַמַת. אַבְל יֵשׁ לָנוּ לְהַזְכִּיר, הַנְּשֻׁמָּה הַזֹּאת
שֶׁפּוֹרַחַת מֵאוֹתוֹ חַי הָעוֹלָמִים. וּמִשׁוֹם
שֶׁהֵיא שְׁלוֹ, שְׁמִמְנוֹ יוֹצֵאוֹת כָּל הַבְּרָכוֹת
וְשׁוֹרוֹת בּוֹ, וְהוּא מְשָׁקָה וּמְבָרַךְ לְמִטָּה,
הַנְּשֻׁמָּה הַזֹּאת שֶׁיוֹצֵאת מִמְנוֹ יֵשׁ רְשׁוֹת לְבָרַךְ
אֶת הַמְּקוֹם הַזֶּה.

וְלָכֵן פּוֹרַחוֹת הַנְּשֻׁמוֹת מֵאוֹתוֹ חַי בְּעֶרֶב
שִׁבְתָּ, אוֹתָן נְשֻׁמוֹת שֶׁפּוֹרַחוֹת, מִמֶּשׁ
מִבְּרָכוֹת מְקוֹם זֶה שֶׁנִּקְרָא שֶׁם מְלִמְטָה.

ואותו מקום שיוצאות ממנו, מברך אותו למעלה, ושם זה מקבל ברכות ממטה וממעלה, ונקללת מכל הצדדים.

בימי החל היא מקבלת ברכות משאר הנשמות שמברכות אותה מלמטה, ביום השבת היא מקבלת ברכות מאותן נשמות עליונות שמברכות אותה בארבעים וחמש תבות כחשבון מ"ה. (מנשמת כל חי עד והאחרונים) ובסוד של חמשים תבות. כחשבון מ"ה כמו שבארנו בסוד מ"ה ובסוד מ". זה העולם העליון, וזה העולם התחתון. נשמת כל חי (עד והאחרונים) - מ"ה. וזמן אלו פינו מלא שירה עד ומלפנים - עולה התשבחת האחרת חמשים תבות. ואף על גב שלא עומד הדבר בחשבון, עולה החשבון סוד מ", ומשם והלאה עולה התשבחת האחרת לחשבון (מ"ה) מאה תבות, תשלומים של הכל, ומרפבה אחת על מה ששורה שהוא תשלום (אותו שלם עליו).

וכל השבח הזה וכל הדברים הללו כלם איברים ידועים בחשבון לתשלום שבת ולהשתלם מהם פראוי. **אשרי העם שידועים לסדר את שבח רבונם פראוי.** מכאן והלאה סדור התפלה כמו שתקן.

יום הנשמות

היום הזה הוא יום הנשמות שמתעטר אותו צרור הנשמות (בתפחות של אדום). משום כך משבחים בתפחות תשבחת הנשמה, והינו נשמת כל חי תברך את שמך ה' אלהינו ורוח כל בשר וכו'. ואין התשבחת אלא בצד של

דאקרי שם מתתא. והוא אתר דנפקי מניה מברך ליה לעילא, והאי שם מקבלא ברכאן, מתתא ומעילא, ואתכלילת מכל סטרין.

ביומי דחול, איהי מקבלא ברכאן, משאר נשמתין, דקא מברכין לה מתתא. ביומא דשבת, איהי מקבלא ברכאן מאינון נשמתין עלאין, דקא מברכאן לה בארבעין וחמש תיבין, כחושבן מ"ה. (מנשמת כל חי עד והאחרונים) (ס"א) וברזא דחמשים תיבין, כחושבן מ"ה) כמה דאוקימנא, ברזא מ"ה, וברזא מ". דא עלמא עלאה, ודא עלמא תתאה. נשמת כל חי (ס"א עד והאחרונים) מ"ה. וזמן ואילו פינו מלא שירה עד ומלפנים, סלקא תושבחתא אחרא חמשין תיבין. ואף על גב דלא קיימא תמן מלה כחושבנא, סלקא חשבנא רזא מ". ומתמן ולהלאה סלקא תושבחתא אחרא לחשבון (מ"ה) מאה תיבין, תשלומין דכלא, וחד רתיבא על מה דשריא דאיהו תשלומא (ס"א הוא שלימא עלאה).

וכל שבחא דא, וכל מלין אליון, בלהו שייפין ידיען, כחושבנא לתשלומא דשבת, ולאשתלמא מניהו, כדקא חזי. **זכאה עמא, דידעי לסדרא שבחא דמריהון, כדקא יאות.** מכאן ולהלאה סדורא דצלותא כמה דאתתקנת.

יום הנשמות (ח"ב ר"ה, ב)

האי יומא, איהו יומא דנשמתין, דאתעטרא ההוא צרורא דנשמתין. (בתושבתו דמאריהו) בגין כך משבחי בתושבתון תשבחתא דנשמתא, והינו נשמת כל חי תברך את שמך יי' אלהינו

נִשְׁמָה וְרוּחַ, וְהַיּוֹם הַזֶּה עוֹמֵד בְּרוּחַ וּנְשָׁמָה,
וְלֹא שֶׁל גּוֹף.

יוצר אור

הַתְּשֻׁבָּה שֶׁל דְּרָגָה אַחֲרֵת עֲלִיּוֹנָה, סוֹד
הַיּוֹם, שֶׁמֶשׁ קְדוּשָׁה שֶׁהִיא אור הַיּוֹם, הַיְנוּ
יוצר אור. סוֹד הָאור הַמְּאִיר, שֶׁמִּמֶּנּוּ נִזְנָנִים
וּמְאִירִים כָּל אוֹתוֹן הַצְּבָאוֹת, הַמְּרַכְּבוֹת,
וְהַכּוֹכָבִים וְהַמְּזָלוֹת, וְכָל אוֹתָם שֶׁשׁוֹלְטִים
עַל הָעוֹלָם.

תְּשֻׁבּוֹת הָעוֹלָם הֵבֵא

תְּשֻׁבָּתוֹ שֶׁל הָעוֹלָם הֵבֵא בַיּוֹם הַזֶּה,
הַיְנוּ אֵל אֲדוֹן. וְהַתְּשֻׁבָּת הַזֹּאת הִיא בְּסוֹד
עֲשָׂרִים וּשְׁתַּיִם אוֹתִיּוֹת עֲלִיּוֹנוֹת קְדוּשׁוֹת,
שֶׁמִּתְעַטְרוֹת בְּאַבוֹת וּבַמְּרַכְּבָה הָעֲלִיּוֹנָה
הַקְּדוּשָׁה.

תְּשֻׁבָּת עַל תְּשֻׁבָּת

הָאוֹתִיּוֹת הַקְּטַנוֹת הֵן עֲשָׂרִים וּשְׁתַּיִם
אוֹתִיּוֹת, שֶׁהֵן הָעוֹלָם הַתְּחִתּוֹן, שֶׁהֵן אֵל
בְּרוּךְ גָּדוֹל דַּעַה וְכוּ', וְאִין בֵּין תְּבָה לְתְבָה
רוּחַ אַחֵר, אֲלָא אוֹת רְשׁוּמָה בְּכָל תְּבָה
וְתְבָה. וּבְעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן יֵשׁ רוּחַ, וְהַצְּדִידִים
הַקְּדוּשִׁים בֵּין אוֹת לְאוֹת. וְזוֹהִי תְּשֻׁבָּת
עַל תְּשֻׁבָּת, שֶׁהָאוֹתִיּוֹת הָעֲלִיּוֹנוֹת שֶׁל
הַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מְשֻׁבָּחוֹת וְאוֹמְרוֹת לְמַלְךְ
הָעֲלִיּוֹן יוֹצֵר בְּרֵאשִׁית.

עֲלִית הַתְּשֻׁבָּת לְמַעְלָה

כְּשֶׁהַתְּשֻׁבָּת הַזֹּאת עוֹלָה לְמַעְלָה, שְׁתֵּים
מְרַכְּבוֹת עֲלִיּוֹנוֹת שְׁאֵמְרָנוּ, מִזְדַּמְנִין
וְלוֹקְחוֹת אֶת הַתְּשֻׁבָּת הַזֹּאת מִהַעֵם הַקְּדוּשׁ,
וּמַעֲלִים אוֹתָהּ לְהַתְעַטֵּר בָּהּ בְּכִמְהָ מְרַכְּבוֹת
עֲלִיּוֹנוֹת שְׁמִמְנוֹת. וְכָל אוֹתָם הַצְּדִיקִים
שֶׁבָּגוּ עֲדוֹ, כְּלָם מִתְעַטְרִים בְּתְשֻׁבָּת

וְרוּחַ כָּל בֶּשֶׂר וְכוּ'. וְלִית תּוֹשְׁבַתָּא אֲלֵא
בְּסִטְרָא דְנִשְׁמָתָא וְרוּחָא, וְהֵא יוֹמָא,
קִימָא בְּרוּחָא וּנְשָׁמָתָא, וְלֹאוּ דְגוּפָא.

יוצר אור

תּוֹשְׁבַתָּא דְּדְרָגָא אַחֲרָא עֲלָא, רִזָּא
דְּיוֹמָא, שְׁמִשָּׂא קְדִישָׁא
דְּאִיהוּ נְהוּרָא דְּיוֹמָא, הַיְנוּ יוֹצֵר אור.
רִזָּא דְנְהוּרָא דְנְהוּרָא, דְּמִנְיָה אֲתִזְנִין וְנְהוּרִין
כָּל אִינוּן חַיִּילִין, רְתִיבִין, וְכַכְּבִיא וּמְזִלִי,
וְכָל אִינוּן דְּשִׁלְטִין עַל עֲלָמָא.

תְּשֻׁבּוֹת הָעוֹלָם הֵבֵא (ח"ב ר"ח, ב)

תּוֹשְׁבַתָּא דְּעֲלָמָא דְּאִתִּי בְּיוֹמָא דָּא,
הַיְנוּ אֵל אֲדוֹן. וְתּוֹשְׁבַתָּא
דָּא, אִיהוּ בְּרִזָּא דְּעֲשָׂרִין וְתִרִין אֲתִינוּן
עֲלָאִין קְדִישִׁין, דְּמִתְעַטְרִין בְּאַבְהֵן
וּבְרְתִיכָא עֲלָאָה קְדִישָׁא.

תְּשֻׁבָּת עַל תְּשֻׁבָּת

אֲתִינוּן זְעִירִין, אִינוּן עֲשָׂרִין וְתִרִין אֲתִינוּן,
דְּאִינוּן בְּעֲלָמָא תְּתָאָה, דְּאִינוּן
אֵל בְּרוּךְ גָּדוֹל דַּעַה וְכוּ', וְלֹא אִית בֵּין
תִּיבָה לְתִיבָה, רוּחָא אַחֲרָא, אֲלֵא אֵת
רְשִׁימָא בְּכָל תִּיבָה וְתִיבָה. וּבְעֲלָמָא
עֲלָאָה, אִית רוּחָא, וְסִטְרִין קְדִישִׁין, בֵּין
אֵת לְאֵת. וְדָא אִיהוּ, תּוֹשְׁבַתָּא עַל
תּוֹשְׁבַתָּא, דְּאֲתִינוּן עֲלָאִין דְּיוֹמָא
שְׁבִיעָאָה, קָא מְשַׁבַּח וְאָמַר לְמַלְכָא
עֲלָאָה יוֹצֵר בְּרֵאשִׁית.

עֲלִית הַתְּשֻׁבָּת לְמַעְלָה

כַּד תּוֹשְׁבַתָּא דָּא סִלְקָא לְעִילָא, שְׁתִּין
רְתִיבִין עֲלָאִין דְּקָאמְרוּן, מִזְדַּמְנִין
וְנִטְלִי לְהֵאִי תּוֹשְׁבַתָּא מַעֲמָא קְדִישָׁא,
וְסִלְקִי לָהּ לְאֲתַעֲטְרָא בָּהּ, בְּכִמְהָ רְתִיבִין
עֲלָאִין, דִּי מְמַנִּין, וְכָל אִינוּן צְדִיקִיא
דְּבִגְנָתָא דְּעֲדוֹן, כְּלָהוּ מִתְעַטְרִין

הזאת, וְכָל אוֹתוֹן מְרַכְבוֹת וְכָל אוֹתוֹן נְשָׁמוֹת
הַצְּדִיקִים, כְּלָם עוֹלָיִם בְּתִשְׁבַּחַת הַזֶּה עַד
סוּד הַפֶּסַע.

בְּתוֹשֶׁבֶתָא דָּא, וְכָל אֵינּוֹן רְתִיכִין, וְכָל
אֵינּוֹן נְשָׁמְתִין דְּצַדִּיקָיָא, כְּלָהוּ סְלָקִין
בְּתוֹשֶׁבֶתָא דָּא, עַד רְזָא דְכוֹרְסִיָּא.

הַתְּשַׁבַּחַת שְׁעוֹלָה עַל כָּל הַתְּשַׁבַּחוֹת
וּבְשִׁמְיָנָהּ לְכַפֵּא הַקְּדוֹשׁ הַתְּשַׁבַּחַת הַזֶּה שֶׁל
כָּל יִשְׂרָאֵל, עוֹמְדַת שָׁם עַד הַזְּמַן שְׂאוֹמְרִים
הַקְּדוֹשָׁה הַעֲלִינָה שֶׁל מוֹסְרָא. וְאִזְ הַעֲלִיָּה
שְׁלִמְטָה לְמַעְלָה, לְהֶאֱחָז הַכֹּל לְמַעְלָה
לְמַעְלָה לְהִיּוֹת הַכֹּל אַחַד. זוֹהִי הַתְּשַׁבַּחַת
שְׁעוֹלָה עַל כָּל הַתְּשַׁבַּחוֹת.

הַתְּשַׁבַּחַת שְׁעוֹלָה עַל כָּל הַתְּשַׁבַּחוֹת
כַּד מְטָא לְכוֹרְסִיָּא קְדִישָׁא, תוֹשֶׁבֶתָא
דָּא דְכָל יִשְׂרָאֵל, קְיָיֵמָא תַּמָּן, עַד
זְמַנָּא דְקִאֲמְרִי קְדִישָׁה עֲלָאָה דְמוֹסְרָא.
וּבְרִין סְלוֹקָא דְלִתְתָא לְעִילָא, לְאַתְאַחַדָּא
כְּלָא לְעִילָא לְעִילָא, לְמַהוּי כְּלָא חַד.
דָּא אִיהִי תוֹשֶׁבֶתָא, דְסְלָקָא עַל כְּלָהוּ
תְשַׁבְּחוֹן.

**יהודים חושו
והינצלו**

הוי כּי גדול היום ההוא מאין כּמהו
ועת צרה היא ליעקב וממנה יושע
(ירמיה פרק ל"ז)

**האם הנך חפץ להנצל מפצצת אטום?
מהקרינות?
האם הנך יודע מה יסוכך עליך?**

**האם שמעת היכן ניתן להשיג בימינו
תיבת נח כדי להינצל?**

**הזמן אוזל אל
תתמהמה!**

המשך "עֲרֵכָה שֶׁל שָׁעָה" מעמוד ב

כתב הפך החיים (סי' קנ"ה סק"ב): מצוה פְּרִיָּה וּרְבִיָּה שְׁלֵא יְהֵא עֵקֶר בְּשִׁכְלוֹ שְׂאִינוּ מוֹלִיד, וְאָמְרוּ חז"ל וְדָלָא מוֹסִיף יְסִיר, וְצָרִיף שִׁיחֲדָשׁ בְּכָל יוֹם: מַה שְׁלֵא חֲדָשׁ מִקְדָּמַת דְּנָא, וּבָזָה יֵאִירוּ יִמְיוֹ לְעוֹלָם הַבָּא (בשם אור צדיקים אות י"ג), וְכֵתֵב מְרֻנָּא הַבֵּן אִישׁ חַי זִי"ע (חלק דְּרוּשִׁים פְּרָשַׁת מִשְׁפָּטִים ד"ה אַם אֲדוֹנָיו יִתֵּן לוֹ), וְז"ל: כִּי חֲדוּשֵׁי תוֹרָה בְּחֻלְק הַנִּסְתֵּר, וְנִקְרָאִים בְּנִים, וְחֲדוּשֵׁי תוֹרָה בְּחֻלְק הַנִּגְלָה וְנִקְרָאִים בְּנוֹת, עכ"ל. וְיוֹצֵא לְפִי דְּבִרְיָהֶם הַקְּדוּשִׁים שְׁפָדֵי לְצֵאת יְדֵי חוֹבַת פְּרִיָּה וּרְבִיָּה בַתּוֹרָה, חֵיב לְחַדָּשׁ גַּם בְּנִגְלָה וְגַם בְּנִסְתֵּר, וּמִי יֹאמֵר וְכִיתִי וְצֵאתִי יְדֵי חוֹבַתִּי.

ובזהר הקדוש (פְּרָשַׁת שְׁלַח לך דף קע"ג ע"א) כְּתוּב, שְׁכָל יְהוּדֵי חֵיב לְחַדָּשׁ חֲדוּשִׁים בְּשַׁבַּת קוֹדֶשׁ, וְהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שׁוֹאֵל לְנִשְׁמָה מַה חֲדָשָׁה, וְאִם לֹא חֲדָשָׁה, נִמְצָאת בְּבוּשָׁה גְדוּלָה.

וְכֵתֵב בְּסֵפֶר "זוהר חי", דְּכָל אֶחָד חֵיב לְחַדָּשׁ בַּתּוֹרָה בְּשַׁבַּת כְּפִי יְכוּלָתוֹ, בְּכָל חֻלְקֵי פְרָד"ס הַתּוֹרָה וּבְדִרְשׁוֹת חז"ל. ובשו"ת "תוֹרָה לְשִׁמְהָ" (לְרַבֵּנוּ יוֹסֵף חַיִּים – א"ח סִימָן צ"ח) כְּתוּב: כִּי מִי שֶׁחֲדָשׁ אֵיזָה חֲדוּשׁ בַּתּוֹרָה, בְּמִשְׁפַּח הַשְּׁבוּעַ וְכֵתֵב לֹא יוֹצֵיא אוֹתוֹ בְּפֶה עַד שַׁבַּת, וְאֵין נֶחְשָׁב שֶׁחֲדָשׁוֹ בְּשַׁבַּת.

שלו ואומר: שמעו חדוש תורה שאומרת נשמת פלוני זה. וכלם מעמידים אותו דבר בשתי ישיבות. הם למטה, והקדוש ברוך הוא למעלה חותם לאותו דבר.

תא חזי, כד מלה אתהחדש באורייתא, ונשמתא דנחתא בשבתא אתעסקת באינון מלין חדתין, וסלקי לעילא. כל פמליא דלעילא, צייתין לההוא מלה, וחסיות הקדש מתרביין בגדפין, ומתלבשין בגדפין. וכד שאיל לון קדשא ברין הוא, ולא תבין ושתקין, כדיו חסיות הקדש מה כתיב, (תקזקאל א) בעמדם תרפינה כנפיהן, כמה דאת אמר (איוב לב) כי עמדו לא ענו עוד. (תקמ"ה ח) וכפתחו עמדו כל העם. - [באור: בא וראה, כשדבר מתחדש בתורה ונשמה שיוודת בשבת התעסקה באותם דברים חדשים ועולה למעלה, כל הפמליה של מעלה מקשיבה לאותו דבר, וחסיות הקדש מתרבים בכנפים ומתלבשים בכנפים. וכששואל אותם הקדוש ברוך הוא ולא משיבין, ושותקין, אז חסיות הקדש מה כתוב? (תקזקאל א): "בעמדם תרפינה כנפיהן", כמו שנאמר (איוב לב): "כי עמדו לא ענו עוד". (תקמ"ה ח): "וכפתחו עמדו כל העם"]. (עין שם בארץ ובדף קע"ד ע"ב). (ועין ב"סידורו של שבת" שרש החמישי ענף ב' אות ח', וז"ל: ודברי הכל בשבת נתנה תורה, אף אור התורה ורזין דאורייתא צריד אדם לחדש ביום השבת. (עין שם).

ג. כתב קב הישר (פרק לה), דביום היארציית של אביו או אמו, וכן גם של חמיו וחמותו, לא די בקדוש ותענית שמועיל להנצל ממקצת הדין, אלא יראה להמציא לעשות טוב ביום הזה, ויראה לחדש בו איזה דבר בתורה, אז יש תועלת גדול לאביו ולאמו, וכן בשאר ימות השנה כשהבן מחדש איזה חדוש תורה לשמה, אז הבן משמח אביו ואמו, ומעטרין לאביו ואמו בכמה עיטורין, וכן לחמיו וחמותו (עין שם).

ד. **בוזהר** (פְּרָשַׁת שְׁלַח לך דף קע"ג עמוד ב'): כִּיֵּן דְּסִלְקִין כְּלָהוּ נִשְׁמַתִּין דְּשָׂאֵרוּ עֲלֵיהוּ דִּישְׂרָאֵל. סִלְקֵי וְזַיְמִין בְּדִיּוּקָא קַמִּי מִלְּכָא קְדִישָׁא, וְקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא שְׂאִיל לְכָלְהוּ, מֵאִי חֲדוּשָׁא הָוָה לְכוּ בְּהֵוֹא עֲלֵמָא בְּאוּרִייתָא. וְכָאֵה אִיהוּ מֵאֵן דְּחֲדוּשָׁא דְּאוּרִייתָא אִמְרַת קַמִּיה. כְּמַה חֲדוּן עֲבִיד קְדָשָׁא בְּרִיף הוּא, כְּנִישׁ לְפַמְלִיא דִּילֵיה, וְאָמֵר, שְׁמַעוּ חֲדוּשָׁא דְּאוּרִייתָא, דְּאִמְרַת נִשְׁמַתָּא דָּא דְּפִלוֹנִי, וְכָלְהוּ מוֹקַמִּי הֵיִיא מְלָה בְּתַרִּי מִתִּיבְתִּי. אִינוּן לְתַתָּא, וְקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא לְעֵילָא, חֲתִים לְהֵיִיא מְלָה. - [באור: כִּיֵּן שְׁעוֹלוֹת כָּל הַנִּשְׁמוֹת שְׁשָׂרוּ עַל יִשְׂרָאֵל, עוֹלוֹת וְעוֹמְדוֹת בְּדַמּוֹת לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ הַקְּדוֹשׁ, וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שׁוֹאֵל אֵת כָּלֶם: אֵיזָה חֲדוּשׁ הָיָה לְכֶם בְּאוֹתוֹ עוֹלָם בַּתּוֹרָה? אֲשֶׁרִי מִי שֶׁאִמְרַת לְפָנָיו חֲדוּשׁ עַל הַתּוֹרָה. כְּמַה חֲדוּן עוֹשֶׂה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. מִכֵּנס פְּמִלְיָה

המשך בעמוד 19

זֶהַר הַשַּׁבָּת

פֶּרֶק ז'

פְּרָשִׁיּוֹת

וַיֵּצֵא - נָשָׂא

שְׂמִיחַת הַתּוֹרָה בְּשַׁבָּת וּקְדוּשַׁת

קְרִיאַת סֵפֶר תּוֹרָה בְּשַׁבָּת

פֶּרֶק ז'

- שְׂמַחַת הַתּוֹרָה הָעֲלִיּוֹנָה ..... עא
 לְהַכְלִיל בְּאוֹתָהּ שְׂמַחָה אֶת הָעַם הַקְּדוֹשׁ ..... עא
 סוּד סֵפֶר תּוֹרָה ..... עא
 עֵינַי שֶׁבַעַת הָעוֹלָם לְתוֹרָה בְּשַׁבַּת וְחֻמְשַׁת הָעוֹלָם
 בְּיוֹם טוֹב ..... עב
 הַכֵּל סוּד אֶחָד ..... עב
 עֲלִיַת הָרְבִיעִי בְּרֹאשׁ חֹדֶשׁ ..... עב
 תִּקּוּן בְּכֶסֶא ..... עב
 שְׂמִיעַת קְרִיאַת הַתּוֹרָה בְּאִימָה ..... עג
 אֲמִירַת בְּרִיךְ שְׁמִיָּה בְּשַׁעַת הוֹצֵאת סֵפֶר תּוֹרָה ..... עג
 גִּסְחַת תְּפִלַּת בְּרִיךְ שְׁמִיָּה ..... עג
 רַק אֶחָד קוֹרֵא בְּתוֹרָה ..... עד
 כּוֹלָם שׁוֹתֵקִים ..... עד
 הַכְּנָה וְכִבְיַת הַקּוֹרֵא ..... עה
 מְקוֹם הַפְּסֻקָּה בְּפִרְשָׁה ..... עה
 הַפְּרָשִׁיּוֹת מִתְּעַטְרוֹת לְפָנֵי הַקְּב"ה ..... עה
 מִנְּוֵי הַמְּרַכְּבוֹת הַקְּדוֹשׁוֹת עַל כָּל פְּרָשָׁה וּפְרָשָׁה ..... עו
 הַמְּלִים שֶׁל הַפְּרָשִׁיּוֹת עוֹלוֹת לְמַעְלָה ..... עו
 כָּלן מִתְּעַטְרוֹת בְּתוֹךְ הַכֶּסֶא הַקְּדוֹשׁ ..... עו
 קְרִיאַת הַתּוֹרָה בְּמִנְחָה שֶׁל שַׁבַּת ..... עז
 קְרִיאַת הַתּוֹרָה בְּשָׁנֵי וּבְחֻמְיָשִׁי ..... עז
 תְּשַׁעַת הָעוֹלָם ..... עז

לְהַזְכִּירְכֶם,

יִשְׁנֵה חֲלוּקָה נוֹסֶפֶת לְג' סְעוּדוֹת שֶׁל שַׁבַּת:

- ◉ שְׂמוֹנֵה פְּרָקִים [א-ח] לְסְעוּדָה הָרִאשׁוֹנָה: דְּפִים כז-פז.
- ◉ שְׂמוֹנֵה פְּרָקִים [ט-טז] לְסְעוּדָה הַשְּׁנִיָּה: דְּפִים כה-קמ.
- ◉ שְׂמוֹנֵה פְּרָקִים [י"ז-כד] לְסְעוּדָה הַשְּׁלִישִׁית: דְּפִים קמא-קצמ.

שמחת התורה העליונה (ח"ב ר"ה, ב)

מכאן ולהלאה, סדורא דצלותא דשאר יומי, עד ישמח משה וכו', חרותא דדרגא עלאה, עקרא דאבהן, דחדי בההוא ערבא דיליה, כד סליק כורסייא לגביה, ונטיל לה, ומתחבראן כחדא. ודא איהו חדנה דאורייתא עלאה דלעילא, תורה שבכתב. דחדי באורייתא דלתתא, תורה שבפעל פה, ואתחברו דא כדא.

להכליל באותה שמחה את העם הקדוש

כיון דאתחברו כחדא, בעי בר נש לאכללא בההוא חדנה לעמא קדישא, ישמחו במלכותך שומרי שבת וכו', אלהינו ואלהי אבותינו נא במנוחתנו.

סוד ספר תורה (ח"ב ר"ה, ב)

רזא דספר תורה ביומא דא, הא אוקמוה תנינן כתיב, (נחמיה ח) ויקראו בספר בתורת האלהים מפורש ושום שכל ויבינו במקרא והא אוקמוה רזא, דאינון פסוקי טעמי, ומסורת, וכל אינון דיוקין, (נ"א תקונין) ורזין עלאין, כלא אתמסר למשה מסיני. אי בכל הני דיוקין אתמסר אורייתא למשה, ספר תורה דאיהו בכל אינון קדושאן, אמאי איהו חסר מכל הני תקונין ורזין דאתמסרו ליה למשה באורייתא.

אלא רזא דא, כד כורסייא קדישא מתעטרא, ואתכלילת בתורה שבכתב, כל אינון דיוקנין, וכל אינון טעמיין ומסורות, פלהו עאלין בגניזו, ואתרשימו בגו כורסייא קדישא, ואינון דיוקנין, דאעיל אורייתא דבכתב,

שמחת התורה העליונה

מכאן והלאה סדור התפלה של שאר הימים, עד ישמח משה וכו', השמחה של הדרגה העליונה, עקר האבות, ששמח באותו חלק שלו כשהכפסא עולה אליו ונטיל אותה, ומתחברים כאחד. וזוהי שמחת התורה העליונה שלמעלה, תורה שבכתב. ששמח בתורה שלמטה, תורה שבפעל פה, ומתחברים זה עם זה.

להכליל באותה שמחה את העם הקדוש

כיון שהתחברו כאחד, צריף אדם להכליל באותה שמחה את העם הקדוש. ישמחו במלכותך שומרי שבת וכו', אלהינו ואלהי אבותינו נא במנוחתנו.

סוד ספר תורה

סוד ספר התורה ביום הזה הרי פרשהו, ששנינו כתוב (נחמיה ח) ויקראו בספר בתורת האלהים מפורש ושום שכל ויבינו במקרא, והרי בארו את הסוד, שהם פסוקים, טעמים ומסורת, וכל אותם דיוקים (תקונין) וסודות עליונים, הכל נמסר למשה מסיני. אם בכל הדיוקים הללו נמסרה תורה למשה, אז ספר תורה שהוא בכל אותן קדשות, למה הוא חסר מכל התקונין האלו והסודות שנמסרו לו למשה בתורה?

אלא סוד זה, כשהכפסא הקדוש מתעטר, ונכללת בתורה שבכתב כל אותן דמיות, וכל אותם טעמים ומסורות, כלם נכנסים בגניזה ונרשמו בתוך הכפסא הקדוש, ואותן דיוקנאות שהכניסה תורה שבכתב בתורה שבפעל פה, ובהם התעברה כמו אשה

שֶׁהַתַּעֲבָרָה מֵהֶזְכֵּר, וְנִשְׁאָרוּ הָאוֹתִיּוֹת
הָעֲלִיּוֹנוֹת לְבָדוֹן בְּקִדְשֵׁתוֹן פְּרָאוֹי. וּלְהִרְאוֹת
בְּבֵית הַכְּנֶסֶת, שֶׁהֵרִי מִתְבָּרְכֶת וּמִתְעַטָּרֶת
הַכֶּסֶּא מִסוּד תּוֹרָה שֶׁבְכַתָּב, וְשֵׁם מַכְנִיסָהּ
כָּל אוֹתוֹן דְּמִיּוֹת וּמִתְקַדְּשֶׁת מִמָּוֶנּוּ, צָרִיף
לְהִרְאוֹת בְּאוֹתִיּוֹת לְבָדוֹן פְּרָאוֹי.

עַנְיָן שֶׁבַעַת הָעוֹלָם לַתּוֹרָה בְּשַׁבַּת וַחֲמִשָּׁת
הָעוֹלָם בְּיוֹם טוֹב

וְאִזְ הַכֹּל מִתְקַדֵּשׁ בְּקִדְשָׁהּ עֲלִיּוֹנָה פְּרָאוֹי,
כָּל שֶׁכּוֹן וְכָל שֶׁכּוֹן בְּיוֹם הַזֶּה. בְּיוֹם הַזֶּה צָרִיף
לְהַעֲלוֹת שֶׁבַעָה אֲנָשִׁים כְּנֶגֶד שֶׁבַעָה קוֹלוֹת,
שֶׁהֵם סוּד הַתּוֹרָה, וּבְזִמְנִים וּבְמוֹעֲדִים חֲמִשׁ
תּוֹרָה סוּד זֶה. בְּיוֹם הַכְּפֻרִים שֵׁשׁ תּוֹרָה הַסוּד
הָעֲלִיּוֹן הַזֶּה.

הַכֹּל סוּד אֶחָד

וְהַכֹּל סוּד אֶחָד. חֲמִשׁ, שֶׁהֵם חֲמִשׁ דְּרָגוֹת
לְמִטָּה מִדְּרָגַת הָאוֹר הִרְאוֹשׁוֹן לְמִטָּה, וְהֵם
סוּד הַתּוֹרָה. שֵׁשׁ, שֶׁהֵם שֵׁשׁ צְדָדִים, וְהַכֹּל
סוּד אֶחָד. שֶׁבַעַת הֵם שֶׁבַעָה קוֹלוֹת, וְכָלֵם
סוּד אֶחָד אֶלֶּה וְאֶלֶּה.

עֲלִית הַרְבִּיעִי בְּרֹאשׁ חֹדֶשׁ

בְּרֹאשׁ חֹדֶשׁ נֹסֵף אֶחָד עַל שְׁלֹשָׁה בְּשָׁבִיל
הַשְּׁמִשׁ שֶׁמֵּאִיר בְּאוֹתוֹ זְמַן לְלַבְּנָה, וְנוֹסֵף
אוֹר עַל הַלְּבָנָה, וְזוֹהוּ סוּד מוֹסֵף. בְּסִפֵּר תּוֹרָה
צָרִיף לְהַשְׁמִיעַ קוֹל אֶחָד וְדַבּוֹר.

תִּקּוֹן בְּכֶסֶּא

הַסְּדוּר לְסִדֵּר הָעַם הַקְּדוֹשׁ בְּיוֹם הַזֶּה
וּבְשָׂאֵר הַיָּמִים שֶׁלְּסִפֵּר תּוֹרָה צָרִיף לְסִדֵּר

בְּאוֹרֵייתָא דְּבַעַל פֶּה, וּבָהוּ אֲתַעֲבָרֶת,
כְּאֲתָתָא דְּאֲתַעֲבָרֶת מִן דְּכוּרָא,
וְאֲשִׁתָּארוּ אֲתוּוֹן עֲלָיִן לְחוּדְיִיהוּ
בְּקִדְוִשְׁיִיהוּ כְּדָקָא חֲזִי. וְלֹאֲתַחֲזָאָה כְּבִי
כְּנִישְׁתָּא, דְּהָא אֲתַבְּרַכַת וְאֲתַעֲטָרֶת
כּוּרְסִיָּא מְרֹזָא דְּתּוֹרָה שֶׁבְכַתָּב, וְתַמָּן
אֲעִיל כָּל אֵינּוֹן דְּיוֹקְנִין, וְאִיהִי אֲתַקְדֶּשֶׁת
מִנִּיה, בְּעִי לֹאֲתַחֲזָאָה בְּאֲתוּוֹן לְחוּדְיִיהוּ
כְּדָקָא יָאוֹת.

עַנְיָן שֶׁבַעַת הָעוֹלָם לַתּוֹרָה בְּשַׁבַּת וַחֲמִשָּׁת
הָעוֹלָם בְּיוֹם טוֹב

וּבְרִיין, כְּלָא אֲתַקְדֶּשׁ בְּקִדְוִשָׁה עֲלָאָה
כְּדָקָא חֲזִי, כָּל שֶׁכּוֹן וְכָל שֶׁכּוֹן
בְּהַאי יוֹמָא. בְּהַאי יוֹמָא בְּעִי לְסִלְקָא
שֶׁבַעָה גּוֹבְרִין, לְקַבֵּל שֶׁבַעָה קְלִין, דְּאֵינּוֹן
רְזָא דְּאוֹרֵייתָא. וּבְזִמְנִין וּבְמוֹעֲדִין חֲמִשׁ,
גּוֹ רְזָא דָא. בְּיוֹמָא דְּכְפּוּרֵי שִׁית. גּוֹ רְזָא
עֲלָאָה דָא.

הַכֹּל סוּד אֶחָד

וְכִלְאָ רְזָא חֲדָא. חֲמִשׁ, דְּאֵינּוֹן חֲמִשׁ
דְּרָגִין לְתַתָּא, מִדְּרָגָא דְּאוֹר
קְדָמָאָה לְתַתָּא, וְאֵינּוֹן רְזָא דְּאוֹרֵייתָא.
שִׁית, דְּאֵינּוֹן שִׁית סְטְרִין וְכִלְאָ רְזָא חֲדָא.
שֶׁבַעַת אֵינּוֹן שֶׁבַעַת קְלִין. וְכִלְהוּ רְזָא חֲדָא,
אֵלִין וְאֵלִין.

עֲלִית הַרְבִּיעִי בְּרֹאשׁ חֹדֶשׁ

בְּרֹאשׁ חֹדֶשׁ אֲתוֹסֵף חַד עַל תְּלַתָּא,
בְּגִין שְׁמִשָּׁא, דְּנִהִיר בְּהִוּוּא
זְמַנָּא, לְסִיְהָרָא, וְאֲתוֹסֵף נְהוּרָא עַל
סִיְהָרָא, וְהֵינְיִנוּ רְזָא דְּמוֹסֵף. בְּסִפֵּר תּוֹרָה,
בְּעִי לְשִׁתְּמַע חַד קְלָא וְדַבּוֹר.

תִּקּוֹן בְּכֶסֶּא

סְדוּרָא לְסִדְרָא עַמָּא קְדִישָׁא בְּיוֹמָא
דָא, וּבְשָׂאֵר יוֹמֵין דְּסִפֵּר תּוֹרָה

ולתקן תקון בכסא אחד שנקרא תבה, ואותו כסא שיהיה בשש דרגות לעלות בהם, ולא יותר, שכתוב ושש מעלות לכסא. ודרגה אחת למעלה לשם עליו ספר תורה ולהראותו לכל.

שמיעת קריאת התורה באימה **בשעולה** לשם ספר תורה, אז צריכים כל העם לסדר עצמם למטה באימה ופחד, ברדת ובזיע ולכון לבם, כאלו שפעת עומדים על הר סיני לקבל תורה, ויהיו מקשיבים ומטים אזניהם. ואין רשות לעם לפתח פיהם אפלו בדברי תורה, כל שכן בדבר אחר, אלא כלם באימה, כמי שאין לו פה, והרי פרשוה, שכתוב (נחמיה ח) וכפתחו עמדם כל העם. ואזני כל העם אל ספר התורה.

אמירת בריך שמה בשעת הוצאת ספר תורה **אמר** רבי שמעון, כשמוציאים ספר תורה בצבור לקרא בו, נפתחים שערי רחמים בשמים, ומעוררים את האהבה למעלה, וצריך אדם לומר כן.

נסח תפלת בריך שמה **ברוך** שמו של רבון העולם, ברוך כתרך ומקומך, יהיה רצונך עם עמך ישראל לעולם, ופדות ימינך הראה לעמך בבית מקדשך, ולהגיע לנו מטוב אורך ולקבל תפלותינו ברחמים. יהי רצון מלפניך, שתאריך לנו חיים בטוב, ולהיותי נפקד בין הצדיקים לרחם עלי ולשמר אותי,

בעי לסדרא ולתקנא תקונא, בחד כרסייא דאקרי תיבה, והוא כרסייא דלהוי בשית דרגין, לסלקא בהו ולא יתיר, דכתיב, (דברי הימים ב ט) ושש מעלות לכסא. ודרגא חד לעילא, לשואה עליה ספר תורה, ולאחזאה ליה לכלא.

שמיעת קריאת התורה באימה **כד** סליק ספר תורה לתמן, פדין בעאן כל עמא לסדרא גרמייהו לתתא, באימתא בדחילו כרתת בזיע, ולכוונא לבניהו, כמה דהשתא קיימין על טורא דסיני לקבלא אורייתא, ויהון צייתין וירכון אודנייהו. ולית רשו לעמא למפתח פומיהון, אפילו במילי דאורייתא, וכל שכן במלה אחרא, אלא כלהו באימתא, כמאן דלית ליה פומא והא אוקמוה, דכתיב, (נחמיה ח) וכפתחו עמדם כל העם. (נחמיה ח) ואזני כל העם אל ספר התורה.

אמירת בריך שמה בשעת הוצאת ספר תורה **אמר** רבי שמעון, כד מפקין ספר תורה בצבורא, למקרא ביה, מתפתחון תרעי שמייא דרחמין, ומעוררין את האהבה לעילא, ואבעי ליה לבר נש למימר הכי.

נסח תפלת בריך שמה **ברוך** שמה דמארי עלמא, בריך כתרך ואתרך, והא רעותך עם עמך ישראל לעולם, ופורקן ימינך, אחזי לעמך בבית מקדשך, ולאמטויי לנא מטוב נהורך, ולקבלא צלותנא ברחמין. והא רעוא קדמך, דתוריד לן חיים בטיבו, ולהוי אנא פקידא כגו צדיקיא, למרחם

וְאֵת כָּל שְׁלֵי וְשֵׁל כָּל עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל. אֵתָהּ
הוּא הֵן אֵת הַכֹּל, אֵתָהּ הוּא הַשּׁוֹלֵט עַל
הַמְּלָכִים וּמְפָרְגִים אֵת הַכֹּל. אֵתָהּ הוּא
הַשּׁוֹלֵט עַל הַכֹּל, וְהַמְּלָכֹת שְׁלָףָהּ הִיא. אֲנִי
עָבַדְתִּיךָ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שֶׁמִּשְׁתַּחֲוֶה
לְפָנָיו וּמְלַפְּנֵי כְּבוֹד תּוֹרַתְנוּ בְּכֹל זְמַן וּזְמַן.
לֹא עַל אִישׁ אֲנִי בּוֹטֵחַ וְלֹא עַל בְּנֵי אֱלֹהִים
אֲנִי סוֹמֵךְ, אֲלֵא בְּאֱלֹהֵי הַשָּׁמַיִם, שֶׁהוּא אֱלֹהֵי
אֲמֶת וְתוֹרַתוֹ אֲמֶת וּנְבִיאָיו אֲמֶת, וּמְרַבֵּה
לַעֲשׂוֹת טוֹבוֹת וְאֲמֶת. בּוֹ אֲנִי בּוֹטֵחַ, וְלִשְׁמוֹ
הַקְּדוֹשׁ וְהַנְּכַבֵּד אֲנִי אוֹמֵר תְּשַׁבְּחוּת. יְהִי
רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ, שֶׁתִּפְתַּח לִבִּי בְּתוֹרָתְךָ, וְתִתֵּן
לִי בְּנִים זְכָרִים שְׁעוֹשִׂים רְצוֹנְךָ, וְתִשְׁלַח
מִשְׁאֵלוֹת לִבִּי וְלֵב כָּל עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל לְטוֹב
וּלְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם, אָמֵן.

רק אחד קורא בתורה

וְאֶסִּיר לְמַקְרֵי בְּסִפְרָא דְאוֹרֵייתָא, בַּר
חַד בְּלַחֲדוּדֵי, וְכֹלֵא צִיִּיתִין
וְשִׁתְּקִין, בְּגִין דִּישְׁמַעוּן מַלִּין מְפוּמִּיָּה,
כְּאִילוּ קְבִילוּ לָהּ הֵחִיא שְׁעַתָּא מְטוֹרָא
דְּסִינֵי. וּמֵאֵן דְּקָרִי בְּאוֹרֵייתָא, לְהוּי חַד
קָאִים עֲלֵיהּ, וְשִׁתְּקִי. דְּלֹא יִשְׁתַּמַּע בַּר
דְּבוּר חַד בְּלַחֲדוּדֵי, לֹא תְרִין דְּבוּרִין,
לְשׁוֹן קִדְשׁ חַד, וְחַד הוּא, וְלֹא תְרִין
דְּבוּרִין, וְאִי תְרִין מִשְׁתַּבְּחִין בְּסִפְרָא תּוֹרָה,
גְּרִיעוּתָא דְרִזָּא דְמַהִּימְנוּתָא אִיהוּ
בְּסִפְרָא תּוֹרָה, וּבְעֵי חַד קֵלָא. מְתַרְגֵּם חַד.
וְרִזָּא דָא קְלִיפָה וּמוּחָא. (רְזָא דְעֵלְמָא דָא וְרִזָּא

העולם הבא).

כולם שותקים

בְּלֵא שִׁתְּקִין, וְחַד קָאֲרִי, דְכֶתִיב, (שְׁמוֹת
וַיְדַבֵּר אֱלֹהִים אֵת כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה לְאִמּוֹר.

עָלוּ, וּלְמַנְטֵר יְתִי, וְיֵת כָּל דִּילֵי, וְדִי לְעַמְּךָ
יִשְׂרָאֵל. אֵתָהּ הוּא זֵן לְכֹלֵא, וּמְפָרְגִים
לְכֹלֵא, אֵתָהּ הוּא שְׁלִיט עַל כֹּלֵא, אֵתָהּ הוּא
דְּשְׁלִיט עַל מְלָכֵיא, וּמְלָכוּתָא דִּילְךָ הוּא.
אֲנִי עָבַדְתִּיךָ דְּקוֹדְשָׁא בְּרִידָה הוּא,
דְּסִגְדִּנְדָּא קְמִיָּה, וּמְקַמֵּי דִיקָר אוֹרֵייתָהּ,
בְּכֹל עֵידִין וְעֵידִין. לֹא עַל אִינְשׁ רְחִיעֲנָא,
וְלֹא עַל בַּר אֱלֹהִין סְמִיכְנָא, אֲלֵא בְּאֱלֹהָא
דְּשְׁמַיָּא, דְּהוּא אֱלֹהָא קְשׁוּט, וְאוֹרֵייתָהּ
קְשׁוּט, וּנְבִיאוּהִי קְשׁוּט, וּמְסַגֵּי לְמַעַבְד
טְבוּוֹן וְקְשׁוּט. בִּיָּה אֲנִי רְחִיין, וְלִשְׁמִיָּה
קְדִישָׁא וְיִקְרָא אֲנִי אִימֵר תְּשַׁבְּחוּן. יְהִי
רְעוּא קְדָמְךָ, דְּתִפְתַּח לִבָּאֵי בְּאוֹרֵייתְךָ
וְתִהִיב לִי בְּנִין דְּכָרִין דְּעַבְדִּין רְעוּתְךָ.
וְתִשְׁלַח מִשְׁאֵלוֹן דְּלִבָּאֵי, וְלִבָּא דְּכָל
עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל לְטַב וּלְחַיִּין וּלְשָׁלוֹם אָמֵן.

רק אחד קורא בתורה

וְאֶסִּיר לְמַקְרֵי בְּסִפְרָא דְאוֹרֵייתָא, בַּר
חַד בְּלַחֲדוּדֵי, וְכֹלֵא צִיִּיתִין
וְשִׁתְּקִין, בְּגִין דִּישְׁמַעוּן מַלִּין מְפוּמִּיָּה,
כְּאִילוּ קְבִילוּ לָהּ הֵחִיא שְׁעַתָּא מְטוֹרָא
דְּסִינֵי. וּמֵאֵן דְּקָרִי בְּאוֹרֵייתָא, לְהוּי חַד
קָאִים עֲלֵיהּ, וְשִׁתְּקִי. דְּלֹא יִשְׁתַּמַּע בַּר
דְּבוּר חַד בְּלַחֲדוּדֵי, לֹא תְרִין דְּבוּרִין,
לְשׁוֹן קִדְשׁ חַד, וְחַד הוּא, וְלֹא תְרִין
דְּבוּרִין, וְאִי תְרִין מִשְׁתַּבְּחִין בְּסִפְרָא תּוֹרָה,
גְּרִיעוּתָא דְרִזָּא דְמַהִּימְנוּתָא אִיהוּ
בְּסִפְרָא תּוֹרָה, וּבְעֵי חַד קֵלָא. מְתַרְגֵּם חַד.
וְרִזָּא דָא קְלִיפָה וּמוּחָא. (רְזָא דְעֵלְמָא דָא וְרִזָּא

דעלמא דאתי).

כולם שותקים

בְּלֵא שִׁתְּקִין, וְחַד קָאֲרִי, דְכֶתִיב, (שְׁמוֹת
וַיְדַבֵּר אֱלֹהִים אֵת כָּל הַדְּבָרִים

הוא למעלה, וכל העם למטה, שכתוב (שמות יט) וַיִּתְיַצְבוּ בְּתַחֲתֵית הָהָר. וכתוב ומלשה עלה אל האלהים.

האלה לאמר איהו לעילא, וכל עמא לתתא, דכתיב, (שמות יט) וַיִּתְיַצְבוּ בְּתַחֲתֵית הָהָר. וכתוב (שמות יט) ומשה עלה אל האלהים.

הכנה וכונת הקורא

ואתו שקורא בתורה, ישים לבו ורצונו לאותם דברים, וכי הוא שליח רבונו בסדורם של הדברים הללו להשמיע לכל העם, שהרי הוא עומד כדגמה עליונה. משום כן, מי שעולה לקרא בתורה, יסדר אותם דברים בראשונה בביתו, ואם לא, לא יקרא בתורה. מנין לנו? מאותו דבור, שטרם ישמיע תורה לעם הקדוש, מה כתוב? (איוב כח) אַז רָאָה וַיִּסְפְּרָה הַכִּינָה וְגַם חֲקָרָה. ואחר כן, ויאמר לאדם הו' יראת ה' היא חכמה וגו'.

הכנה וכונת הקורא

וזהו דקארי באורייתא, ישוי לביה ורעותיה לאינון מלין, וכי איהו שליחא דמאריה, בסדורא דהני מלין, למשמע לכל עמא, דהא איהו קאים כדונגמא עלאה. בגין כן, מאן דסליק למקרי באורייתא, יסדר אינון מלין בקדמיתא בביתיה, ואי לאו, לא יקרי באורייתא, מנלן מההוא דבור, עד לא ישמע אורייתא לעמא קדישא מה כתיב, (איוב כח) אַז רָאָה וַיִּסְפְּרָה הַכִּינָה וְגַם חֲקָרָה, ולכתר, ויאמר לאדם הו' יראת ה' היא חכמה וגו'.

מקום הפסקת בפרשה

אסור לו למי שקורא בתורה להפסיק בפרשה או אפלו דבר אחד, אלא רק במקום שהפסיק מלשה את הפרשה לעם הקדוש - יפסיק, ולא יפסיק דברי פרשת שבת זו בפרשת שבת אחרת.

מקום הפסקת בפרשה

אסיר ליה למאן דקארי באורייתא למפסק פרשתא, או אפילו מלה חדא, אלא באתר דפסק משה פרשתא לעמא קדישא. ופסיק. ולא יפסיק מלין דפרשתא דשבתא דא, בפרשתא דשבתא אחרא.

הפרשיות מתעטרות לפני הקב"ה

הסוד הזה, בשעה שהפסיקו פרשיות, כל אחת ואחת מתעטרת ועומדת לפני הקדוש ברוך הוא. כיון שהשלימו להפסיק לכל השנה את הפרשיות הללו, התעטרו לפני הקדוש ברוך הוא ואומרות: **אני משבת פלוני** (מצבור פלוני), **ואני משבת פלוני** (מצבור פלוני).

הפרשיות מתעטרות לפני הקב"ה

רזא דא, בשעתא דאיפסיקו פרשיין, כל חד וחד אתעטרא וקיימא קמי קדשא בריך הוא. בין דאשלימו למפסק הני פרשיין דכל שתא, אתעטרו קמיה קדשא בריך הוא, ואמרי אנא משבת פלוני, (ס"א מצבורא פלוני) **אנא משבת פלוני**.

(מצבורא פלוני).

מנוי המרכבות הקדושות על כל פֶּרֶשָה
ופֶּרֶשָה

בְּהֵיָא שְׁעָתָא, קָרָא לְיוֹפִיא"ל רַב
מְמַנָּא, וְלַחֲמִשֵּׁין וְתַלְתַּת רְתִיבִין
קְדִישֵׁין דְּתַחֲתֵי יְדֵיהּ, דְּאִתְּמַנּוּן בְּשִׁמּוּשָׁא
דְּאוּרִייתָא, וְכָל רְתִיבָא וְרְתִיבָא מְנִי
לִיהּ, לְהָא רְתִיבָא עַל פְּרֻשְׁתָּא פְּלַנְיָא,
דְּבִשְׁבַת פְּלוּנִי. וְרְתִיבָא פְּלוּנִי, עַל
פְּרֻשְׁתָּא פְּלַנְיָא, דְּשַׁבַּת פְּלוּנִי. וְכָל חַד
וְחַד, מִשְׁמֻשָּׁא לְאוּרִייתָא, דְּהֵהוּא שַׁבַּת
דִּילִיהּ. וְאַסִּיר לֵן לְעָרְבָא אֵלִין בְּאֵלִין,
וְלֹא לְאַעְלָא רְתִיבָא בְּרְתִיבָא דְחִבְרִיָּה,
אַפִּילוּ כְּמֵלֵא נִימָא. וְאַפִּילוּ בְּחַד תִּיבָה,
אוּ אַפִּילוּ בְּאַת חַד, אֵלֵא כָּל חַד וְחַד,
כְּמָה דְּפָסִיק לֹון קְדָשָׁא בְּרִידָּהּ הוּא, וְכְמָה
דְּמְנִי לֹון בְּאִינוּן פְּרֻשֵׁינִי, כָּל חַד וְחַד עַל
מִטְרִיָּה.

מנוי המרכבות הקדושות על כל פֶּרֶשָה
ופֶּרֶשָה

המלים של הפֶּרֶשִׁיּוֹת עולות למעלה
וְעַל דָּא, כַּד מִתְעַטְרָא פְּרֻשְׁתָּא דָּא,
סְלָקֵן אִינוּן מְלִין דְּהֵהוּא פְּרֻשְׁתָּא,
דְּאַשְׁתְּלִים בְּצַבּוּרָא, וְנִטִּיל לֹון הֵהוּא
רְתִיבָא. דְּמְמַנָּא בְּהֵהוּא פְּרֻשְׁתָּא, וְסָלִיק
לֹון קְמִי קְדָשָׁא בְּרִידָּהּ הוּא, וְאַלִין מְלִין
מִמֶּשׁ, קְנִימִין קְמִיָּה וְאַמְרִין, אֲנָא
פְּרֻשְׁתָּא פְּלַנְיָא, דְּאַשְׁלִימוּ לִי צַבּוּרָא
פְּלוּנִי, חֲכִי וְחֲכִי.

המלים של הפֶּרֶשִׁיּוֹת עולות למעלה
וְלִכְּנָן כְּשִׁמְתַּעְטְרַת פְּרֻשָּׁה זֹו, עוֹלוֹת אוֹתָן
הַמְלִים שֶׁל אוֹתָהּ הַפְּרֻשָּׁה שְׁנִשְׁלֵמָה בְּצַבּוּר,
וְאוֹתָהּ מְרַכְּבָה לּוֹקַחַת אוֹתָם, זֹו שְׁמִמְנָה עַל
אוֹתָהּ פְּרֻשָּׁה, וּמַעְלָה אוֹתָם לְפָנֵי הַקְּדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא, וְאוֹתָם מְלִים מִמֶּשׁ עוֹמְדוֹת לְפָנֵי
וְאוֹמְרוֹת: אֲנִי פְּרֻשָּׁה פְּלוּנִית שְׁהַשְׁלִימוּנִי
צַבּוּר פְּלוּנִי כֶּן וְכֶן.

המלים של הפֶּרֶשִׁיּוֹת עולות למעלה
כְּלָן מִתְעַטְרוֹת בְּתוֹךְ הַפְּסָא הַקְּדוֹשׁ
אִי אֲשְׁתְּלִים כְּדָקָא חַזִי לִיהּ, סְלָקִין אִינוּן
מְלִין, וּמִתְעַטְרָן עַל בּוֹרְסִיָּא קְדִישָׁא,
וְהֵהוּא רְתִיבָא מִשְׁמֻשָּׁא קְמִיָּה, כָּל
רְתִיבָא וְרְתִיבָא, פְּרֻשְׁתָּא דְּכָל שַׁבַּתָּא
וְשַׁבַּתָּא, וְכִלְהוּ מִתְעַטְרָן בְּגוּ בּוֹרְסִיָּא
קְדִישָׁא, וּבְהוּ אִיהִי סְלָקָא לְאַתִּיחְדָּא
לְעִילָא לְעִילָא, וְאַתְעַבִּיד כְּלָא כְּלָלָא

כָּלן מתעטרות בתוך הפסא הקדוש
אִם הַשְׁתַּלְמָה כְּרָאוּי לָהּ, מַעְלִים אֵת אוֹתָן
מְלִים, וּמִתְעַטְרוֹת עַל הַפְּסָא הַקְּדוֹשׁ,
וְאוֹתָהּ מְרַכְּבָה מִשְׁמֻשַׁת לְפָנֵינוּ, כָּל מְרַכְּבָה
וּמְרַכְּבָה, הַפְּרֻשָּׁה שֶׁל כָּל שַׁבַּת וְשַׁבַּת, וְכָלן
מִתְעַטְרוֹת בְּתוֹךְ הַפְּסָא הַקְּדוֹשׁ, וּבְהֵן הִיא
עוֹלָה לְהַתִּיחַד לְמַעְלָה לְמַעְלָה, וְהַכֵּל
נַעֲשֶׂה כָּלל אַחַד. מִשּׁוּם כֶּן, אֲשֶׁרִי חֲלָקוּ

כָּלן מתעטרות בתוך הפסא הקדוש
אִי אֲשְׁתְּלִים כְּדָקָא חַזִי לִיהּ, סְלָקִין אִינוּן
מְלִין, וּמִתְעַטְרָן עַל בּוֹרְסִיָּא קְדִישָׁא,
וְהֵהוּא רְתִיבָא מִשְׁמֻשָּׁא קְמִיָּה, כָּל
רְתִיבָא וְרְתִיבָא, פְּרֻשְׁתָּא דְּכָל שַׁבַּתָּא
וְשַׁבַּתָּא, וְכִלְהוּ מִתְעַטְרָן בְּגוּ בּוֹרְסִיָּא
קְדִישָׁא, וּבְהוּ אִיהִי סְלָקָא לְאַתִּיחְדָּא
לְעִילָא לְעִילָא, וְאַתְעַבִּיד כְּלָא כְּלָלָא

מי שמשלים פרשת כל שבת ושבת כראוי כמו שפסקו אותה למעלה.

קריאת התורה במנחה של שבת **פעמים** קוראים בספר תורה בשבת; במנחה, בשעה שהדין תלוי לעת ערב, צריכים להכליל שמאל בימין, שהרי תורה נתנה משני צדדים, שכתוב (דברים לג) מימינו אש דת למו, מימין ושמאל. משום כך לספר התורה במנחה די בעשרה פסוקים או יותר, אבל לא שלמות הפרשה, שהרי שלמות הפרשה אינה אלא בימין, והימין תלוי עד שעת המנחה, והרי פרשוה.

קריאת התורה בשני ובחמישי **בשני** בשבת ובחמישי בשבת, משום שיוצרות הדרגות למטה, שהם כלל התורה. ואם תאמר, הרי נביאים התפרשו למטה - אלא כך זה ודאי. אבל אלה שלמטה, כלם כלל של התורה, וכל אחד ואחד כולל כל אחד ואחד.

תשעת העולים **וסוד** הדבר - הדרגות העליונות הללו הן נקראות פרשה אחת, ואחר כך יוצאות מהן תשע דרגות שנאחזות כאחד, ומשום כך תשעה אנשים; שלשה במנחה בשבת, ושלשה ביום שני, ושלשה ביום חמישי. הרי תשעה.

ובספר של רב ייבא סבא, במנחה בשבת הרי התעוררות של שמאל, והנקדה התחתונה באותו צד השמאל מקבלת סוד התורה. אז

הדא. בגין כך, זכאה חולקיה מאן דאשלים פרשתא דכל שבתא ושבתא, כדקא יאות, כמה דאפסקו לעילא.

קריאת התורה במנחה של שבת **הרי** זמני קריגן בספר תורה בשבתא, במנחה, בשעתא דדינא תליא, לעידן ערב. צריכין לאכללא שמאלא בימינא, דהא אורייתא מתרין סטרין אתייהיבת, דכתיב, (דברים לג) מימינו אש דת למו, וימינא ושמאלא. בגין כך ספר תורה במנחה די בעשרה פסוקין, או יותר, אבל לא שלימו דפרשתא, דהא שלימו דפרשתא לא הוי, אלא בימינא, וימינא תליא עד שעתא דמנחה, והא אוקמוה.

קריאת התורה בשני ובחמישי **בשני** בשבתא, ובחמישי בשבתא, בגין דקא נחתין דרגין לתתא, דאינון כללא דאורייתא. ואי תימא, הא נביאין מתפרשין לתתא. אלא הכי הוא ודאי, אבל הני דלתתא, כלהו כללא דאורייתא, וכל חד וחד כליל לכל חד וחד.

תשעת העולים **ורזא** דמלה, אליון דרגין עלאין, אינון אקרון פרשתא חדא, ולבתר נפקין מנייהו תשע דרגין, דאתאחדן כחדא, ובגין כך תשעה גוברין, תלת בשבתא במנחה, ותלת ביומא תניינא, ותלת ביומא חמשאה, הא תשעה.

ובספרא דרב ייבא סבא, במנחה בשבתא, הא אתער רזא דשמאלא, ונקודה תתאה, בההוא סטרא

בְּאוֹתָהּ שְׁעָה נּוֹסַעַת מִצַּד שְׂמָאל, וּמִשְׁלָה אָנּוּ קוֹרְאִים.

שְׁהַרִי הִיא עוֹמֶדֶת בְּסוּד שֶׁל תְּשַׁע (סְפִירוֹת), וְקוֹרְאִים תְּשַׁעָה, וְהֵם שְׁשֵׁה שֶׁל חֵל וּשְׁלֹשֶׁה בְּשַׁעָה שֶׁהַשְּׂמָאל מִתְעוֹרֵר בְּשַׁבָּת, וְלֶהֱכַלִּיל הַכֹּל כְּאֶחָד. וְהִיא מִתְעַטְטֶרֶת בָּהֶם בְּשְׁלֹשֶׁה צְדָדִים, כְּמוֹ שְׁלֹשֶׁת הַצְּדָדִים הָעֲלִיוֹנִים שֶׁהֵם כָּלֵל שֶׁל פְּרֻשֵׁת הַשַּׁבָּת. אֲשֶׁרִי חֶלְקוֹ שֶׁל מִי שִׁזּוּכָה לְכַבּוֹד הַשַּׁבָּת. אֲשֶׁרִי בְּשֵׁנֵי הָעוֹלָמוֹת, בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא.

דְּשָׂמָא לֹא, מִקְבְּלָא רְזָא דְאוּרִייתָא, כְּדִין בְּהֵהִיא שְׁעָתָא, נְטִילָא מִסְטְרָא דְשָׂמָא לֹא, וּמְדִילֵיהּ קְרִינָן.

דְּהָא אִיהִי קַיִמָא כְּרְזָא דְתַשַּׁע, (נ"א סְפִירוֹת) וְקְרִינָן תַּשַּׁע, וְאִינוּן שִׁית דְּחוּל, וְתַלְתַּת בְּשַׁעָתָא דְאַתְעָר שְׂמָא לֹא כְּשַׁבְתָּא, וְלֹא תַפְלָלָא כְּלָא כְּהָדָא. וְאִיהִי מִתְעַטְרָא כְּהוּ, בְּתַלְתַּת סְטְרִין, כְּגוּוֹנָא דְתַלְתַּת סְטְרִין עֲלָאִין, דְּאִינוּן כָּלְלָא דְפְרֻשָׁתָא דְשַׁבְתָּא. זְכָאָה חוֹלְקִיהּ מֵאֵן דְּזָכִי לִיקְרָא דְשַׁבְתָּא, זְכָאָה אִיהוּ כְּתְרִין עֲלָמִין, בְּעֲלָמָא דִין, וּבְעֲלָמָא דְאַתִּי.

סֵפֶר הַזֵּהוֹר הַקְּדוֹשׁ חֶק לְיִשְׂרָאֵל דֶּף הַיּוֹמִי
עִם לְשׁוֹן הַקּוֹדֶשׁ – מְנוּקָד מְפָסֵק וּמְחוּלָק לְקַטְעִים
מְסֻדָּר עַל הַפְּרָשִׁיּוֹת

זֶהַר הַשַּׁבָּת

פְּרָק ח'

פְּרָשִׁיּוֹת

וַיִּשְׁלַח - בְּהַעֲלוֹתָּהּ

תְּפִלוֹת הַשַּׁבָּת וְעֵנֶג שַׁבָּת

פָּרָק ח'

- פא ..... שְׁמַע יִשְׂרָאֵל
- פא ..... תְּפִלוֹת הַשַּׁבָּת
- פב ..... שְׂמֵחַת הָאֱמוּנָה
- פב ..... סְעוּדוֹת שַׁבָּת
- פב ..... חֲשִׁיבוֹת שְׁלֹשֶׁת סְעוּדוֹת שַׁבָּת
- פג ..... עֲרֻכָּה שֶׁל שְׁעָה
- פד ..... קוֹל הַרְשָׁב"י

להזכירכם,

ישנה חלוקה נוספת לג' סעודות של שבת:

- ◉ שמונה פרקים [א-ח] לסעודה הראשונה: זפים כז-פז.
- ◉ שמונה פרקים [ט-טז] לסעודה השנייה: זפים פה-קמ.
- ◉ שמונה פרקים [י"ז-כז] לסעודה השלישית: זפים קמא-קצמ.

כָּתַר יִתְּנוּ (חלק ג' ומ"ב, א' ר"מ)

וְתִנְאִין וְאִמְרָאין, כָּל מוֹסְפִין דְּשַׁבְּתוֹת וַיְמִים טוֹבִים, כָּל מוֹסְפֵי דְאִמְרִין בֵּיה כָּתַר, מִהֲכָא אֲשַׁתְּמוּדְעִין. וְכָל צְלוֹתֵין דִּישְׂרָאֵל, רִיחָא דְלֵהוֹן, כְּרִיחָא (שיר השירים ג) דְּמִזְר וּלְבוֹנָה וְכָל אֲבָקָת רֹכֵל, בְּשָׂאֵר יוֹמִין. אֲבָל בְּשַׁבְּתוֹת וַיְמִים טוֹבִים, חֲשִׁיב עֲלֵיהּ מִכָּל מִינֵי בְּשָׂמִים.

שְׁמַע יִשְׂרָאֵל (תקוני זהר ל"ה, א)

וְכַד בַּר נֶשׁ מְצִלִי, צָרִיךְ בְּקַדְמִיתָא לְנַחְתָּא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא דְאִיהוּ יְהו"ה בְּקִרְיַת שְׁמַע, וְלִיה אִמְרִין שְׁמַע יִשְׂרָאֵל, בְּכָל שַׁבְּתוֹת וַיְמִין טָבִין, בְּגִין דְּיוֹמִין דְּחֹל תְּרַעָא דְהִיכְלָא פְּנִימָאָה אִיהִי סְתִימָא, הָדָא הוּא דְכְּתִיב (יחזקאל מו א) כֹּה אָמַר אֲדֹנָי אֱלֹהִים שְׁעַר הַחֲצַר הַפְּנִימִית הַפְּנֵה קִדִּים יְהִי סְגוּר שִׁשַׁת יְמֵי הַמַּעֲשֶׂה, וְאִמְרֵי בְּגִין דְּמַטְטְרוֹן שְׁלִיט עֲלֵיהּ, וּבְיוֹם הַשַּׁבָּת דְּיִתִּי בַּעֲלָה יִפְתַּח, וְכֵן בְּיוֹם הַחֲדָשׁ יִפְתַּח, וּבְגִין דָּא, כַּד נַחֲתַת בַּר נֶשׁ יְהו"ה בְּקִרְיַת שְׁמַע, צָרִיךְ לְנַחְתָּא לִיה בְּאֲדֹנָי, דְּאִיהוּ כְּפּוֹמִיָּה, וּבְגִין דָּא אֲדֹנָי שְׁפָתַי תִּפְתַּח וּפִי יִגִּיד תְּהִלָּתְךָ.

תפלות השבת

דְּתַלַּת צְלוֹתֵין אֵינוֹן בְּשַׁבָּת, וּרְבִיעֵאָה צְלוֹתָא דְּמוֹסְפֵי, צְלוֹתָא דְּעַרְבִית אַתָּה קְדִשְׁתָּ, וְדָא שְׂכִינְתָּא תְּתָאָה, דְּאִיהִי מִסְטָרָא דְּשְׂמָאֲלָא, דְּחִמְן לְיוֹאֵי דְאִתְמַר בְּהוֹן וְקִדְשָׁתָּ אֵת הַלְוִיִּם, צְלוֹתָא דְּשַׁחְרִית יִשְׁמַח מִשֶּׁה בְּמַתְנַת חִלְקוֹ, וְדָא נִשְׁמַת כָּל חַי, דְּאִיהִי אִימָא עֲלָאָה, עֲלָה אַתְמַר (תהלים סו יז) אִם תִּשְׁכַּבּוּן בֵּין שַׁפְּתִים, אִל תִּקְרִי אִם אֲלָא אִם, דְּעֲלָה

כָּתַר יִתְּנוּ

וְתִנְאִים וְאִמְרָאִים, כָּל מוֹסְפִים שְׁל שַׁבְּתוֹת וַיְמִים טוֹבִים, כָּל מוֹסְפֵי שְׂאוּמְרִים בּוֹ כָּתַר - מְכָאן נּוֹדְעִים. וְכָל תְּפִלוֹת שְׁל יִשְׂרָאֵל, רִיחֹן כְּרִיחַ שְׁל (שיר השירים ג) מִזְר וּלְבוֹנָה וְכָל אֲבָקָת רֹכֵל, בְּשָׂאֵר יְמִים. אֲבָל בְּשַׁבְּתוֹת וַיְמִים טוֹבִים חֲשׁוּב עֲלֵיו מִינֵי בְּשָׂמִים.

שְׁמַע יִשְׂרָאֵל

וְכִשְׂאָדָם מִתְּפִלָּל, צָרִיךְ בְּהַתְּחֵלָה לְהוֹרִיד אֵת הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, שֶׁהוּא יְהו"ה, בְּקִרְיַת שְׁמַע, וְאִין אִמְרִים שְׁמַע יִשְׂרָאֵל בְּכָל שַׁבְּתוֹת וַיְמִים טוֹבִים, מִשּׁוּם שְׂבִימִים שְׁל חֹל, שְׁעַר הַהִיכָל הַפְּנִימִי הוּא סְתוּם. זְהוּ שְׂכַתוּב כֹּה אָמַר אֲדֹנָי אֱלֹהִים שְׁעַר הַחֲצַר הַפְּנִימִית הַפְּנֵה קִדִּים יְהִי סְגוּר שִׁשַׁת יְמֵי הַמַּעֲשֶׂה, וְלָמָּה? מִשּׁוּם שְׁמַטְטְרוּן שׁוֹלֵט עֲלֵיהֶם, וּבְיוֹם הַשַּׁבָּת שְׂבִיבָא בַּעֲלָה יִפְתַּח, וְכֵן בְּיוֹם הַחֲדָשׁ יִפְתַּח, וּמִשּׁוּם זֶה, כְּשִׁמוּרִיד אָדָם יְהו"ה בְּקִרְיַת שְׁמַע, צָרִיךְ לְהוֹרִיד אוֹתוֹ בְּאֲדֹנָי, שֶׁהוּא בְּפִיו, וּמִשּׁוּם זֶה אֲדֹנָי שְׁפָתַי תִּפְתַּח וּפִי יִגִּיד תְּהִלָּתְךָ.

תפלות השבת

שְׁשִׁלַּשׁ תְּפִלוֹת הֵן בְּשַׁבָּת, וּרְבִיעֵית תְּפִלַּת מוֹסְפֵי, תְּפִלַּת עַרְבִית אַתָּה קְדִשְׁתָּ, וְזוֹ שְׂכִינָה תַּחְתּוֹנָה שְׁהִיא מִצַּד הַשְּׂמָאל, שְׁשִׁים הַלְוִיִּם, שְׂנַאֲמַר בְּהֶם וְקִדְשָׁתָּ אֵת הַלְוִיִּם. תְּפִלַּת שַׁחְרִית, יִשְׁמַח מִשֶּׁה בְּמַתְנַת חִלְקוֹ, וְזֶה נִשְׁמַת כָּל חַי, שֶׁהִיא הָאֵם הָעֲלִיוֹנָה, עֲלֵיהּ נֶאֱמַר אִם תִּשְׁכַּבּוּן בֵּין שַׁפְּתִים, אִל תִּקְרִי אִם אֲלָא אִם, שְׁעֲלֵיהּ נֶאֱמַר וַיִּשְׁכַּב בְּמִקּוֹם הַהוּא, בְּמִקּוֹם שֵׁישׁ כ"ב אוֹתִיּוֹת שְׁל הַתּוֹרָה,

שׁוֹכְבֵת שָׁם. אֲשֶׁרִי הוּא הַפָּה שֶׁהַתּוֹרָה שָׁל אוֹתָהּ שֶׁעָה שׁוֹכְבֵת שָׁם.

שְׁמַחַת הָאֲמוּנָה

הַתְּפִלָּה הַשְּׁלִישִׁית, אַתָּה אֶחָד וְשִׁמְךָ אֶחָד, זֶה יְהו"ה הַעֲמוּד הַאֲמֻצְעִי שְׁאוּחַז בְּשִׁנְיָהּ, וְהוּא נִשְׁמָה יִתְרָה וְרוּחַ יִתְרָה וְנֶפֶשׁ יִתְרָה. נֶפֶשׁ יִתְרָה בְּעֶרְבֵי שְׁבֶת - אַתָּה קֹדֶשׁתָּ. נִשְׁמָה יִתְרָה - נִשְׁמַת כָּל חַי, שְׁנֹאֲמַר בְּהַ יִשְׁמַח מִשָּׁה בְּמִתְנַת חֶלְקוֹ. רוּחַ יִתְרָה - אַתָּה אֶחָד וְשִׁמְךָ אֶחָד. אֲשֶׁרִי הוּא מִי שְׁפּוֹתַח אֶת פִּי בְּשִׁלְשׁ תְּפִלוֹת לְקַבֵּל אוֹתָם בְּשְׁבֶת. תְּפִלַּת מוֹסֵף זֶה צְדִיק, שְׁכּוֹלֵל אֶת כָּל הַתְּפִלוֹת, וּבּוֹ אוֹמְרִים בְּתְּפִלַּת מוֹסֵף כְּתֵר יִתְּנוּ לָךְ יְהו"ה אֱלֹהֵינוּ, וְהַכְּתֵר הוּא כְּתֵר עֲלִיוֹן, יְהו"ה אֱלֹהֵינוּ - אֲבָא וְאֲמָא, וְקֹדֶשׁ קֹדֶשׁ קֹדֶשׁ - שְׁלִשַׁת הָאֲבוֹת, יְהו"ה צְבָאוֹת - בְּרִית מִיֵּלָה וּשְׁתֵּי יְרֻכִים שָׁל אִמָּת, מְלֵא כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ זֶה שְׁכִינָהּ.

סְעוּדוֹת שְׁבֶת

וְעַל כֵּן נִתְּוֹסְפָה נִשְׁמָה שָׁל שְׁמַחָה בְּשְׁבֶת. וְצָרִיף הָאָדָם לְשִׁמוּחַ בְּשִׁלְשׁ סְעוּדוֹת שָׁל שְׁבֶת, שְׁהָרִי כָּל הָאֲמוּנָה, וְכָל כְּלָלוֹת הָאֲמוּנָה, בּוֹ נִמְצָא, וְצָרִיף הָאָדָם לְעֶרּוֹף הַשּׁוֹלְחָן, וְלֹאֲכּוֹל שְׁלֹשׁ סְעוּדוֹת שָׁל הָאֲמוּנָה, וְלְשִׁמוּחַ בָּהֶם.

חִשְׁבוֹת שְׁלִשַׁת סְעוּדוֹת שְׁבֶת

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, מַעִיר עָלַי לְכָל אֵלּוּ שְׁכָאן שְׁהָרִי מִיָּמַי לֹא בִּיטְלָתִי אֵלּוּ הַשְּׁלִשׁ סְעוּדוֹת, וּבְזַכּוּתָם לֹא הוּצַרְכָּתִי לְתַעֲנִית בְּשְׁבֶת, וְאִפְלוּ בְּיָמַי אַחֲרֵים לֹא הוּצַרְכָּתִי

אֶתְמַר (בְּרֵאשִׁית כח יא) וַיִּשְׁכַּב בְּמָקוֹם הַהוּא, בְּאֶתֶר דִּישׁ כ"ב אֶתוֹן דְּאוּרִייתָא שְׁכִיבַת תַּמָּן, זַכָּאָה אִיהִי פּוּמָא, דְּאוּרִייתָא דִּהִיא שְׁעָתָא שְׁכִיבַת תַּמָּן.

שְׁמַחַת הָאֲמוּנָה

צְלוֹתָא תְּלִיתָאָה אַתָּה אֶחָד וְשִׁמְךָ אֶחָד, דָּא יְהו"ה עֲמוּדָא דְאֲמֻצְעִיתָא דְאֶחָד בְּתְּרוּיָהּ, וְאִינוּן נִשְׁמָה יִתְרָה וְרוּחַ יִתְרָה וְנֶפֶשׁ יִתְרָה, נֶפֶשׁ יִתְרָה בְּעֶרְבֵי שְׁבֶת, אַתָּה קֹדֶשׁתָּ. נִשְׁמָה יִתְרָה נִשְׁמַת כָּל חַי, דְּאֶתְמַר בְּהַ יִשְׁמַח מִשָּׁה בְּמִתְנַת חֶלְקוֹ, רוּחַ יִתְרָה אַתָּה אֶחָד וְשִׁמְךָ אֶחָד, זַכָּאָה אִיהוּ מָאן דְּאֶפְתַּח פּוּמוּי בְּתִלַּת צְלוֹתִין, לְקַבֵּלָא לּוֹן בְּשְׁבֶת, תְּפִלַּת מוֹסֵף דָּא צְדִיק, דְּכִלִּיל כְּלָהוּ צְלוֹתִין, וּבִיהַ אֲמַרִין בְּצְלוֹתָא דְּמוֹסֵף כְּתֵר יִתְּנוּ לָךְ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְכְתֵר אִיהוּ כְּתֵר עֲלִיוֹן, יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֲבָא וְאִמָּא, קֹדֶשׁ קֹדֶשׁ קֹדֶשׁ תְּלַת אֲבָהוּן, יְיָ צְבָאוֹת בְּרִית מִיֵּלָה וְתֵרִין יְרֻכִי קְשׁוּמֵי, מְלֵא כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ דָּא שְׁכִינָתָא.

סְעוּדוֹת שְׁבֶת (חֶלֶק ג' רפ"ח, ב)

וְעַל דָּא אֶתְוֹסֵף נִשְׁמַתָּא דְּחָדוּ בְּשְׁבֶתָא. וּבְעֵי בַר נֶשׁ לְמַחְדֵי בְּתִלַּת סְעוּדָתִי דְּשְׁבֶתָא, דְּהָא כָּל מְהִימְנוּתָא, וְכָל כְּלָלָא דְּמְהִימְנוּתָא, בִּיהַ אֲשַׁתְּכַח, וּבְעֵי בַר נֶשׁ לְסַדְרָא פְּתוּרָא, וְלִמְיַכַּל תְּלַת סְעוּדָתִי דְּמְהִימְנוּתָא, וְלִמַּחְדֵי כְּהוּ.

חִשְׁבוֹת שְׁלִשַׁת סְעוּדוֹת שְׁבֶת

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, אֶסְהַדְנָא עָלַי לְכָל אֵלּוּן דְּהָכָא, דְּהָא מִן יוּמָאֵי לֹא כְּטִילְנָא אֵלּוּן תְּלַת סְעוּדָתִי, וּבְגִינְהוּן לֹא אֲצַטְרִיכְנָא לְתַעֲנִיתָא בְּשְׁבֶתָא.

כל שפן בשבת. שמי שזוכה בהם זוכה לאמונה שלמה. סעודה אחת של המלכה. וסעודה אחת של העתיק הקדוש סתום מכל הסתומים. ובאותו עולם יזכה בהם לאלו. הרצון הזה פאשר מתגלה כל הדינים נכנעים משלשלאותיהם.

ואפילו כיומי אחריו לא אצטריכנא, כל שפן בשבתא. דמאן דזכי בהו, זכי למיהימנותא שלימתא. חר, סעודתא דמטרוניתא. וחד, סעודתא דמלכא קדישא. וחד, סעודתא דעתיקא קדישא, סתימא דכל סתימין. ובההוא עלמא יזכי בהו לאלין. האי רצון בד אתגלייא, כל דינין אתכפין משולשליהון.

המשך "ערכה של שנה" מעמוד סח

הגה"ק רבי אליעזר פאפו זי"ע בפלא יועץ (ערוך חדושי) כתב: רק שיעמל בכל כוחו לחדש חדושי תורה דהינו להקשות ולתרוץ בתנ"ך ובש"ס, או לפרש פרושים בפרד"ס על תנ"ך וש"ס. ואחר כך כתב: וגם לימוד ספר הזהר הקדוש אף באין מבין חשוב לו פאלו חדש חדושים, עכ"ל. הראת לדעת דהלומד זהר הקדוש, יוצא ידי חובת חדושי תורה גם בכל הפרד"ס, וזהו בודאי חדושים אמתיים ותורה לשמה, ובהר הקדוש בהקדמה" (דף ד' ע"ב ודף ה' ע"א) כתב, דכמה צריך לזהר שיהא תורתו תורת אמת, ועתה על ידי הלימוד הנפלא בזהר הקדוש, ששעה שנה שנה, כדברי ה"פסא מלך", ובשבת עולה לערוך אלה שנה, כדברי הבן איש חי זי"ע, ובשמה

לקטלא בני נשא. ועל דא (משלי ז) "כי רבים חללים הפילה", מאן הפילה, דא היא חטאה' דקטלית בני נשא. מאן גרים דא, תלמיד חכם דלא מטי להוראה ומורה, רחמנא לשזבן. - [באור: ועל זה כתוב (ישעיה ה): "הוי משכי העון בחבלי השוא". העון זה הזכר. "וכעבות העגלה חטאה", מי החטאה? זו הנקבה שנקראת חטאה. הוא מושך את אותה שנקרא עון באותם חבלי השוא. ואחר כך כעבות העגלה חטאה, את אותה הנקבה שנקראת חטאה, ששם התגברה להיות טסה להרג בני אדם. ועל זה (משלי ז): "כי רבים חללים הפילה". מי הפילה? זו אותה החטאה שהורגת בני אדם. מי גרם את זה? תלמיד החכם שלא הגיע להוראה ומורה. הרחמן יצילנו].

ה כתוב בהקדמת הזהר (דף ד' ע"ב, ודף ה' ע"א): בראשית. רבי שמעון פתח (ישעיה נא) "ואשים דברי בפיר". כמה אית ליה לבר נש לאשתדלא באורייתא וממא וליילא, בגין דקדשא ברין הוא ציית לקלהון דאנון דמתעסקי באורייתא, ובכל מלה דאתחדש באורייתא על דא דהוא דאשתדל באורייתא, עביד רקיעא חדא. - [באור: בראשית. רבי שמעון פתח, (ישעיה נא): "ואשים דברי בפיר". כמה יש לאדם להשתדל בתורה יומם ולילה, משום שהקדוש ברוך הוא מקשיב לקולות אותם שמתעסקים בתורה. ובכל דבר שמתחדש בתורה על ידי אותו שמשתדל בתורה, עושה רקיע אחד] (ועו שם באורך).

אמר רבי שמעון לחבריא, במטותא מנייכו דלא תפקון מפומיכו מלה דאורייתא דלא ידעתון ולא שמעתון מאילנא רבבא כדקא יאות, בגין דלא תהוון גרמין ליהוא חטאה לקטלא

(ובהמשך) ועל דא כתיב (ישעיה ה) "הוי מושכי העון בחבלי השוא". 'העון' דא דכורא. "וכעבות העגלה חטאה". מאן חטאה, דא נוקבא דאקרי חטאה. איהו משיד ההוא דאקרי עון באנון 'חבלי השוא'. ולקבר "כעבות העגלה חטאה", להיא נוקבא דאקרי חטאה, דתמן אתתקפת למחוי טס

למליון שנה, כדברי האורחות צדיקים, ובסורים כפול מאה, כדאיתא באבות דרבי נתן (פרק ג' משנה ו'), לפי שטוב לו לאדם דבר אחד בצער ממאה בריוחיו, וגם צער כבישת היצר נחשב ליסורים, [ככתוב בספרים הקדושים] ואיתא בילקוט שמעוני (קהלת פרק ב - רמז תתקסח): אמר רבי חנינא בר פפא תורה שלמדתי באף נתקיימה לי. בואו וראו: שעה אחת לימוד זהר הקדוש בשבת קודש, שנה מאה מליון שנה תורה, ועוד, נחשב כמו שמחדשים חדושים בתורה, ובכך כל אחד ימצא תיקון ונחת לנשמתו.

בנו בעונותינו הרבים וסר מרע משתולל על הבריות, (פרש רש"י בסנהדרין צ"ז ע"א ע"ב כל העולם אומרו עליו שוטה הוא, היינו משתולל לשון שטות), ונראי ה' ומאסו אצל כמה סוגי אנשים. ויש אנשים אשר בשביל לעשות את בניהם יהודים קשרים כדת התורה, מקבלים עליהם להיות חיי עני ודחוק כל ימיהם, ומשאריה עמלם יפרישו שכר למלמדים ומורים שיחזקו בניהם בתורת ה'. ואינם מהגרים ממקומם למרות עוונם ודוחקים למקומות הרחוקים שהפרינסה מצויה יותר בשביל חנוך בניהם לתורה ונראה, בודאי נוכל לומר דנחשב זה תשובה לה' בכל לב ונפש.

אכלוסין דבר נש למגנא. פתחו כלהון ואמרו, רחמנא לשזבן, ורחמנא לשזבן. - [באור: אמר רבי שמעון לחברים, בבקשה מכם שלא תוציאו מפיהם דבר תורה שלא ידעתם ולא שמעתם מעץ גדול כראוי, כדי שלא יהיו גורמים לאותה החטאה להרג המוני בני אדם לחנם. פתחו כלם ואמרו, הרחמן יצילנו, הרחמן יצילנו].

ו. כתב החפץ חיים בספר "צפית לישועה" (פרק א'): וידוע דאיתא באבות דרבי נתן דפעם אחת בצער שקול ממאה פעמים שלא בצער, ועבודת השם יתברך קעת היא טהורה ונקיה שאין בה מטרה לכבוד או שאר פניות, כי אדרבא נתקנים

המשך בעמוד צ

קול הרשב"י
שיעור בזוהר היומי
0722-990055

ניתן לשמוע שיעורים של הזוהר הקדוש בלשון הקודש בלשון קלה ונעימה.

ב-20 דקות
בלבד ביום-

ניתן לסיים כל ספר הזוהר
בתוך 3 שנים!.

השיעורים נמסרים על ידי
הגה"צ רבי אריה ברדה שליט"א

בשיתוף עם "מפעל הזוהר העולמי"
מיסודו של כ"ק
מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א.

ניתן גם להשיג דיסקים לשמיעה
טלפון: 0544577956 / 0548-436784

זֶהָר הַשֵּׁבֶת

פְּרָק ט'

פְּרָשִׁיּוֹת

וַיֵּשֶׁב - שְׁלַח

שְׁלַחַן הַשֵּׁבֶת

וּבִרְכַת הַמִּלֻּאִים

פֶּרֶק ט'

- פז ..... שְׂכַר הַצְדָּקָה
- פז ..... שְׁלַחַן שֶׁבֶת
- פח ..... הַשְּׂגָחָה עַל שׁוּמְרֵי וּמַעֲנֵגֵי שֶׁבֶת כְּרָאִי
- פח ..... נֶהָר דִּינֹור
- פח ..... בְּרַכַּת הַשְּׁלַחַן
- פט ..... עוֹנָשׁוֹ שֶׁל שְׁלַחַן שְׁאִינוֹ כְּרָאִי
- פט ..... שְׂכַר מַעֲנֵגֵי הַשֶּׁבֶת
- צ ..... עֶרְכָּה שֶׁל שְׁעָה

להזכירכם,

ישנה חלוקה נוספת לג' סעודות של שבת:

- שמונה פרקים [א-ח] לסעודה הראשונה: דפים כז-כז.
- שמונה פרקים [ט-טז] לסעודה השנייה: דפים כה-קמ.
- שמונה פרקים [י"ז-כז] לסעודה השלישית: דפים קמא-קצמ.

שכר הצדקה (חלק ג רמ"ה, ב ר"מ)

חמישאה, אוקמוה מארי מתניתין, דצריך להאריך על פתוריה, בגין דצדקה ואריך יומיו, דלא יתקצרון. כגוונא דאורייתא איהו אריכות יומין, בתרין עלמין, בעלמא דין ובעלמא דאתי לנשמתא. אוף הכי צדקה, איהי אריכות יומין לגופא, בתרין עלמין, הדא הוא דכתיב, (דברים ז) כי הוא חייך וארך ימך. כי הוא חייך בעולם הזה וארך ימך בעולם הבא. דעלמא דאתי לגופא לתתית המתים, דלכתר דניקום לא ימות. וכגוונא דעלמא דאתי יהא קיים, הכי עלמא דין יהא קיים.

שלחן שבת (תקוני זהר פ"ד, א)

ושבת צריך לתקנא ביה פתורא בארבע רגליו, כגוונא דפתורא דלעילא דאתמר ביה (יחזקאל מא כב) זה השלחן אשר לפני יהו"ה, ועלה אתמר (תהלים כג ה) תערוך לפני שלחן, פתורא דקודשא בריך הוא דא שכינתא, איהי מסטרא דצפון דאיהו גבורה, וכגין דא תקינו מארי מתניתין שלחן בצפון, ונר דליק לימינא כגוונא דלעילא, דאתמר ביה מגורה בדרום, מטה באמצעיתא מסטרא דעמודא דאמצעיתא.

(ח"ב רנ"ב, ב)

אי זכי, נפקא האי צלותא, ומתגלגלא האי שאלתא, ונפקן עמה תריסר ממנן, וכל חד וחד תבעין מעם ההוא רוחא, קיומא בהאי שאלתא, ואתקיימא בהו.

שכר הצדקה

חמישי - פרושוהו בעלי המשנה, שצריך להאריך על השלחן בגלל עניים. וסוד הדבר - בגלל הצדקה ואריך ימיו, שלא יתקצרו. כמו התורה שהיא אריכות ימים בשני עולמות, בעולם הזה ובעולם הבא לנשמות - אף כך הצדקה היא אריכות ימים לגוף בשני עולמות. זהו שכתוב (דברים ז) כי הוא חייך וארך ימך. כי הוא חייך - בעולם הזה. וארך ימך - בעולם הבא. שעולם הבא לגוף לתתית המתים, שאחר שיקום לא ימות. וכמו שהעולם הבא יהיה עומד, כך העולם הזה יהיה עומד.

שלחן שבת

ובשבת צריך לתקן שלחן עם ארבע רגלים, כמו השלחן שלמעלה, שנאמר בו זה השלחן אשר לפני יהו"ה, ועליה נאמר תערוך לפני שלחן, שלחנו של הקדוש ברוך הוא זו השכינה, היא מצד הצפון שהוא גבורה, ומשום זה תקנו בעלי המשנה שלחן בצפון, ונר דולק לימין כמו שלמעלה, שנאמר בו מגורה בדרום, מטה באמצע מצד העמוד האמצעי.

אם זוכה - יוצאת התפלה הזו, ומתגלגלת הבקשה הזו, ויוצאים עמה שנים עשר ממנים, וכל אחד ואחד תובעים מעם אותה הרוח קיום בבקשה הזו, ומתקיימת בהם.

הַשְּׁגָחָה עַל שׁוּמְרֵי וּמַעֲנֵגֵי שֶׁבֶת כְּרָאוּי
תַּחַת הַחֲתִיָּה הַזֹּאת אַרְבַּעַת שָׁרְפִים לוֹהֲטִים:
 שְׂרָפָא"ל, בְּרָקִיא"ל, קְרִישִׁיא"ל, קְדוּמִי"ה.
 וְאַרְבַּעַת הַלְלוּ שֶׁתַּחַת הַחֲתִיָּה הַזֹּאת עוֹמְדִים
 לְאַרְבַּעַת צְדָדֵי הָעוֹלָם. אֵלֹהֵי הָאַרְבַּעַת
 עוֹמְדִים לְאַרְבַּעַת צְדָדֵי הָעוֹלָם, וְהֵם
 מְמַנִּים לְהַשְׁגִּיחַ בְּכָל אוֹתָם שְׁשׁוּמְרֵים אֵת
 יוֹם הַשֶּׁבֶת וּמַעֲנֵגִים אֵת הַשֶּׁבֶת כְּרָאוּי.

מֵהָאַרְבַּעַת הַלְלוּ, כְּשֶׁנוֹסְעִים, יוֹצְאִים שְׂבִיבֵי
 אֵשׁ, וּמֵהַשְּׂבִיבִים הַלְלוּ נַעֲשִׂים שְׂבָעִים
 וּשְׁנַיִם גְּלָגְלִים לוֹהֲטִים בָּאֵשׁ. מִכָּאן נַעֲשֶׂה
 נְהַר דִּינּוּר. אֶלֶף אֶלְפִים יִשְׁמְשׁוּ אֵת אוֹתוֹ
 הַנְּהַר. כָּל אוֹתָם שְׁמַעֲנֵגִים שֶׁבֶת, אַרְבַּעַת
 הַמְּמַנִּים הַלְלוּ מִשְׁגִּיחִים בְּכָל אוֹתָם
 שְׁמַעֲנֵגִים אֵת הַשֶּׁבֶת, וְהַחֲתִיָּה הַזֹּאת עוֹמְדַת
 עֲלֵיהֶם, וְנוֹסְעִים בְּשִׁבְלָה תַּחְתֶּיהָ.

נְהַר דִּינּוּר

בְּכָל יוֹם וַיּוֹם זוֹרֵם אוֹתוֹ נְהַר דִּינּוּר וְשׁוֹרֵף
 כְּמֵה רֹחוֹת וְכֵמֵה שְׁלִיטִים. וְכִשְׁנֹכְנֶסֶת
שֶׁבֶת, יוֹצֵא כְרוֹז, וְשׁוֹכֵף אוֹתוֹ נְהַר דִּינּוּר,
וְהַסְּעָרוֹת וְהַזִּיקִים וְהַשְּׂבִיבִים שׁוֹכְכִים.
 וְהַחֲתִיָּה הַזֹּאת הוֹלֶכֶת וְעוֹלָה עַל אַרְבַּעַת
 הַשְּׂרָפִים הַלְלוּ שְׁאֲמַרְנוּ, וְנִכְנָסֶת לְתוֹךְ
 אֲמַצַּע הַהִיכָל הַזֶּה לְאוֹתוֹ מְקוֹם שְׁנֹקְרָא
 עֲנֵג.

בְּרַכַּת הַשְּׁלַחן

מִשׁוּם שֶׁבְּמְקוֹם הַזֶּה, כְּשֶׁנִּכְנָסֶת שֶׁבֶת,
מִסֵּת דָּרִים שֵׁם כָּל שְׁלַחְנוֹת בְּנֵי הָעוֹלָם,
 שְׁנֹקְרָאִים בְּנֵי הַיְכָל הַמְּלֹךְ. וְאֶלֶף אֶלְפִים
 וְרִבּוֹא רַבּוֹת עוֹמְדִים עַל אוֹתָם הַשְּׁלַחְנוֹת.
 וְהַחֲתִיָּה הַעֲלִיּוֹנָה הַזֹּאת עַל אַרְבַּעַת הַשְּׂרָפִים
 הַלְלוּ, וְנִכְנָסֶת לְאוֹתוֹ מְקוֹם, וְרוֹאֶה שֵׁם אֵת
 כָּל אוֹתָם הַשְּׁלַחְנוֹת (וְכָל אוֹתָם שְׁנוּמְדִים עֲלֵיהֶם),

הַשְּׁגָחָה עַל שׁוּמְרֵי וּמַעֲנֵגֵי שֶׁבֶת כְּרָאוּי
תַּחַת הַחֲתִיָּה הַזֹּאת אַרְבַּעַת שָׁרְפִין
 מְלַהֲטִין, שְׂרָפָא"ל, בְּרָקִיא"ל,
 קְרִישִׁיא"ל קְדוּמִי"ה. וְאֵלֶּיךָ אַרְבַּעַת תַּחֲתֵי
 הַחֲתִיָּה הַזֹּאת קְיִימִין לְאַרְבַּעַת סְטְרֵי עֲלֵמָא,
 אֵלֶּיךָ אַרְבַּעַת קְיִימֵי לְאַרְבַּעַת סְטְרֵי עֲלֵמָא,
 וְאֵינּוֹן מְמַנֵּן לְאַשְׁנַחָא בְּכָל אֵינּוֹן דְּנִטְרֵי
 יוֹמָא דְשֶׁבֶתָא, וּמַעֲנֵגֵי שֶׁבֶתָא כְּרָקָא
 יְאוֹת.

מֵאֵלֶּיךָ אַרְבַּעַת כַּד נִטְלִי, נִפְקֵי שְׂבִיבִין
 דְּאֵשָׁא, וּמֵאֵלֶּיךָ שְׂבִיבִין
 אֲתַעֲבִידוּ שְׂבָעִין וְתִרִין גְּלָגְלִין, מְלַהֲטִין
 בְּאֵשָׁא. מֵהֵכָא אֲתַעֲבִיד נְהַר דִּינּוּר. אֶלֶף
 אֶלְפִין יִשְׁמְשׁוּנִיָּה לְהַהוּא נְהַרָא. כָּל אֵינּוֹן
 דְּמַעֲנֵגֵי שֶׁבֶתָא, אֵלֶּיךָ אַרְבַּעַת מְמַנֵּן מִשְׁגָּחִין
 בְּכָל אֵינּוֹן דְּמַעֲנֵגֵי שֶׁבֶתָא, וְהַחֲתִיָּה הַזֹּאת
 קְיִימָא עֲלֵיהֶוּ, וְנִטְלִי בְּגִינָה תַּחֲתֵיהָ.

נְהַר דִּינּוּר

בְּכָל יוֹמָא וַיּוֹמָא, נְגִיד הַהוּא נְהַר דִּינּוּר,
 וְאוֹקִיד לְכַמְּה רֹחוּין, וְלְכַמְּה
 שְׁלִיטִין. וְכַד עֵייל שֶׁבֶתָא, כְּרוֹזָא נִפְקָא,
 וְשִׁכִּיד הַהוּא נְהַר דִּינּוּר, וְנַעֲפִין וַיִּיקִין
 וְשְׂבִיבִין אֲשֶׁתְּכַבּוּ. וְהַחֲתִיָּה הַזֹּאת אֵלֶּיךָ
 וְסִלְקָא עַל אַרְבַּעַת אֵלֶּיךָ שְׂרָפִים דְּקִאֲמַרְן.
 וְעַל גּוֹ אֲמַצְעִיתָא דְהִיכְלָא דָא, בְּהַהוּא
 אֲתַר דְּאִקְרִי עֲנֵג.

בְּרַכַּת הַשְּׁלַחן

בְּגִין דְּבַהֲאֵי אֲתַר, כַּד עֵייל שֶׁבֶתָא,
מִתְּסַדְרָאן תַּמְן כָּל פְּתוּרֵי דְבְּנֵי
עֲלֵמָא, דְּאִקְרוּ בְּנֵי הַיְכָלָא דְּמִלְכָא, וְאֶלֶף
 אֶלְפִין, וְרִבּוֹ רַבּוּן מְמַנֵּן. קְיִימֵי עַל אֵינּוֹן
 פְּתוּרֵי. וְהַחֲתִיָּה הַזֹּאת עֲלֵיךָ עַל אֵלֶּיךָ
 אַרְבַּעַת שְׂרָפִים, וְעַל בְּהַהוּא אֲתַר,
 וְהִמָּא כָּל אֵינּוֹן פְּתוּרֵי, (וְכָל אֵינּוֹן דְּמִימָא עֲלֵיהֶוּ)

ומשגיחה בכל שלחן ושלחן, ואיך מענגים את כל שלחן ושלחן, ועומדת ומברכת את אותו השלחן. וכך אותם אלה אלפים רבבות, כלם פותחים ואומרים אמן.

ומה הברכה שמברך על השלחן הזה שנערה ונענג כראוי? (ישעיה נח) **אז תתענג על ה' וגו' כי פי ה' דבר.** וכך אומרים: אז תקרא וה' יענה וגו'. רוח העליונה שנקראת זכו"ת אל, כשאותו השלחן מתענג בכל הסעודות, בסעודה האחרונה השלישית מסיים ואומר על כל אותם הראשונים, ואומר: אז יבקע פשח אורף וגו', כבוד ה' יאסף. כל אותם שבעים אורות אחרים בכל הצדדים פותחים ואומרים: (תהלים קכח) **הנה כי כן יברך גבר ירא ה'.**

עונשו של שלחן שאינו כראוי **וכששלחן האדם אינו עומד באותו מקום בעריכת הענג כראוי, אז החיה הזו, ואותן ארבע שתחתיה, וכך אותם אלה אלפים ורבוא רבבות, כלם דוחים אותו החוצה לאותו צד האחר, וכמה שומרי החקים, כלם נוטלים אותו ומכניסים אותו לאותו מקום, שהוא בהפך מזה, ונקרא נגע. וכשמכניסים אותו לשם, (פותחים ואומרים) (שם קט) ויאָהב קללה ותבואהו ולא חפץ בברכה ותרחק ממנו. יבקש נושה לכל אשר לו וגו', אל יהי לו מושך חסד וגו'. הרחמן יצילנו.**

שכר מענגי השבת **משום** שענג שבת, ואמונת הקדוש ברוך הוא (זה אלו אותם שלחנות של ענג שבת ומעידים וחסים, כלם שמחה של הקדוש ברוך הוא, ומשום כך) הוא.

ואשגח בכל פתורא ופתורא, והיד מענגי ליה לכל פתורא ופתורא, וקיימא ובריך ליה להווא פתורא. וכך אינון אלה אלפין, ורבוא רבבן, בלהו פתחי ואמרי אמן.

ומה ברכה היא דכריד על האי פתורא דמתסדר ואתענגא כדקא יאות. (ישעיה נח) **אז תתענג על יי' וגו' כי פי יי' דבר.** וכלהו אמרי, (ישעיה נח) אז תקרא ויי' יענה וגו'. רוחא עלאה דאקרי זכו"ת אל, כד הווא פתורא אתענג בכלהו סעודתי, בסעודתא בתראה תליתאה מסיים ואמר, על כל אינון קדמאי, ואמר (ישעיה נח) **אז יבקע פשח אורף וגו', כבוד יי' יאסף.** כל אינון שבעיין נהורין אחרנין בכל סטרין, פתחי ואמרי, (תהלים קכח) **הנה כי כן יברך גבר ירא יי'.**

עונשו של שלחן שאינו כראוי **וכד פתורא דבר נש לא קיימא כהווא אתר בסדורא דענוגא כדקא יאות, כדן האי חיותא, ואינון ארבע דתחותה, וכך אינון אלה אלפין ורבו רבבן, בלהו דחין ליה לבר, להווא סטרא אחרא, וכמה גרדיני נימוסין, בלהו נטלי ליה ועיילי ליה להווא אתר, דאיהו בהפוכא מן דא, ואקרי נגע. וכד עייל לה תמן, (ס"א פתחי ואמרי) (תהלים קט) **ויאָהב קללה ותבואהו ולא חפץ בברכה ותרחק ממנו.** (תהלים קט) **יבקש נושה לכל אשר לו וגו', אל יהי לו מושך חסד וגו'. רחמנא לשזבן.****

שכר מענגי השבת **בגין** דענוגא דשבתא, ומהימנותא דקודשא בריך הוא (ס"א האי איהו אליו פתורי דעינגא דשבתא ומנין ומגין כולהו חזוונתא

ומשום זה, כל אותם שמענגים ענג השבת וזמנים ומועדים, ארבעת הללו שעומדים תחת החיה הזו עומדים כנגד אותו נהר דיגור, ולא גותנים להשרף שם את כל אלו שמענגים ענוגיהם כראוי.

דקודשא בריך הוא ובגין דא) איהו. ובגין דא, כל אינון דמענגי ענוגא דשבתא וזמני ומועדי, אלין ארבע דקנימי תחות האי חיותא, קיימא לקבל ההוא נהר דיגור, ולא שבקי לאתוקדא ביה, לכל אינון דמתענגי ענוגיהו כדקא יאות.

המשך "ערכה של שעה" מעמוד 9

ה

החלש יאמר גבור אני

הגע בעצמך: 10,000 אברכים שלומדים 10 שעות ביום, יש לנו מליון שנה תורה, וכאשר יהודי פשוט או אפילו ילד קטן שלומד רק שעה אחת בשבת זוהר הקדוש, גם כן שנה מליון שנה תורה. ואם קשה לך ללמוד אז זכית למאה מליון שנה [כמו 10,000 אברכים שלומדים 10 שעות ביום במשך מאה ימים], וכך יקויים בנו דברי הנביא יואל (ד' י) "החלש יאמר גבור אני" וכל יהודי יכול לזכות לזה ולהביא את המשיח ברחמים.

אמר מרן ה"חפץ חיים": יסוד היהדות הוא להאמין בשכר וענש, ובאר את הודוי: וסרנו ממצותיך וממשפטריך הטובים ולא שנוה לנו, שלא עשינו חשבון והחשבנו באמת את התורה והמצוות, כמה באמת שווים, וכבר אמרו חז"ל על לימוד התורה "קרה היא מפנינים וכל חפצריך לא ישוו בה" (משלי פרק ג' פסוק ט"ו) ובמסכת הוריות (דף י"ג א'): א"ר אחא ברבי חנינא, דאמר קרא "קרה היא מפנינים", מכהן גדול שנכנס לפני ולפנים.

בואו חשבון: איזה שכר גדול יכולים לזכות בלמוד הזהר הקדוש. וכן קיים החפץ חיים בעצמו "אני מאמין בביאת המשיח... בכל יום אחפה לו", ובתפלה בברכת "את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח... כי לישועתך קוינו כל היום", כתב מר"ן האר"י הח"י שצריך בכל פעם שמתפלל לכוון לצפות לישועת השם יתברך, ומה אנחנו עושים למען ביאת המשיח ולמען גאלת עם ישראל, ובמה אנו מצפים לישועת ה'.

כתוב בכתבי האריז"ל, שעל ידי לימוד תורת הסוד מתגלה לנו תורת הנגלה, ובדורנו כולנו זוכים לראות את זה עין בעין, וכבר מעידים אברכי הכוללים, ואפילו יהודים פשוטים, שאחרי שטעמו מצוץ דבש הזוהר הקדוש, נפתח לבם ומתרחב מתם, לחדש חדושים נפלאים בתורה הקדושה, וזכו לחבר חיבורים מצויינים.

שעות ביום, ובכך גם תזכה לראות שמים טהורה.
 ח. ובדאי זכו לכל זה שהרי ה"אור הגנוז" טמון - ומתגלה בלמוד הזוהר הקדוש (דברי הבני יששכר, ועוד צדיקים, ראה באור הזוהר), ומאיר את הנשמה, וכך זוכים לחדש נפלאות בתורה.
 המשך בעמוד קא

ז. ואפשר להמליץ על זה את דברי חז"ל הקדושים על הפסוק: "מה ה' אלקיך שאל מעמך כי אם ליראה...". אל תקרי 'מה' אלא 'מאה', שבלימוד שעה אחת זה"ק בשבת יחשב לך למאה ימים של לימוד תורה של עשרת אלפים אברכים הלומדים עשר

זֶהַר הַשֵּׁבֶת

פְּרָק י'

פְּרָשִׁיּוֹת

מִקֵּץ - קֶרַח

מִצֹּת לָחֶם מִשְׁנֶה וּבְרֶפֶת
הַפֶּת, אֲמִירַת דְּבָרֵי תוֹרָה
עַל הַשְּׁלָחַן

פֶּרֶק י'

- עגן בְּצִיעַת שְׁנֵי הַכְּפוֹת ..... צג
- אין הַשֵּׁטֶן מְזִיק בְּיוֹם הַשַּׁבָּת ..... צג
- בְּצִיעָה וּבְרָכָה עַל הַפֶּת ..... צג
- בְּצִיעַת הַפֶּת עַל דָּרָךְ הַסּוּד ..... צד
- מַעֲלַת הַמַּאֲרִיף עַל שְׁלֶחֶנו ..... צד
- דְּבַרֵי תוֹרָה עַל הַשְּׁלֶחַן ..... צה
- כּוֹס שֶׁל בְּרָכָה ..... צו
- עגן כּוֹס בְּרָכָה עַל דָּרָךְ סוּד ..... צו
- מִיָּם אַחֲרוֹנִים ..... ק
- עֲרֶכֶה שֶׁל שְׁעָה ..... קא

לְהַזְכִּירְכֶם,

יִשְׁנֶה חֲלוּקָה נוֹסֶפֶת לְג' סְעוּדוֹת שֶׁל שַׁבָּת:

- שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [א-ח] לְסְעוּדָה הָרִאשׁוֹנָה: דְּפִים כז-פד.
- שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [ט-טז] לְסְעוּדָה הַשְּׁנִיָּה: דְּפִים כה-קמ.
- שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [י"ז-כד] לְסְעוּדָה הַשְּׁלִישִׁית: דְּפִים קמא-קצמ.

ענין בציעת שני הכפרות (חלק ג רע"ג, א ר"מ)
התניינא, למבצע על שני כפרות בשבת, דאינון רמיוזין בתרי לוחי אורייתא, דאתייהיבו בשבת זוגות. דביומא תליתאה נחתו, דביה תרי זמני טוב, ובשבת אתייהיבת, תרין נוקבין לתרין טבין. ואף על גב דאוקמוה דשדים ממנין על זוגות, כמה דאוקמוה שני ביצים, שני אגוזים. הלכה למשה מסיני שלוחי מצוה אינן נזוקין.

ואי תימא, והא תנינן, אין מתחילין בשני, ואין מסיימין בד', דהיינו כב' ד' עם ערב רב, דלא הוה שלוחי מצוה, דלא אתגייירו לשם שמים, ולבתר דאתעברו מעלמא, מני קדשא בריך הוא לנטלא (שמות טז) שני לוחות אבנים כראשונים, ואמר, (ס) וכתבתי על הלוחות את הדברים אשר היו על הלוחות וגו'.

אין השטן מזיק ביום השבת ותרין כפרות בשבת, רמיוזין לתרין יודין יאהדונהי. דאדני איהי יחידה מבעלה בשית יומין דחול, ובשבת נחית לגבה. ובגין דא בשבת, כל נשמתין ורוחין ונפשין נפקין ונחתין זוגות, ואין שטן ואין מזיק שליט ביומא דשבתא. ואפילו גיהנם לא שליט, ולא אוקיד בשבת. ובגין דא, (שמות לה) לא תבערו אש בכל מושבותיכם ביום השבת. ודא אש נוכראה, אלא אש דקרבנא, אש דקדושה. ולית לארכאה בבציעא דלהון, דהא אתמר לעיל.

בציעה וברכה על הפת (חלק ג רמ"ד, ב ר"מ)
פתח ואמר, הא אוקמוה מארי מתניתין, בעל הבית בוצע ואורח מקבך.

ענין בציעת שני הכפרות
שני - לבצע על שתי כפרות בשבת, שהן רמוזות בשני לוחות התורה, שנתנו בשבת זוגות. שפיום השלישי ירדו, שבו פעמים טוב, ובשבת נתנה, שתי נקבות לשנים טובים. ואף על גב שבארוה שהשדים ממנין על זוגות, כמו שבארוה שתי ביצים, שני אגוזים - הלכה למשה מסיני: שלוחי מצוה אינן נזוקין.

ואם תאמר, והרי שנינו, אין מתחילין בשני ואין מסיימין בריעי, דהיינו בב' ד' עם ערב רב, שלא היו שלוחי מצוה, שלא התגיירו לשם שמים, ולאחר שעברו מן העולם, צוה הקדוש ברוך הוא לטל (שמות טז) שני לוחות אבנים כראשונים, ואמר, וכתבתי על הלוחות את הדברים אשר היו על הלוחות וגו'.

אין השטן מזיק ביום השבת ו**שתי** כפרות בשבת רמוזות לשני יודי"ם יאהדונהי. שאדני היא יחידה מבעלה בששת ימות החול, ובשבת יורד אליה. ומשום זה בשבת כל הנשמות והרוחות והנפשות יוצאות ויורדות זוגות, ואין שטן ואין מזיק שולט ביום השבת. ואפילו גיהנם לא שולט ולא בוער בשבת. ומשום זה, (שמות לה) לא תבערו אש בכל מושבותיכם ביום השבת. וזו אש נכריה, אלא אש הקרבן, אש של קדשה. ואין להאריך בבציעה שלהון, שהרי נתבאר למעלה.

בציעה וברכה על הפת
פתח ואמר, הרי בארוהו בעלי המשנה, בעל הבית בוצע ואורח מקבך. ועוד בארוהו,

צָרִיד לְדַקְדַּק בְּה' מִן הַמוֹצֵיא. וְשֵׁתִי ה' הֵן כִּנְגַד שְׁתֵּי הַלֶּחֶם. שְׁתֵּי כִפְרוֹת שֶׁל הַשְּׁבֵת. אוֹת ל' הִיא כְּפִיצָה שֶׁל כָּל אֶחָד וְאֶחָד. וּמִיָּהוּ בַעַל הַבַּיִת שְׂבוֹצֵעַ? זוֹ אוֹת ו'.

שְׁנֵינָא, בַּעַל הַבַּיִת בּוֹצֵעַ, כְּדִי שְׂיִבְצַע בְּעִין יָפָה, וּמְשָׁלִים הַבְּרָכָה, וְאַחַר כֵּן בּוֹצֵעַ. וּפְרָשׁוּהָ רַבּוֹתֵינוּ שֶׁל הַמְשָׁנָה, שְׂאִין הַמְסֻבִּים רְשָׁאִים לְטַעַם עַד שְׂיִטְעֵם הַמְּבָרָה, וְאִין הַבּוֹצֵעַ רְשָׁאִי לְטַעַם עַד שְׂיִכְלֶה אִמֵּן מִפִּי הַמְסֻבִּים. וְאִם רְצוֹנוֹ לְחַלֵּק כְּבוֹד, הִרְשׁוֹת בְּיָדוֹ. וְעוֹד פְּרָשׁוּהָ שֶׁהַאֲרוֹחַ מְבָרָה, בְּשִׁבְלִי שְׂיִבְרָךְ אֶת בַּעַל הַבַּיִת.

בְּצִיעַת הַפֶּת עַל דְּרָךְ הַסוּד
וְדָרָךְ סוּד, בַּעַל הַבַּיִת בּוֹצֵעַ - זֶה הָעֵמוּד
הָאֲמֻצָּעִי, שֶׁהוּא קוֹ הָאֲמֻצָּעִי. וּבְשֵׁבֶת צָרִיד
לְבַצֵּעַ מִשְׁתֵּי כִפְרוֹת, שֶׁהֵן ה' ה'. בַּעַל הַבַּיִת
- זֶה ו' שֶׁל הָאֲמֻצָּע. (וּבְצוּרָה זוֹ. וּמִשּׁוֹם זֶה) וְכִדִּי
שֶׁלֹּא יִרְאֶה כְּרַעַבְתָּנוּהוּ, יְכוּל לְבַצֵּעַ בְּה' לְכָל
אֶחָד וְאֶחָד כְּפִיצָה. מֵה זֶה כְּפִיצָה? ל' ו'!
וְהֵן הַנְּקֻדּוֹת שֶׁל הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ, נִקְרָאִים
פְּרוּרִים שְׂבֻכְזִי. וְאֵלּוּ כִּנְגַד טְפוֹת הַצֶּרַע.
וּמִי שְׂמֻזְלָזֵל בְּהֵן וְזוֹרְקוֹן בְּמִקּוֹם שֶׁלֹּא
צָרִיד, הֶעֱנִיית רוֹדְפֵת אַחֲרָיו, וְהוֹלֵךְ נֶעַ וְנָד.
זֶהוּ שְׂכָתוּב (אִיּוֹב טו) גוֹדֵד הוּא לְלֶחֶם אִיָּה.
וְאִין לֶחֶם אֶלֶּא תוֹרָה, וְהוּא צוֹנַח: אִיָּה מִי
שְׂמַרְחָם עָלָיו? וְלֹא מוֹצֵא.

מַעֲלַת הַמַּאֲרִיד עַל שְׁלַחְנוּ
שְׂבִיעֵי - לְהַאֲרִיד עַל הַשְּׁלַחְנוּ מִשּׁוֹם הָעֲנִיִּים.
וּמִשּׁוֹם זֶה, כָּל הַמַּאֲרִיד עַל שְׁלַחְנוּ מַאֲרִיכִים

וְעוֹד אוֹקְמוּהָ, צָרִיד לְדַקְדַּק בְּה' מִן הַמוֹצֵיא. וְתָרִין הֵהִינּוּ, לְקַבֵּל שְׁתֵּי הַלֶּחֶם. שְׁתֵּי כִפְרוֹת דְּשֵׁבֶת. י', אִיָּהוּ כְּפִיצָה לְכָל חַד וְחַד. וּמֵאֵן אִיָּהוּ בַּעַל הַבַּיִת דְּבוֹצֵעַ. דָּא ו'.

(חֶלֶק ג' ע"ב, א ר"מ)

הַתְּנִינָא, בַּעַל הַבַּיִת בּוֹצֵעַ, כְּדִי שְׂיִבְצַע בְּעִין יָפָה. וּמְשָׁלִים בְּרַכְתָּא, וּלְכַתֵּר בּוֹצֵעַ. וְאוֹקְמוּהָ רַבָּנָן דְּמַתְּנִיתִין, דְּאִין הַמְסֻבִּין רְשָׁאִין לְטַעַם, עַד שְׂיִטְעוּם הַמְּבָרָךְ. וְלִית הַבּוֹצֵעַ רְשָׁאִי לְטַעַם, עַד שְׂיִכְלֶה אִמֵּן מִפִּי הַמְסֻבִּין. וְאִם רְעוּתִיהָ לְחַלֵּק כְּבוֹד, הִרְשׁוֹת בְּיָדֶיהָ. וְעוֹד אוֹקְמוּהָ, דְּאֲרוֹחַ מְבָרָךְ, בְּגִין דִּיבְרָךְ לְבַעַל הַבַּיִת.

בְּצִיעַת הַפֶּת עַל דְּרָךְ הַסוּד
וְאֲרוֹחַ רוּא, בַּעַל הַבַּיִת בּוֹצֵעַ, דָּא עֵמוּדֵא
דְּאֲמֻצָּעִיתָא, דְּאִיָּהוּ קוֹ הָאֲמֻצָּעִי.
וּבְשֵׁבֶת צָרִיד לְבַצֵּעַ מִשְׁנֵי כִפְרוֹת,
דְּאִינּוּן ה' ה'. בַּעַל הַבַּיִת, דָּא ו' ו'
דְּאֲמֻצָּעִיתָא. (וּבְגוֹנָא דָּא וּבְגִין דָּא) וּבְגִין דְּלֹא
לְאַתְחַזָּא כְּרַעַבְתָּנוּתָא, יְכוּל לְמַבְצֵעַ
בְּה' לְכָל חַד וְחַד כְּפִיצָה. מֵאִי כְּפִיצָה.
י' ו'. אִינּוּן נְקוּדִין דְּשְׂמָא קְדִישָׁא, אַתְקְרִי
פְּרוּרִי כְּכֻזִּית. וְאֵלּוּן לְקַבֵּל טְפוֹן דְּצֶרַע,
וּמֵאֵן דְּמֻזְלָזֵל בְּהוֹן, וְזוֹרִיק לוֹן בְּאַתְרָה
דְּלֹא אַצְטְרִיד, עֲנִיּוּתָא קֵא רְדִירָה
אַבְתְּרִיהָ, וְאֵזִיל נֶעַ וְנָד. הִדָּא הוּא
דְּכַתִּיב, (אִיּוֹב טו) גוֹדֵד הוּא לְלֶחֶם אִיָּה.
וְלִית לֶחֶם אֶלֶּא תוֹרָה, וְהוּא צוֹנַח אִיָּה
מֵאֵן דְּמַרְחָם עָלֶיהָ, וְלֹא יִשְׁכַּח.

מַעֲלַת הַמַּאֲרִיד עַל שְׁלַחְנוּ (חֶלֶק ג' רע"ג, ב ר"מ)

שְׂבִיעֵאָה, לְאַרְכָּאָה עַל פְּתוּרָא, בְּגִין
עֲנִיִּים. וּבְגִין דָּא, כָּל הַמַּאֲרִיד

לו ימיו ושנותיו, ומשום כך (משלי י) וצדקה תציל ממנות. שעני חשוב כמת, והוא מחיה אותו, גם כך הקדוש ברוך הוא מחיה אותו.

ועוד בדרך סוד, שכל העניים מצד האות ד', שנגמר בה (תהלים קטז) דלותי ולי יהושיע. ואות ד' של אחד שצריך להאריך בה, זהו שכתוב (דברים יז) להאריך ימים על ממלכתו, ולכן צריך להאריך על השלחן, שהיא ד', כלולה מארבע רגלים של השלחן. בשביל כבוד האות ד' צריך להאריך על השלחן בשביל העניים.

על שלהנו מאריכין לו ימיו ושנותיו. ובגין כך (משלי י) וצדקה תציל ממנות. דעני חשוב כמת, ואיהו מחיה ליה, אוף הכי קדשא בריך הוא מחיה ליה. **ועוד** באורח רזא, דכלהו עניים מסמרא דאת ד', דאתמר בה (תהלים קטז) דלותי ולי יהושיע. ואות ד' דאחד, דצריך לארכאה בה, הדיא הוא דכתיב להאריך ימים על ממלכתו, ובגין דא, צריך לארכאה על פתורא, דאיהי ד', כלילא מד' רגלין דפתורא. בגין יקרא דאת דל"ת, צריך לארכאה על פתורא, בגין עניים.

דברי תורה על השלחן

רביעי - להיות על השלחן דברי תורה, שלא יתקיים בו כדגמת עמי הארץ שנגמר עליהם (ישעיה כח) כי כל שלחנות מלאו קיא צאה. אבל בסודות התורה פרושהו, הרוצה להעשיר - יצפון, יתן שלחן לצפון. הרי שלחן לשמאל, שהוא דין, צריך לקשר בו הימין, שהוא התורה, שנתנה מחסד, שהוא רחמים, ימין ה'.

דברי תורה על השלחן (ח"ג רמ"ה, ב ר"מ)

רביעאה, למהוי על פתוריה דברי תורה, דלא יתקיים ביה כגוונא דעמי הארץ, דאתמר עלייהו (ישעיה כח) כי כל שלחנות מלאו קיא צאה. אבל בסתרי תורה אוקמוה, הרוצה להעשיר יצפון, יתן שלחן לצפון. הרי שלחן לשמאלא, דאיהו דין, בעי לקשרא ביה ימינא, דאיהו אורייתא, דאתיהיבת מחסד, דאיהו רחמי, ימין ה'.

(ח"ג רע"ג, א ר"מ)

ששי - להיות על השלחן דברי תורה, שכך פרושה בעלי המשנה, (אבות פ"ג) שלשה שאכלו על שלחן אחד ולא אמרו עליו דברי תורה וכו'. וסוד הדבר - משום שהרי פרושה שלחן בצפון, והתורה נתנה מימין. לחבר ימין, שהוא רחמים, עם שמאל, שהוא דין. שהתורה היא יי מימין, שלחן אדני משמאל, וצריך לחבר אותם. משום שהשלחן משמאל, פרושה בעלי המשנה,

שתיאתא, למהוי על פתורא דברי תורה, דהכי אוקמוה מארי מתניתין, ג' שאכלו על שלחן אחד ולא אמרו עליו דברי תורה וכו'. ורזא דמלה, בגין דהא אוקמוה שלחן בצפון, ואורייתא אתיהיבת מימינא. לחברא ימינא דאיהו רחמי, בשמאלא דאיהו דינא. דאורייתא איהי יי מימינא, פתורא אדני משמאלא, וצריך לחברא

קָשִׁים מְזוֹנֹתָיו שֶׁל אָדָם כְּקָרִיעַת יַם סוּף.
וּמִשׁוֹם כֶּף צָרִיךְ תִּלְמִיד חָכֵם לְזַמֵּן עִמּוֹ,
לְמִי שִׁישְׁתַּדֵּל בְּדַבְּרֵי תוֹרָה.

כּוֹס שֶׁל בְּרָכָה

שְׁלִישִׁי - כּוֹס שֶׁל בְּרָכָה שֶׁתִּקְנוּ בוֹ עֲשָׂרָה
דְּבָרִים: הַדָּחָה וּשְׂטִיפָה. עֲטוּר. עֲטוּפָה. חֵי.
מְלֵא. מְקַבְּלוֹ בְּשֵׁתֵי יָדָיו. וְנוֹתְנוֹ בְּיָמָיו. וְנוֹתֵן
עֵינָיו בּוֹ. וּמַגְבִּיהוּ מִן הַקְּרָקַע טַפַּח. וּמִשְׁגָּרוֹ
בְּמִתְנָה לְאַנְשֵׁי בֵּיתוֹ.

עֵינָיו כּוֹס בְּרָכָה עַל דֶּרֶךְ סוּד

וּבְדֶרֶךְ סוּד, כּוֹס (דְּבָרִים לג) מְלֵא בְּרֶכֶת ה'.
כּוֹס בְּגִימְטְרִיא אֱלֹהִי"ם, וּמִשָּׁם הַנְּשִׁמָּה,
שֶׁהִיא עַל שְׁמוֹ - כּוֹס. זֶהוּ שְׂכָתוֹב (תְּהִלִּים
קטז) כּוֹס יְשׁוּעוֹת אֲשֶׁא. מִי נִקְרָא יְשׁוּעוֹת?
חֲמֵשׁ אֲצַבְּעוֹת, שֶׁהֵן כְּנֶגֶד חֲמֵשׁ סְפִירוֹת
שֶׁל כּוֹס, שֶׁהוּא שֵׁם אֱלֹהִים חַיִּים שֶׁהַבִּינָה
מִתְפַּשֵּׁט בָּהֶם לְחֲמִשִּׁים שְׁעָרִים. ה' פְּעֻמִּים
עֶשֶׂר, בְּאוֹת י', שֶׁהוּא עֲשָׂרָה דְּבָרִים שֶׁתִּקְנוּ
חֲכָמִים בְּכּוֹס, שֶׁהוּא אֱלֹהִים חַיִּים, חֲמֵשׁ
אוֹתִיּוֹת בְּחֻשְׁבוֹן ה'.

וּבְאָרוֹ, בְּכּוֹס שֶׁצָּרִיךְ הַדָּחָה וּשְׂטִיפָה. הַדָּחָה
מִבְּחוּץ, וּשְׂטִיפָה מִבְּפָנִים. וְסוּד הַדְּבָר -
שֶׁיְהִי תוֹכוֹ כְּבָרוֹ. מִי שֶׁזָּכָה לְנִשְׁמָה מְכוֹס
זֶה, לְהִיטֵב נִשְׁמָה טְהוֹרָה מִבְּפָנִים וּמִבְּחוּץ.
וְסוּד הַדְּבָר - (וּיקרא טו) וְטָהְרוּ וְקִדְּשׁוּ. טְהוֹרָה
מִבְּפָנִים, וְקִדְּשָׁה מִבְּחוּץ. וּמֵה כּוֹס אֵין
טְהוֹרָתוֹ וְקִדְּשׁוֹ מִבְּפָנִים וּמִבְּחוּץ בְּלִי מַיִם
- אִף כֶּף הַנְּשִׁמָּה אֵין טְהוֹרָתָה וְקִדְּשׁתָּהּ

לוֹן. דְּבָגִין דְּפִתוּרָא מִשְׁמָא לָא, אוֹקְמוּהָ
רְבָנָן דְּמִתְנִיתִין, קָשִׁין מְזוֹנֹתָיו שֶׁל אָדָם
כְּקָרִיעַת יַם סוּף. וּבָגִין כֶּף, צָרִיךְ תִּלְמִיד
חָכֵם לְזַמֵּן עִמִּיהָ, לְמֵאן דִּישְׁתַּדֵּל
בְּפִתְגָמֵי אוֹרֵייתָא.

כּוֹס שֶׁל בְּרָכָה (ח"ג רמ"ה, א ר"מ)

תְּלִיתָאָה, כּוֹס דְּבְרָכָה, דְּתִקְנוּ בֵּיה
עֲשָׂרָה דְּבָרִים. הַדָּחָה.
שְׂטִיפָה. עֲטוּר. עֲטוּפָה. חֵי. מְלֵא. מְקַבְּלוֹ
בְּשֵׁתֵי יָדָיו. וְנוֹתְנוֹ בְּיָמָיו. וְנוֹתֵן עֵינָיו בּוֹ.
וּמַגְבִּיהוּ מִן הַקְּרָקַע טַפַּח. וּמִשְׁגָּרוֹ
בְּמִתְנָה לְאַנְשֵׁי בֵּיתוֹ.

עֵינָיו כּוֹס בְּרָכָה עַל דֶּרֶךְ סוּד

וְאוֹרַח רְזָא, כּוֹס (דְּבָרִים לג) מְלֵא בְּרֶכֶת
י'. כּוֹס בְּגו' אֱלֹהִי"ם. וּמִתְמָן
נִשְׁמָתָא, דְּאִיהִי עַל שְׁמִיהָ כּוֹס. הַדָּא
הוּא דְכְּתִיב, (תְּהִלִּים קטז) כּוֹס יְשׁוּעוֹת אֲשֶׁא.
מֵאן יְשׁוּעוֹת. חֲמֵשׁ אֲצַבְּעָאן. דְּאִינּוֹן
לְקַבֵּל חֲמֵשׁ סְפִירֵין דְּכּוֹס. דְּאִיהוּ אֱלֹהִים
חַיִּים בִּינָה מִתְפַּשֵּׁטָא בְּהוֹן, לְחֲמִשִּׁין
תְּרַעִין. ה' זְמַנִּין עֶשֶׂר. בְּאֵת י', דְּאִיהוּ
עֲשָׂרָה דְּבָרִים דְּתִקְנוּ רְבָנָן בְּכּוֹס, דְּאִיהוּ
אֱלֹהִים חַיִּים, חֲמֵשׁ אֲתוּוֹן, בְּחֻשְׁבוֹן ה'.

וְאוֹקְמוּהָ בְּכּוֹס, שֶׁצָּרִיךְ הַדָּחָה
וּשְׂטִיפָה. הַדָּחָה מִבְּחוּץ,
וּשְׂטִיפָה מִבְּפָנִים. וְרְזָא דְמְלָה, שֶׁיְהִי
תוֹכוֹ כְּבָרוֹ. מֵאן דְּזָכִי לְנִשְׁמָתָא מֵהֵא
כּוֹס, לְמַהוּי נִשְׁמָתָא דְכִיָּא מְלָגוֹ וּמְלָבֵר.
וְרְזָא דְמְלָה, (וּיקרא טו) וְטָהְרוּ וְקִדְּשׁוּ, טְהוֹרָה
מִבְּפָנִים, וְקִדְּשָׁה מִבְּחוּץ. וּמֵה כּוֹס לָאוֹ
טְהוֹרָתִיהָ וְקִדְּשָׁתִיהָ מְלָגוֹ וּמְלָבֵר בְּלָא

מבפנים ומבחוץ בלי תורה. ומשום זה אמר רבן גמליאל, מי שאין תוכו כפרו לא יכנס לבית המדרש. בגלל שאין הוא מצד עץ החיים, אלא מעץ הדעת טוב ורע.

עטור - פרשוהו מעטרו בתלמידים. ודרך סוד - ה' היא כוס, מעטרו בתלמידים באות י', שהיא עטרה על ה'. עטוף - צריך לעטוף ראשו בגלל שהשכינה על ראשו. שָׁכַף פרשוהו בעלי המשנה, אסור לתלמיד חכם להלך ד' אמות בגלוי הראש, משום (ישעיה ו) מלא כל הארץ כבודו. כל שכן בברכה ובהזכרת שם הקדוש שאסור להיות בגלוי הראש.

שאות י' מן יהו"ה היא שהתעטף באור, ונעשיתה אור. (וזהו אור של ארץ ישראל מחכים) משום שאות י', שהיא חכמה, באור, וזהו אור שהתעטף בו כשברא את העולם. זהו שכתוב (תהלים קד) עטה אור פשלמה. וזהו (בראשית א) יהי אור - יהי אור. ופרשוהו בעלי סודות התורה, בטנם שנתהוה כל דבר, נתהוו ההיות. ומשום זה נאמר יהי אור ויהי אור, שהיה מזמן קדמון.

חי - פרשוהו חי מן החבית. ודרך סוד - שכינה עליונה היא שמינית לספירות ממטה למעלה, ומשום זה נקראת אות ח', ונאמר ביה (משלי כד) בחכמה יבנה בית, וזהו חבית: ח' בי"ת. ומשום שהיא חיים, שכתוב (משלי א) עץ חיים היא למחזיקים ביה, הינו משם הוא חי. וזהו יבנה של תורה. מי שמשתדל ביה נקרא חי. ועוד, צדיק חי, שהוא חי מן החבית.

מ"א. אור הכי נשמתא, לאו טהרתה וקדשתה מלגו ומלכר בלא אורייתא. ובגין דא אמר רבן גמליאל, מי שאין תוכו כפרו לא יכנס לבית המדרש. בגין דלאו איהו מסטרא דאילנא דחיי, אלא מעין הדעת טוב ורע.

עטור, אוקמוה מעטרו בתלמידים. וארח רזא, ה' איהו כוס, מעטרו בתלמידים באות י', דאיהו עטרת על ה'. עטוף, צריך לאעטפא רישיה בגין דשכינתא על רישיה. דהכי אוקמוה מארי מתניתין, אסור לתלמיד חכם למיהד ד' אמות בגלוי הראש. משום (ישעיה ו) מלא כל הארץ כבודו. כל שכן בברכה, ובאדכרת שמא קדישא, למהוי בגלוי הראש.

דאת י' מן יהוה, איהי אתעטף באור, ואתעביד אור. (והיינו אורא דארץ ישראל מחכים) בגין דאת י' דאיהי חכמה באור, והיינו אור דאתעטף ביה כד ברא עלמא, דדא הוא דכתיב, (תהלים קד) עטה אור כשלמה. והאי איהו (בראשית א) יהי אור יהי אור. ואוקמוה מארי סתרי תורה, בטנם נתהוה כל דבר, נתהוו ההיות. ובגין דא יהי אור ויהי אור, דהוה מקדמת דנא.

ח"י אוקמוה, חי מן החבית. וארח רזא, שכינתא עלאה איהי תמינאה דספיראן מתתא לעילא, ובגין דא אתקריאת ח', ואתמר ביה (משלי כד) בחכמה יבנה בית, ותינו חבית: ח' בי"ת. ובגין דאיהי חיים, דכתיב (משלי א) עץ חיים היא למחזיקים ביה, יין מתמן איהו ח"י. ודא איהו יינא דאורייתא. מאן דאשתדל ביה, אקרי ח"י. ועוד, צדיק ח"י. איהו חי מן החבית.

יֵין יֵשׁ מִמֶּנּוּ שְׁנֵי גִנּוּנִים - לָבוֹ וְאָדָם. יֵין גִּימְטְרִיָּא שְׁבַעִים פְּנִים. הָרִי ע"ב. וּכְנָגַד שְׁנֵי גִנּוּנִים שֶׁל הַיֵּין, הוּא זְכוּר וְשִׁמּוֹר שֶׁל שַׁבָּת, וְשְׁבַעִים תְּבוּת שֶׁל קְדוּשׁ וּיְכַל"ו - הָרִי ע"ב.

מְלֵא - זָהוּ שְׁכָתוּב כּוּס (דְּבָרִים ל) מְלֵא בְּרַפְתַּ ה'. וְאִף שֶׁהוּא מְלֵא מִיֵּינָה שֶׁל תּוֹרָה. אָדָם כֶּף צְרִיף לְהִיּוֹת שְׁלָם, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (בְּרֵאשִׁית כה) כֹּה אִישׁ תָּם - גָּבַר שְׁלָם, כְּמוֹ (שם לג) וַיָּבֵא יַעֲקֹב שְׁלָם. כֶּף צְרִיף לְהִיּוֹת נִשְׁמָה שְׁלָמָה, וְלֹא יִהְיֶה בָּהּ פָּגָם, שֶׁנֶּאֱמַר (וַיִּקְרָא כא) שְׁכַל (אִישׁ) אֲשֶׁר בּוֹ מוֹם לֹא יִקְרָב. אִף כֶּף אוֹתִיּוֹת אֵלִים עִם י"ה - הוּא אֱלֹהִים, כְּחֻשְׁבוֹן כּוּס. (שם י"ה) הוּא מְלֵא, וְהִפָּךְ אוֹתִיּוֹת אֵלִים וְתִמְצָא מְלֵא. מְתִי? כְּאֲשֶׁר יֵשׁ שֵׁם אוֹתִיּוֹת י"ה. וְהֵינּוּ (שְׁמוֹת יז) כִּי יָד עַל כֶּסֶף י"ה. אֲדַנְי חֻשְׁבוֹנוֹ ו"ה. הַעֲמוּד הָאֲמֻצְעִי מְלֵא מְשִׁינֵיהֶם, וּמְשׁוּם זֶה שׁוֹרָה עָלָיו אָדָם, שֶׁהוּא שֵׁם מִפְּרָשׁ.

מִקְבְּלוֹ בְּשֵׁתֵי יָדָיו - כְּמוֹ הַתּוֹרָה שֶׁהִיָּתָה בְּשֵׁנֵי לַוחוֹת, חֲמִשָּׁה דְּבָרוֹת בְּלוּחַ אֶחָד כְּנָגַד חֲמֵשׁ אֲצַבְעוֹת שֶׁל יָד יְמִין, וְחֲמִשָּׁה בְּלוּחַ שְׁנֵי כְּנָגַד חֲמֵשׁ אֲצַבְעוֹת שֶׁל יָד שְׂמָאל. וְנִתְּנוּ בְּיָמִין, כְּלוּמַר בְּיַד יְמִין. וּמְשׁוּם זֶה, שְׁנֵי לַוחוֹת אֲבָנִים בְּיָדוֹ, וְלֹא בְּיָדָיו. וְזֶהוּ שֶׁמִּעֵיד הַפְּסוּק, (דְּבָרִים לג) מִיָּמִינוֹ אֵשׁ דֶּת לָמוֹ.

וְנוֹתַן עֵינָיו בּוֹ - מְשׁוּם שֶׁכּוּס זֶה הוּא כְּנָגַד אֲרָץ יִשְׂרָאֵל, שֶׁנֶּאֱמַר בָּהּ (דְּבָרִים יא) תְּמִיד עֵינֵי ה' אֱלֹהֶיךָ בָּהּ. וְעֵינָיִם שֶׁל מַעֲלָה הֵם שְׁבַעִים סְנֵהֲדָרִין, וְעֵלִיָּהֶם מְשָׁה וְאֶהְרֹן. שְׁתֵּי עֵינָיִם עֲלִיוֹנוֹת. אַחַת עֵין יְמִין, וְאַחַת

יֵין אֵית מַצִּיחַ תְּרִין גִּוּוּנִין, הַחוּר וְסוּמָק. יֵין, שְׁבַעִין אַנְפִּין. הָא, ב. לְקַבֵּל תְּרִין גִּוּוּנִין דִּינִין, אִיחֵי זְכוּר וְשִׁמּוֹר דְּשַׁבָּת, וְשְׁבַעִין תִּיבִין דְּקְדוּשׁ וּיְכַל"ו, הָא, ב.

מְלֵא, הָדָא הוּא דְכָתִיב כּוּס (דְּבָרִים לג) מְלֵא בְּרַפְתַּ י'. וְאוּף דְאִיחֵו מְלֵא מִיֵּינָא דְאוּרִיִּיתָא. בַּר נֵשׁ הָכִי צְרִיף לְמַהוּי שְׁלִים, כְּמָה דְאֵת אָמַר (בְּרֵאשִׁית כה) אִישׁ תָּם: גָּבַר שְׁלִים. כְּמוֹ (בְּרֵאשִׁית לג) וַיָּבֵא יַעֲקֹב שְׁלָם, הָכִי צְרִיף לְמַהוּי נִשְׁמָתָא שְׁלִימָתָא, וְלֹא יִהְיֶה בָּהּ פָּגָם, (וַיִּקְרָא כא) דְּכָל אֲשֶׁר בּוֹ מוֹם לֹא יִקְרָב. אוּף הָכִי אֵלִים עִם י"ה, הוּא אֱלֹהִים, כְּחֻשְׁבוֹן כּוּס. (שם י"ה) אִיחֵו מְלֵא, וְהִפְּוֹד אֵלִים וְתִמְצָא מְלֵא. אִימְתִי. כַּד אֵית תְּמֵן י"ה. וְהֵינּוּ (שְׁמוֹת יז) כִּי יָד עַל כֶּסֶף י"ה. אֲדַנְי חֻשְׁבְּנֵיהּ ו"ה. עֲמוּדָא דְאֲמֻצְעִיתָא מְלֵא מִן תְּרוּוּיָהּ. וּבְגִין דָּא שְׂרִיא עָלֵיהּ אָדָם, דְּהוּא שְׂמָא מִפְּרָשׁ.

מִקְבְּלוֹ בְּשֵׁתֵי יָדָיו, כְּגוּוּנָא דְאוּרִיִּיתָא, דְּהוּהּ בְּתִרִין לַוחִין, חֲמִשָּׁה דְּבָרִין בְּלוּחָא חָדָא, לְקַבֵּל חֲמִשָּׁה אֲצַבְעָאן דִּיד יְמִינָא. וְחֲמִשָּׁה בְּלוּחָא תְּנִינָא, לְקַבֵּל חֲמִשָּׁה אֲצַבְעָאן דִּיד שְׂמָאלָא. וְאֶתִּיחֵיבּוּ בִימִינָא דְהֵינּוּ בִיד יְמִין. וּבְגִין דָּא, שְׁנֵי לַוחוֹת אֲבָנִים הוֹרִיד בְּיָדוֹ, וְלֹא בְּיָדָיו. וְהָא אִיחֵו דְאֶסְהִיד קָרָא, (דְּבָרִים לג) מִיָּמִינוֹ אֵשׁ דֶּת לָמוֹ.

וְנוֹתַן עֵינָיו בּוֹ, בְּגִין דְּהָא כּוּס, דְאִיחֵו לְקַבֵּל אַרְעָא דְיִשְׂרָאֵל, דְאֶתְמַר בָּהּ, (דְּבָרִים יא) תְּמִיד עֵינֵי י' אֱלֹהֶיךָ בָּהּ. וְעֵינָיִם דְּלְעִילָא, אֵינּוּן שְׁבַעִין סְנֵהֲדָרִין, וּמְשָׁה וְאֶהְרֹן עָלֵיהּ. תְּרִין עֵינָיִם עֲלָאִין.

עין שמאל. והם ע"ב, כמננו "בינו". וזהו סוד של נותן בכוס עינו.

ומגביהו מן הקרקע טפח - משום שאות ה' היא כוס, צריך להעלות אותה באות י', שהיא טפח, שבו נפתחת אות ה' בחמש אצבעות. ומשגרו לאנשי ביתו במתנה - משום שתתברך אשתו, שהיא נפש, שגאמר בה (במדבר יא) נפשנו יבשה אין כל. ומתברכת ועושה פרות. זהו שכתוב (בראשית א) תדשא הארץ דשא.

תשיעי - כוס של ברכה, ופרשה בעלי המשנה, עשרה דברים נאמרו בכוס של ברכה, ואלו הם: עטור"ר. עטור"ף. הדח"ה. שטיפ"ה. ח"י. מ"ל"א. ומקבלו בשתי ידיו. ונותנו בימין. ומסלקו מן הקרקע טפח. ונותנו עינו בו. ומשגרו במתנה לאנשי ביתו. ועכשו אין לנו אלא ארבעה, שהם: הדחה. ושטיפה. ח"י. מ"ל"א. ויש אומרים חי, מן החבית. ויש אומרים חי, הכוס שלם. ששבירתו זו היא מיתתו.

כוס על דרך החכמה הוא אלהים, והוא (מלא ב"ה והם) וכאן שלם. כ"ס בלי ו', כמו כס, שהוא פגום וחסר בלא אלקי, כן הוא חסר בלי וי"ו, והוא פגום. הכפ"א כן עולה בגימטריא כוס.

כוס היא ה"א, וצריך עשרה דברים כנגד י', והם: עטור"ר בסוד העטרה, עטרת תפארת. וזהו סוד עטור שאמרו זכרונם לברכה, מעטרו בתלמידים, והיא עטרת הברית.

חד עין ימין, וחד עין שמאל, ואינון, ב, כמננו בינו. והאי איהו רזא דנותן בכוס עינו.

ומגביהו מן הקרקע טפח, בגין דאת ה' איהי כוס, בעי לסלקא לה באת י', דאיהי טפח, דביה אתפתחת ה' בה' אצבעאן. ומשגרו לאנשי ביתו במתנה, בגין דיתברך דביתהו, דאיהי נפש, דאתמר בה (במדבר יא) נפשנו יבשה אין כל, ואתברכת ואתעבדת פרין, דדא הוא דכתיב, (בראשית א) תדשא הארץ דשא.

(ח"ג רע"ג, ב ר"מ)

תשיעאה, כוס דברכה. ואוקמוה מארי דמתניתין, עשרה דברים נאמרו בכוס דברכה ואלין אינון. עטור"ר. עטור"ף. הדח"ה. שטיפ"ה. ח"י. מ"ל"א. ומקבלו בשתי ידיו. ונותנו בימין. ומסלקו מן הקרקע טפח. ונותנו עינו בו. ומשגרו במתנה לאנשי ביתו. ועכשו, אין לנו אלא ארבעה שהן הדחה. ושטיפה. ח"י. מ"ל"א. ויש אומרים חי מן החבית, ויש אומרים חי, הכוס שלם. ששבירתו זו היא מיתתו.

כוס על דרך החכמה, הוא אלהים. והוא (מלא ב"ה והם) והכא שלם, כ"ס בלא ו' כמו כס שהוא פגום וחסר בלא אלקי, כן הוא חסר בלא וי"ו, והוא פגום. הכפ"א כן עולה בגימטריא כוס.

כוס היא ה"א, וצריך עשרה דברים, כנגד י'. והם: עטור"ר בסוד העטרה, עטרת תפארת. וזהו סוד עטור, שאמרו זכרונם לברכה מעטרו בתלמידים, והיא

עטו"ף, (תהלים קב) תפלה לעני כי יעטף. שכל הברכות והתפלות מתעטפים עד שתעלה תפלת העני.

עטרת הברית. עטו"ף, (תהלים קב) תפלה לעני כי יעטף. שכל הברכות והתפלות מתעטפים, עד שתעלה תפלת העני.

הַדָּח"ה וְשִׁטִּיפ"ה, כמו (ויקרא טז) וְטָהַר וְקָדְשׁוּ. הַטָּהָרָה מִימִין הַחֶסֶד, וְהַקְּדוּשָׁה מִשְׁמָאל הַגְּבוּרָה. כּוֹס שֶׁל בְּרָכָה מְלֻכּוֹת, מִצַּד בִּינָה הַנִּקְרָאת אֱלֹהִים. וְנִקְרָא עֲטָרָה מִצַּד הַכֶּתֶר. ח"י מִצַּד יְסוּד הַנִּקְרָא שְׁלוֹם, שְׁנַאמֵר (ישעיה נד) וּבְרִיתִי שְׁלוֹמִי לֹא תִמוּט אָמַר מְרַחֵם ה'. מְלֵא מִצַּד תְּפָאֶרֶת. מְקַבְּלוֹ בְּשֵׁתֵי יָדָיו, ה' ה'.

הַדָּח"ה וְשִׁטִּיפ"ה, כמו (ויקרא טז) וְטָהַר וְקָדְשׁוּ. הַטָּהָרָה מִימִין הַחֶסֶד. וְהַקְּדוּשָׁה מִשְׁמָאל הַגְּבוּרָה. כּוֹס דְּבְרָכָה מְלֻכּוֹת מִצַּד בִּינָה הַנִּקְרָאת אֱלֹהִים. וְנִקְרָא עֲטָרָה מִצַּד הַכֶּתֶר. ח"י, מִצַּד יְסוּד, הַנִּקְרָא שְׁלוֹם, שְׁנַאמֵר (ישעיה נד) וּבְרִיתִי שְׁלוֹמִי לֹא תִמוּט אָמַר מְרַחֵם יי'. מְלֵא, מִצַּד תְּפָאֶרֶת. מְקַבְּלוֹ בְּשֵׁתֵי יָדָיו, ה' ה'.

וְנוֹתְנוּ בִּימִין, כִּי ה' עֲלוּנָה לְחֶסֶד, ה' שְׁנִיָּה לְגְבוּרָה. וּמְסַלְקוּ מִן הַקְּרָקַע טַפַּח, בְּסוּד יו"ד, כִּי סְלוּק ה' הוּא יו"ד. וְנוֹתְנוּ עֵינָיו בּוֹ, שֶׁהֵם בְּסוּד יֶאֱהַדְוֹנָהּ. יי מֵאִיר בְּבֵת עֵין. יְהו"ה בְּשִׁלְשָׁה צְבָעֵי הָעֵין. אֲדָנִי מֵאִירָה בְּשֵׁנֵי כְרוּבֵי הָעֵין וְאִישׁוּנֵי עַפְעָפֵי הָעֵין. וּמְשַׁגְּרוּ בְּמִתְנָה לְאֲנָשֵׁי בֵיתוֹ, הִיא בִּינָה, שְׁנַאמֵר בָּהּ יִשְׁמַח מֹשֶׁה בְּמִתְנַת חֲלָקוֹ.

וְנוֹתְנוּ בִּימִין, כִּי ה' עֲלוּנָה לְחֶסֶד, ה' שְׁנִיָּה לְגְבוּרָה. וּמְסַלְקוּ מִן הַקְּרָקַע טַפַּח, בְּסוּד יו"ד כִּי סְלוּק ה' הוּא יו"ד. וְנוֹתְנוּ עֵינָיו בּוֹ, שֶׁהֵם בְּסוּד יֶאֱהַדְוֹנָהּ. יי' (ד"א יו"ד) מֵאִיר בְּבֵת עֵין. יְהו"ה בְּשִׁלְשָׁה צְבָעֵי הָעֵין. אֲדָנִי מֵאִירָה בְּשֵׁנֵי כְרוּבֵי הָעֵין, וְאִישׁוּנֵי עַפְעָפֵי הָעֵין. וּמְשַׁגְּרוּ בְּמִתְנָה לְאֲנָשֵׁי בֵיתוֹ. הִיא בִּינָה, שְׁנַאמֵר בָּהּ, יִשְׁמַח מֹשֶׁה בְּמִתְנַת חֲלָקוֹ.

מִים אַחְרוּנִים

שְׁמִינֵי - מִים אַחְרוּנִים שֶׁתְּקַנּוּ לָהֶם מִשׁוּם מְלַח סְדוּמִית הַמְּסַמָּא אֶת הָעֵינִים. לָמָּה נִקְרָאוּ חוֹבָה? אֵלָּא בְּדָרוֹ סוּד, סֵם הַמּוֹת שׁוֹרָה עַל יָדֵים מְזַהְמוֹת, שְׁעוֹשִׂים בָּהֶם בְּרָכָה. וְעַל כּוֹס שְׁמֵבְרָכִים עֲלֶיהָ בְּלִי טָהָרָה נִקְרָאת טְמָאָה. וּמָה כּוֹס שְׁשׁוֹתִים בָּהּ טְמָאָה לְבְרָכָה, עַד שֶׁהִיוּ מְטָהֲרִים אוֹתָהּ בְּהַדְחָה מִבְּפָנִים וּמִבְּחוּץ - כָּל שֶׁכֵּן יָדָיו. וּמִשׁוּם זֶה מִים אַחְרוּנִים חוֹבָה. וְסוּד הַדְּבָר, (ויקרא יא) וְהִתְקַדְּשְׁתֶּם - אֵלֹהֵי מִים רֵאשׁוּנִים. וְהִיִּיתֶם

מִים אַחְרוּנִים (ח"ג רע"ג, ב ר"מ)

הַמִּינָאָה, מִים אַחְרוּנִים דְּתַקִּינוּ לֹן, בְּגִין מְלַח סְדוּמִית, הַמְּסַמָּא אֶת הָעֵינִים. אֲמָאֵי אַקְרוּן חוֹבָה. אֵלָּא בְּאֶרֶח רְזָא, סֵם הַמּוֹת שְׁרִיא עַל יָדָיו מְזוּהָמִין, דְּעַבְדֵי כְהוּ בְרָכָה. וְעַל כּוֹס דְּמְבָרְכֵי עֲלֶיהָ בְּלֵא טָהָרָה, אַקְרִי טְמָא. וּמָה כּוֹס דְּשׁוֹתִין בּוֹ, טְמָא לְבְרָכָה עַד דְּהוּוּ מְטָהֲרֵי לִיהָ בְּהַדְחָה מְלָגוּ וּמְלָכְר. כָּל שֶׁכֵּן יָדָיו. וּבְגִין דָּא, מִים אַחְרוּנִים חוֹבָה. וְרְזָא דְמְלָה, (ויקרא כ) וְהִתְקַדְּשְׁתֶּם:

קדושים - אלו מים אחרונים. כי קדוש - זה שמו ערב. כנגד (ישעיהו) קדוש קדוש קדוש ה' צבאות. ומשום זה והתקדשותם וגו', להודיע שאתם בנים לקדוש ברוך הוא. זהו שכתוב (דברים יד) בנים אתם לה' אלהיכם.

אלו מים ראשונים. והיותם קדושים: אלו מים אחרונים. כי קדוש: זה שמו ערב. לקבל, קדוש קדוש קדוש יי' צבאות. ובגין דא והתקדשותם וגו', לאשתמודעא דאתון בגין לקודשא בריך הוא, הדיא הוא דכתיב, (דברים יד) בנים אתם ליי' אלהיכם.

המשך "ערכה של שעה" מעמוד צ'

כילננו יודעים את המצב שבו אנו נמצאים! ומי יודע מה ילד יום? משה רבינו, אליהו הנביא, ורבי שמעון בן יוחאי עליהם השלום, מגלים לנו, שרק בספר הזהר יפקון מן גלותא ברחמי, כי הזהר הקדוש הוא כמו תיבת נח ורק אלו שילמדו זהר הקדוש ינצלו בתבת נח שהוא הזהר הקדוש, וינצלו מחבלי משיח, ובה תלוי סוד הצלת עם ישראל בדור האחרון וגאולתו, בכח וסגלת למוד הזהר הקדוש.

כתב השל"ה הקדוש: "הנה מבאר מכאן שחבור הזהר הנה עתיד להיות גנוז וכו' עד שיבוא הדור האחרון בסוף הימים, שאז יתגלה לתחתונים. ובזכות העוסקים יבוא משיח, כי אז תמלא הארץ דעה בסבתו, אשר זה תהיה סבה קרובה לביאתו, וזה שאמר ובגינה ושבבתם איש אל אחזתו" וכו', כדי שבזכות זה יגאלו ישראל, כשם שלא נגאלו ישראל ממצרים עד שהצרו הקדוש ברוך הוא לקדשם בדם הפסח ובדם המילה, כן הגאלה העתידה לא יהיה הגאלה עד שיזכו לתוספת הקדשה הזו, והוא רצון האל יתברך, ואשרי הזוכה בה" (עשרה מאמרות מאמר ראשון, שני לוחות הברית).

יוחאי עשתה ענין התבה, שבסודה נעשה הזהר, אשר בו נכללו כל הששים רבוא נשמתיו, כמזכר בתקונים, ואז נחשב זה לגריחה כללית לכל ישראל, עד שבסוף הימים לא יצטרף אלא יציאה, וזהו שצאמר (ישעיה נב, יב): "כי לא בחפזון תצאו ובמנוסה לא תלכו כי ה' לפניכם ה' ומאספכם אלקי ישראל"..." כל מי שיתדבק בזהר הקדוש ברוח מן הסטרא אחרא, וינצל מחבלי משיח, והאמת כי ספר הזהר נשאר אחריו (אחרי רשב"י ז"ל), שכל מי שיתדבק בו נקרא שבורח מן הסטרא אחרא, עד שלא יצטרף לו (באחריית הימים) אלא יציאה, ואודיעך מה תועלת נמצא בה, והאמת כי תועלת גדול הוא, כי הוא הצלה מחבלי משיח (ראה בארץ ב"אור הזהר").

ט ספר הזהר הוא כתבת נח שנתכנסו בה שנים מעיר ושבע ממלכותא. והמשכילים זיהירו כזהר הרקיע". אליו אינו דקא משתדליו בזהר דא, דאקרי ספר הזהר, דאיהו כתיבת נח, דמתכנשין בה שנים מעיר, ושבע ממלכותא. ולזמנין אהד מעיר, ושנים ממשפחה. דבהון יתקיים (שמות א) "כל הבן הילוד האורה תשליכוהו". ודא אורה דספרא דא (זהר חלק ג' דף קנ"א: ברעיא מהימנא). **הרמח"ל** ז"ל לא מצא עצה לבטל גזרות מעם ישראל, אלא בלמוד "הזהר הקדוש" ברצף ללא הפסק, שבכח "הזהר הקדוש" לבטל כל גזרות ולקרב הגאלה ברחמים. וז"ל: בריחת רבי שמעון בר יוחאי עשתה ענין התבה, וכלנו נברח להתבה הזאת וננצל ונמצא שברית רבי שמעון בר

בואו ונתאחד פלנו' ביחד, ונתחיל ללמוד כל יום דף היומי של תקוני זהר, שזה לוקח רק שתי דקות ביום, ואפשר גם ללמוד ולשמע ב"קול הזוהר" בטלפון 0722-99-00-44, ובשבת קודש נלמד שעה אחת, למען תיקוני השכינה הקדושה, ובעזרת השם! תברך, יתבטלו מעלינו כל גזרות קשות ורעות, ונזכה לגאולה ברחמים, כמו שכתב הרשב"י, "בספרא דא יפקון מן גלותא ברחמי", ביאור: בספר הזה נצא מן הגלות ברחמים (זהר נשא ברעיא מהימנא דף קכ"ד ע"ב).

וכמו שגלה לנו הרש"ש הקדוש בשכבו על ערש דני סמוך לפטירתו, השאיר לנו מעין צואה כאשר אמר לבנו רבי חזקיה יצחק ז"ע"א: "יודע אני שבזכות הזוהר הקדוש וכתבי הקבלה יצא עם ישראל לחרות, ובלמוד זה תלויים גאולתינו וביאת משיח צדקינו..." "ותורת הסוד מה היא עליה?" (ספר הרש"ש עמ' 158). מלותיו האחרונות של אותו צדיק וקדוש מרחפות בעולם, תובעות עלבונן, ומפצירות לקיימן. "ותורת הסוד מה היא עליה?!"... והקול קורא במדבר פנו דרך לאלקינו. הקדישו מזמנכם היקר בכל יום לשם שמים, בשביל ישועת העם, ולהצלת הדור כולו – ברוחניות ובגשמיות.

בכחינו לשנות את המצב, בידינו הדבר, בואו נתגייס פולנו, במיוחד להזהיר גדולים על קטנים, אב ולמד עם בנו, מחנך עם חניכו, ומלמד עם תלמידו, שהרי אם אין גדיים אין תישים, כך יחדר תלמודם מנגרותם, וכן תלמודי תורה, ישיבות וכוללים, וכל כלל ישראל, יתאחדו בלמוד הקדוש הזה, ותורת הסוד תקבל תנופה, ונזכה להיות מבני עליה, כמו שכתוב ב"כסא מלך" בהקדמה לבאורו על תיקוני זוהר. ונפעל בדרך זו לקרב ולהביא את הגאולה השלמה ברחמים, וב"אמרי פנחס" השלם (דף ק"ו) לקדוש רבי פינחס מקאריץ ז"ע, פתב בזה הלשון: "צריך מלמד (לתלמידים) ללמד זהר, שהוא בחינת עץ החיים, שיכול להמשיך נשמה לתלמידים. כי מה שהרב נותן שכל ישר לתינוק, בזה מניח בו נשמה אמיתית", עד כאן לשונו, (ואני שמעתי, שזה מקבל עוד מהבעל שם טוב זכותו יגן עלינו). כי הזוהר מלהיב ומאיר את הנשמה של כל איש מישראל, באפן שיוכל להשפיע הארה של נשמה קדושה גם בזולתו, עכ"ל (חכם הרזים).

[אמר המעתיק: כשאב שולח בנו למלמד ללמוד אצלו תורה, דבר הראשון צריך לברר אם המלמד של בנו לומד זוהר, כי אם לא, אז מי יודע איזה נשמה המלמד ימשיך לבנו – וגם אי אפשר שיהיה להמלמד קצת יראת שמים בלי לימוד הזוהר הקדוש כמבואר בספרים הקדושים].

י. כתוב בזוהר הקדוש, דעל ידי כנישתא חדא תכף נשמתין ונקלו בספר הזוהר הקדוש, ואכמ"ל.

המשך בעמוד קיב

זֶהַר הַשֵּׁבֶת

פְּרָק י"א

פְּרָשִׁיּוֹת

וַיַּגֵּשׁ - חֻקֹּת

זִמְן תְּפִלַּת הַמְּנַחָה עֵת רְצוֹן

וּסְגֻלַּת ג' סְעוּדוֹת

פֶּרֶק י"א

מְנוּחָה שֶׁל שַׁבָּת	קה
שַׁעַת מְנוּחָה הִיא עַת רְצוֹן	קה
כָּל שַׁעֲרֵי בֵּית הַמִּדְרָשׁ נִנְעָלוּ	קה
צְדוּק הַדִּין	קו
נְעִילַת שַׁעֲרֵי הַתּוֹרָה וְהָעוֹלָם	קו
יְבוּשׁ הַמַּעֲיָנוֹת בְּמִיתַת יוֹסֵף	קו
חֲשֵׁךְ בְּמִיתַת מֹשֶׁה	קו
בְּטֵלָה שֶׁמַּחַת הַתּוֹרָה בְּמִיתַת דָּוִד	קז
חֹבֶת הָעֵנֶג בְּשַׁבָּת	קז
בְּרָכָה מִן הַיּוֹם הַזֶּה	קז
עֵנֶג וְשִׂמְחָה בְּיוֹם זֶה	קח
סְדוּר הַשְּׁלֶחַן ג' פְּעָמִים	קח
מַעֲלַת הַמַּשְׁלֵלִים ג' סְעוּדוֹת	קח
הַכֹּל נִמְצָא בְּשַׁבָּת	קח
שִׂמְחָה בְּסְעוּדַת שַׁבָּת	קט
סְעוּדַת הַמְּלָךְ	קט
סְעוּדַת הַגְּבִירָה	קט
סְעוּדָה שְׁנִיָּה	קט
סְעוּדָה שְׁלִישִׁית	קי
עוֹנְשׁוֹ שֶׁל הַפּוֹגֵם בְּסְעוּדַת שַׁבָּת	קי
נִשְׁמָה יִתְרָה	קיא
ג' סְעוּדוֹת שֶׁל אֲמוּנָה	קיא
מַעֲלַת יוֹם הַשַּׁבָּת	קיא
מְנוּחָה שֶׁל שַׁבָּת שַׁעַת רְצוֹן	קיא
עֲרֻכָּה שֶׁל שַׁעֲה	קיב

לְהַזְכִּירְכֶם,

יִשְׁנֶה חֲלוּקָה נֹסֶפֶת לְג' סְעוּדוֹת שֶׁל שַׁבָּת:

- שְׂמוּנָה פְּרָקִים [א-ח] לְסְעוּדָה הָרִאשׁוֹנָה: דְּפִים כז-פז.
- שְׂמוּנָה פְּרָקִים [ט-טז] לְסְעוּדָה הַשְּׁנִיָּה: דְּפִים פה-קמ.
- שְׂמוּנָה פְּרָקִים [יז-כז] לְסְעוּדָה הַשְּׁלִישִׁית: דְּפִים קמא-קצמ.

מנחה של שבת (ח"ב קנ"ו, א)

וְאִי תִימָא, אַמַּאי אַתְּמַנִּי הַאי קָרָא, בְּצִלוֹתָא דְּמִנְחָה דְּשַׁבַּת. יֵאוּת אִיהוּ לְמַהוּי בְּשַׁבַּת בְּהִיא צִלוֹתָא דְּמִנְחָה, וְלֹא בְּצִלוֹתָא דְּחֹל, דְּיִדְאִי לֹאוּ צִלוֹתָא דְּמִנְחָה דְּשַׁבַּת כְּחֹל. בְּגִין דְּהֵא כְּחֹל בְּשַׁעְתָּא דְּמִנְחָה, תְּלִיא דִּינָא בְּעֵלְמָא, וְלֹאוּ אִיהוּ עַת רְצוֹן. אַבְל בְּשַׁבַּת, דְּכָל רוּגְזָא אַתְּעָדִי, וְכֹלֵא אַתְּכְלִיל כְּחֵדָא, וְאַף עַל גַּב דְּדִינָא אַתְּעַר, אַתְּבַסְמוּתָא אִיהוּ, וְעַל דָּא אַצְטְרִיד קָרָא דִּיחֻדָּא, לִיחְדָּא כָּל דְּרַגְיָן, דְּכַד הוּי יחֻדָּא, דִּינָא אַתְּחַבֵּר וְאַתְּכְלִיל בְּרַחֲמֵי, וְאַתְּבַסֵּם כְּלָא, וְכַדִּין עַת רְצוֹן כְּתִיב. עַת רְצוֹן, כְּלִיל כְּלָא כְּחֵדָא. וְדִינָא אַתְּבַסֵּם בְּהֵוֹא זְמָנָא, וְהוּי חֲדוּה כְּכֹלֵא.

מנחה של שבת ואם תאמר, למה התמנה הפסוק הזה בתפלת מנחה של שבת? נראה הוא להיות בשבת באותה תפלת מנחה ולא בתפלת חל, שידאי אין תפלת מנחה של שבת כמו חל. משום שהרי בחל, בשעת המנחה, תלוי הדיו בעולם ואינו עת רצון, אבל בשבת כשכל הרגז הוסר והכל נכלל כאחד, ואף על גב שמתעורר דין, זו התבשמות, ולכן צריך פסוק של יחוד ליחד את כל הדרגות. שפשיש יחוד, הדיו מתחבר ונכלל ברחמים והכל מתבסם, ואז כתוב עת רצון. עת רצון כולל הכל כאחד. והדיו מתבסם באותו זמן, ויש שמחה בכל.

שעת מנחה היא עת רצון

מִשָּׁה אַסְתַּלַּק מֵעֵלְמָא, בְּהִיא שַׁעְתָּא דְּצִלוֹתָא דְּמִנְחָה דְּשַׁבַּת, בְּשַׁעְתָּא דַּעַת רְצוֹן אַשְׁתַּכַּח. וּבְהִיא שַׁעְתָּא רַעוּא הוּהוּ לְעֵילָא, וְצַעְרָא לְתַתָּא, וְעַל דָּא נִנְעֵלוּ תְרַעִין בְּשַׁבַּת, מִשַׁעְתָּא דְּמִנְחָה וְלְעֵילָא. מָאן תְרַעִין נִנְעֵלוּ. תְרַעִין דְּבִי מְדַרְשָׁא, בְּגִין לְאַדְכְּרָא לְמִשָּׁה רַעִיא מְהִימָנָא, דְּאוּרִייתָא אַתְּבַטְלָא בְּגִינֵיהּ.

שעת מנחה היא עת רצון משה הסתלק מן העולם באותה שעת תפלת מנחה של שבת, בשעה שנמצאת עת רצון. ובאותה שעה רצון היה למעלה, וצער למטה, ועל זה ננעלו השערים בשבת משעת המנחה ומעלה. אילו שערים ננעלו? שערי בית המדרש, כדי להזכיר את משה הרועה הנאמן שהתורה התבטלה בגללו.

כל שערי בית המדרש ננעלו

בְּהֵוֹא זְמָנָא, בִּי מְדַרְשָׁא דְּמִשָּׁה אַתְּבַטְלָא, כָּל שַׁבְּן אַחֲרַנִּין. מָאן חֲמֵי תְרַעִין דְּבִי מְדַרְשָׁא דְּמִשָּׁה דְּנִנְעֵלוּ, דְּלֹא נִנְעֵלוּ אַחֲרַנִּין כְּלָהוּ. אוּרִייתָא דְּמִשָּׁה עֲצִיבָא עֲלֵיהּ בְּהֵוֹא זְמָנָא, מָאן לֹא עֲצִיב. בְּגִין כִּדְ כָּל תְרַעִי

כל שערי בית המדרש ננעלו באותו זמן בית מדרשו של משה בטל, כל שכן האחרים. מי רואה את שערי בית מדרשו של משה שננעלו, ונשלא ינעלו כל האחרים?! כשהתורה של משה עצובה עליו באותו זמן, מי לא עצוב? משום כך כל שערי בית המדרש ננעלו, והצטרכו

דְּבִי מְדַרְשֵׁי נִנְעָלוּ, וְאַצְטְרִיכוּ כֻלָּא לְצַדִּיקָא לִיהּ לְקוּדְשָׁא בְרִידְהּ הוּא בְּאֶרְחָא שְׂבָחָא, וְהֵינְנוּ (תהלים 17) צְדִיקְתָּךְ כְּהַרְרֵי אַל.

כָּלֶם לְצַדִּיק אֶת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּדַרְךְ שְׂבַח, וְהֵינְנוּ (תהלים 17) צְדִיקְתָּךְ כְּהַרְרֵי אַל.

צדוק הדין

תִּלְתָּא אֵינּוּן דְּאַסְתָּלְקוּ מֵעֲלָמָא בְּהַאי זְמַנָּא, וְכִלְהוּ כְּלִילִין בְּמִשְׁהָ. חַד, מִשְׁהָ נְבִיאָה מְהִימְנָא עֲלָאָה. וְחַד, יוֹסֵף צְדִיקָא. וְחַד, דְּוֹד מְלָכָא. בְּגִינֵי כֵךְ, תִּלְתָּא צְדוּקֵי דִינֵי הַכָּא, חַד אִיהוּ דְיוֹסֵף וְכָפָא, קָדִים לְכָל הַנִּי, וְדָא אִיהוּ צְדִיקְתָּךְ כְּהַרְרֵי אַל מִשְׁפָּטִיד תְּהוּם רַבָּה וְגו', דָּא יוֹסֵף, דְּאִיהוּ בְּלַחְדוּדֵי כְּהַרְרֵי אַל, כְּכִלְהוּ טוֹרִין עֲלָאִין. וְחַד מִשְׁהָ נְבִיאָה מְהִימְנָא, וְדָא אִיהוּ דְכְּתִיב, (תהלים 17) וְצְדִיקְתָּךְ אֱלֹהִים עַד מְרוֹם אֲשֶׁר עָשִׂיתָ גְדוּלוֹת, בְּגִין דְּאִיהוּ נְטִיל לְכָל סְטָרִין, יְמִינָא וּשְׂמָאלָא. וְחַד אִיהוּ דְוֹד מְלָכָא, וְדָא אִיהוּ דְכְּתִיב, (תהלים 17) צְדִיקְתָּךְ צְדִיק לְעוֹלָם וְתוֹרַתְךָ אֱמֶת, לְעוֹלָם: דָּא דְוֹד מְלָכָא.

צדוק הדין
שְׁלֹשָׁה הֵם שֶׁהִסְתַּלְּקוּ מִן הָעוֹלָם בְּזְמַן הַזֶּה, וְכָלֶם כְּלוּלִים בְּמִשְׁהָ. אֶחָד - מִשְׁהָ הַנְּבִיאָה הַנִּינְיָא הָעֲלִיּוֹן, וְאֶחָד - יוֹסֵף הַצְּדִיק, וְאֶחָד - דְּוֹד הַמֶּלֶךְ. מִשׁוּם כֵּךְ יֵשׁ כָּאֵן שְׁלֹשָׁה צְדוּקֵי דִין. אֶחָד הוּא שֶׁל יוֹסֵף הַצְּדִיק קוֹדֵם לְכָל אֱלֹהִים, וְזֶהוּ צְדִיקְתָּךְ כְּהַרְרֵי אַל מִשְׁפָּטִיד תְּהוּם רַבָּה וְגו'. זֶה יוֹסֵף, שֶׁהוּא לְבַדּוֹ כְּהַרְרֵי אַל, כְּמוֹ כָּל הַהַרְרִים הָעֲלִיּוֹנִים. וְאֶחָד מִשְׁהָ הַנְּבִיאָה הַנִּינְיָא, וְזֶהוּ שְׂכָתוּב (שם 17) וְצְדִיקְתָּךְ אֱלֹהִים עַד מְרוֹם אֲשֶׁר עָשִׂיתָ גְדוּלוֹת, מִשׁוּם שֶׁהוּא נוֹטֵל לְכָל הַצְּדִיקִים, יְמִין וּשְׂמָאל. וְאֶחָד הוּא דְוֹד הַמֶּלֶךְ, וְזֶהוּ שְׂכָתוּב (שם 17) צְדִיקְתָּךְ צְדִיק לְעוֹלָם וְתוֹרַתְךָ אֱמֶת. לְעוֹלָם - זֶה דְוֹד הַמֶּלֶךְ.

נעילת שערי התורה והעולם

בְּדִין אֲתַכְנִישׁ כֻּלָּא בְּהַאי זְמַנָּא, תוֹרָה שְׂבַכְתָּב, וְתוֹרָה שְׂבַעַל פֹּה. וְעַל דָּא בְּהַאי זְמַנָּא נִנְעָלוּ תְּרַעֵי דְּאוּרִייתָא, וְנִנְעָלוּ תְּרַעֵי דְכָל עֲלָמָא, בְּהַאי זְמַנָּא.

נעילת שערי התורה והעולם
אֲזַ מִתְכַּנְּסִים הַכֹּל בְּזְמַן הַזֶּה, תוֹרָה שְׂבַכְתָּב וְתוֹרָה שְׂבַעַל פֹּה. וְעַל זֶה בְּזְמַן הַזֶּה נִנְעָלוּ שְׂעָרֵי תוֹרָה, וְנִנְעָלוּ שְׂעָרֵי כָּל הָעוֹלָם בְּזְמַן הַזֶּה.

יבוש המעִינות במִיתת יוסף

בְּשַׁעֲתָא דְּמִית יוֹסֵף צְדִיקָא, יָבִישׁוּ מְקוֹרִין וּמְבוּעִין, וְכִלְהוּ שְׂבָטִין נְפִלוּ בְּגִלוּתָא, פְּתַחוּ עֲלָאִי וְאַמְרוּ, צְדִיקְתָּךְ כְּהַרְרֵי אַל מִשְׁפָּטִיד תְּהוּם רַבָּה וְגו'.

יבוש המעִינות במִיתת יוסף
בְּשַׁעֲתָא שְׂמִית יוֹסֵף הַצְּדִיק, יָבִישׁוּ הַמְּקוֹרוֹת וְהַמְּעִינֹת, וְכָל הַשְּׂבָטִים נְפִלוּ בְּגִלוּת. פְּתַחוּ הָעֲלִיּוֹנִים וְאַמְרוּ, צְדִיקְתָּךְ כְּהַרְרֵי אַל מִשְׁפָּטִיד תְּהוּם רַבָּה וְגו'.

חשך במִיתת משה

בְּשַׁעֲתָא דְּמִית מֹשֶׁה, אֲתַחֲשַׁךְ שְׂמִשְׁאָא בְּטִיְהֵרָא, וְאַנְעַלְתָּ תוֹרָה שְׂבַכְתָּב, נְהוּרָהָא דְּאַסְפְּקִלְרִיאָה דְּנְהֵרָא.

חשך במִיתת משה
בְּשַׁעֲתָא שְׂמִית מֹשֶׁה, נִחְשַׁךְ הַשְּׂמֶשׁ בְּצַהָרִים, וְנִנְעָלָה תוֹרָה שְׂבַכְתָּב, הָאוֹר שֶׁל הָאַסְפְּקִלְרִיאָה הִמְאִירָה.

בטלה שמחת התורה במיתת דוד
בשעתא דמית דוד מלכא, כנישת
סיהרא נהוראה ואורייתא
 דבעל פה כנישת נהוראה. ומההוא זמנא
 אתגניזו נהורין דאורייתא, ואסגיא
 מחלוקת על משנה, וחכימיא במחלוקת,
 וכלהו תקיפי לכא בערבוביא. ועל דא,
 חדוה דאורייתא לאו איהו כההוא זמנא,
 בכל דרין דעלמא.

ומה אינון חוקרי דתעניות דגזרו רבנן,
 כד מית פלוני, גזרו תענית. כד
 הוה כד, גזרו כד. (ס"א דא דהוה) וכד הוה
 כנישו ותיר דחדוה דתורה דבכתב
 ותורה דבעל פה, כההוא זמנא, על אחת
 כמה וכמה דאצטריך למגעל תרעי
 דאורייתא כההוא זמנא.

ובגין כך אמרינן הני צדוקי דינא, כמה
 דאתמר. חדו רבי יוסי ורבי חייא,
 ונשקוהו ברישיה כמלקדמין, אמרו
 זכאה חולקנא כהאי ארעה.

חובת הענג בשבת (ח"ב פ"ח, א)

רבי יצחק אמר, אפילו ביומא דשבתא
 גמי. רבי יהודה אמר, פעי לאתענגא
 כהאי יומא, ולמיכל תלת סעודתי
 בשבתא, בגין דישתכח שבעא וענוגא
 כהאי יומא בעלמא.

ברכה מן היום הזה

רבי אבא אמר, לאזדמנא ברביתא
 באינון יומין דלעילא, דמתברכאן
 מהאי יומא. והאי יומא, מלגא רישיה
 דזעיר אנפין, מטלא דנחית מעתיקא
 קדישא סתימא דכלא, ואטיל לחקלא
 דתפוחין קדישין, תלת זמני, מכד עייל
 שבתא, דיתברכון בלהו כחדא.

בטלה שמחת התורה במיתת דוד
בשעה שמת דוד המלך, כנסה הלבנה
 את אורה, ותורה שבעל פה כנסה את
 אורה. ומאותו זמן נגנזו אורות התורה,
 והתברתה המחלקת על המשנה, והחכמים
 במחלוקת, וכל חזקי הלב בערבוביה. ועל זה
 אין שמחת התורה באותו זמן בכל דורות
 העולם.

ומהן חמרות התעניות שגזרו רבנן? כשמת
 פלוני גזרו תענית, כשהיה כף גזרו כף. (קה
 שתייה) וכשהיה פנוס יתר של שמחת התורה
 שבכתב ותורה שבעל פה, באותו זמן על
 אחת כמה וכמה שצריך לגעל שערי התורה
 באותו זמן.

ולכן אמרים את אלו צדוקי הדיו, כמו
 שנתבאר. שמחו רבי יוסי ורבי חייא
 ונשקוהו בראשו כמקדם, ואמרו, אשרי
 חלקנו בדרך הזו!

חובת הענג בשבת

רבי יצחק אמר, אפלו ביום השבת גם רבי
 יהודה אמר, צריף להתענג ביום הזה ולאכל
 שלש סעודות בשבת, כדי שימצאו שבע
 וענג ביום הזה בעולם.

ברכה מן היום הזה

רבי אבא אמר, להזמין ברכה באותם ימים
 שלמעלה שמתברכים מן היום הזה, וביום
 הזה מלא ראשו של זעיר אנפין מטל שנחת
 מהעתיק הקדוש הנסתור של הכל, ומטיל
 לשדה התפוחים הקדושים שלש פעמים
 משנכנסת שבת, שכלם יתברכו כאחד.

ענג ושמחה ביום זה

וְעַל דָּא כְּעֵי בַר נֶשׁ, לְאַתְעַנְנָא תַּלְתָּ
זְמַנִּין אֲלִין, דְּהָא בְּהָא תְּלִיא
מְהִימְנוּתָא דְלַעִילָא, בְּעַתִּיקָא קְדִישָׁא,
וּבְזַעִיר אַפִּין, וּבְחַקְלָא דְתַפּוּחִין. וּבְעֵי
בַר נֶשׁ לְאַתְעַנְנָא בְּהוּ, וּלְמַחְדֵי בְּהוּ.
וּמֵאן דְּגָרַע סְעוּדָתָא מְנִיְהוּ, אַחְזִי
פְּגִימוּתָא לְעִילָא וְעוֹנְשִׂיהּ דְּהָהוּא בַר
נֶשׁ סִגִּי.

סדור השלחן ג' פעמים

בְּגִינֵי כֹד, כְּעֵי לְסַדְרָא פְתוּרִיהּ, תַּלְתָּ
זְמַנִּי, מִכַּד עֵייל שַׁבְּתָא, וְלֹא
יִשְׁתַּכַּח פְתוּרִיהּ רִיקְנִיא, וְתִשְׁרִי בְּרַכְתָּא
עֲלֶיהּ, כָּל שְׂאָר יוֹמֵי דְשַׁבְּתָא. וּבְהֵאֵי
מְלָה, אַחְזִי, וְתִלִּי מְהִימְנוּתָא לְעִילָא.

מעלת המשלים ג' סעודות

רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר, הָאֵי מֵאן דְּאִשְׁלִים
תַּלְתָּ סְעוּדָתִי בְּשַׁבְּתָא, קָלָא נְפִיק
וּמְכָרָא עֲלֶיהּ, (ישעיה נח) אַז תִּתְעַנְג עַל
יְיָ, דָּא סְעוּדָתָא חֲדָא, לְקַבֵּל עַתִּיקָא
קְדִישָׁא דְכָל קְדִישִׁין. וְהִרְפַּכְתִּיד עַל
בְּמַתִּי אַרְץ, דָּא סְעוּדָתָא תְּנִינָא, לְקַבֵּל
חַקְלָא דְתַפּוּחִין קְדִישִׁין. וְהִאֲכַלְתִּיד
נַחֲלַת יַעֲקֹב אַבִּיד, דָּא הוּא שְׁלִימו
דְּאַשְׁתָּלִים בְּזַעִיר אַפִּין.

הכל נמצא בשבת

וּלְקַבְּלֵיהוּ בְּעֵי לְאַשְׁלָמָא סְעוּדָתִיהּ,
וּבְעֵי לְאַתְעַנְנָא בְּכָלְהוּ
סְעוּדָתִי, וּלְמַחְדֵי בְּכָל חַד וְחַד מְנִיְהוּ,
מְשׁוּם דְּאִיהוּ מְהִימְנוּתָא שְׁלִימָתָא. וּבְגִין
כֹּד, שַׁבְּתָא אֲתִיקָר, מִכָּל שְׂאָר זְמַנִּין
וְחִגּוֹן, מְשׁוּם דְּכָלָא בִּיהּ אֲשַׁתְּכַח, וְלֹא
אֲשַׁתְּכַח חֵכִי בְּכָלְהוּ זְמַנִּי וְחִגִּי. אָמַר
רַבִּי חֵיִיא, בְּגִין כֹּד, מְשׁוּם דְּאַשְׁתְּכַח

ענג ושמחה ביום זה

וְעַל זֶה צְרִיף אָדָם לְהַתְעַנְג שְׁלֹשׁ הַפְּעָמִים
הַלְלוּ, שְׁהֵרִי בְּזֶה תְּלוּיָהּ הָאֱמוּנָה הָעֲלִיּוֹנָה
- בְּעַתִּיק הַקְּדוּשׁ, וּבְזַעִיר אַנְפִּין, וּבְשַׁדְּה
הַתַּפּוּחִים. וְצְרִיף אָדָם לְהַתְעַנְג בְּהֵם וּלְשַׁמּוּחַ
בְּהֵם. וּמִי שְׁגוּרַע סְעוּדָה מֵהֵם, מַרְאֵה פְּגָם
לְמַעֲלָה, וְעוֹנֵשׁוּ שְׁל הָאָדָם הַהוּא גְּדוּל.

סדור השלחן ג' פעמים

מְשׁוּם כֹּף צְרִיף לְסַדְר שְׁלַחְנוּ שְׁלֹשׁ פְּעָמִים
מִשְׁנַכְנֶסֶת שַׁבָּת, וְלֹא יִמְצָא שְׁלַחְנוּ רִיק,
וְתִשְׁרֵה עֲלֵיו הַבְּרַכָּה כָּל שְׂאָר יְמוֹת הַשַּׁבָּת,
וּבְדַבְּר הַזֶּה מַרְאֵה וְתוֹלָה אֶת הָאֱמוּנָה
הָעֲלִיּוֹנָה.

מעלת המשלים ג' סעודות

רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר, זֶה מִי שְׁמַשְׁלִים שְׁלֹשׁ
סְעוּדוֹת בְּשַׁבָּת, קוּל יוֹצֵא וּמְכָרִיז עָלָיו:
(ישעיה נח) אַז תִּתְעַנְג עַל ה'. זֹו סְעוּדָה אַחַת
כְּנֶגֶד הַעַתִּיק הַקְּדוּשׁ שְׁל כָּל הַקְּדוּשִׁים.
וְהִרְפַּכְתִּיה עַל בְּמַתִּי אַרְץ - זֹו סְעוּדָה
שְׁנִיָּה כְּנֶגֶד שְׁדָה הַתַּפּוּחִים הַקְּדוּשִׁים.
וְהִאֲכַלְתִּיה נַחֲלַת יַעֲקֹב אַבִּיד - זֹו הִי
הַשְּׁלֵמוֹת שֶׁהַשְּׁתַּלְמָה בְּזַעִיר אַנְפִּין.

הכל נמצא בשבת

וּבְכַנְגָדָם צְרִיף לְהַשְׁלִים סְעוּדָתוֹ, וְצְרִיף
לְהַתְעַנְג בְּכָל הַסְּעוּדוֹת וּלְשַׁמּוּחַ בְּכָל
אַחַת וְאַחַת מֵהוּ, מְשׁוּם שֶׁהִיא הָאֱמוּנָה
הַשְּׁלֵמָה, וּמְשׁוּם כֹּף הַשַּׁבָּת נִתְּכַבְּדָה מִכָּל
שְׂאָר הַזְּמַנִּים וְהַחֲגִים, מְשׁוּם שֶׁהַכָּל בַּהּ
נִמְצָא, וְלֹא נִמְצָא כֹּף בְּכָל הַזְּמַנִּים וְהַחֲגִים.
אָמַר רַבִּי חֵיִיא, מְשׁוּם כֹּף, מְשׁוּם שֶׁהַכָּל
נִמְצָא בוֹ, נִזְכָּר שְׁלֹשׁ פְּעָמִים, שְׁכַתּוּב (בראשית

כָּלֵא בִיה, אִידְכַר תַּלְת זְמַנִּין. דְּכַתִּיב, (בראשית ב) וַיְכַל אֱלֹהִים בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי. וַיִּשְׁבּוֹת בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי. וַיְבָרֶךְ אֱלֹהִים אֶת יוֹם הַשְּׁבִיעִי.

שְׁמַחָה בְּסַעֲוֹדַת שַׁבָּת

רַבִּי אַבָּא, (נ"א רב המנונא סבא) כַּד הוּוּ יְתִיב בְּסַעֲוֹדַת דְּשַׁבְּתָא, הוּוּ חָדִי, בְּכָל חַד וְחַד, וְהוּוּ אָמַר, דָּא הִיא סַעֲוֹדַתֵּא קַדִּישָׁא, דַּעֲתִיקָא קַדִּישָׁא סְתִימָא דְכָלֵא. בְּסַעֲוֹדַתֵּא אַחֲרָא הוּוּ אָמַר, דָּא הִיא סַעֲוֹדַתֵּא דְקוֹדֶשָׁא בְּרִיד הוּוּ. וְכֵן בְּכָלֵהוּ סַעֲוֹדַתִּי, וְהוּוּ חָדִי בְּכָל חַד וְחַד. כַּד הוּוּ אֲשֵׁלִים סַעֲוֹדַתִּי, אָמַר אֲשֵׁלִימוּ סַעֲוֹדַתִּי דְמַהִימְנוּתָא.

סַעֲוֹדַת הַמְּלָךְ

רַבִּי שְׁמַעוֹן, כַּד הוּוּ אֲתִי לְסַעֲוֹדַתֵּא, הוּוּ אָמַר הַכִּי, אֲתַקִּינוּ סַעֲוֹדַתֵּא דְמַהִימְנוּתָא עֲלָאָה, אֲתַקִּינוּ סַעֲוֹדַתֵּא דְמַלְכָא, וְהוּוּ יְתִיב וְחָדִי. כַּד אֲשֵׁלִים סַעֲוֹדַתֵּא תְלִיתָאָה, הוּוּ מְכַרְזֵי עֲלֵיה, אֲזַ תַּתְעַנַּג עַל יְיָ וְהִרְכַּבְתִּיד עַל בְּמַתִּי אַרְצָא וְהִאֲכַלְתִּיד נַחֲלַת יַעֲקֹב אַבִּיד.

סַעֲוֹדַת הַגְּבִירָה

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר לְאַבּוּי, אֲלִין סַעֲוֹדַתִּי הִיד מִתַּתְקִנִּין. אָמַר לִיה, לִילִיא דְשַׁבְּתָא, כְּתִיב, וְהִרְכַּבְתִּיד עַל בְּמַתִּי אַרְצָא. בִּיה בְּלִילִיא, מִתְבַּרְכָּא מִטְרוּנִיתָא, וְכָלֵהוּ חֲקַל תְּפוּחִין, וּמִתְבַּרְכָּא פְתוּרִיה דְכַר נֶשׁ, וְנִשְׁמַתָּא אֲתוּסְפַת, וְהִהוּא לִילִיא, חֲדוּה דְמִטְרוּנִיתָא הוּוּ. וּבְעֵי בַר נֶשׁ לְמַחְדֵי בְּחֻדוּתָא, וְלִמְיַכַל סַעֲוֹדַתֵּא דְמִטְרוּנִיתָא.

סַעֲוֹדַת שְׁנֵיָה

בְּיוֹמָא דְשַׁבְּתָא, בְּסַעֲוֹדַתֵּא תְנִינָא, כְּתִיב (ישעיה נח) אֲזַ תַּתְעַנַּג עַל

וַיְכַל אֱלֹהִים בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי. וַיִּשְׁבּוֹת בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי. וַיְבָרֶךְ אֱלֹהִים אֶת יוֹם הַשְּׁבִיעִי.

שְׁמַחָה בְּסַעֲוֹדַת שַׁבָּת

רַבִּי אַבָּא (רב המנונא סבא), כְּשֶׁהָיָה יוֹשֵׁב בְּסַעֲוֹדַת הַשַּׁבָּת, הָיָה שְׂמֵחַ בְּכָל אַחַת וְאַחַת, וְהָיָה אוֹמֵר: זוֹהִי סַעֲוֹדַת קְדוּשָׁה שֶׁל הַעֲתִיק הַקְּדוֹשׁ הַנּוֹסֵטֵר שֶׁל הַכֹּל. בְּסַעֲוֹדַת הָאַחֲרַת הָיָה אוֹמֵר: זוֹהִי סַעֲוֹדַת שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְכֵן בְּכָל הַסַּעֲוֹדוֹת. וְהָיָה שְׂמֵחַ בְּכָל אַחַת וְאַחַת. כְּשֶׁהָיָה מְשַׁלֵּם אֶת הַסַּעֲוֹדוֹת, אוֹמֵר: נְשַׁלְמוּ סַעֲוֹדוֹת הָאָמוּנָה.

סַעֲוֹדַת הַמְּלָךְ

כְּשֶׁרַבִּי שְׁמַעוֹן הָיָה בָּא לְסַעֲוֹדַתֵּהּ, הָיָה אוֹמֵר כָּךְ: הַתְּקִינוּ סַעֲוֹדַת שֶׁל הָאָמוּנָה הָעֲלִיּוֹנָה. הַתְּקִינוּ סַעֲוֹדַת הַמְּלָךְ. וְהָיָה יוֹשֵׁב וְשֹׁמֵחַ. כְּשֶׁהִשְׁלִים סַעֲוֹדַת שְׁלִישִׁית, הָיוּ מְכַרְזִים עֲלָיו: (ישעיה נח) אֲזַ תַּתְעַנַּג עַל ה' וְהִרְכַּבְתִּיד עַל בְּמַתִּי אַרְצָא וְהִאֲכַלְתִּיד נַחֲלַת יַעֲקֹב אַבִּיד.

סַעֲוֹדַת הַגְּבִירָה

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר לְאַבּוּי, אִיךָ מִתְקַנִּים אֶת הַסַּעֲוֹדוֹת הַלְלוּ? אָמַר לוֹ, לִיל שַׁבָּת כְּתוּב וְהִרְכַּבְתִּיד עַל בְּמַתִּי אַרְצָא. בּוֹ בְּלִילָה מִתְבַּרְכַּת הַגְּבִירָה וְכָל שְׂדֵה הַתְּפוּחִים, וּמִתְבַּרְךְ שְׁלַחְנוּ שֶׁל אָדָם, וְנִשְׁמָה נוֹסְפַת, וְאוֹתוֹ הַלִּילָה שְׂמַחַת הַגְּבִירָה הוּא. וְצָרִיד אָדָם לְשֹׁמֵחַ בְּשִׂמְחָה וְלֹאֲכַל סַעֲוֹדַת הַגְּבִירָה.

סַעֲוֹדַת שְׁנֵיָה

בְּיוֹם הַשַּׁבָּת, בְּסַעֲוֹדַתֵּהּ הַשְּׁנֵיָה כְּתוּב אֲזַ תַּתְעַנַּג עַל ה'. עַל ה' וְדָאִי. שְׂאוֹתָהּ שְׁעָה

נגלה העתיק הקדוש, וכל העולמות
בשמחה, והשלמות והחדוה של העתיק
אנו עושים, זוהי סעודתו ודאי.

סעודה שלישית

בסעודה השלישית של שבת כתוב
והאכלתיך נחלת יעקב אביך. זוהי הסעודה
של זעיר אנפין שהוא בשלמות. וכל ששת
הימים מאותה שלמות מתברכים. וצריך
אדם לשמח בסעודתו ולהשלים הסעודות
הלו, שהן סעודות האמונה השלמה של
זרע קדוש של ישראל, שהאמונה העליונה
היא שלהם ולא של עמים עובדי עבודת
כוכבים ומזלות. ומשום כך אמר, (שמות לא)
ביני ובין בני ישראל.

עונשו של הפוגם בסעודת שבת

בא וראה, בסעודות הלו נודעים ישראל
שהם בני המלך ושהם מהיכל המלך ושהם
בני האמונה, ומי שפוגם סעודה אחת מהם,
מראה פגם למעלה, ומראה את עצמו שאינו
מבני המלך העליון, שאינו מבני היכל
המלך, ושאינו מזרע קדוש של ישראל,
ונותנים עליו חמר של שלשה דברים - דין
הגיהנם וכו'.

ובא ראה, בכל שאר הזמנים והחגים צריך
אדם לשמח ולשמח את העניים, ואם הוא
שמח לבדו ולא נותן לעניים - ענשו רב,
שהרי לבדו שמח, ולא נותן שמחה לאחר.
עליו כתוב (מלאכי ב) וזריתי פרש על פניכם
פרש חגיכם. ואם הוא שמח בשבת, אף
על גב שלא נותן לאחר - לא נותנים עליו

י'. על יי' ודאי. דהיא שעתא אתגליא
עתיקא קדישא, וכלהו עלמין בחדוותא,
ושלימו וחדוותא דעתיקא עבדינו,
וסעודתא דיליה הוא ודאי.

סעודה שלישית

בסעודתא תליתאה דשבתא, כתיב
והאכלתיך נחלת יעקב
אביך. דא היא סעודתא דזעיר אנפין,
דהוי בשלימותא. וכלהו שיתא יומין,
מהוא שלימו מתברכן. ובעי בר נש
למחדי בסעודתיה, ולא שלמא אלין
סעודתי, דאינון סעודתי מהימנותא
שלימתא, דזרעא קדישא דישראל, די
מהימנותא עלאה, דהא דילהון היא,
ולא דעמין עובדי עבודת כוכבים ומזלות.
ובני כד אמר, (שמות לא) ביני ובין בני
ישראל.

עונשו של הפוגם בסעודת שבת

תא חזי, בסעודתי אלין, אשתמודעון
ישראל, דאינון בני מלכא. דאינון
מהיכלא דמלכא, דאינון בני מהימנותא,
ומאן דפגים חד סעודתא מנייהו, אחזי
פגימותא לעילא, ואחזי גרמיה דלאו
מבני מלכא עלאה הוא, דלאו מבני
היכלא דמלכא הוא דלאו מזרעא
קדישא דישראל הוא. ויהבין עליה
חומרא דתלת מלין, דינא דגיהנם וגו'.
ותא חזי, בכלהו שאר זמנין וחגיגין, בעי
בר נש לחדי, ולמחדי למסכני, ואי
הוא חדי בלחודוי, ולא יהיב למסכני,
עונשיה סגי, דהא בלחודוי חדי, ולא
יהיב חדו לאחרא. עליה כתיב, (מלאכי ב)
וזריתי פרש על פניכם פרש חגיכם. ואי
איהו בשבתא חדי, אף על גב דלא יהיב

לאחר־א, לא יִהְיֶה עֲלֶיהָ עוֹנֵשׂא, כְּשֶׁאֵר
זְמַנִּין וְחֲגִינ, דְּכַתִּיב פֶּרֶשׁ חֲגִיכֶם. פֶּרֶשׁ
חֲגִיכֶם קֹאֵמֶר, וְלֹא פֶּרֶשׁ שִׁבְתְּכֶם. וְכַתִּיב
(ישעיה א) חֲדָשִׁיכֶם וּמוֹעֲדֵיכֶם שְׁנֵאָה נִפְשִׁי.
וְאֵלֹו שַׁבַּת לֹא קֹאֵמֶר.

עֲנֵשׁ כְּבִשְׂאָר הַזְּמַנִּים וְהַחֲגִים, שְׁכַתּוּב
פֶּרֶשׁ חֲגִיכֶם. אָמֵר פֶּרֶשׁ חֲגִיכֶם, וְלֹא פֶּרֶשׁ
שִׁבְתְּכֶם. וְכַתּוּב (ישעיה א) חֲדָשִׁיכֶם וּמוֹעֲדֵיכֶם
שְׁנֵאָה נִפְשִׁי. וְאֵלֹו שַׁבַּת לֹא אָמֵר.

נְשִׁמָּה יִתְּרָה

נְשִׁמָּה יִתְּרָה

וּבְגִינִי כִּדְ כַתִּיב, בִּינִי וּבִין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל.
וּמִשׁוּם דְּכָל מְהִימְנוּתָא אִשְׁתַּכַּח
בְּשִׁבְתָּא, יִהְיֶה לְבַר נֵשׁ נִשְׁמָתָא
אֲחֵרָא, נִשְׁמָתָא עֲלָאָה, נִשְׁמָתָא דְכָל
שְׁלִימוּ בְּהָ, כְּדוּגְמָא דְעֲלָמָא דְאַתִּי. וּבְגִינִי
כִּדְ אֲקֵרִי שַׁבַּת. מַהוּ שַׁבַּת. שְׁמָא
דְּקוּדְשָׁא בְּרִידָה הוּא. שְׁמָא דְאִיהוּ שְׁלִים
מִכָּל סְטֵרוּי.

וּמִשׁוּם כִּדְ כַתּוּב בִּינִי וּבִין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל.
וּמִשׁוּם שְׁכָל הָאֱמוּנָה נִמְצְאָת בְּשַׁבַּת, נוֹתְנִים
לְאָדָם נְשִׁמָּה אַחֲרָת, נְשִׁמָּה עֲלִיוֹנָה, נְשִׁמָּה
שְׁכָל הַשְּׁלֵמוֹת בְּהָ, כְּדָגְמַת הָעוֹלָם הַבָּא.
וּמִשׁוּם כִּדְ נִקְרָאָת שַׁבַּת. מַה זֶה שַׁבַּת? שֵׁם
שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, שֵׁם שֶׁהוּא שְׁלֵם מִכָּל
צְדָדִיו.

ג' סְעוּדוֹת שֶׁל אֱמוּנָה

ג' סְעוּדוֹת שֶׁל אֱמוּנָה

אָמֵר רַבִּי יוֹסִי, וְדָאִי כִּדְ הוּא. וְוִי לִיה
לְבַר נֵשׁ, דְלֹא אִשְׁלִים חֲדוּתָא
דְּמִלְכָּא קִדְשֵׁא. וּמֵאֵן חֲדוּתָא דִּילִיה.
אֵלִין תְּלַת סְעוּדוֹתֵי מְהִימְנוּתָא. סְעוּדוֹתֵי
דְּאַבְרָהָם יִצְחָק וְיַעֲקֹב כְּלִילָן בְּהוּ. וְכִלְהוּ
חֲדוּ עַל חֲדוּ מְהִימְנוּתָא שְׁלִימוּתָא, מִכָּל
סְטֵרוּי.

אָמֵר רַבִּי יוֹסִי, וְדָאִי כִּדְ הוּא. אוֹי לְאָדָם
שְׁלֹא מִשְׁלִים אֶת שְׁמִיחָה הַמְּלִךְ הַקְּדוֹשׁ.
וּמַהִי שְׁמִיחָתָא? אֵלֹו שְׁלֵשׁ הַסְּעוּדוֹת שֶׁל
הָאֱמוּנָה, סְעוּדוֹת שְׁאַבְרָהָם יִצְחָק וְיַעֲקֹב
כְּלוּלִים בְּהֵם, וְכֻלָּם שְׁמִיחָה עַל שְׁמִיחָה,
אֱמוּנָה שְׁלֵמָה מִכָּל צְדָדִיו.

מַעֲלַת יוֹם הַשַּׁבַּת

מַעֲלַת יוֹם הַשַּׁבַּת

תַּאֲנָא, בְּהֵדִין יוֹמָא מִתְעַטְרֵן אַבְהָן,
וְכָל בְּנִין יְנָקִין, מַה דְלֹאוּ הִכִּי
בְּכָל שְׂאֵר חֲגִין וְזְמַנִּין. בְּהֵדִין יוֹמָא,
חֵיבְיָא דְגִיּהָנָם נִיחִין. בְּהֵדִין יוֹמָא, כָּל
דִּינִין אִתְּכַפִּיין, וְלֹא מִתְעַרִּין בְּעֲלָמָא.
בְּהֵדִין יוֹמָא אוּרִייתָא מִתְעַטְרָא בְּעַטְרִין
שְׁלִימִין. בְּהֵדִין יוֹמָא, חֲדוּתָא וְתַפְנוּקָא
אִשְׁתַּמְעוּ, בְּמֵאתָן וְחִמְשִׁין עֲלָמִין.

בַּיּוֹם הַזֶּה מִתְעַטְרִים הָאָבוֹת, וְכָל
הַבָּנִים יוֹנָקִים, מַה שְׂאִין כּוֹן בְּכָל שְׂאֵר חַחֲגִים
וְהַזְּמַנִּים. בַּיּוֹם הַזֶּה רְשָׁעֵי הַגִּיּוֹנָם נִחִים.
בַּיּוֹם הַזֶּה כָּל הַדִּינִים נִכְפָּים וְלֹא מִתְעוֹרְרִים
בְּעוֹלָם. בַּיּוֹם הַזֶּה הַתּוֹרָה מִתְעַטְרָת
בְּעַטְרוֹת שְׁלֵמוֹת. בַּיּוֹם הַזֶּה שְׁמִיחָה וְתַפְנוּקָא
נִשְׁמְעִים בְּמֵאתִים וְחִמְשִׁים עוֹלָמוֹת.

מְנַחָה שֶׁל שַׁבַּת שְׁעַת רְצוֹן

מְנַחָה שֶׁל שַׁבַּת שְׁעַת רְצוֹן

תַּא חֲזוּ, בְּכָל שִׁיתָא יוֹמֵי דְשַׁבְּתָא, כִּד
מְטָא שְׁעַתָּא דְצִלוּתָא דְמְנַחָה, דִּינָא

מְנַחָה שֶׁל שַׁבַּת שְׁעַת רְצוֹן
בַּא וְרָאָה, בְּכָל שְׁשֶׁת יְמֵי הַשַּׁבַּת, כְּשִׁמְגִיעָה
שְׁעַת תְּפִלַּת הַמְּנַחָה, הַדִּין הַקָּשָׁה שׁוֹלֵט

וְכָל הַדִּינִים מִתְעוֹרְרִים, אֲבָל בַּיּוֹם הַשַּׁבָּת,
כְּשִׁמְגִיעַ זְמַן תְּפִלַּת הַמְּנַחָה, נִמְצָא רְצוֹן
הַרְצוּנוֹת, וְהַעֲתִיק הַקְּדוֹשׁ מְגַלֵּה רְצוֹנוֹ, וְכָל
הַדִּינִים נִכְפָּיִם, וְנִמְצָא רְצוֹן וְשִׂמְחָה בְּכָל.

תְּקִיפָא שְׁלֵטָא, וְכָל דִּינֵי מִתְעָרִין. אֲבָל
בַּיּוֹמָא דְשַׁבְּתָא, כַּד מְטָא עַדן דְּצִלוּתָא
דְּמְנַחָה, רַעוּא דְרַעוּיִן אֲשַׁתְּכַח, וְעִתִּיקָא
קַדִּישָׁא גְלִיָּא רְצוֹן דִּילֵיהּ, וְכָל דִּינֵי
מִתְכַּפְּיִין, וּמִשְׁתַּכַּח רַעוּתָא וְחֵדוּ בְּכֻלָּא.

המשך "עֲרֵכָה שֶׁל שְׁעָה" מעמוד קב

וּבְלִמּוּד זוהר הקדוש תמידים כְּסֻדְרָם, בְּזֶה מִמְשִׁיף עָלָיו קְדוּשָׁה פְּקַבְּלַת הַתּוֹרָה בְּהַר סִינַי,
כְּמוֹ שְׁכַתּוֹב בְּזוהר פְּרִשְׁת בְּהַעֲלֵתָרָא^א (דף קנב), שְׁהַעוֹסְקִים בְּחֻכְמַת הָאֱמֻת נִקְרָאִים
"אֵינּוּן דְּהוּוּ קְוִימֵי בְּטוֹרָא דְסִינַי". וּבְאֵר הַצַּדִּיק הַקְּדוֹשׁ הַמְּקַבֵּל הָאֱלוּקֵי רַבִּי יְהוּדָה פְּתִיחַ ז"ע,
ז"ל: וְנִרְאָה לִי בְּבֵאוֹר כְּנֻנְתּוֹ, כִּי בַתְּחִלָּה כְּשִׁצְאוּ יִשְׂרָאֵל לְקִרְאֵת הָאֱלֹקִים, הָיוּ מִתִּצְבְּבִים
בְּתַחֲתִית הַהָר, וְאַחַר כֵּן נֶאֱמַר: "וַיִּרְא הָעַם וַיִּנְעוּ וַיַּעֲמָדוּ מֵרְחוֹק", כִּי הָיוּ יִרְאִים פֶּן תֵּאֱכַלְם
הָאֵשׁ הַגְּדוֹלָה הַזֹּאת וַיָּמוּתוּ, וְהָיָה מִקְצַת מֵהָעַם שֶׁהָיוּ שְׂשִׁים וְשִׁמְחִים לְקִרְאֵת הַשְּׂכִינָה, וְלֹא
רְצוּ לִזְוֹת מִמְּקוֹמָם הַרְאִשׁוֹן לַעֲמֹד מֵרְחוֹק, אֲפִילוּ אִם יָמוּתוּ מִמֶּשׁ, וְעַלֵּיהֶם הוּא מַה שְׁכַתּוֹב בְּזוהר
הַנּוֹכַח "אֵינּוּן דְּקִימֵי בְּטוֹרָא דְסִינַי", כְּלוּמַר וְלֹא נָעוּ וַעֲמָדוּ מֵרְחוֹק, אֲלֵא עָמְדוּ בְּטוֹרָא דְסִינַי
מִתְּחִלָּה וְעַד סוּף, וְלִכֵּן הֵם זֹכִים לְחֻכְמַת הָאֱמֻת, וְאוֹתָן הַנְּשִׂמוֹת אֲשֶׁר נָעוּ עִם הָעַם וַעֲמָדוּ
מֵרְחוֹק, כֵּן הֵם עוֹשִׂים גַּם עַתָּה, שְׂנֹסִים וְעוֹמְדִים מֵרְחוֹק לְחֻכְמַת הָאֱמֻת, מִיִּרְאַתָם פֶּן תֵּאֱכַלְם
הָאֵשׁ הַגְּדוֹלָה הַזֹּאת.

וְאָמַר הַר"ק מִקַּמְאֲרָנָא: יֵשׁ הַרְבֵּה שׁוֹטִים, שְׁבוֹרְחִים מִלְּמֹד רְזִין שֶׁל מֶרֶן הָאֲר"י וְסָפַר
הַזוהר, אֲשֶׁר הֵם חֲסִינֵי, וְלוֹ עַמֵּי שׁוֹמְעֵי לִי, בְּעַקְבוֹת מִשִּׁיחָא, אֲשֶׁר הִרַע וְהַמְיִינוֹת גּוֹבְרֵי,
הָיוּ שׁוֹקְדִים כָּל יְמֵיהֶם, לְלַמּוֹד סֵפֶר הַזוהר וְכַתְבֵי הָאֲר"י ז"ל, בְּלוֹל עִם חֲסִידוֹת שֶׁל מֶרֶן הַבַּעַל
שֵׁם טוֹב, וְהָיוּ מִבְּטָלִים כָּל גְּזֵרוֹת רַעוּת... וְלוֹ עַמֵּי שׁוֹמְעֵי לִי, בְּדוֹר הִרַע הַזֶּה שֶׁהַמְיִינוֹת גּוֹבְרֵי,
הָיוּ לְמַדִּים עִם תִּינוּק בֶּן תִּשְׁעֵי שָׁנִים, סֵפֶר הַזוהר וְתִיקוּנֵים וְלַהֲגוֹת בָּהּ, וְהָיָה יִרְאַתָּה קוֹדְמַת
לְחֻכְמָתוֹ וְיִתְקַיֵּם.

מִשְׁמַע, אוֹתָם שְׂאִינָם יוֹדְעִים סוּדוֹת הַתּוֹרָה לֹא
עָמְדוּ עַל הַר סִינַי (ועֵינּוּ בְּתִיקוּנֵי זוהר בְּהַקְדָּמָה דף ה' ע"ב
דְּבוֹר הַמִּתְחִיל "דְּרַגָּא תְּמִינָנָה"). וְלִזְמַנָּא דְאֲתִי, זְמִינִין
לְאִסְתַּכְּלָא בְּנִשְׁמַתָּא דְנִשְׁמַתָּא דְאוֹרִיָּתָא.
[וְלַעֲתִיד לְבוֹא הֵם עֲתִידִים לְהַסְתַּכֵּל וְלַהֲתַבּוֹן
בְּנִשְׁמַתָּה שֶׁל הַנְּשִׂמָה שֶׁל הַתּוֹרָה, כִּי אַחַר תַּחֲתִית
הַמַּתִּים עֲתִיד הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְדְרוֹשׁ תּוֹרָה
חֻדְשָׁה בְּסוּדוֹת וְנִעְלָמִים, מַה שְׂאִי אֲפֶשֶׁר בְּזִמְנֵי הַזֶּה
לִידַע מְהוּתָהּ] (הַבֵּיאִיר מִהַפְּרוּשׁ "מִתּוֹק מִדְּבַשׁ").

המשך בעמוד קכא

יֵא. וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: חֲסִימִין עַבְדֵי דְּמִלְכָּא עֲלָאָה,
[הַחֲכָמִים שֶׁהֵם עַבְדֵי שֶׁל מֶלֶךְ הָעֲלִיוֹן], אֵינּוּן
דְּקִימֵי בְּטוֹרָא דְסִינַי, [אוֹתָם שֶׁעָמְדוּ עַל הַר סִינַי],
לֹא מִסְתַּכְּלֵי אֲלֵא בְּנִשְׁמַתָּא, דְּאִיהִי עֲקָרָא דְכֻלָּא
אוֹרִיָּתָא מִמֶּשׁ וְכוּ' [אֵינָם מִסְתַּכְּלִים אֲלֵא בְּנִשְׁמַתָּה
הַתּוֹרָה שֶׁהִיא עֲקָרָה כָּל הַתּוֹרָה מִמֶּשׁ, כְּלוּמַר
שִׁיּוֹדְעִים שְׁבַסְפוּרִים וְגַם בְּגוֹפֵי הַתּוֹרָה יֵשׁ פְּנִימִיּוֹת,
שֶׁהֵם רְזִי הַתּוֹרָה וְהַכְּנֻנוֹת שְׂצָרִיף לְכוֹן בְּכָל מַצּוּה
וּמַצּוּה]. עַד כֵּאֵן לְשׁוֹנוֹ. [וְנִכְתַּב בְּצַדוֹ, אָמַר מַעֲתִיקָה:

זֶהַר הַשַּׁבָּת

פְּרָק י"ב

פְּרָשִׁיּוֹת

וַיְחִי - בְּלֶק

עֲנֵג שַׁבָּת, מֵעֵין עוֹלָם הַבָּא

פרק י"ב

ענג הנפֿש והגוף ..... קטו
 לבושים נאים וטעימת מאכלים בשבת ... קטו
 ישראל אשר בך אתפאר ..... קטו
 הממנים שבהיכל ..... קטז
 מעין עולם הבא ..... קיז
 מנוחת הנשמות ביום השבת ..... קיז
 התעוררות אותה רוח ..... קיח
 הנאת הרוח ..... קיט
 ושמרו בני ישראל את השבת ..... קיט
 וינפש ..... קכ
 עטור הנפשות ביום השבת ..... קכא
 ערכה של שעה ..... קכא
 גדל השכר והזכות בהוראת אצבע ..... קכב

להזכירכם,

ישנה חלוקה נוספת לג' סעודות של שבת:

- ◉ שמונה פרקים [א-ח] לסעודה הראשונה: זפים כז-כז.
- ◉ שמונה פרקים [ט-טז] לסעודה השנייה: זפים כה-קמ.
- ◉ שמונה פרקים [י"ז-כד] לסעודה השלישית: זפים קמא-קצמ.

ענג הנפש והגוף (ח"ב מ"ו, א)

וְקִרְאתָ לַשַּׁבָּת עֹנֵג, עֹנֵגָא דְכָלְא, עֹנֵגָא דְנַפְשָא וְגוֹפָא עֹנֵגָא דְעֵלְאִין וְתַמְאִין. וְקִרְאתָ לַשַּׁבָּת, מְאִי וְקִרְאתָ. דִּיזְמִין לִיה. כְּמָה דְאֵת אָמַר, (ויקרא כג) מְקֵרְאֵי קֹדֶשׁ, כְּלוּמַר, זְמִינִין, כְּמָה דְמִזְמִין אוֹשְׁפִיזָא לְבֵיתִיהָ. וְעַל דָּא וְקִרְאתָ לַשַּׁבָּת עֹנֵג, דִּיזְמִין לִיה, כְּמָה דְמִזְמִין אוֹשְׁפִיזָא, בְּפִתּוּרָא מְתַקְנָא, בְּבֵיתָא מְתַקְנָא כְּדָקָא יְאוּת, בְּמִכְלָא וּבְמִשְׁתַּיָּא כְּדָקָא יְאוּת, וְתִיר עַל שְׁאָר יוֹמִין. וְקִרְאתָ לַשַּׁבָּת מִבְּעוּד יוֹם. לְקַדּוּשׁ יְיָ מְכּוּבָד: דָּא יוֹם כְּפוּרִים. תְּרֵי דְאִינוּן חַד. וּכְבֻדָּתוֹ מַעֲשׂוֹת דְרַבְּכִיד, כְּמָה דְאוּקִימָנָא.

ענג הנפש והגוף וְקִרְאתָ לַשַּׁבָּת עֹנֵג - עֹנֵג שֶׁל הַכֹּל, עֹנֵג הַנֶּפֶשׁ וְהַגּוֹף, עֹנֵג לְעֵלְיוֹנִים וְלַתְּחִתּוֹנִים. וְקִרְאתָ לַשַּׁבָּת, מַה זֶה וְקִרְאתָ? שְׂיִזְמִין אוֹתָהּ, כְּמוֹ שְׂנַאָמַר (ויקרא כג) מְקֵרְאֵי קֹדֶשׁ, כְּלוּמַר מְזַמְנִים, כְּמוֹ מִי שְׂמִזְמִין אוֹרַח לְבֵיתוֹ. וְעַל זֶה וְקִרְאתָ לַשַּׁבָּת עֹנֵג, שְׂיִזְמִין אוֹתָהּ כְּמוֹ שְׂמִזְמִינִים אוֹרַח, בְּשִׁלְחוֹ מִתְּקוֹן וּבְבֵית מִתְּקוֹן פְּרָאוּי בְּמַאֲכָל וּבְמִשְׁתֵּה פְּרָאוּי יוֹתֵר עַל שְׁאָר הַיָּמִים. וְקִרְאתָ לַשַּׁבָּת עֹנֵג - מִבְּעוּד יוֹם. לְקַדּוּשׁ ה' מְכּוּבָד - זֶה יוֹם הַכְּפוּרִים, שְׁנַיִם שָׁהִם אַחַד. וּכְבֻדָּתוֹ מַעֲשׂוֹת דְרַבְּכִיד - כְּמוֹ שְׂבִאָרְנוּ.

לבושים נאים וטעימת מאכלים בשבת (תקוני

זהר ס"ט, ב)

כִּן כְּגוֹוָנָא דָּא שְׂכִינְתָא אִיהִי פְּרֻדָּם בְּגִלוּתָא, וְאִיהִי מוֹחָא מְלָגוּ, אָגוּז קָרִינָן לִיה, כְּמָה דְאָמַר שְׁלֵמָה מְלָכָא, אֶל גִּנַּת אָגוּז יִרְדְּתִי (שיר ו א), וְאִיהִי שְׂכִינְתָא אִיבָא מְלָגָא, הָדָא הוּא דְכְּתִיב (תהלים מה יד) כָּל כְּבוֹדָה בַּת מְלֶכֶד פְּנִימָה מִמַּשְׁבְּצוֹת זָהָב לְבוּשָׁה, וְקָלִיפִין הֵן כְּמָה רְשׁוּיּוֹת נְוִכְרָאִין, וּבְשַׁבָּת מְכָלָא אַתְּפִשְׁתָּ, וְאַתְּלַבְּשַׁת בְּלְבוּשֵׁין שְׁפִירָאן, וְכֵן צְרִיכִין יִשְׂרָאֵל לְתַתָּא, לְאַתְּחַדְשָׁא בְּשַׁבָּת בְּלְבוּשֵׁין שְׁפִירָאן, וְכֵן לְאַטְעֵמָא בְּשַׁבָּת מְכָל מַאֲכָלִין טְבִין, בְּגִין לְקַשְׂרָא וּלְאַרְקָא בְּרַכָּאן לְגַבְהָ מְכָל סְפִירָן, וּלְמַהוּי אֲשַׁתְּקִיא מְכָלְהוּ.

לבושים נאים וטעימת מאכלים בשבת

כִּן כְּמוֹ זֶה, הַשְּׂכִינָה הִיא פְּרֻדָּס בְּגִלוּת, וְהִיא מִחַ מִבְּפָנִים, אָגוּז קוֹרְאִים לָהּ, כְּמוֹ שְׂאָמַר שְׁלֵמָה הַמְּלָךְ אֶל גִּנַּת אָגוּז יִרְדְּתִי, וְהַשְּׂכִינָה הִיא פְּרִי מִבְּפָנִים. זֶהוּ שְׂכָתוּב כָּל כְּבוֹדָה בַּת מְלָךְ פְּנִימָה מִמַּשְׁבְּצוֹת זָהָב לְבוּשָׁה, וְהַקְּלִפּוֹת הֵן כְּמָה רְשׁוּיּוֹת נְכָרִיּוֹת, וּבְשַׁבָּת הִיא מִתְּפַשְׁטוֹת מִן הַכֹּל וּמִתְּלַבְּשַׁת בְּלְבוּשֵׁים יְפִים, וְכֵן צְרִיכִים יִשְׂרָאֵל לְמַטָּה, לְהַתְּחַדֵּשׁ בְּשַׁבָּת בְּלְבוּשֵׁים יְפִים, וְכֵן לְטַעֵם בְּשַׁבָּת מְכָל הַמַּאֲכָלִים הַטּוֹבִים, כְּדִי לְקַשֵּׁר וּלְהַרְיֵק בְּרַכּוֹת אֱלֹהֵי מְכָל הַסְּפִירוֹת, וְשִׁתְּהִיָּה מְשִׁקִּית מְכָלָם.

ישראל אשר בך אתפאר (ח"ב ר"ט, א)

ההוא רוחא עלאה דנחית עליה דבר נש בחדו, וחדוי לנפשיה, כדין

ישראל אשר בך אתפאר אותה רוח עליונה שיוֹרְדֵת עַל אָדָם בְּשִׁמְחָה וּמִשְׁמַחַת אֶת נַפְשׁוֹ, אִז עוֹמְדַת נֶפֶשׁ הָאָדָם

כמו העולם הבא, שעתיד להנות ממנו. כמו שאדם מהנה את הרוח הזו בעולם הזה, כך אותה רוח מהנה אותו לעולם הבא, שכתוב (ישעיה נח) אַז תתענג על ה' וגו'. וכתוב והשביע בצחצחות נפשך. כמו שאדם מרוה את אותו ענג ומנה אתו, כך גם הוא מרוה אותו לעולם הבא. אַז כְּשֶׁהָאָדָם זֹכֶה וּמְשָׁלִים אֶת שְׁלֻמוֹת כְּבוֹד שֶׁבֶת כְּפִי שְׁאֲמַרְנוּ, הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא קוֹרֵא עָלָיו וְאוֹמֵר, (שם ט) וַיֹּאמֶר לִי עֲבָדִי אֶתָּה יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר בָּךְ אֶתְפָּאֵר.

הממנים שבהיכל

ההיכל החמישי. בהיכל הזה עומדים שלש מאות וששים וחמשה ממנים, כחשבון ימות השנה. ומעליהם ארבעה עמודים עליונים על כלם. ואלה הם: קרטיהא"ל, סרטיהא"ל, עסירי"ה, קדמיא"ל. ואלו נקראים יתדות של ההיכל הזה.

אלו התמנון לבדח את העולם (א"ל), כשנשמה נוספת מערב שבת לערב שבת. והיא יוצאת. כשהיא יוצאת, יוצאים אלה עמה, ומעבירים מישראל כל עצבות וכל יגיעה וכל מרירות הנפש וכל הרגז של העולם, ואלה הם משמחי העולם.

כל אותם שלמטה מהארבעה הללו, כלם התמנון להעביר דין מאותם בעלי הדין ומאותם שטורדים אותם בגיהנם שיעלו מהם את הדין. ועל פו כל היתדות הללו, כלן עומדות בשמחה ויוצאות משמחה,

קיימא נפשא דבר נש, כגוונא דעלמא דאתי, דומין לאתהנאה מניה, כמה דבר נש, אהני להאי רוחא בעלמא דא. הכי ההוא רוחא אהני ליה לבר נש, לעלמא דאתי, דכתיב, (ישעיה נח) אַז תתענג על יי וגו'. וכתוב והשביע בצחצחות נפשך. כמה דבר נש, רוי לההוא ענוגא, ואהני ליה, הכי נמי איהו רוי ליה לעלמא דאתי. כדין כד בר נש זכי, ואשלים שלימו דיקרא דשבתא כדקאמרן, קדשא בריך הוא קארי עליה ואמר, (ישעיה ט) וַיֹּאמֶר לִי עֲבָדִי אֶתָּה יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר בָּךְ אֶתְפָּאֵר.

הממנים שבהיכל (ח"ב רנ"ו, א)

היכלא חמישאה. היכלא דא, קיימין ביה תלת מאה ושתין וחמש ממנו, כחושבון ימי שתא. ועילא מנייהו ארבע סמכין עלאין על בלהו. ואלין אינון: קרטיהא"ל, סרטיהא"ל, עסירי"ה, קדמיא"ל. ואלין אקרון יתדות דהיכלא דא.

אלין אתמנון לברחא עלמא (א"ל). כד נשמתא אתוספת מערב שבת לערב שבת. ואיהי נפקת, כד איהי נפקת, נפקין אלין עמה, ומעברי מישראל כל עצבו, וכל יגיעא, וכל מרירו דנפשא, וכל רוגזא דעלמא, ואלין אינון בדיחי עלמא.

כל אינון דלתתא מאלין ארבעה, בלהו אתמנון לאעברא דינא, מאינון מארי דדינא, ומאינון דטרדי לון בגיהנם, דיסקון דינא מנייהו. ועל דא, כל אלין יתדות בלהו קיימי כחדוה, ומחדוה

נפקי, ובלהו היכלין קיימי לאתעטרא לעילא. כמה דאתמר.

וכל ההיכלות עומדים להתעטר למעלה, כמו שנתבאר.

מעין עולם הבא (ח"א מ"ח, א)

תו אמר רבי שמעון על דא תנינן שבת דוגמא דעלמא דאתי איהו, הכי הוא ודאי, ועל דא שמיטה ויובל דוגמא דא ברא. ושבת ועלמא דאתי הכי הוא. וההוא תוספת דנשמתא מרזא דזכור קא אתיא על האי סבת שלום דנטיל מעלמא דאתי ודא תוספת יהבת לעמא קדישא. ובההוא תוספת חראן ויתנשי מניהו כל מלין דחול וכל צערין וכל עאקין כמה דאת אמר (ישעיה יד) ביום הניח יי לך מעצבך ומרגוד ומן העבדה הקשה וגו'.

מעין עולם הבא
עוד אמר רבי שמעון, על זה שנינו, **שבת דגמא של עולם הבא היא**. כף זה ודאי. ועל זה שמטה ויובל דגמא זה בזה. ושבת ועולם הבא כף הוא. ואותה תוספת נשמה, מסוד של זכור היא באה על סכת השלום הזאת שלוקחת מהעולם הבא. והתוספת הזאת נותנת לעם הקדוש. ובאותה תוספת הם שמחים, ונשפכים מהם כל דברי החל, וכל צער וכל הצרות, כמו שנאמר (ישעיה יד) ביום הניח ה' לך מעצבך ומרגוד ומן העבדה הקשה וגו'.

מנוחת הנשמות ביום השבת (ח"ב צ"ח, א)

אם אחרת יקח לו. **הכא** אית רזא דרזין, לחכימין אתמסרו, ואית לאודעא בקדמיתא מלה חרא. תא חזי, ביומא דשבתא בשעתא דאתקדש יומי, נפקי נשמתינ מגו אילני דחיי, ומנשבן אינון נשמתינ קדישין לתתאי, ונייחין בהו כל יומא דשבתא. ולבתר דנפיק שבתא, סלקין כלהו נשמתינ ומתעטרן בעטרין קדישין לעילא. (וכד מתעטרו בההוא טבא אליו אינון בעליו דההוא טיבו ודאי) **אור** הכי, קדשא בריך הוא אזמין לההוא בר נש, ודא הוא נשמתא אחרת, ואף על גב דדא זמינא ליה, נשמתא דהות ליה בקדמיתא, שארה דקדמיתא, כסותה וענתה לא יגרע, כמה דאתמר.

מנוחת הנשמות ביום השבת
אם אחרת יקח לו. כן יש סוד הסודות שלחכמים נמסרו, ויש להודיע בראשונה דבר אחד. בא וראה, ביום השבת, בשעה שמתקדש היום, יוצאות נשמות מתוך עץ החיים, ומנשבות אותן הנשמות הקדושות לתחתונים ונחים בהם כל יום השבת. ואחר שיוצאת השבת, עולות כל הנשמות ומתעטרות בעטרות קדושות למעלה. (וכשמתעטרות באותו טוב, אלו הם בעליו של אותו טוב ודאי) אף כן מזמין הקדוש ברוך הוא את אותו האיש, וזוהי נשמה אחרת, ואף על גב שזו מזמנת לו, הנשמה שהיתה לו בראשונה, שארה הראשונה, כסותה וענתה לא יגרע, כמו שנתבאר.

(ח"ב ר"ד, א)

בְּשֵׁהֲנִקְדָּה הַתַּחְתּוֹנָה הַזֹּאת עוֹלָה, וְנִרְאִיתָ וּמִתְקַשְׁטִיטָה, (אוֹתָהּ נִקְדָּה תַּחְתּוֹנָה כַּאֲשֶׁר עוֹלָה לְהַתְעַטֵּר בְּאַבּוֹת) אַז כָּל הַשְּׂמֻחָה נִמְצָאת לְמַעַלְהָ וּלְמַטָּה, וְכָל הָעוֹלָמוֹת בְּשֻׂמְחָה. וּבְלִילָה הַזֶּה הַנִּקְדָּה הַזֹּאת אוֹרָה מִתְפַּשֵּׁט, וּפּוֹרֵשׁ כִּנְפָיו עַל הָעוֹלָם, וְכָל הַשְּׁלִיטִים הָאֲחֵרִים מְעַבְרִים, וְנִמְצָאת שְׂמִירָה עַל הָעוֹלָם.

וְאִז נּוֹסֶפֶת רוּחַ נְשֻׁמָה בְּיִשְׂרָאֵל לְכָל אֶחָד וְאֶחָד, וּבְאוֹתָהּ נְשֻׁמָה יְתָרָה שׁוֹכְחִים כָּל הָעֵצָב וְהַחֲמָה, וּכְלוּם לֹא נִמְצָא פָּרֵט לְשֻׂמְחָה לְמַעַלְהָ וּלְמַטָּה. אוֹתָהּ רוּחַ שְׂיֹרֶדֶת וְנוֹסֶפֶת בְּבִנְיָ הָעוֹלָם, כְּשְׂיֹרֶדֶת, רוֹחֶצֶת בְּבִשְׂמִים שֶׁל גֹּן עֵדֶן, וְיֹרֶדֶת וְשׁוֹרָה עַל הָעָם הַקְּדוֹשׁ. אֲשֶׁרֵיהֶם כְּשֶׁהָרוּחַ הַזֶּה מִתְעוֹרֶרֶת.

הַתְעוֹרְרוֹת אוֹתָהּ רוּחַ

בְּאוֹתָהּ שְׁעָה שְׂאוֹתָהּ רוּחַ יֹרֶדֶת, יוֹרְדִים עִמָּה לְתוֹךְ גֹּן הָעֵדֶן שְׁשִׁים מְרַכְּבוֹת מְעֻטְרוֹת לְשֵׁשׁ צְדָדִים. וְכִשְׂמִיגֵיעִים לְגֹן עֵדֶן, אִזִּי כָּל אוֹתוֹ הָרוּחוֹת וְהַנְּשֻׁמוֹת שֶׁבְּגֹן עֵדֶן, כָּלן מִתְעוֹרְרוֹת לְאוֹתָהּ (מִתְעַטְטֵר בְּאוֹתָהּ) רוּחַ. הַכְּרוֹזִים קוֹרְאִים וְאוֹמְרִים: אֲשֶׁרֵיכֶם יִשְׂרָאֵל, הָעָם הַקְּדוֹשׁ, שְׂרָצוֹן רְבוּנְכֶם מִתְעוֹרֵר אֵלֵיכֶם.

סוּד הַסּוּדוֹת לְיוֹדְעֵי הַחֻקָּה. אֲשֶׁרֵיהֶם כְּשֵׁרוּחַ זֹאת מִתְעוֹרֶרֶת. הָרוּחַ הַזֶּה הִיא הַתְּפִשְׁטוֹת הַנִּקְדָּה הַזֹּאת, וְיוֹצֵאת מִמֶּנָּה וּמִתְפַּשְׁטֵת בְּעוֹלָם, וְאוֹתָהּ הִיא סוּד הַשְּׂבֵת שְׂשֻׁרוֹי לְמַטָּה, וְעַל כֵּן כָּךְ כְּתוּב בּוֹ שְׂמִירָה, (שְׂמוֹת לֹא) וְשִׁמְרוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַשְּׂבֵת, וְהָרִי

הַאִי נִקְדָּה תַּתְּאָה כִּד סִלְקָא וְאוֹתְחוּזִית, וְאוֹתְקֻשְׁיִיטָה. (ס"א הַאִי נִקְדָּה תַּתְּאָה כִּד סִלְקָא לְאוֹתְעַטְרָא בְּאַבְתּוֹ) כְּדִין כָּל חֲדוּהָ אֲשֶׁתְּכַח לְעִילָא וְתַתָּא, וְעִלְמִין כְּלָהוּ בְּחֲדוּהָ. וּבְהָאִי לִילָיא, הַאִי נִקְדָּה אֲתַפְּשֵׁט נְהוֹרָאָה, וּפְרִישׁ גְּדַפּוּי עַל עֵלְמָא, וְכָל שְׁלִטוֹנֵי אַחֲרֵינִי מִתְעַבְּרִין, וְנִטְרִי אֲשֶׁתְּכַח עַל עֵלְמָא.

וּכְדִין אֲתוֹסֵף רוּחַ נְשֻׁמָתָא בְּיִשְׂרָאֵל, עַל כָּל חַד וְחַד, וּבְהֵהִיא נְשֻׁמָתָא יְתִירָא, נְשִׁיין כָּל עֵצָבָא וְחִימָתָא, וְלֹא אֲשֶׁתְּכַח בְּרַחֲמֵי חֲדוּהָ, לְעִילָא וְתַתָּא. הַהוּא רוּחָא דְנְחִית וְאוֹתוֹסֵף בְּבִנְיָ עֵלְמָא, כִּד נְחִית, אֲתַסְחִי בְּבוֹסְמִין דְּגִנְתָּא דְּעֵדֶן, וְנְחִית וְשָׂרָא עַל עֵמָא קְדִישָׁא, זְכָאִין אִינוּן, כִּד הַאִי רוּחָא אֲתַעֵר.

הַתְעוֹרְרוֹת אוֹתָהּ רוּחַ

בְּהֵהִיא שְׁעָתָה דְּהֵהוּא רוּחָא נְחִית נְחִתִין עִמָּה לְגוֹ גִּנְתָּא דְּעֵדֶן, שְׁתִּין רְתִיכִין, מִתְעַטְרִין לְשִׁית סְטֵרִין. וְכִד מְטִי לְגִנְתָּא דְּעֵדֶן, כְּדִין כָּל אִינוּן רוּחִין וְנְשֻׁמְתִין דְּגִנְתָּא דְּעֵדֶן, כְּלָהוּ מִתְעַרְי לְהֵהוּא (כִּי"א מִתְעַטְרִי בְּהֵהוּא) רוּחָא. כְּרוּזֵי קְרִי וְאָמַר, זְכָאִין אַתּוּן יִשְׂרָאֵל, עֵמָא קְדִישָׁא, דְּרַעוּתָא דְּמֵאֲרִיכוּן אֲתַעֵר לְגַבְיִכוּן.

רְזָא דְּרוּזִין לְיֹדְעֵי חֻקָּתָא, זְכָאִין אִינוּן כִּד הַאִי רוּחָא אֲתַעֵר. הַאִי רוּחָא אִיהוּ אֲתַפְּשֵׁטוֹתָא דְּהָאִי נִקְדָּה, וְנִפְקָא מִינָהּ, וְאוֹתְפַשְׁטָא בְּעֵלְמָא, וְהֵהוּא הוּי רְזָא דְשֵׂבֵת, דְּשָׂרָא לְתַתָּא, וְעַל דָּא כְּתוּב בְּיַהּ שְׂמִירָה, (שְׂמוֹת לֹא) וְשִׁמְרוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל

את השבת, והא אוקמוה, שבת לא כתיב, אלא את השבת, לאסגאה ההוא רוחא דשרי על כלא, ואצטריד לנמרא ליה, הואיל וקיימא עמיה דבר נש, ועל דא כתיב, (ישעיה נז) כל שומר שבת מחללו.

פרשוה, לא כתוב שבת, אלא את השבת, לרבות אותה רוח ששורה על הכל, וצריך לשמר אותה הואיל ועומדת עם האדם, ועל זה כתוב, (ישעיה נז) כל שומר שבת מחללו.

הנאת הרוח

בהאי רזא אית רזא אחרא. האי רוחא, אתהני בהאי יומא, מהנאותן דישראל, ומענוגא דלהון, ובגין דא, בעי למיהב ליה ענוגא, במיכלא ובמשתויא, תלת זמנין, בתלת סעודתין, דתלת דרגי מהימנותא, כמה דאוקמוה. והאי נטיל חדה וענוגא, באינון סעודתי דישראל. זכאה חולקיה, מאן דאהני ליה, ומענג ליה, בהאי יומא.

הנאת הרוח

בסוד הזה יש סוד אחר. הרוח הזו נהנית ביום הזה מהנאתם של ישראל ומהענג שלם, ומשום כך צריך לתת לה ענג במאכל ובמשתה שלש פעמים בשלש סעודות של שלש דרגות האמונה, כמו שבארנו, וזו נוסלת שמחה וענג באותן סעודות של ישראל. אשרי חלקו מי שמהנה אותה ומענג אותה ביום הזה.

האי רוחא, אתהני כל שיתא יומין, מרוחא עלאה דעתיקא דכל עתיקין. וביומא דשבתא, כיון דנהית, ואתסחי בגנתא דעדן בליליא, אתענג מענוגא דגופא, בסעודתי דמהימנותא, ואתעטר (נ"א ואתענג) האי רוחא מעילא ותתא, ואתרוי בכל סטרין, בעטרא (נ"א בענוגא) דלעילא ותתא.

הרוח הזו נהנית כל ששית הימים מהרוח העליונה של עתיק כל העתיקים, וכיון שיורדת ביום השבת ורוחצת בגן עדן בלילה, מתענגת מענג הגוף בסעודות של האמונה, ומתעטרת (ומתענגת) הרוח הזו ממעלה וממטה, ונרנית בכל הצדדים בעטרה (בענג) שלמעלה ומטה.

ושמרו בני ישראל את השבת

והואיל וקיימא עמיה דבר נש, אצטריד ליה לנמרא ליה, ועל דא כתיב ושמרו בני ישראל את השבת. שבת, דא הוא ההיא נקודה תתאה. את השבת, דא הוא האי רוחא, אתפשטותא דהיא נקודה. ההוא אתפשטותא, כד אתוסף קדושן וברכאן מלעילא, על

ושמרו בני ישראל את השבת

והואיל ועומד עם האדם, צריך לו לשמר אותו, ועל זה כתוב ושמרו בני ישראל את השבת. את השבת - שבת זו היא נקדה תחתונה. את השבת - זוהי אותה רוח, התפשטותה של אותה נקדה. אותה ההתפשטות, כשנוספות קדשות וברכות מלמעלה על אותה נקדה, הכל נאור,

וְנַעֲשִׂית רוּחַ מְאִירָה בְּכֹל הַצְּדָדִים, מִתְחַלֵּק לְמַעֲלָה וּמֵאֵיר, וְנִחְלַק לְמַטָּה וּמֵאֵיר. וְזֶהוּ שְׂכָתוֹב בֵּינִי וּבֵין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, חֵלֶק יִרְשָׁה יֵשׁ לָנוּ כָּאֶחָד.

הַחֵלֶק שֶׁלְמַעֲלָה מִתְעַטֵּר בְּיוֹם הַזֶּה מֵהֶעֱנָג הָעֲלִיּוֹן הַקְּדוֹשׁ, וְנִהְנָה מֵהַזֵּיו הָעֲלִיּוֹן שֶׁל עֵתִיק כָּל הָעֵתִיקִים. הַחֵלֶק הַתַּחְתּוֹן מִתְעַטֵּר בְּיוֹם הַזֶּה מֵהֶעֱנָג שֶׁלְמַטָּה שֶׁנִּהְנָה בְּסַעֲוֹדוֹת הַלָּלוּ, וְעַל כּוֹ צָרִיף לַעֲנֹגוֹ בְּמֵאֶל וּבְמִשְׁתָּהּ, בְּלְבוּשֵׁי כְבוֹד וּבְשִׂמְחַת הַכֹּל.

וּבְשִׂמְחַת עֵטֶר הַחֵלֶק הַזֶּה לְמַטָּה וְנִשְׁמָר כְּמוֹ שְׂצָרִיף, עוֹלָה לְמַעֲלָה, וּמִתְחַבֵּר בְּאוֹתוֹ חֵלֶק אַחֵר. וְהַנְּקֻדָּה הַזֹּאת נֹטְלַת הַכֹּל מִמַּעֲלָה וּמִמַּטָּה, וְנִכְלָלַת מִכָּל הַצְּדָדִים. וּמִשׁוֹם שְׂמִתְעַטֵּרַת בְּשִׁבְתָּ מִמַּעֲלָה וּמִמַּטָּה, כָּל שְׂאֵר הַיָּמִים נֹתְנִים כַּח לֶכֶל, וְנֹתְנִים לָהּ שְׁלֵטוֹן מִמַּעֲלָה וּמִמַּטָּה. וּבְסוּדוֹת סִפְרוֹ שֶׁל שְׁלֹמֹה הַמֶּלֶךְ נִמְצָא הַסוּד הַזֶּה, וּבֵאֵר אוֹתוֹ הַמְּנֹרָה הַקְּדוֹשָׁה. אֲשֶׁרִי חֵלְקֶם שֶׁל יִשְׂרָאֵל.

וַיִּנְפֹשׁ

כְּתוּב וַיִּנְפֹשׁ, וּפְרָשׁוּהָ - וַיִּנְפֹשׁ שְׂאֵבְדָהּ, וַיִּפֶּה הוּא. אֲבָל אִם כֹּה, וַיִּלְגוּף הָיָה צָרִיף לומר, שֶׁמִּמֶּנּוּ אֲבָדָה נְפֹשׁ! אֲבָל סוּד הַדָּבָר - בְּאֶדָם יֵשׁ נְפֹשׁ שֶׁנֹּטְלַת וּמוֹשְׁכַת אֵלָיו אֶת הָרוּחַ הַזֶּה מֵעֶרֶב שְׁבַת, וְאוֹתָהּ הָרוּחַ שְׂרוּיָה בְּתוֹךְ אוֹתָהּ הַנְּפֹשׁ וְדָרָה בָּהּ כָּל יוֹם הַשְּׁבַת, וְאֵז אוֹתָהּ נְפֹשׁ יִתְרָה הִיא בְּרַבּוּי וְתוֹעֵלַת יוֹתֵר מִמָּה שֶׁהִיָּתָה.

הִיא נְקוּדָה, אֶתְנַהֵיר כְּלָא, וְאֶתְעַבֵּיד רוּחָא נְהִירָא כְּכֹל סְטְרִין, אֶתְפְּלַג לְעִילָא וְנַהֵיר. וְאֶתְפְּלַג לְתַתָּא וְנַהֵיר. וְדָא הוּא דְכְּתִיב בֵּינִי וּבֵין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל חוּלְקֵי אֶחְסָנָא אִית לָן כְּחֵדָא.

חוּלְקָא דְלְעִילָא, אֶתְעַטֵּר בְּהַאי יוֹמָא, מֵעֲנֹגָא עֲלָאָה קְדִישָׁא, וְאֶתְהֵנִי מִזֵּיוָא עֲלָאָה דְעֵתִיקָא דְכָל עֵתִיקִין. חוּלְקָא תַתָּאָה, אֶתְעַטֵּר בְּהַאי יוֹמָא, מֵעֲנֹגָא דְלְתַתָּא, דְאֶתְהֵנִי בְּהֵנִי סַעֲוֹדָתִי. וְעַל דָּא, בְּעֵי לְעֲנָנָא לִיה, בְּמִיכְלָא וּבְמִשְׁתָּיָא בְּלְבוּשֵׁי יָקָר, וּבְחֵדוּה דְכְּלָא.

וְכֵד מִתְעַטֵּרָא הַאי חוּלְקָא לְתַתָּא, וְאֶתְנַטִּיר כְּמָה דְאֶצְטְרִיד, סְלְקָא לְעִילָא, וְאֶתְחַבֵּרָא בְּהַהוּא חוּלְקָא אַחֵרָא. וְהַאי נְקוּדָה נְטִיל כְּלָא מֵעִילָא וְתַתָּא, וְאֶתְכְּלִילָא מִכָּל סְטְרִין. וּבְגִין דְמִתְעַטֵּרָא בְּשִׁבְתָּ, מֵעִילָא וּמִתַּתָּא, כָּל שְׂאֵר יוֹמִין יְהִיב חִילָא לְכְּלָא, וְאֶתִּיְהִיב לִיה שׁוּלְטָנוּ מֵעִילָא וּמִתַּתָּא. וּבְרִזִין דְסַפְרָא דְשְׁלֹמֹה מִלְכָא, אֶשְׁתַּכַּח רְזָא דָא, וְאוֹקְמוּהָ בּוּצִינָא קְדִישָׁא, זְכָאָה חוּלְקִיהוֹן דְיִשְׂרָאֵל.

וַיִּנְפֹשׁ

כְּתִיב וַיִּנְפֹשׁ, וְאוֹקְמוּהָ וּוי נְפֹשׁ דְאֶבְדַת וְשִׁפִּיר אִיהוּ. אֲבָל אִי הָכִי וּוי גּוּפָא אֶצְטְרִיד לְמִימַר, דְמִנְיָה אֶבְדַת נְפֹשׁ. אֲבָל רְזָא דְמְלָה, בְּכַר נֵשׁ אִית נְפֹשׁ, דְנִמְלָא וּמְשִׁיד לְגַבִּיָּה לְהַאי רוּחָא מֵעֶרֶב שְׁבַת. וְהַהוּא רוּחָא שְׂרוּיָא כְּגוּוּה דְהַהִיא נְפֹשׁ, וְדִוִּירָא בְּהָ כָּל יוֹמָא דְשְׁבַתָּא. וּכְדִין, הַהוּא נְפֹשׁ, יִתְרָה בְּרַבּוּיָא וְתוֹעֵלְתָא יוֹתֵר מִמָּה דְהוּהוּ.

עטור הנפשות ביום השבת

ועל דא תנינן, כל נפשאן ד'ישראל מתעטרין ביומא דשבתא, ועמרא דלהון, דשריא האי רוחא בגווייהו. כיון דנפק שבתא, וההוא רוחא סלקא לעילא, כדיון ווי לנפש, דאכדת מה דאכדת. אכדת ההוא עמרא עלאה, וההוא חילא קדישא דהוה בה, ודא הוא וינפש, ווי נפש, דאכדת מה דאכדת.

עטור הנפשות ביום השבת

ועל זה שנינו, כל נפשות ישראל מתעטרות ביום השבת, והעטרה שלהם, ששורה הרוח הזו בתוכם. כיון שיציאת שבת ואותה רוח עולה למעלה, אזי וי לנפש שאבדה מה שאבדה. אבדה אותה עטרה עליונה ואותו כח קדוש שהיה בה. וזהו וינפש, וי נפש שאבדה מה שאבדה.

המשך "ערכה של שעה" מעמוד קיב

6

השראת השכינה בציוני הצדיקים ז"ע

כתוב בתיקוני זהר (תיקון ו'), שהקדוש ברוך הוא משרה שכינתו על ציוני הצדיקים, ועלינו לידע שיש פאן השראת השכינה, כי אנחנו בלימודנו בתורת הרשב"י ז"ע, נחשב לנו כמו שזכינו להיות בציונו הקדוש של הרשב"י ז"ע, כי בלומדינו תורת התנא ממשיכים נשמתו אלינו. ואמרו חז"ל **בניבמות (צו ע"ב - צו ע"א): **אזל ר' אלעזר אמר לשמעתא בי מדרשא, ולא אמרה משמיה דרבי יוחנן. שמע רבי יוחנן איקפד. ... ורבי יוחנן מאי טעמא קפיד כולי האי? דאמר רב יהודה אמר רב, מאי דכתיב "אגורה באהלך עולמים"? וכי אפשר לו לאדם לגור בשני עולמים? אלא אמר דוד לפני הקדוש ברוך הוא, רבוננו של עולם, יהי רצון שיאמרו דבר שמועה מפי בעולם הזה. דאמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוחאי, כל תלמיד חכם, שאומרים דבר שמועה מפיו בעולם הזה, שפתותיו דובבות בקבר. אמר ר' יצחק בן זעירא ואיתימא שמעון גזירא, מאי קראה? "וחכף כיון הטוב הולך לדודי למישרים דובב שפתי ישנים". ככומר של ענבים. מה כמר של ענבים, כיון שמוניח אדם אצבעו עליו, מיד דובב, אף תלמידי חכמים כיון שאומרים דבר שמועה מפיהם בעולם הזה שפתותיהם דובבות בקבר."****

ועל אחת כמה וכמה, שצריך ללמוד את תורת הרשב"י, על ציונו הקדוש, ובכל מקום, ולעשות לו נחת רוח, שהוא הוא בעל המימרא, ואי אפשר לתאר כמה גדול כח הלומד זהר הקדוש, שעל ידי זה מעורר ומפעיל וממשיך את נשמת הרשב"י עליו השלום, ממש כפשוטו, לרחם

הנצחי ובזה העולם, גם נתלבשת בגוף בקבר **בהבלא דגרמי**, כך אמרו שפתותיו דובבות בקבר, שנתלבש בגוף בקבר, עכ"ל (ועני עוד ב"יערות דבש", חלק ראשון, דרוש ט"ז).

יג. וכתב הגן איש חי (בדרושים פרשת מטות ד"ה

יב. ופרש על זה בספר "יערות דבש", (חלק שני - דרוש ז'): **היינו להבין, מכל מקום איך דר בב' עולמות, אבל כשאומרים דבר שמועה מפיו, אז נשמת צדיק מתלבשת שם בלומדים, ועומדת שם, וכך שפיר אמרינו דר בב' עולמות, בעולם**

עלינו, וכחו של הרשב"י בהיותו בחיים היה גדול מאד, להמשיך רחמים על כלל ישראל, כמו שהעיד רבי שמעון בר יוחאי על עצמו, כדאיתא בגמרא (ספ"ה דף מ"ה ע"ג): **ואמר חזקיה אמר רבי ירמיה, משום רבי שמעון בן יוחאי, יכול אני לפטור את כל העולם פולו מן הדיו, מיום שנבראתי עד עתה, ואלמלי אלעזר בני עמי, מיום שנברא העולם ועד עכשו, ואלמלי יתם בן עזיהו עמנו, מיום שנברא העולם עד סופו, ואמר חזקיה אמר רבי ירמיה משום רבי שמעון בן יוחאי, ראיתי בני עליה והן מועטין, אם אלה הן, אני ובני מהן, אם מאה הם, אני ובני מהן, אם שנים הן אני ובני הן.**

ובמדרש רבה (בראשית ל"ה, ב) הביאו רש"י ז"ע על הפסוק (נח פֶּרֶק ט' י"ב) "זאת אות הברית... לדת עולם" דרשו, "לדורת" נכתב חסר, שיש דורות שלא הצרכו לאות, לפי שצדיקים גמורים היו, כמו דורו של חזקיה מלך יהודה, ודורו של רבי שמעון בן יוחאי, עכ"ל. ועל ידי שנלמד זוהר הקדוש נזכה בלח התורה להמשיך את נשמת הרשב"י לדורנו ממש, ובזה מייד נגאל.

שעשית אותו היום מצוה שהיה נזהר בה רבי פנחס בן יאיר מאד, עכ"ל. יד. ובהצטרף יחד כח התורה שהיה דורו של חזקיהו המלך שכמעט ונגעשה משיח עם כחו של הרשב"י ז"ע שאמר לפטור את כל העולם מן הדיו בודאי יבוא תכף משיח במהרה בגמינו אמו, כן יהי רצון.

החלצו מאתכם) בשם האריז"ל, בעובדא דבעל מדרש שמואל, שכל אדם האוחז במדה טובה שהיה צדיק מצדיקים הראשונים אוחז בה מאד, יזכה שתתעבר נפש אותו צדיק אתו לעזרו. ולכן קשבא הרב בעל מדרש שמואל אצל רבנו האריז"ל, קם מפניו ואמר לו, לא מפניך קמתי, אלא מפני רבי פנחס בן יאיר שבא עמך, בשביל

המשך בעמוד קכז

גודל השכר והזכות בהוראת אצבע!

הגר"א במשלי (יב, יד), מבאר גודל הזכות שיש למזכי הרבים ומוכיח את חבירו, אם שמע, מקבל שכר על כל מה שיעשה לדורות, וגם אם לא שמע, אז מקבל כל חלקו הטוב, וזה שלא שמע לוקח ממנו את חלק הגיהנום שלו.

הידעת? ברגע אחת אתה יכול לזכות לעולמות נצח! "עין לא ראתה.. - עתה הכול בידך - אתה יכול לחלק ס' "ערכה של שעה", שמעודד ומעורר ללמוד זזה"ק בכל יום. וכל הלומד שעה זזה"ק בשבת עולה לו למאה מיליון שנה תורה, ואם תכפיל בכל שבתות השנה ויו"ט, לכל ימי חייו, תגיע ל' 640 מיליארד שנה תורה. ואם בזכותך יתארגן שיעור לעשר יהודים, תגיע ל' 6 טריליון ו' 400 מיליארד שנה תורה. - ובזזה"ק (פ' ויצא קס"א). כתוב: שכל מה שנותנים משמים הוא באלף, ועוד כידוע כל עשרה ביה שכינה שריה, אתה מכפיל כל מנין יהודים באלף. תגיע ל' 6 זיליון ו' 400 טריליון שנה תורה. - ומי יוכל לחשב את גודל השכר הנצחי שיש לך מכך בוודאות!!!

[לקבלת ספרים בחינם לחלוקה: 0548436784, "מפעל הזהר העולמי" שע"י מוסדות האלמין].

זֶהַר הַשַּׁבָּת

פָּרָק י"ג

פְּרָשִׁיּוֹת

שְׁמוֹת - פִּינְחָם

הַשְּׂרָאָת הַשְּׂכִינָה בַּשַּׁבָּת

פֶּרֶק י"ג

נְשָׂמָה יְתָרָה ..... קכח
 נְשָׂמָה יְתָרָה לְפִי מַעֲלָתוֹ שֶׁל כָּל או"א ..... קכח
 הַתְּפִשְׁטוֹת הַשְּׂכִינָה ..... קכח
 עֲרֻכָּה שֶׁל שְׁעָה ..... קכז

לְהַזְכִּירְכֶם,

יְשָׁנָה חֲלוּקָה נּוֹסֶפֶת לְג' סְעוּדוֹת שֶׁל שֶׁבֶת:

- ◉ שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [א-ח] לְסְעוּדָה הָרִאשׁוֹנָה: דְּפִים כז-פד.
- ◉ שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [ט-טז] לְסְעוּדָה הַשְּׁנִיָּה: דְּפִים כה-קמ.
- ◉ שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [י"ז-כד] לְסְעוּדָה הַשְּׁלִישִׁית: דְּפִים קמא-קצמ.

נשמה יתרה (ח"ג רמ"ב, ב ר"מ)

ותנאים ואמוראים, נפש יתירה בשבת לכל ישראל כחדא, חד איהי. אבל לכל בר נש, איהו כפום עובדוי. ואליפנא מקל וחומר דתויבכתא, דכל ישראל כחדא, בכל זמנא דחזרין בלהו, מתקבלי. הדיא הוא דכתיב, (דברים ד) בני אלהינו בכל קראנו אליו, דשם יי מוכתר עליהו בכתיבה, דאיהו כתר עליון. והאי איהו נשמה יתירה דכל ישראל, בשבת ויומין טובין. ובגין דא תקינו בכל יומין, למחתם בשם יהוה, דאיהו חותם דכל ברקאן דצלותין, ולא אמרין מוסף בלא כתר. ובשבת, תקינו למימר במוסף, כתר יתנו לך יי אלהינו.

נשמה יתרה לפי מעלתו של כל אחד ואחד אבל לכל חד מישראל, הכי נחית ליה נפש יתירה, כפום דרגא דיליה. אי הוא חסיד, יהבין ליה נפש יתירה ממדת חסד, כפום דרגא דיליה. אי איהו גבור, ירא חטא, יהבין ליה נפש יתירה, ממדת גבורה. ואי איהו איש תם, יהבין ליה נפש יתירה, ממדת אמת. ונפש יתירה דא מלכות, דאיהי כלילא מעשר ספיראן, וכפום מדה דבר נש. אם נשיא ישראל, או חכם, או מבין בחכמה, או בתורה, דאתמר ביה, (משלי א) להבין משל ומליצה, או בנביאים, או בכתובים. הכי יהבין ליה נפש יתירה, דאתקריאת כתר מלכות.

התפשטות השכינה (ח"ג רמ"ב, ב ר"מ)

סבא סבא, שכינתא אתקרי אר"ן דקודשא בריך הוא. הדיא הוא דכתיב, (ישעיהו טו) והארץ הרים רגלי.

נשמה יתרה

ותנאים ואמוראים, נפש יתירה לכל ישראל כאחד - אחת היא, אבל לכל אדם הוא כפי מעשיו. ולמדנו מקל וחומר של התשובה, שכל ישראל כאחד, בכל זמן שחוזרים כלם - מתקבלים. זהו שכתוב (דברים ט) פה' אלהינו בכל קראנו אליו. ששם ה' מכתר עליהם בכתרו, שהוא כתר עליון. וזהו נשמה יתרה של ישראל בשבת וימים טובים. ומשום זה תקנו בכל יום לחתם בשם יהוה, שהוא חותם של כל הברכות של התפלות, ולא אמרין מוסף בלי כתר. ובשבת תקנו לומר במוסף, כתר יתנו לך ה' אלהינו.

נשמה יתרה לפי מעלתו של כל אחד ואחד אבל לכל אחד מישראל, כף יורדת לו נפש יתרה כפי מדרגתו. אם הוא חסיד - נותנים לו נפש יתרה ממדת חסד כפי מדרגתו; אם הוא גבור, ירא חטא - נותנים לו נפש יתרה ממדת הגבורה; ואם הוא איש תם - נותנים לו נפש יתרה ממדת אמת. ונפש יתרה זו מלכות, שהיא כלולה מעשר ספירות, וכפי מדה של בן אדם. אם נשיא ישראל, או חכם, או מבין בחכמה, או בתורה, שנגאמר בו (משלי א) להבין משל ומליצה, או בנביאים, או בכתובים - כף נותנים לו נפש יתרה שנקראת כתר מלכות.

התפשטות השכינה

זמן זמן, השכינה נקראת ארץ של הקדוש ברוך הוא. זהו שכתוב (ישעיהו טו) והארץ הרים רגלי. מצד החסד נקראת מים, ומצד

הַגְּבוּרָה נִקְרָאת אֵשׁ, וּמֵצֵד הָעֵמוּד הָאֲמָצֵעִי - אִוִּיר. וְהִיא אַרְץ, קֹרְקַע לְכֻלָּם.

וּמִשׁוּם שֶׁנִּשְׁמָה יִתְרָה מִתְפַּשְּׁטת בְּשִׂכְנָה, שֶׁהִיא שֶׁבֶת הַמִּלְכָּה, שֶׁנֶּאֱמַר בָּהּ (תהלים קג) וּמִלְכוּתוֹ בְּכָל מְשָׁלָה - מִשָּׁם הִיא נֹעֵשִׂית מִלְכוּת, שֶׁשְׁלִיטָתָה עַל הָאָרֶץ וְעַל אֵילָנוֹת וְזֵרְעִים (וְהָרִים וְאֲבָנִים). וּמִשׁוּם שֶׁאֵילָן הַחַיִּים, שֶׁהִיא נִשְׁמָה יִתְרָה בְּשֶׁבֶת, בָּהּ תוֹלְדוֹת שְׁלָה - יֵשׁ בָּהּ מְנוּחָה לְאָרֶץ, שֶׁהִיא הַשִּׂכְנָה.

וּמִשׁוּם שֶׁהַשִּׂכְנָה הָעֲלִיּוֹנָה הִתְפַּשְּׁטָה בְּאָרֶץ, שֶׁנֶּאֱמַר עָלֶיהָ (במדבר יט) פָּרָה אֲדָמָה תְּמִימָה אֲשֶׁר אֵין בָּהּ מוֹם אֲשֶׁר לֹא עָלָה עָלֶיהָ עֵל, לָכֵן אָסוּר לְחַרֵּשׁ בְּשֶׁבֶת. וְחֲרִישָׁה בְּשׂוֹר, שֶׁנֶּאֱמַר (תהלים קכט) עַל גְּבֵי חֲרָשׁוֹ חֲרָשִׁים. וְהַשִּׂכְנָה הַתְּחַתּוֹנָה הִיא פָּרָה אֲדָמָה מֵצֵד הַגְּבוּרָה. תְּמִימָה - מֵצֵד הַחֶסֶד, שֶׁהִיא מִדְרָגָה שֶׁל אֲבָרָהֶם, שֶׁנֶּאֱמַר בּוֹ (בראשית יז) הַתְּהַלֵּף לְפָנָי וְהָיָה תְּמִים. אֲשֶׁר אֵין בָּהּ מוֹם - מֵצֵד הָעֵמוּד הָאֲמָצֵעִי. אֲשֶׁר לֹא עָלָה עָלֶיהָ עֵל - מֵצֵד הַשִּׂכְנָה הָעֲלִיּוֹנָה שֶׁהִיא חֲרוֹת הַכֹּל, בְּמָקוֹם שֶׁהִיא שׁוֹלְטָת, (במדבר א) וְהָזָר הִקְרַב יוֹמָת, אֵין רְשׁוֹת לְצֵד הָאֲחֵר לְשֹׁלֵט, לֹא שָׁטוֹן, וְלֹא מִשְׁחִית, וְלֹא מִלְאָד הַמְּנוֹת, שֶׁהֵם מֵצֵד הַגֵּיהֶנָּם.

וּמִשׁוּם זֶה בִּימֵי הַחַל אֲוִמְרִים יִשְׂרָאֵל, (תהלים עח) וְהוּא רַחוּם יִכְפֹּר עִזּוֹן וְלֹא יִשְׁחִית וְהִרְבָּה לְהַשִּׁיב אָפּוֹ וְגו'. מִשׁוּם שֶׁבִּימֵי הַחַל הַשִּׂכְנָה הַתְּחַתּוֹנָה מִתְּלַבֶּשֶׁת בְּאֵלוֹ הַקְּלָפוֹת שֶׁל מִיתָה וְדִין. וּבְשֶׁבֶת מִתְפַּשְּׁטת מֵהֶם, בְּגִלְל

מִסְטָרָא דְחֶסֶד אֲתִקְרִיאת מִים. וּמִסְטָרָא דְגְבוּרָה אֲתִקְרִיאת אֵשׁ. וּמִסְטָרָא דְעֵמוּדָא דְאֲמָצֵעִיתָא אִוִּיר. וְאִיהִי אַרְץ, קֹרְקַע לְכֻלָּהּ.

וּבְגִין דְנִשְׁמָתָא יִתְרָה אֲתִפְשָׁטָא בְּשִׂכְנָתָא, דְאִיהִי שֶׁבֶת מִלְכָּתָא, דְאֲתִמַּר בָּהּ (תהלים קג) וּמִלְכוּתוֹ בְּכָל מְשָׁלָה, מִשָּׁם אִיהִי מִלְכוּת, דְשִׁלְטְנוּתָהּ עַל אֲרֵעָא, וְעַל אֵילָנִין וְזֵרְעִין. (וטורין וְאֲבָנִין) וּבְגִין דְאֵילָנָא דְחַיִּי, דְהִיא נִשְׁמָתָא יִתְרָה דְבְשֶׁבֶת, בָּהּ תוֹלְדִין דִּילָהּ, אִית גְּיִיחָא לְאֲרֵעָא, דְאִיהִי שִׂכְנָתָא.

וּבְגִין דְשִׂכְנָתָא עֲלָאָה אֲתִפְשָׁטת בְּאֲרֵעָא, דְאֲתִמַּר בָּהּ (במדבר יט) פָּרָה אֲדָמָה תְּמִימָה אֲשֶׁר אֵין בָּהּ מוֹם אֲשֶׁר לֹא עָלָה עָלֶיהָ עֵל, אָסוּר לְחַרוֹשׁ בְּשֶׁבֶת חֲרִישָׁה בְּשׂוֹר. דְאֲתִמַּר (תהלים קכט) עַל גְּבֵי חֲרָשׁוֹ חֲרָשִׁים. וּשְׂכִינְתָא תִתְאַה אִיהִי פָּרָה אֲדָמָה מִסְטָרָא דְגְבוּרָה. תְּמִימָה, מִסְטָרָא דְחֶסֶד, דְאִיהִי דְרָגָא דְאֲבָרָהֶם, דְאֲתִמַּר בִּיהּ (בראשית יז) הַתְּהַלֵּף לְפָנָי וְהָיָה תְּמִים. אֲשֶׁר אֵין בָּהּ מוֹם, מִסְטָרָא דְעֵמוּדָא דְאֲמָצֵעִיתָא. אֲשֶׁר לֹא עָלָה עָלֶיהָ עוֹל, מִסְטָרָא דְשִׂכְנָתָא עֲלָאָה דְאִיהִי חֲרוֹת דְכֻלָּא, בְּאֲתֵר דְאִיהִי שְׁלֵטָא (במדבר א) וְהָזָר הִקְרַב יוֹמָת, לִית רְשׁוֹ לְסִטְרָא אֲחֵרָא לְשִׁלְטָאָה, לֹא שָׁטוֹן, וְלֹא מִשְׁחִית, וְלֹא מִלְאָד הַמְּנוֹת, דְאֵינּוֹן מִסְטָרָא דְגֵיהֶנָּם.

וּבְגִין דָּא, בְּיוֹמֵין דְחוּל, אֲמַרִין יִשְׂרָאֵל, (תהלים עח) וְהוּא רַחוּם יִכְפֹּר עִזּוֹן וְלֹא יִשְׁחִית וְהִרְבָּה לְהַשִּׁיב אָפּוֹ וְגו'. בְּגִין דְבִיוֹמֵין דְחוּל, שְׂכִינְתָא תִתְאַה אֲתִלְבֶּשֶׁת בְּאֵלִין קְלִיפִין דְמִיתָה דְדִינָא. וּבְשֶׁבֶת

שעץ החיים שהוא בן י"ה, יה"ו, מתחבר באות ה"א. בזמן ההוא מנוחה נמצאת לאות ה"א, וכל מה שהוא מתחתייה, ולא צריך לומר בה והוא רחום. ומי אלו (שמתחתייה)? תחת י' ישראל. וכל מקום שישראל נמצאים, שמירה נמצאת ומנוחה.

אתפשטת מנייהו, בגין דאילנא דחיי דאיהו בן י"ה, יה"ו, אתחבר בה"א. בהוא זמנא ניהא אשתכחת לה"א, וכל מה דאיהו תחותיה, ולא צריך למימר ביה והוא רחום. ומאן אינון (ס"א תחותיה). תחות י' ישראל. וכל אתר דישאל משתכחין, נטירו אשתכח וניהא.

המשך "ערכה של שעה" מעמוד קכב

ואפילו בדרנו הפשוט, בכל רגע ובכל מקום תוכלו להתקשר לנשמת הרשב"י - ולזכות לישועות נפלאות, ובודאי הרשב"י ז"ע יכיר לכם טובה, ותושפעו ממקור הברכות, שפידוע גדולי ישראל בכל הדורות, הכירו בגדל המעלה שבלמוד ספר הזהר, שמבטל כל מיני פגעניות וגזרות קשות ורעות, ומותנא וחרבא ובזה מעלמא. והזהר הקדוש, מגן ומציל ומסוכר

כמלקדמין, הוא מלה דרבי פנחס בן יאיר קמיה.

תרגום הזהר: שמעו קול אחד שהיה אומר פנו מקום פנו מקום לרבי פנחס בן יאיר, שהוא בא אצלנו, שלמדנו, דבכל מקום שהצדיק חדש בו דברי תורה, כאשר הוא בעולם ההוא [העליון] פוקד לאותו מקום [בעולם הזה] ובא אליו, וכל שכן ששורין בו צדיקים אחרים לקדש אותו מקום, ולומדים שם תורה, קעין זה הנה בא רבי פנחס בן יאיר לפקד מקומו, ומצא אלו הצדיקים מחדשין דברי תורה ונתחדש אותו דבר תורה שאמר מלפנים, רבי פנחס בן יאיר, עתה מתחדש לפניו כאן.

על ידי הפצת ספריו זוכה לישיב במחצתו בעולם הבא: המדפיס ספרים מממונו להוציא לאור תורה, זוכה ויושב במחיצת התלמידי חכמים מחברי הספרים, שהרי על ידו יצא החבור לעולם, ותרבה הדעת בכל עת. ואילו היה גנוז למקצועות המשכן בפרקתים, לא היו לומדים בו. - ב. והנה אמרו תז"ל במסכת יבמות (דף צ"ו ע"ב) שפתותיו דובבות וכו' כדאיתא שם, ולפי זה

טו. כתב בספר פלא יועץ (ערך דובב) וזה לשונו: פרשו רבותינו ז"ל, שכל תלמיד חכם שאומרים דבר תורה משמו בעולם הזה, שפתותיו דובבות בקבר, ויש לו הנאה ונחת רוח בשותה ינו קונדיטון, כמו שכתוב בירושלמי מסכת שקלים... כתוב בספרים שפעם אחת היה שמד ונגלה מוהר"מ אלשיך ז"ל בהקיצו, והציל לאחד מתוך ההפכה, מפני סבה שהיה לומד ספרו בתמידות, עכ"ל. - ובספר "תורה וחיים" להרי"ח הטוב ז"ע (מערכת חת) כתב: אם אומרים חדושים של תלמיד חכם שקבר בעולם העליון, הרי הוא בא מעולם העליון לאותו מקום כמבאר בזוהר הקדוש (חלק ג' פרשת פנחס דף ר"כ ע"א), וז"ל: שמעו חד קלא דהוה אמר, פנו אתר, פנו אתר לרבי פנחס בן יאיר, דאיהו גביכו. דתנינו, דכל אתר דצדיקא אתחדש ביה מלי דאורייתא, כד איהו בההוא עלמא, פקיד לההוא אתר, ואתי ליה לגביה. וכל שכן כד שראן בגויה צדיקייא אתרניו. לחדתא בההוא אתר, דאמרין מלי דאורייתא. כגונא דא דהוה אתי רבי פנחס בן יאיר למפקד לאתריה, ואשכח אליו צדיקייא מחדתין מליו דאורייתא, ואתחדש

בְּצֵלָא קְדִישָׁא, כְּאֶמְרֵם ז"ל (ירושלמי יבמות ע"ח), "סִכְתָּה לְרֵאשִׁי בְיוֹם נָשֶׁק" (תהילים פֶּרֶק ק"מ ח), וְבוּ נִנְצַל מִמְלַחְמַת גּוֹג וּמְגוּגוּסִי.

וּמִבְּאֵר בְּתַקּוּנֵי הַזֵּהַר (תקון שתייתא דף כ"ד ע"א, ובתקוני זהר המחולק לימות השנה, [בשני פרכים], בהוצאת מפעל הזהר העולמי, נמצא בלימוד ליום כ"ו חשון עמוד ק"א), שְׁבִשְׁעָה שְׂאֵלֵיהוּ הַנְּבִיא זְכוּר לְטוֹב נִגְלָה לְרַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי וּלְחִבְרֵי קְדִישָׁא שְׁעֵמוֹ, וְלִמּוֹד עִמְהֶם סִתְרֵי תוֹרָה, בְּעֵינֵי תַקּוּנֵי נְשִׁמוֹת, יִצְאָה בַת קוֹל מְשֻׁמִּים וְאֶמְרָה לָהֶם "כִּמָּה רַב כּוֹחַ, וְקִדְשָׁתוֹ, שֶׁל רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי, בְּעוֹלָם", וְאַחַר כֵּן הוֹסִיפָה וְאֶמְרָה נְבוּאָה בְּזוֹ הַלְשׁוֹן, "וְכִמָּה בְּנֵי נְשָׂא לְתַתָּא, יִתְפַּרְנְסוּן מֵהָאי חִבּוּרָא דִּלְךָ, פֶּד יִתְגַּלּוּ לְתַתָּא בְּדָרָא בְּתַרְאָה, בְּסוּף יוֹמֵיָא, וּבְגִינֵיהּ, וְיִקְרָאתֶם דְּרוּר בְּאַרְצֵי". וּבְלִשׁוֹן הַקִּדְשׁ: כִּמָּה בְּנֵי אֲדָם לְמִטָּה, יִתְפַּרְנְסוּן מִזָּה הַחִבּוּר שְׁלָךְ, כְּאֶשֶׁר יִתְגַּלּוּ לְמִטָּה בְּדוּר הָאַחֲרוֹן, בְּסוּף הַיָּמִים, וּבְזִכּוֹתוֹ יִתְקִים הַפְּסוּק "וְיִקְרָאתֶם דְּרוּר בְּאַרְצֵי" הַמְרַמֵּז עַל הַגְּאֻלָּה הַשְּׁלֵמָה.

וּמוֹסִיף לְבָאָר בְּ"מִקְדָּשׁ מְלֶךְ" לְתַקּוּנֵי זֵהַר, שְׁכַל הָעוֹסֵק בְּסִפְרָא זֵה, מְקַרֵּב הַגְּאֻלָּה, וְעוֹשֶׂה נַחַת רוּחַ גְּדוֹל לְיוֹצְרוֹ, וְעָלְיוֹ אֹמֵר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא: כְּאֵלּוּ פְּדָאנִי, לִי וּלְבְנֵי מִן הַגְּלוּת, וְכוּ'. כִּי כִּף גְּזוֹר הַבוּרָא שְׂלָא יִתְגַּלּוּ, וְיִהְיֶה גִּנּוּז עַד סוּף יוֹמֵיָא, דְּבִגִּינָה יְבוֹא דְרוּר, כִּי סִגְלָה זֹו בּוּ וְלֹא בּוֹלְתוּ. - בְּרֵאוֹת רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי בְּרוּחַ קְדִישׁוֹ עֵינֵי זֵה, צִוָּה לְרַבִּי אַבְבָּא לְכַתֵּב סִפְרָא הַזֵּה, בְּדֶרֶךְ הָעֵלֶם, לְהִיְוֹתוֹ מִצְעָה לְמִשְׁמַרְתָּ עַד דְּרָא בְּתַרָּא, קְרִיב לְיוֹמֵיָא מְלִכָּא מְשִׁיחָא, כְּדִי שְׂבִזְכוֹת הַמְתַּעֲסָקִים בּוּ תִצְמַח הַגְּאֻלָּה בְּיָמֵינוּ בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם, כְּנִזְכֹּר בְּפִרְשַׁת וְיָחִי (דף ר"ז), עַל דָּא כְּתִיב: "קַח צְנֻצָּת אַחַת וְתֵן שְׁמָה מְלֵא הָעֵמֹר מִן כּוֹ' לְמִשְׁמַרְתָּ", לְאַצְנֻעוּתָא, וְהִבֵּן זֵה מֵאֵד (הַרְבַּ חַיִּים וְיִטַּאֵל זֵה"ה, בְּהַקְדַּמְתוֹ לְשַׁעַר הַהַקְדָּמוֹת).

וְהַכֹּל תְּלִוֵי בְּעַסְק הַחֲכָמָה הַזֹּאת, וּמוֹנֵיעַתֵנוּ מִלְּהַתְּעַסֵק בָּהּ, הִיא גּוֹרְמַת אַחוּר וְעִכּוּב בְּנֵן בֵּית מִקְדָּשֵׁנוּ וְתַפְאֵרַתֵנוּ, (הקדמת הרב חיים ויטאל לעץ חיים). וְכַתֵּב מֵהַר"א אֲזוּלָאי ז"ל ע"ע: וְגַם עַל יְדֵי הַחִבּוּר הַהוּא יִהְיֶה בְּטוֹל הַקְּלִפּוֹת, וְקִלּוֹת הַגְּלוּת, וְהַשְּׂבִתַת הַקְּטְרוּגִים (חֶסֶד לְאַבְרָהָם מֵעֵין רֵאשׁוֹן נֶהַר כ"ד). וְכַתֵּב בְּ"פְרִי עֵץ חַיִּים" (שַׁעַר הָעֲמִידָה, הַגִּי'ה מְרַנֵּן"ש): וְנִרְאָה, שְׁעַל יְדֵי זְכוֹת הָעוֹסְקִים בְּחֻמַּת הָאֶמְתָּה, יֵשׁ כַּח בִּינָדָם לְהִגֵּן עַל מְשִׁיחַ בֶּן יוֹסֵף שְׂלָא יְמוּת עַל יְדֵי הַרְשָׁע אַרְמִילוֹס (וְעַן עוֹד תִּיקוּרֵי לְרַמְח"ל תִּיקוּן ח').

הַגּוֹרֵם שִׁיְהִי הַחֲכָם חַי אַחֲרֵי מוֹתוֹ, גַּם הוּא זוֹכֵה וְיוֹשֵׁב בְּמַחְצָתוֹ, שְׁהָרִי הוּא גֵרֵם לְהַחִיּוֹתוֹ, וְאִין סִפְק כְּשֶׁהוּא בָּא לְעוֹלָם הַבָּא, הַחֲכָם בְּעֵצְמוֹ עִם סִיעַת מְרַחְמוּהֵי יוֹצְאֵין לְקַרְאָתוֹ לְקַבֵּל פְּנֵיו (הַגְּאֹן מֵהַר"א אִיסְטְרוֹלְסָה בְּסִפְרוֹ בֶּן אַבְרָהָם פְּרִשַׁת וְיִשְׁלַח דָּף כ"ג ע"ב, וְכוּ שְׁמַעְתִּי דְכִבְרַת אֶמְרָה רַבִּי הַזֶּה חֲסִיד ז"ל ע). -

טז. דְּכִידוּעַ סְעוּדָה שְׁלִישִׁית מְצִילָה מִמְלַחְמַת גּוֹג וּמְגוּגוֹ, וְהוּא בְּזִכּוֹת יַעֲקֹב אֲבִינוּ ע"ה - כַּח הַתּוֹרָה, וְיַעֲקֹב מְלֵא בְּיוֹ, הוּא רָמַז לְתוֹרַת הַסּוּד, וְגַלְמוּדָה נִגְאָל בְּקָרוֹב (כְּמוֹבָא בְּרִשִׁי" עַל הַתּוֹרָה וְיִקְרָא פֶּרֶק כ"ו מ"ב) "וְזִכְרְתִי אֶת בְּרִיתִי יַעֲקֹב וְאֶף אֶת בְּרִיתִי יִצְחָק וְאֶף אֶת בְּרִיתִי אַבְרָהָם אֲזַכֵּר וְהָאֲרִץ אֲזַכֵּר". - בְּחֻמְשָׁה מְקוֹמוֹת נִכְתָּב מְלֵא וְאֵלֵיהוּ חֶסֶד בְּחֻמְשָׁה מְקוֹמוֹת, יַעֲקֹב נִטַּל אוֹת מְשֻׁמוֹ שֶׁל אֵלֵיהוּ עֲרִבוֹן שְׂבִיבָא וְיִשְׁרָאֵל גְּאֻלַּת בְּנֵיו. וְהִבֵּן.

שְׁהַחִיּוֹת לְהַצְדִּיק הוּא בְּשִׁבִיל הַגּוֹף וְהַנְּפֶשׁ, וְהַסִּפְרָ שֶׁל הַצְדִּיק הוּא לְנִשְׁמַת הַצְדִּיק.

הַמִּשְׁךְ בַּעֲמוּד קֶלֶט

זֶהַר הַשַּׁבָּת

פְּרָק י"ד

פְּרָשִׁיּוֹת

וְאָרָא - מִטּוֹת מַסְעֵי

שְׁבִיטַת שַׁבָּת וְכַח חֲדוּשֵׁי

תּוֹרָה בְּשַׁבָּת

פֶּרֶק י"ד

טַעַם אֶסוּר חֲרִישַׁת הָאָרֶץ וְטִלְטוּל כְּלֵי הָאָרֶץ
בְּשַׁבָּת..... קלא

עִנּוּן אֶסוּר הוֹצָאָה בְּשַׁבָּת..... קלא

חֲדוּת הַתּוֹרָה..... קלב

הַקְּשָׁבָה לְחִדּוּשׁ..... קלב

עֲטוּר הַצְּדִיקִים בְּגַן עֵדֶן מִשַּׁבָּת לְשַׁבָּת..... קלג

שְׂמַחַת הַצְּדִיקִים בְּגַן עֵדֶן..... קלג

כְּבוֹד הָאֵב בְּחִדּוּשֵׁי בְּנוֹ..... קלג

הַתְּעַטְרוֹת הַתּוֹרָה בְּיוֹם זָה..... קלד

הַחֲפָץ חַיִּים וְהַחֲזוֹן אִישׁ..... קלד

לְהַזְכִּירְכֶם,

יִשְׁנֶה חֲלוּקָה נּוֹסֶפֶת לְג' סְעוּדוֹת שֶׁל שַׁבָּת:

- שְׂמוֹנֶה פְּרָקִים [א-ח] לְסְעוּדָה הָרִאשׁוֹנָה: דְּפִים כז-פד.
- שְׂמוֹנֶה פְּרָקִים [ט-טז] לְסְעוּדָה הַשְּׁנִיָּה: דְּפִים כה-קמ.
- שְׂמוֹנֶה פְּרָקִים [י"ז-כד] לְסְעוּדָה הַשְּׁלִישִׁית: דְּפִים קמא-קצמ.

בשבת

טעם אסור חרישת הארץ וטלטול כלי הארץ
 ובגין דא, אסור למחרש בארעא,
 ולמעבד בה גומות, דהוי כאילו
 עבד פגמו בארעא קדישא, דאיהי
 שכינתא. ואסור לאשתמש בכלים
 דארעא בשבת. ואפילו לטלטל אבן.
 ולא מירי אלא כלי בעלמא. דיהוי נייחא
 לון בזכו דשכינתא דאתקריאת אבנא,
 דכתיב בה (בראשית כח) והאבן הזאת אשר
 שמתי מצבה, בצלותא. עמידה איהי
 לישראל, דבגינה אית לון קיומא בעלמא.
 ועליה אתמר, (בראשית מט) משם רעה אבן
 ישראל. (זכריה ג) על אבן אחת שבעה
 עינים, (תהלים קיח) אבן מאסו הבונים.

ענין אסור הוצאה בשבת

ובגין דא (שמות לא) ושמרו בני ישראל
 את השבת לעשות את השבת
 לדרתם ברית עולם. צריך לנטרא לה
 בדירתם, דלא יפקון מרשות היחיד
 לרשות הרבים. והאי איהו דאוקמוה
 מארי מתניתין, יציאות השבת שתים
 שהן ארבע, הוצאה מרשות לרשות,
 והכנסה נמי יציאה קרי לה. ואינון סמאל
 ונחש, צריכין ישראל לנטרא לון, דלא
 ייעלון לדירה דשכינתא, דאיהי רשות
 היחיד. מאן רשות הרבים. חללה שפחה
 זונה נדה גויה, רשות דסמאל ונחש,
 ושבעין ממנן דעמין.

(ח"ג קע"ג, א)

בשבת

טעם אסור חרישת הארץ וטלטול כלי הארץ
 ומשום זה אסור לחרש בארץ ולעשות
 בה גומות, שנעשה כאלו עשה פגם בארץ
 הקדושה, שהיא שכינה. ואסור להשתמש
 בכלים של הארץ בשבת, ואפילו לטלטל אבן
 ולא דבר, אלא כלי סתם, שיהיה מנוחה להם
 בזכות השכינה שנקראת אבן, שכתוב בה
 (בראשית כח) והאבן הזאת אשר שמתי מצבה
 - בתפלה, עמידה היא לישראל, שבגללה
 יש להם קיום בעולם, ועליה נאמר (שם מט)
 משם רעה אבן ישראל. (זכריה ג) על אבן אחת
 שבעה עינים. (תהלים קיח) אבן מאסו הבונים.

ענין אסור הוצאה בשבת

ומשום זה נאמר, (שמות לא) ושמרו בני ישראל
 את השבת לעשות את השבת לדרתם ברית
 עולם. צריך לשמר אותה בדירתם, שלא
 יצאו מרשות היחיד לרשות הרבים. וזהו
 שבארוהו בעלי המשנה, יציאות השבת
 שתים שהן ארבע, הוצאה מרשות לרשות,
 והכנסה גם כן יציאה קורא לה. ואלו הם
 סמאל ונחש, צריכים ישראל לשמר עליהם
 שלא יכנסו לדירה של השכינה, שהיא
 רשות היחיד. מי רשות הרבים? חללה
 שפחה זונה נדה גויה, רשות של סמאל
 ונחש, ושבעים ממנים של העמים.

ואז ישראל כלם מתעטרים בעטרות של
 אותן נשמות קדושות, כלם בחדוה במנוחה.
 וכל השבת יש להם אותה חדוה ואותה
 מנוחה, וכל הצדיקים שבגו, כלם עולים

וכדין, ישראל כלהו מתעטרין בעטרין
 דאינון נשמתין קדישין, כלהו
 בחדוה בנייחא. וכל השבת, אית לון
 ההוא חדוה, והוא נייחא, וכל צדיקיא

ומתענגים בענג עליון של העולם הבא. כיון שיוצאת השבת, כל הנשמות פורחות ועולות.

חדות התורה

בא וראה, כשנכנסת שבת, נשמות יורדות לשרות על העם הקדוש, ונשמות הצדיקים עולות למעלה. כשיצאת השבת, הנשמות עולות, אותן ששרו על ישראל. ונשמות יורדות, אותן נשמות הצדיקים.

כיון שעולות כל הנשמות ששרו על ישראל, עולות ועומדות בדמות לפני המלך הקדוש, והקדוש ברוך הוא שואל את כלם: איזה חדוש היה לכם באותו עולם בתורה? אשרי מי שאומר לפניו חדוש על התורה. כמה חדה עושה הקדוש ברוך הוא. מכנס פמליה שלו ואומר: שמעו חדוש תורה שאומרת נשמת פלוני זה. וכלם מעמידים אותו דבר בשתי ישיבות. הם למטה, והקדוש ברוך הוא למעלה חותם לאותו דבר.

הקשבה לחדוש

בא וראה, כשדבר מתחדש בתורה ונשמה שיורדת בשבת התעסקה באותם דברים חדשים ועולה למעלה, כל הפמליה של מעלה מקשיבה לאותו דבר, וחיות הקדש מתרבים בכנפים ומתלבשים בכנפים. וכששואל אותם הקדוש ברוך הוא ולא משיביו, ושותקיו, אז חיות הקדש מה פתוב? (יחזקאל א) בעמדם תרפינה כנפיהן, כמו שצאמר (איוב לב) כי עמדו לא ענו עוד. (נחמיה ח) וכפתחו עמדם כל העם.

די כגנתא, בלהו סלקין ומתענגין בענוגא עלאה, דעלמא דאתי. כיון דנפיק שבתא, בלהו נשמתין פרחין וסלקין.

חדות התורה

תא חזו, כד עייל שבתא נשמתין נחתין לשרייה על עמא קדישא. ונשמתין דצדיקניא סלקין לעלא. כד נפיק שבתא, נשמתין סלקין, אינון דשאריו עליהו דישראל. ונשמתין נחתין, אינון נשמתין דצדיקניא.

כיון דסלקין בלהו נשמתין דשאריו עליהו דישראל. סלקי וקיימין בדיוקנא קמי מלכא קדישא, וקודשא בריך הוא שאיל לכלהו, מאי חדושא הוה לכו בהווא עלמא באורייתא. זכאה איהו מאן דחדושא דאורייתא אמרת קמיה. כמה חדה עביר קדשא בריך הוא, כניש לפמליא דליה, ואמר, שמעו חדושא דאורייתא, דאמרת נשמתא דא פלוני, וכלהו מוקמי ההיא מלה בתרי מתיבתי. אינון לתתא, וקודשא בריך הוא לעלא, חתים לההיא מלה.

הקשבה לחדוש

תא חזו, כד מלה אתחדש באורייתא, ונשמתא דנחתא בשבתא אתעסקת באינון מלין חדתין, וסלקי לעלא. כל פמליא דלעלא, צייתין לההוא מלה, וחיות הקדש מתרבין בגרפין, ומתלבשין בגרפין. וכד שאיל לון קדשא בריך הוא, ולא תבין ושתקין, כדיון חיות הקדש מה כתיב, (יחזקאל א) בעמדם תרפינה כנפיהן, כמה דאת אמר (איוב לב) כי עמדו לא ענו עוד. (נחמיה ח) וכפתחו עמדם כל העם.

ואם תאמר, למה לשתיקה קראו עמידה? אלא בדבור יש שבקעה איברים שמתנענעים יחד אתו: לב, ראה, קנה, לשון, שנים, שפתיים, בשר. ובשתיקה עומדים בעמדם ללא נענוע, ועל זה קוראים לשתיקה עמידה.

עטור הצדיקים בגן עדן משבת לשבת **שהרי** רב המנונא סבא אמר, (תהלים ס) ישלח עזרך מקדש וגו'. מקדש - זה קדוש ידים. ומציון יסעדרך - זה המוציא, שהוא סועד לב האדם. יזכר כל מנחתיה, כל - לרבות דבר אחר, זו נטילת ידים אחרונה. ועולתך ידשנה סלה - זו ברפת המזון בזמון. אם אתה עושה כן, יתן לך כלבבך וכל עצתך ימלא. ובשבת מקדש, זה קדוש הגדול. ועל דבר זה התעטרו הצדיקים בגן עדן משבת לשבת אחרת.

שמחת הצדיקים בגן עדן **ובזה** גם כן כמה שמחה על שמחה תהיה לצדיקים בגן עדן. ומשום זה אשריו מי שנשמתו בשבת מעידה לפני המלך על חדוש התורה, שהקדוש ברוך הוא וכל פמליתו וכל אותן נשמות הצדיקים שהיו בגן עדן, כלם מתעטרים באותו דבר.

כבוד האב בחדושי בנו **עוד** שמעתי מנורה הקדושה, שכמה כבוד על כבוד ועטרה על עטרה מעטרים לאבי אותו אדם שם בשעה שאמר הקדוש ברוך הוא: התכנסו לשמע חדוש ודברים חדשים בתורה משם פלוני בן פלוני. כמה הם שמונשקים את ראשו. כמה צדיקים

ואי תימא, שתיקה אמאי קרו ליה עמידה. אלא, בדבורא אית ז' שייפין דמתנענען בהדיה, לבא. ריאה. קנה. לשון. שניים. שפון. בשר. ובשתיקה קיימו בקיימיהו, בלא נענועא. ועל דא קרי לשתיקה עמידה.

עטור הצדיקים בגן עדן משבת לשבת **דהא** רב המנונא סבא אמר, (נ"א רב מתיבתא) (תהלים ס) ישלח עזרך מקדש וגו'. מקדש, דא קדוש ידים. ומציון יסעדרך, דא המוציא, דאיהו סעיד לבא דבר נש. וזכור כל מנחותיך, כל לאסגא מלה אחרא, דא נטילת ידים בתרייתא. ועולתך ידשנה סלה, דא ברפת המזון בזמון. ואי את עביד כן, יתן לך כלבבך וכל עצתך ימלא. ובשבת מקדש, דא קדושא רבא. ועל מלה דא, אתעטרו צדיקייא בגן עדן, משבת לשבת אחרא.

שמחת הצדיקים בגן עדן (ח"ג קע"ג, ב) **ובדא** אורף הכי, כמה חדו על חדו הוי לצדיקייא בגן עדן. ובגין כך זכאה איהו, מאן דנשמתיה בשבת אסהידת קמי מלכא, על חדושא דאורייתא, דקודשא בריך הוא, וכל פמליא דיליה, וכל אינון נשמתין דצדיקייא דהוו בגן עדן, פלהו מתעטרו בכהוא מלה.

כבוד האב בחדושי בנו **תו** שמענא בוצינא קדישא, דכמה יקר על יקר, ועטרה על עטרה, מעטרן לאבוה דהוא בר נש תמן, בשעתא דאמר קדשא בריך הוא, אתפנשי למשמע חדושא ומלין חדתין דאורייתא, משמיה דפלוני בר פלוני, כמה אינון

מַעֲטָרִים אוֹתוֹ כְּשִׁיזְרָדִים. אֲשֶׁרֵי חֲלָקֶם שֶׁל
כָּל אֱלוֹ שִׁמְשֵׁת־דָּלִים בַּתּוֹרָה בַּיּוֹם הַשֶּׁבֶת
מִשָּׂאֵר יָמִים. (עד כא)

הַתַּעֲטָרוֹת הַתּוֹרָה בַּיּוֹם זֶה

שְׁנֵינֵנוּ, בַּיּוֹם הַזֶּה שֶׁהַתּוֹרָה מִתַּעֲטָרֶת בּוֹ,
מִתַּעֲטָרֶת בְּכָל, בְּכָל אוֹתָן מִצְוֹת, בְּכָל אוֹתָן
גְּזָרוֹת וְעֵנָשִׁים, בְּשִׁבְעִים עֲנָפִים שֶׁל אוֹר
שְׁזוֹהָרִים מִכָּל צֶד וְצֶד. מִי רָאָה הָעֲנָפִים
שִׁיּוֹצְאִים מִכָּל עֲנָף וְעֲנָף, חֲמִשָּׁה עוֹמְדִים
בַּתּוֹרָה הָאֵילוֹ, וְכָל הַפְּנִיִם אַחוּזִים בָּהֶם?
מִי רָאָה אוֹתָם שְׁעָרִים שֶׁנִּפְתָּחִים בְּכָל צֶד
וְצֶד, וְכֻלָּם זוֹהָרִים וּמְאִירִים בְּאוֹתוֹ הָאוֹר
שִׁיּוֹצֵא וְלֹא פוֹסֵק?

בֹּא רָאָה, כָּל אוֹתָם עֵמְקִים נִסְתָּרִים
שִׁיּוֹצְאִים מִתּוֹךְ מַחְשָׁבָה וְקוֹל לֹקַח אוֹתָם,
לֹא מִתְגַּלִּים עַד שֶׁדְּבוּר מְגַלֶּה אוֹתָם. מֶה
הַדְּבָר? הֵינּוּ דְבוּר.

דְּנִשְׁקִין עַל רִישֶׁיהָ. כִּמָּה צְדִיקֵיִיא מַעֲטָרִין
לִיהָ, כִּד נִחְתִּין. זָכָאָה חוֹלְקִיהוֹן דְּכָל
אֵינוֹן דְּמִשְׁתַּדְּלִין בְּאוֹרֵיִתָא, יוֹמָא
דְּשַׁבְּתָא מִשָּׂאֵר יוֹמִין. (עד כאו).

הַתַּעֲטָרוֹת הַתּוֹרָה בַּיּוֹם זֶה (ח"ב פ"ט, א)

תָּאנָא, בְּהַאי יוֹמָא, דְּאוֹרֵיִתָא
מִתַּעֲטָרָא בִּיהָ, מִתַּעֲטָרָא
בְּכָלֵא, בְּכָל אֵינוֹן פְּקוּדִין בְּכָל אֵינוֹן
גְּזָרִין וְעוֹנָשִׁין, בְּשִׁבְעִין עֲנָפִין דְּנְהוֹרָא,
דְּזוֹהָרִין מִכָּל סְטָרָא וְסְטָרָא. מָאן חָמִי,
עֲנָפִין דְּנִפְקִין מִכָּל עֲנָפָא וְעֲנָפָא, חֲמִשָּׁא
קְיִימִין בְּגוֹ אֵילָנָא, כְּלָהוּ אֲנָפִין בְּהוּ
אַחִידִין. מָאן חָמִי, אֵינוֹן תְּרַעִין דְּמִתְפַּתְחִין
בְּכָל סְטָר וְסְטָר, כְּלָהוּ מִזְדְּהָרִין וְנִהָרִין,
בְּהַהוּא נְהוֹרָא דְּנִפְקִין וְלֹא פֹסֵק.

(ח"א ל"ב, א)

תָּא חֲזִי, כָּל אֵינוֹן עֲמִיקִין סְתִימִין דְּנִפְקִין
מִגּוֹ מַחְשָׁבָה וְקָלָא נְטִיל לֹזֵן לָא
אֲתַגְלִיִין עַד דְּמִלָּה מְגַלֶּה לֹזֵן. מָאן מְלָה
הֵינּוּ דְבוּר.

הַחֲפֵץ חַיִּים וְהַחֲזוֹן אִישׁ זִי"ע

במכתבי מרן החפץ חיים זצ"ל (דף יד אות ג'), שספר בנו
הר' אריה ליב על אביו, שהחזיק מאד בחכמת הקבלה
באמרו כי הוא אחד מחלקי תורה היותר נעלים, ומרגלא
בפומיה תמיד כי בלי סתרי תורה מגששים אנו באפלה, ובס'
"מאיר עיני ישראל" (כ"ג ע' תקנ"ו), שרבי שלמה ספר לו על
רבו החפץ חיים, שכל שבת קודש למד את הזהר של
הפרשה, גם היה אומר לאחרים שילמדו הזהר של הפרשה,
אפילו בחורים. והיה אומר שרבו כמדרש. (אור הזהר דף 82).
ובספר מעשה איש (חלק ג' ע' צ"ח): שמרן החזון איש זצ"ל
אמר להג' ר' שמריהו גריינימן זצ"ל, שאין ספר מוסר כל כך
טוב כמו ספר הזהר. (מפעל הזהר העולמי - 0548436784)

זֶהַר הַשַּׁבָּת

פְּרָק טו

פְּרָשִׁיּוֹת

בֵּא - דְּבָרִים

כַּח הַדְּבֹר בַּשַּׁבָּת

וְשִׁמְרָה עַל קִדְשַׁת הַדְּבֹר

פרק ט"ו

אסור דבְּרֵי חוּל בְּשַׁבָּת..... קלז
 כּחוּ שֶׁל דְּבַר..... קלז
 יֵשׁ לְהִתְעוֹרֵר רַק בְּדַבְּרֵי שָׁמַיִם בְּשַׁבָּת..... קלז
 הַמוֹצֵיא דְּבַר שֶׁל חוּל בְּשַׁבָּת מִחֻלּוֹ..... קלז
 אֵל יֵצֵא אִישׁ מִמְּקוֹמוֹ..... קלח
 הַתְּעוֹרְרוֹת חוּל בְּיוֹם הַשַּׁבָּת הֵיא חֶסְרוֹן
 לְמַעֲלָה..... קלח
 הַרְהוּר מְתָר..... קלט
 עֲרֻכָּה שֶׁל שְׁעָה..... קלט

להזכירכם,

ישנה חלוקה נוספת לג' סעודות של שבת:

- ◉ שמונה פרקים [א-ח] לסעודה הראשונה: דפים כז-כז.
- ◉ שמונה פרקים [ט-טז] לסעודה השנייה: דפים כה-קמ.
- ◉ שמונה פרקים [י"ז-כז] לסעודה השלישית: דפים קמא-קצמ.

אסור דברי חול בשבת

והאי דבור אקרי שבת. ובגין דשבת אקרי דבור, דבור דחול אסור

בשבת. (גליון מהרש"ב וקד הוה עביד רבי שמעון כד חמי לאמיה דהות משתעיא הוה אמר לה, אמא, שתוקי, שבת הוא ואסיר). **בגין דדבור דא בעיא לשלטאה ולא אהרא. והאי דבור דאיהו אתי מסטרא דחשך מגלה עמוקות מגויה. ומשמע מני חשך. ההוא דאתי מסטרא דחשך דכתיב מני דייקא.**

כחו של דבור (ח"ב מ"ז, ב)

ממצוא חפצך ודבר דבר, והא אתמר, בגין דההיא מלה סלקא, ואתער מלה דחול לעילא. מאן דמזמין אושפיזא, ביה בעי לאשתדלא, ולא באהרא.

תא חזי ההוא מלה דנפיק מפומיה דבר נש, סלקא ואתער אתערוהא לעילא, אי לטב, אי לביש, ומאן דיתיב בענוגא דשבתא, אסיר ליה לאהערא מלה דחול, דהא פנים פנימו ביומא קדישא. מאן דיתיב בהילולא דמלכא, לא יתחזי למשבק למלכא, ויתעסק באהרא.

יש להתעורר רק בדברי שמים בשבת **ובכל יומא בעי לאחזאה עובדא, ולא תערא אתערוהא ממה דאצטריך. ובשבת, במלי דשמיא, ובקרושה דיומא בעי לאהערא, ולא במלה אהרא.**

המוציא דבור של חול בשבת מחללו (ח"ב ס"ג, ב) **ובגין כד, אזהרותא לבר נש, דקא מתעטרא בעטורא קדישא דלעילא, דלא יפוק מגיה בפומיה מלולא**

אסור דברי חול בשבת

וזה הדבור נקרא שבת, ובגלל ששבת נקרא דבור, דבור של חל אסור בשבת. [וכך היה עושה רבי שמעון, כשהיה רואה את אמו שהיתה מדברת, היה אומר לה: אמא, שתקי. שבת היום ואסור]. בגלל שדבור זה צריך לשלט ולא אחר. ודבור זה שהוא בא מצד החשך, מגלה עמוקות מתוכו. ומשמע מני חשך, אותו שבא מצד החשך, שכתוב מני דיקא.

כחו של דבור

ממצוא חפצך ודבר דבר, והרי נתבאר, משום שאותו דבר עולה ומעורר דבור של חל למעלה. מי שמזמין אורח, צריך להשתדל בו ולא באחר.

בא ראה, אותו הדבור שיצא מפי האדם, עולה ומעורר התעוררות עליונה, אם לטוב אם לרע. ומי שיושב בענג שבת, אסור לו לעורר דבור של חל, שהרי הוא פוגם פגם ביום הקדוש. מי שיושב בהלולת המלך, לא ראוי שיעזב את המלך ויתעסק באחר.

יש להתעורר רק בדברי שמים בשבת **ובכל יום צריך להראות מעשה ולעורר התעוררות ממה שצריך, ובשבת בדברי שמים ובקדשות היום צריך להתעורר, ולא בדבר אחר.**

המוציא דבור של חול בשבת מחללו **ולכן אזהרה לאדם שמתעטר בעטור קדוש שלמעלה, שלא יצא מפיו דבור של חל, משום שאם יצא ממנו, הוא מחלל את יום**

הַשַּׁבָּת, בְּיָדוֹ - בְּמַעֲשֵׂהָ, וּבְרַגְלָיו - לְלַכֵּת
מִחוּץ לְאֲלָפִים אֲמָה. כָּל אֵלֹהִים חַלּוּל שַׁבָּת.

דְּחוּל, בְּגִין דָּאֵי יְפוּק מְנִיָּה, קָא מַחְלֵל
יּוֹמָא דְשַׁבְּתָא, בִּירוּי בְּעוּבְדָתָא. בְּרַגְלוֹ,
לְמַהֲדָ לְכַר מַתְרִין אֲלַפִּין אֲמִין. כָּל אֲלִין
חַלּוּלָא דְשַׁבְּתָא אִינוּן.

אל יצא איש ממקומו

אֵל יֵצֵא אִישׁ מִמְּקוֹמוֹ - זֶהוּ מְקוֹם נִכְבָּד
שֶׁל קִדְשָׁהּ, שֶׁהָרִי מִחוּצָה לוֹ הֵם אֱלֹהִים
אֲחֵרִים. בְּרוּךְ כְּבוֹד ה' - זֶהוּ כְּבוֹד שְׁלֹמֶעֱלָה.
מִמְּקוֹמוֹ - זֶה כְּבוֹד שְׁלֹמֶטָה. זֶהוּ סוּד עֲטֻרַת
הַשַּׁבָּת, וְלָכֵן אֵל יֵצֵא אִישׁ מִמְּקוֹמוֹ. אֲשֶׁרִי
חָלְקוֹ שֶׁל מִי שֶׁזֹּכֵחַ לְכַבֵּד אֶת הַשַּׁבָּת.
אֲשֶׁרִי בְּעוֹלָם הָזֶה וּבְעוֹלָם הַבָּא.

אל יצא איש ממקומו

אֵל יֵצֵא אִישׁ מִמְּקוֹמוֹ, דָּא אִיהוּ אַתְר
יְקִירָא דְקִדּוּשָׁה, דְּהָא לְכַר מְנִיָּה,
אֱלֹהִים אֲחֵרִים נִינְהוּ. בְּרוּךְ כְּבוֹד יי',
דָּא כְּבוֹד דְלַעֲיִלָא. מִמְּקוֹמוֹ, דָּא כְּבוֹד
דְלַתְתָּא. דָּא אִיהוּ רְזָא דְעֲטָרָא דְשַׁבְּתָה,
בְּגִין כִּד אֵל יֵצֵא אִישׁ מִמְּקוֹמוֹ. זְכָאָה
חֻלְקִיָּה מָאן דְזָכִי לִיקְרָא דְשַׁבְּתָא זְכָאָה
אִיהוּ בְּעֲלָמָא דִין וּבְעֲלָמָא דְאַתִּי.

הַתְּעוֹרְרוֹת חוֹל בַּיּוֹם הַשַּׁבָּת הֵיא חֲסָרוֹן
לְמַעֲלָה

רַבִּי יוֹסִי וְרַבִּי יִצְחָק הָיוּ הוֹלְכִים בַּדֶּרֶךְ. אָמַר
רַבִּי יוֹסִי לְרַבִּי יִצְחָק, כְּתוּב (ישעיה נח) וְקִרְאתָ
לְשַׁבָּת עֲנֵג לְקַדוֹשׁ ה' מְכַבֵּד וְגו', וְכַבְּדָתוּ
מַעֲשׂוֹת דְרַבִּיךָ - יָפָה. אַבְל מִמְּצוּא חֲפָצָךְ
וְדַבֵּר דְבַר מַה הָאָה? וּמַה חֲסָרוֹן הוּא לְשַׁבָּת?

אָמַר לוֹ, וְדָאֵי שְׁזָהוּ חֲסָרוֹן, שְׂאִין לָךְ דְּבִּבּוּר
וְדְבִּבּוּר שְׂיִוצָא מִפִּיּוֹ שֶׁל אָדָם שְׂאִין לוֹ קוֹל,
וְעוֹלָה לְמַעֲלָה וּמְעוֹרֵר דְּבִּבּוּר אַחֵר. וּמַה
הוּא? אוֹתוֹ שְׁנַקְרָא חַל, (לְמַעֲלָה) מֵאוֹתָם
יָמִים שֶׁל חַל וְכִשְׁמַתְעוֹרֵר חַל בַּיּוֹם קַדוֹשׁ,
וְדָאֵי זֶהוּ חֲסָרוֹן לְמַעֲלָה, וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא וְכַנְסַת יִשְׂרָאֵל שׁוֹאֲלִים עָלָיו: מִי
הוּא שְׂרוּצָה לְהַפְרִיד לְהַזְוִיג שְׁלַנּוּ? מִי הוּא
שְׂרוּצָה חַל כְּפָאן? הָעֲתִיק הַקְּדוֹשׁ לֹא נִרְאָה,
וְלֹא שׁוּרָה עַל חַל.

הַתְּעוֹרְרוֹת חוֹל בַּיּוֹם הַשַּׁבָּת הֵיא חֲסָרוֹן
לְמַעֲלָה (ח"ג ק"ה, א)

רַבִּי יוֹסִי וְרַבִּי יִצְחָק הָיוּ אוֹלֵי בְּאוֹרְחָא,
אָמַר רַבִּי יוֹסִי לְרַבִּי יִצְחָק, כְּתִיב
(ישעיה נח) וְקִרְאתָ לְשַׁבָּת עֲנֵג לְקַדוֹשׁ יי'
מְכַבֵּד וְגו', וְכַבְּדָתוּ מַעֲשׂוֹת דְרַבִּיךָ שְׂפִיר.
אַבְל מִמְּצוּא חֲפָצָךְ וְדַבֵּר דְבַר מַה הוּא.
וּמַאי גְרִיעוּתָא הוּא לְשַׁבָּת.

אָמַר לִיָּהּ, וְדָאֵי גְרִיעוּתָא הוּא, דְלִית
לָךְ מְלָה וּמְלָה דְנִפְיָק מִפּוּמִיָּה
דְּבַר נֶשׁ, דְלִית לָהּ קְלָא וְסַלְקָא לְעִילָא,
וְאַתְעַר מְלָה אַחֲרָא. וּמַאי הוּא. הֵהוּא
דְאִקְרִי חוֹל, (לְעִילָא) מֵאִינוּן יוֹמִין דְּחוֹל.
וְכַד אַתְעַר חוֹל בְּיוֹמָא קַדִּישָׁא, גְרִיעוּתָא
הוּא לְעִילָא וְדָאֵי. וְקוּדְשָׁא כְרִיד הוּא
וְכַנְסַת יִשְׂרָאֵל שְׂאֵלִי עֲלִיָּהּ, מָאן הוּא
דְבַעֲי לְאַפְרָשָׁא זְוּנָא דִילָן. מָאן הוּא
דְבַעֲי חוֹל הַבָּא. עֲתִיקָא קַדִּישָׁא לָא
אַתְחַזִּי, וְלֹא שְׂרִיא עַל חוֹל.

הרהור מתר

בגין כד, הרהור מותר. מאי טעמא. בגין דהרהור לא עביד מדי ולא אתעביד מניה קלא, ולא סליק. אבל לבתר דאפיק מלה מפומיה, ההוא מלה אתעביד קלא, ובקע אורין ורקיעין, וסלקא לעילא, ואתער מלה אחרא. ועל דא ממצוא חפצך ודבר דבר כתיב. ומאן דאפיק מלה קדישא מפומיה, מלה דאורייתא, אתעביד מניה קלא, וסליק לעילא, ואתער קדושי מלכא עלאה, ומתעטרן ברישיה, וכדין אשתכח חרותא לעילא ותתא.

הרהור מתר

משינום כן הרהור מתר. מה הטעם? משום שהרהור לא עושה דבר ולא נעשה ממנו קול, ולא עולה. אבל אחר שהוציא דבור מפיו, אותו דבור נעשה קול, ובקע אורין ורקיעים, ועולה למעלה ומעורר דבר אחר, ועל כן כתוב ממצוא חפצך ודבר דבר. ומי שמוציא דבור קדוש מפיו, דבר תורה, נעשה ממנו קול ועולה למעלה, ומתעוררות קדשות המלך העליון ומתעטרות בראשו, ואז נמצאת שמחה למעלה ולמטה.

המשך "ערכה של שעה" מעמוד קכח

ומי לנו גדול כהרמח"ל, רבי משה חיים לוצאטו, זכר צדיק וקדוש לברכה, זכותו יגן עלינו אמן, בעל ה"מסלת ישרים", אשר היה בקי עצום בכל מכמני התורה (אשר אמר עליו קדוש ה' הגר"א ז"ע, דאלו היה חי דורו היה הולך רגלי לקבל פניו הטהורים מהלך של אלפים קילומטר) ולא מצא עצה, לבטל גזרות מעם ישראל, אלא את העצה הזו, למוד בספר הזהר ברצף ללא הפסק, שבכח הקדשה העליונה של ספר הזהר הקדוש לקרב את הגאולה ברחמים.

לכן תקן בישיבתו, סדר למוד מיחד של גירסא בספר הזהר הקדוש במשמרות, ללא הפסק ככל מעת לעת, וקבע דבר זה פתקנה הראשונה בישיבתו, וכותב על מעלת הדבר באגרת לחכמי ישראל בזה הלשון: "זאת העצה היעוצה לכל קהלות קדש, להנצל מרשת זו טמנו שונאים, ובנדאי היה להם לפקח על זאת, ולא יחדלו, פי רב הדבר ועצום מאד... ועתה אל ישליכו חכמי ישראל את הדבר הזה אחרי גום, פי אני אלמלא נת'שר חילי, הייתי קובע דבר זה בכל מקום ומקום, אבל כבוד תורתכם יקח את העצה הזאת, ויהיה לו לזכות, פי אין כמוה לטובה לכל ישראל, וכל אחד במקומו יכול לעשותו, פי לא דבר קשה הוא כלל".

גם אצל תלמידי הבעל שם טוב וממשיכיו, מציינו חביבות מיחדת ללמוד תורת הסוד, כבוד הרב הקדוש מורנו הרב רבי יצחק אייזיק מזידיטשוב, זכותו יגן עלינו אמן, אשר העיד על עצמו ואמר: למדתי ושניתי ה"פרי עץ חיים" מאה ואחד פעמים.

וב"דגל מחנה אפרים" (פרשת שמייני): וזהו דרש דרש משה, הינו כשיתגלה (פי בכל דור ודור יש בחינת משה, ואיתא דרבי שמעון בן יוחאי היה בחינת משה), וידרש מה שדרש כבר משה, הינו רבי שמעון בן יוחאי, ספר הזהר, אז והנה שרף, הינו שיתבטלו כל הקלפות, וממילא יהיה הגאולה, שיבנה במהרה בימינו, אמן סלה ועד.

וּבְסֵפֶר "אוֹר יִשְׂרָאֵל מִיָּרֵא דְכִיָּא" כְּתַב: קִדְּם בִּיאַת הַמְּשִׁיחַ, תַּתְּגַבֵּר מִינּוֹת וְאַפִּיקוֹרְסוֹת רַחֲמֵנָא לִיְצִלְן בְּעוֹלָם, הַעֲצֵה לְזֶה, לְהַזְהֵר בְּשִׁלְשָׁה דְבָרִים הַלְלוּ, הֶאֱחָד לֵאמֹר בְּכָל יוֹם זֶה, אִף עַל פִּי שְׂאִינוּ מִבֵּין מַה שְׂאוֹמֵר, כִּי אֲמִירַת זֶהר מוֹסְגֶלֶת, לְטָהֳרַת הַלֵּב.

וּמְקַדְּמַת דְּנָא, מְצִינוּ לְרַבְּנֵי הָאָר"י ז"ל עֲצֻמוֹ, בְּשַׁעַר רוּחַ הַקֹּדֶשׁ, (דף י"ב) שְׂאֹמֵר לְמַהֲרָא הַלְלוּ, "שִׁילְמֹד בְּזֶהר דְּרָף בְּקִיאוֹת בְּלִבָּד, בְּלִי שְׁנַעֲמִיק בְּעִינוּ, מ' אוּ נ' עֲלִים בְּכָל יוֹם, וְשִׁיקְרָא בְּסֵפֶר הַזֶּהר פְּעֻמִּים רַבִּים", וּבְסֵפֶר שְׁבַחֵי הָאָר"י (הַנִּדְ"מ עֲמוּד נ"א) כְּתַב, שְׁנַתְּן תַּקּוּן לְבַעַל תְּשׁוּבָה אַחַד, לּוֹמֵר בְּכָל יוֹם עֲשֶׂה דְפִים מִסֵּפֶר הַזֶּהר, הַלְשׁוֹן לְבַד בְּלִתִּי שׁוּם הַבְּנָה, וְהֵן הוּבָא בְּסֵפֶר "שְׁבַחֵי הָאָר"י" דְּפוּס יִשְׁן, שְׁנַתְּן תַּקּוּן לְבַעַל תְּשׁוּבָה אַחַד, לְלַמְּדוֹ בְּכָל יוֹם, ד' אוּ ה' דְּפִים, וְהַחִידֵּא בְּשֵׁם הַגְּדוֹלִים, (מַעֲרַכַת סְפָרִים עַרְף סֵפֶר הַבְּהִיר) הַבִּיא מְשֻׁמֵּיהּ דְּרַבְּנֵי הָאָר"י, שְׁנַתְּן תַּקּוּן לְבַעַל תְּשׁוּבָה, לּוֹמֵר כָּל יוֹם ה' דְּפִים זֶהר, וְכִיּוֹצֵא בּוֹ כְּתַב הַגַּה"ק מִקְּאֲמֹרְנָא בְּסֵפֶר נְתִיב מְצוֹתֵיךָ (נְתִיב הַתּוֹרָה שְׁבִיל א' אוֹת ל"א), וְכְתַב שָׁם, שְׁגַם הַגַּה"ק מוֹרְנוּ הַרְבַּ צְבִי הִירֵשׁ מוֹיִדְטְשׁוּב, זֶהר פֶּן, וְכֵן מְצִינוּ לְהַגַּה"ק מוֹרְנוּ הַרְבַּ רַבִּי פִּנְחָס מִקְּאֲרִיזִין (אֲמִירַי פִּנְחָס הַנִּדְ"מ ח"א עֲמוּד רס"ד), שְׁצַרְיָךְ לּוֹמֵר ב' אוּ ג' דְּפִין בְּכָל יוֹם, וְעַן עוֹד הַמַּעֲשֶׂה הַנּוֹרָא הַמוּבָא בְּסֵפֶר "בֶּן בֵּית"י" עַל אַבוֹת, וְאִין כַּאֵן מוֹקוּמוֹ לְהַאֲרִיךְ.

וְהַגֵּם, דְּבַהֲיוֹתוֹ קוֹרָא סֵפֶר הַזֶּהר, לֹא יָדַע מֵאִי קָאֵמֵר, כְּבָר כְּתַב הַרְבַּ חִידֵּא, בְּסֵפֶר מוֹרָה בְּאַצְבַּע (אוֹת מ"ד), "לְמוֹד סֵפֶר הַזֶּהר מְרוּמִם עַל כָּל לְמוֹד, בְּשִׁגְם לֹא יָדַע מֵאִי קָאֵמֵר, וְאִף שְׁיִטְעָה בְּקִרְיָתוֹ, הוּא תַּקּוּן גְּדוֹל לְנַשְׁמָה". וְכֵן כְּתַב בְּסֵפֶר שֵׁם הַגְּדוֹלִים (מַעֲרַכַת סְפָרִים שֵׁם, וְעוֹד בְּשׁוֹת חַיִּים שְׂאֵל ח"א סִימֹן ע"ה סוֹף אוֹת ב'), וּמְקַדְּמַת דְּנָא כְּבָר כְּתַב מְעִין זֶה, מַהֲרִי צְמַח, בְּסֵפֶר לַחֵם מִן הַשָּׁמַיִם, בְּסֵדֶר הַלְמוּד דְּלִיל שְׁבוּעוֹת (דף ל"א ריש ע"ב), וְהַרְמַח"ל, בְּשִׁלְהֵי קוֹנְטֵרַס דְּרָף עֵץ חַיִּים (וְעַן עוֹד בְּסֵפֶר זִכְרֵה לְחַיִּים, לְהַגְּאוֹן רַבִּי חַיִּים פְּלֶאגִי ח"ב דף ע' ע"ד, וּבְשׁוֹת אֶפְרָקְסָתָא דְּעִנְיָא סִימֹן ע"ד).

וְכַתֵּב הַרְמִי"ק: וְלִזְהַר הַסֵּפֶר יִקְרָא סֵפֶר הַזֶּהר, מִפְּנֵי הַשְּׁפַעַת הָאוֹר הַהוּא מַהֲזַהֵר הָעֲלִיוֹן, וְדַרְף אֹרוֹ, מְשֻׁפְּעִים בְּהַשְׁגָּחָה אֱלֹקִית כָּל הַמַּתְעַסְקִים בּוֹי, שְׁהִיָּה אוֹר וְשִׁפְעַ עֲלִיוֹן"י מַהֲדַעַת מוֹשְׁפַע בְּרִזֵי תוֹרָה, דְּהִיָּנוּ רִזֵי וְסַתְרֵי תוֹרָה וְכוּ', מִיּוֹן שְׁנַשְׁפַּע מְשֵׁם, אַתְקֵרִי חַבּוּר הַזֶּה סֵפֶר הַזֶּהר, כְּלוֹמֵר שְׁנַשְׁפַּע מַהֲזַהֵר הַהוּא (הַרְבַּ מְשָׁה קוֹרְדוּבִיר, דַּע אֶת אֱלֹקֵי אֲבִיךָ, ב').

בִּירְאָתָהּ, כָּל מֵאֵן דְּאִית בִּיהּ יְרָאָתָהּ לִית לִיהּ חֶסֶר הִדָּא הוּא דְּכַתִּיב "יִרְאוּ אֶת ה' קוֹדֶשׁוֹ כִּי אִין מַחְסוֹר לִירְאָיו...". דְּרָגָא תְּמִינָאָה בִּירְאָתָהּ לְמַהֲרֵי לִיהּ בְּשֵׁת אֲנָפִין... וּמֵאֵן דְּלִית בִּיהּ בְּשֵׁת אֲנָפִין אוֹקְמוּהָ מֵאֲרִי מַתְּנִיתִיו, בּוֹדָאי שְׂלֵא עֲמַדוּ רְגְלֵי אַבוֹתָיו עַל הַר סִינֵי (עֵיין שֵׁם).

יז. הַשְּׁלֵה הַקְּדוּשׁ: וְיִדְוַע שְׂאֹמֵר לְבָנָיו שְׁכָל מִי שְׂלֵא טַעַם טַעַם חֻכְמַת הַקְּבֻלָּה לֹא טַעַם טַעַם יְרָאָת חֻטָּא מִיָּמִיו (וְעַן ב"עֲשֶׂה מֵאֲמֵרוֹת"). וְכֵן כְּתַב הַגַּר"א ז"ל: הַעוֹסְקִים בְּרָמָז וְסוּד, אִין יִצַּר הַרַע כָּוֹל לְהַתְּגַבֵּר בְּהֵם. (פִּירוּשׁ הַגַּר"א עַל מִשְׁלֵי ה', י"ח). יח. וּבְתַקּוּנֵי זֶהר (בְּהַקְּדָמָה דף ה' ע"ב): דְּרָגָא שְׁבִיעָא

זֶהַר הַשֵּׁבֶת

פֶּרֶק ט"ז

פְּרָשִׁיּוֹת

בְּשֵׁלַח - וְאַתְחִנּוּ

מִצְוָה לְשִׁמוּחַ בְּשֵׁבֶת

וְלַעֲנֹגוֹ בְּסַעֲוֹדוֹת

פֶּרֶק ט"ז

הַעוֹלָם עוֹמֵד עַל הַשְּׁלוֹם ..... קמג

עוֹן צְלֻפְחָד ..... קמג

אָסֵר לְהִרְאוֹת עֶצֶב בַּשַּׁבָּת ..... קמג

עוֹנֵשׁ הַמְּבִטֵּל עֲנֵג שַׁבָּת ..... קמד

תַּעֲנִית עַל תַּעֲנִית ..... מה

בְּטוֹל סְעוּדַת הָאֱמוּנָה וְהַשְׁמָחָה ..... מה

הַיּוֹם הַזֶּה הוּא שְׁמָחָה לְמַעַלָּה וּלְמַטָּה ..... מה

בְּשִׁעָה שְׁמִתְגַּלֶּה הַעֲתִיק וּמִצְאִים כָּל הַחֲרוֹת
וְהַשְׁמָחָה ..... קמו

קְרִיעַת גָּזַר הַדִּין ..... קמו

תַּעֲנִית חִלּוּם בַּשַּׁבָּת ..... קמו

עֲנֵן הַחִלּוּם ..... קמו

וְדַבַּר דְּבָר ..... קמו

עֲרֹכָה שֶׁל שְׁעָה ..... קמח

לְהַזְכִּירְכֶם,

יִשְׁנֶה חִלּוּקָה נוספת לג' סְעוּדוֹת שֶׁל שַׁבָּת:

- ◉ שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [א-ח] לְסְעוּדָה הָרִאשׁוֹנָה: דְּפִים כז-פז.
- ◉ שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [ט-טז] לְסְעוּדָה הַשְּׁנִיָּה: דְּפִים פה-קמ.
- ◉ שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [י"ז-כז] לְסְעוּדָה הַשְּׁלִישִׁית: דְּפִים קמא-קצמ.

העולם עומד על השלום (ח"ג קע"ו, ב)
תָּא חֲזִי, לית עלמא קאים אלא על
 שלום, כד ברא קדשא בריה הוא
 עלמא, לא יכיל לאתקיימא, עד דאתא
 ושרא עליהו שלום. ומאי הוא. שבת,
 דאיהו שלמא דעלאי ותתאי, וכדין
 אתקיים עלמא. ומאן דפליג עליה,
 יתאביר מעלמא.

העולם עומד על השלום
בֹּא ורָאָה, אין העולם עומד אלא על שלום.
 כשברא הקדוש ברוך הוא את העולם, לא
 יכל להתקיים ולעמד, עד שבא והשרה עליו
 שלום, ומהו? שבת, שהיא שלום העליונים
 והתחתונים, ואז עמד והתקיים העולם. ומי
 שחולק עליו, יאבד מהעולם.

עוון צלפחד
צִלְפַּחַד פְּלִיג עַל שַׁבַּת, דהוה מקושש
 עצים. ומאן אינון עצים. אינון
 אילנין אחרנין כדאמרן. ואינון מלין (ס"א
 אילנין) דחול, וחול בקדש לא שרייא, (מכאן
 והלאה מילי דחול בשבת אסיר ודאי) דפליג על
 שלמא דעלמא.

עוון צלפחד
צִלְפַּחַד חָלַק עַל שַׁבַּת, שהיה (במדבר טו)
 מקושש עצים. מי אותם עצים? אותם עצים
 אחרים, כמו שאמרנו. ואלו דברי (אילנין)
 חל, וחל בקדש לא שורה, (מכאן והלאה דברי חל
 בשבת אסור ודאי) שחלק על שלום שלמעלה.

אסור להראות עצב בשבת (ח"ב קס"ה, ב)
כְּגֹוֹנָא דַּא בְּשַׁבַּת, מאן דיתבי
 בתעניתא בשבת, מגו צעריה
 אחזי עציבא, ובשבת שלמא ההוא
 רקיעא עלאה, ההוא דאתחזי כחדוה,
 ואיהו חדוה וחדוה לכלא. ההוא דיתבי
 בעציבו, בגין דאיהו שלמא, אפיק
 לההוא בר נש מההוא עונשא דאתגזר
 עליה, והא אתמר, סלו: הבו יקר, ורוממו
 לההוא דרוכב בערבנות, דאיהו חדוה
 וחדוה כלא, רקיעא על גבי חיותא כ"ה
 שמו ודאי, דהא בההוא אתר שמא דא
 אתכליל. ועלוזו לפניו, בגין דלא אצטריך
 לאחזאה קמיה עציבו, כמה דאתמר.

אסור להראות עצב בשבת
כְּמוֹ זֶה בְּשַׁבַּת, מי שיושב בתענית בשבת,
 מתוך צערו מראה עצב, ובשבת שולט אותו
 רקיע עליון, אותו שנגראה בשמחה, שהוא
 שמחה ומשמח לכל. אותו שיושב בעצב,
 משום שהוא שולט, מוציא את אותו האדם
 מאותו הענין שנגזר עליו, והרי נאמר סלו -
 הבו כבוד ורוממות לאותו שרוכב בערבנות,
 שהוא שמחה ומשמח לכל, הרקיע שעל גבי
 החיות ב"ה שמו ודאי, שהרי באותו מקום
 השם הזה נכלל. ועלוז לפניו - משום שלא
 צריך להראות לפניו עצב, כמו שנתבאר.

(ח"ב ר"ג, ב)
הֲאִי מֵאֵן דְּשָׂרִי בְּתַעֲנִיתָא בְּשַׁבַּת,
 תרי מתערי עליה קמי מלכא
 קדישא. חד, ההוא רוקחא עלאה קדישא
 דאצטריך לאתענגא, ולא אתענג. וחד,

זה מי ששורה בתענית בשבת, שנים
 מתעוררים עליו לפני המלך הקדוש.
 אחד, אותה רוח עליונה קדושה שהצטרף
 להתענג ולא התענג. ואחד, אותו ממנה

שְׁעוּמַד עַל מִי שֶׁשְּׂרָוִי בְּתַעֲנִית, וְשָׁמוּ סַנְגְּרִי"ה. וְעוֹלִים לַפְּנֵי הַמֶּלֶךְ הַקְּדוֹשׁ וּמִתְעוֹרְרִים עָלָיו.

וְאוֹתָהּ רֹחַ מִסְתַּלְקֶת חֲסָרָה מֵאוֹתָהּ הַנֶּאֱחָה שְׁלֵמָטָה. וְכִשְׁהָרוּחַ הַזֶּה לֹא נִשְׁלְמָה לְמִטָּה, רֹחַ אַחֲרַת שְׁלֵמָעֵלָה לֹא נִשְׁלְמָה. כִּינּוּן שֶׁלֹּא נִשְׁלְמוּ לְמִטָּה וְלִמְעֵלָה, אֲזַי רָאוּ אוֹתוֹ אָדָם לְהַתְקַלֵּל וְלִהְעַנֵּשׁ. אֲלֵא כִּינּוּן שֶׁנִּשְׁלַם בְּזַמַּן אַחֵר, וְאוֹתוֹ מְמַנֶּה שֶׁהַתְּמַנָּה עַל עַנְוֵי וְתַעֲנִית נִשְׁלַם בְּתוֹךְ אוֹתָם מְמַנֵּים אַחֲרֵים בְּעֵנֵג שְׁלֵמָעֵלָה, קוֹרְעִים לוֹ כֵּל גְּזֵר דִּינּוֹ שֶׁנִּגְזַר מֵאוֹתָם שְׁבַעִים שָׁנִים עָלְיוֹנִים.

לְמַלְכָּךְ שֶׁשָּׁמַח בַּהֲלוּלָא שְׁלוֹ, וְכֵל בְּנֵי הָאָדָם שְׂמִיחִים עִמּוֹ. רָאָה אִישׁ אֶחָד נִתְּנוּ בְּקוֹלֵר, צָוָה עָלָיו וְהִתְרִוּהוּ, כְּדֵי שֶׁכֶּלֶם יִמְצָאוּ בְּשִׂמְחָה.

עוֹנֵשׁ הַמְּבַטֵּל עֲנֵג שַׁבָּת

וְאַחֲרַי כֶּף חוֹזְרִים הַמְּמַנִּים הִלְלוּ שְׂמֵעֵנִישִׁים בְּנֵי אָדָם, וְנִפְרָעִים מִן הָאָדָם עַל שֶׁנִּמְצָא בְּגִלְלוֹ חֲסָרוֹן לְמַעֲלָה וּמִטָּה. מַה תִּקְנֶנְתּוּ? לִישֵׁב תַּעֲנִית עַל תַּעֲנִית. מַה הַטַּעַם? זֶה בְּטֵל עֲנֵג שַׁבָּת - יְבַטֵּל עֲנֵג שֶׁל חַל.

וְאִם הוּא מְבַטֵּל עֲנֵג שַׁבָּת וּמִתְעַנֵּג בַּחַל, דּוֹמָה כְּמוֹ שְׂמִיחֵשִׁיב עַל דְּבַר אַחֵר יוֹתֵר מִמָּה שְׂמִיחֵשִׁיב אֶת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. הָרוּחַ הֶעֱלִינָהּ, קִדְשׁ הַקְּדוֹשִׁים שֶׁשׁוֹרָה עָלָיו לֹא עֲנֵג, וּבִטְלָה מִמֶּנּוּ. רֹחַ אַחֲרַת שֶׁל חַל שֶׁשׁוֹרָה אַחֲרַי כֶּף עַל הָעוֹלָם מִחֵשִׁיב וּמְעַנֵּג אוֹתוֹ, אֲזַי חוֹזְרִים וְנִפְרָעִים מִמֶּנּוּ בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא.

הַהוּא מְמַנֵּה דְקִיּוּמָא עַל מָאן דְּשָׁרִי בְּתַעֲנִיתָ, וְסַנְגְּרִי"ה שְׁמִיָּה. וְסַלְקִין קָמִי מְלָכָא קְדִישָׁא, וּמִתְעַרֵי עָלֶיהָ.

וְהַהוּא רוּחָא אִסְתַּלְק גְּרִיעַ מִהוּא אִתְהַנּוּתָא דְלִתְתָא. וְכֵד הָאִי רוּחָא לֹא אִשְׁתַּלִּים לְתַתָּא, רוּחָא אַחֲרָא דְלַעֲיִלָא לֹא אִשְׁתַּלִּים. כִּינּוּן דְלֹא אִשְׁתַּלִּים לְתַתָּא וְלַעֲיִלָא, כְּדִין אִתְחַזִּי הַהוּא בְּרֵשׁ לְאִתְלַטִּיָא, וְלִאִתְעַנְשָׁא. אֲלֵא כִּינּוּן דְאִשְׁתַּלִּים זְמַנָּא אַחֲרָא, וְהַהוּא מְמַנֵּה דְאִתְמַנָּה עַל עַנְוִיָא וְתַעֲנִיתָא, אִשְׁתַּלִּים גּוֹ אִינוּן מְמַנֵּן אַחֲרֵינוּן, בְּעַנְוִיָא דְלַעֲיִלָא, קוֹרְעִין לִיהּ כֵּל גְּזֵר דִּינָא, דְאִתְגַּזֵּר מֵאִינוּן שְׁבַעִין שָׁנִין עָלָיו.

לְמַלְכָּא דְחַדְדִי בַּהֲלוּלָא דִילִיָּהּ, וְכֵל בְּנֵי נְשָׂא חֲדָאן עִמִּיהּ, חֲמָא חַד בְּרֵשׁ יַהִיב בְּקוֹלֵר, פְּקִיד עָלוּי, וְשָׁרִיִּוְהוּ, בְּגִין דִּישְׁתַּכְחוּן כּוּלָא בַּחֲדוּהָ.

עוֹנֵשׁ הַמְּבַטֵּל עֲנֵג שַׁבָּת

וְלִבְתֵּרָה, מִתְהַדְרִין אֵלָיו מְמַנֵּן דְעַנְשִׁין לְכַנֵּי נְשָׂא, וְאִתְפְּרַעִין מִנִּיהּ דְבַר נֶשׁ, עַל דְאִשְׁתַּכַּח בְּנִינִיה גְּרִיעוּתָא עֵילָא וְתַתָּא. מָאִי תִקְנֶנְתִּיהּ. לִיתִיב תַּעֲנִיתָא עַל תַּעֲנִיתָא. מָאִי טַעַמָא. דָּא כְּטִיל עַנְוִיָא דְשַׁבְתָּא, יְבַטֵּל עַנְוִיָא דְחוּל. וְאִי אִיהוּ מְבַטֵּל עַנְוִיָא דְשַׁבְתָּא, וְקָא מִתְעַנֵּג בַּחוּל, דְמִי כְּמָאן דְחֵשֵׁב לְמַלְכָּה אַחֲרָא, יִתִּיר מִמָּה דְחֵשִׁיב לִיהּ לְקוּדְשָׁא בְּרִיד הוּא. רוּחָא עֲלָאָה, קְדִישָׁא דְקוּדְשִׁין דְשָׁרִיָא עָלֶיהּ, לֹא עֲנֵג, וּבִטְלִיל לִיהּ מִנִּיהּ. רוּחָא אַחֲרָא דְחוּל, דְשָׁרִיָא לְבַתֵּר עַל עֲלָמָא, חֵשִׁיב וְקָא מְעַנְנָא לִיהּ. כְּדִין מִתְהַדְרִין וּמִתְפְּרַעִין מִנִּיהּ, בְּהָאִי עֲלָמָא, וּבְעֲלָמָא דְאִתִּי.

תענית על תענית

בגין כך, אצטרך תענית אחרת, ביום קדמא דחול, בזמנא דשריא על עלמא ההוא רוקא דחול. ובהאי אית ליה אסוותא, בין דלא חשיב לרוקא דחול. וסימניך (ויקרא ה) והשיב את הגזלה אשר גזל וגו'. גזלן, לא חשיב לקודשא בריך הוא, לא חשיב לבני נשא, בגין כך לית ליה עונשא כגנב. גנב, דחשיב לבני נשא, ויתיר מקודשא בריך הוא, אית ליה עונשא בהאי עלמא, ובעלמא דאתי. זכאה איהו, מאן דאשתלים לתתא, לההוא עונג עלאה כדקא חזי.

בטול סעודת האמונה והשמחה (ח"ג ק"ה, א)

אמר ליה, ודאי הכי הוא. והא שמענא מלה. אבל מאן דשארית בתעניתא בשבתא, עביד גריעותא לשבת, או לא. אי תימא דלא עביד גריעותא, הא סעודתי דמהימנותא כטיל מניה, ועונשיה סגי, הא חדוותא דשבת בטיל מניה.

היום הזה הוא שמחה למעלה ולמטה

אמר ליה, מלה דא שמענא, דדא הוא דאשגחן עליה מלעילא, מכל בני עלמא. בגין דהאי יומא, חדוותא הוא לעילא ותתא. חדוותא דכל חדוון. חדוותא, דכל מהימנותא ביה אשתכח. ואפילו רשעים דגיהנם נייחין בהאי יומא. והאי בר נש לית ליה חדוה, ולית ליה נייחא, ושניא דא מכל עלאין ותתאין. כלהו שאלין עליה, מאי שניא דפלגיא הוא בצערא.

תענית על תענית

משום כך צריך תענית אחרת ביום ראשון של חל, בזמן ששורה על העולם אותה רוח של חל, ובזה יש לו רפואה, כיון שלא החשיב את רוח החל. וסימניך - (ויקרא ה) והשיב את הגזלה אשר גזל וגו'. גזלן אינו מחשיב את הקדוש ברוך הוא, אינו מחשיב בני אדם, לכן אין לא ענש כגנב. גנב שמחשיב בני אדם יותר מהקדוש ברוך הוא, יאש לו ענש בעולם הזה ובעולם הבא. אשרי מי שמשלים למטה את אותו ענג עליון כראוי.

בטול סעודת האמונה והשמחה

אמר לו, ודאי כך הוא, והרי שמענו את הדבר. אבל מי ששרוי בתענית בשבת, עושה חסרון לשבת או לא? אם תאמר שלא עושה חסרון, הרי סעודת האמונה בטל ממנו וענשו רב, הרי שמחת השבת בטל ממנו.

היום הזה הוא שמחה למעלה ולמטה

אמר לו, דבר זה שמעתי, שזהו שמשיגים עליו מלמעלה מכל בני העולם, משום שהיום הזה הוא שמחה למעלה ולמטה, שמחת כל השמחות, שמחה שכל האמונה נמצאת בה, ואפלו הרשעים של הגיהנם נחים ביום הזה. והאיש הזה אין לו שמחה ואין לו מנוחה, וזה שונה מכל העליונים והתחתונים. כלם שואלים עליו: מה שונה שפלוגי הוא בצערא?

בשעה שמתגלה העתיק נמצאים כל החרות
והשמחה

ובשעה שהעתיק הקדוש מתגלה ביום הזה
וזו נמצא בצער, תפלתו עולה ועומדת
לפניו, אז נקרעים כל גזרי הדינים שנגזרו
עליו, ואכלו הספימו בבית הדין של המלך
עליו לרע - הכל נקרע, משום שבשעה
שמתגלה העתיק, נמצאים כל החרות וכל
השמחה, משום שמתגלה בהוללת המלך.

קריעת גזר הדין

ועל זה שנינו, קורעים לו גזר דינו של
שבעים שנה. מי השבעים שנה? אלא,
אף על גב שהספימו עליו כל אותם
שבעים כתרי המלך, שהוא נראה בהם,
הכל נקרע, משום שהעתיק הקדוש נוטל
(מבטל אותו ומהנה) את האדם, והדברים הללו,
כשמתעוררים עליו בחלום בליל שבת.
למלך שעשה הלולא לבנו, וגזר שמחה
על הכל. ביום הזה של ההלולא כל העולם
היו שמחים, ואיש אחד היה עצוב, תפוס
בקולר. בא המלך לשמחה, ראה את כל
העם שמחים כמו שהוא גזר. הרים עיניו,
ראה את אותו האיש התפוס בקולר עצוב.
אמר, ומה כל בני העולם שמחים בהלולא
של בני, וזה תפוס בקולר? מיד צוה והוציא
אותו והתירו אותו מקולרו (מקשריו).

כך זה ששרוי בתענית בשבת, כל העולם
שמחים - והוא עצוב, וזה נתפס בקולר.
בשעה שהעתיק הקדוש מתגלה ביום הזה
ונמצא האיש הזה תפוס בקולר - אף על
גב שהספימו עליו כל אותם שבעים שנים

בשעה שמתגלה העתיק נמצאים כל החרות
והשמחה

ובשעתא דעתיקא קדישא אתגלי
בהאי יומא, ואשתכח האי
בצערא, צלותיה סלקא וקיימא קמיה,
כדין אתקרעו כל גזרי דינין דאתגזרו
עליה, ואפילו אסתכמו כבי דינא
דמלכא עליה לביש, בלא אתקרע, בגין
דבשעתא דעתיקא אתגלייא, כל חירו
וכל חידו אשתכח, בגין דאתגלייא
בהלולא דמלכא.

קריעת גזר הדין

ועל דא תנינן, קורעין לו גזר דינו של
שבעים שנה. מאן שבועין שנה. אלא
אף על גב דאסכמו עליה כל אינון שבועין
כתרי מלכא, דהוא אתחזי כהו, בלא
אתקרע. בגין דעתיקא קדישא נטיל (ס"א)
בטייל ליה וחי) ליה לבר נש, והני מלי, כד
מתערי עליה בחלמא בליליא דשבתא.
למלכא דעביד הלולא לבריה, וגזר
חדוה על בלא. בהאי יומא
דהלולא, כל עלמא הוה חדאן, ובר נש
חד הוה עציב, תפוס בקולרא. אתא
מלכא לחדוותא, חמא כל עמא חדאן
כמה דאיהו גזר. וקף עינוי, חמא ההוא
בר נש תפוס בקולרא עציב. אמר, ומה
כל בני עלמא חדאן בהלולא דברי, ודא
תפוס בקולרא. מיד פקיד ונפקי ליה,
ושארו ליה מקולריה. (ס"א מקשריו).

כך האי דשארית בתעניתא בשבתא, כל
עלמא חדאן, ואיהו עציב, והאי
אתפס בקולרא. בשעתא דעתיקא
קדישא אתגלייא בהאי יומא, ואשתכח
האי בר נש תפוס בקולרא, אף על גב

דאסכימו עליה כל אינון שבועין שנין דאמרן, כלא אתקרע, ולא שארי עליה דינא. ביומא אחרא אית ביה רשו למקרע ליה, בההוא יומא, כל שבן שבת.

תענית חלום בשבת

דלית לך יום דלא אשתכח ביה חילא, ומאן דשארי בתעניתא דחלמא בההוא יומא, לא סליק ההוא יומא עד דקרע דיניה. אבל לאו דשבועים שנה כיומא דשבת. בגין כך, בההוא יומא ממש, ולא כיומא אחרא, דלית רשו ליומא על יומא אחרא. כל יומא, מה דאירע ביומיה, עבד. דלא אירע ביומיה, לא עבד. ועל דא לא לבעי ליה לאיגוש לסלקא ליה מיומא דא ליומא אחרא. ובגין כך, דבר יום ביומו תנינן, ולא דבר יום ליומא אחרא.

ענין החלום

ותא חזי, לאו למגנא מתערי עליה בחלמא. בגין למתבע עליה רחמי. ווי ללהוא בר נש דלא מתערי עליה, ולא אודעו ליה בחלמא, דהא אקרי רע. ובגניי כך, (תהלים ה) לא יגורד רע כתיב. וכתיב (משלי ט) בל יפקד רע, בל יפקד, בגין דאיהו רע.

ודבר דבר

אמר רבי יוסי, כתיב (ישעיה נח) ממצוא חפצך ודבר דבר, כתיב (ישעיה נח) ממצוא חפצך, מהו ודבר דבר, אלא, עד דיגזר מלה כדקא יאות, וימלל ליה. ודאי כך הוא ברירא דמלה, משמע דכתיב ודבר דבר. וזכאין אינון ישראל בעלמא דין ובעלמא דאתי, עלייהו כתיב, (ישעיה סג) ויאמר אך עמי המה בנים לא ישקרו ויהי להם למושיע.

שאמרנו, הכל נקרע, ולא שורה עליו הדין. ביום אחר יש בו רשות לקרע אותו. באותו יום, כל שכן בשבת.

תענית חלום בשבת

שאין לך יום שלא נמצא בו כח, ומי ששרוי בתענית חלום באותו היום, לא עולה אותו היום עד שקורע דינו. אבל לא ששבועים שנה כיום השבת. משום כך, באותו יום ממש, ולא ביום אחר, שאין רשות ליום על יום אחר. כל יום, מה שארע ביומו - עושה. שלא ארע ביומו - אינו עושה. ועל כן לא צריך לאדם להעלות אותו מיום זה ליום אחר. ומשום כך שנינו, דבר יום ביומו, ולא דבר יום ליום אחר.

ענין החלום

ובא ראה, לא לחנם מתעוררים עליו בחלום, כדי לבקש עליו רחמים. אוי לאותו אדם שלא מתעוררים עליו ולא מודיעים לו בחלום, שזה נקרא רע. ומשום כך כתוב, (תהלים ה) לא יגרה רע. וכתוב (משלי ט) בל יפקד רע. בל יפקד, משום שהוא רע.

ודבר דבר

אמר רבי יוסי, כתוב (ישעיה נח) ממצוא חפצך ודבר דבר. כיון שכתוב ממצוא חפצך, מהו ודבר דבר? אלא, עד שייגזר הדבר פראוי וידבר אתו. ודאי כך הוא ברור הדבר, משמע שכתוב ודבר דבר. אשריהם ישראל בעולם הזה ובעולם הבא, עליהם כתוב ויאמר אך עמי המה בנים לא ישקרו ויהי להם למושיע.

המשך "ערכה של שעה" מעמוד קם

בא וראה מה שכתב המקביל הצדיק **רבי יעקב צמח זצ"ל** (מתלמידי האר"י הקדוש ז"ע) בהקדמתו לספר קול ברמה: "רחל מבכה על בניה", לפי שאינם עוסקים בהכמה זאת, הממקרת את הקץ, ולזה אין משיח בא, שיאמר לה ה' אז "מנעי קולך מבכי ועיניך מדמעה וכו' על בניה פי איננו", כלומר, שפינון שביאת המשיח תלויה בתשובה ובעסק הזהר ובחכמת הקבלה", ואין בניה עוסקים בה, כי אם אחד מעיר ושנים ממשפחה, כי אין מדרש קבוע פראוי בכל עיר ועיר כמו שיש בעסק התלמוד, ולכן "איננו", כי אין בניה מושכים וממהרים את המשיח.

ז

כל תמימי דרך הולכים בתורת הזהר ומאמינים בו

קבלנו מרבנו הגדול [הגר"א] זכרוננו לברכה, שחלילה לומר שהסוד האמתי יסתר הדין המסכם להלכה פסוקה, רק שהאחרונים לא ירדו לעמק החכמה הזאת (עלית אליהו על הגר"א). וכתב בבאור הגר"א, שביום הפורים חלונות התבה והוא תשובה אפוא עלאה פתוחים, וזהו שכתוב "מקץ ארבעים יום" שהם ארבעים יום הידועים מראש חדש אלול, וברעיא מהימנא איתא על התקוני זהר, דאיהי כגוונא דתבת נח וכו', כידוע (הקדמת המוציא לאור תקוני זהר מהגר"א). - ורבינו הגר"א זכרוננו לברכה, אשר היה פאחד מן הראשונים... וכל רז לא אניס ליה... כתב פרושים על הזהר הקדוש והאדרא רבה קדישא והספרא דצניעותא והתקוני זהר, ובבאורים על השלחן ערוך מביא מקורות מדברי הזהר..., וכל תמימי דרך הולכים בתורת הזהר ומאמינים בו (הקדמת ספר זהר הרקיע להאדמו"ר מראדזין זכר צדיק לברכה). - כל אחד מה שמלמדוין אותו בבטן אמו כן יש יכלת בידו להשיג. ומי שהיה יכול להשיג סודות התורה והוא לא ישתדל להשיג, נדון בדיני קשין (הגאון רבי אליהו מוילנה, הגר"א, אבן שלמה חלק כ"ד). - ברעיא מהימנא ובתקונים כתוב, דבזכות הזהר יגלה מלכא משיחא. ובתקוני זהר (סוף תקון ששי, דף כד): וכמה בני נשא לתתא ותפנסון מהאי חבורא דילך, כד יתגלי לתתא בדרא בתראה בסוף יומיא, ובגיניה (ויקרא כה, י) "ויקראתם דרור בארץ". עד כאן. [וכמה בני אדם למטה יתפרנסו, רוצה לומר יעסקו ויחיו, מזה החבור שלך, כאשר יתגלה למטה בדור האחרון, בסוף הימים, ועל ידי זה יקים ויקראתם דרור בארץ].

פנימיות התורה הם חיים לפנימיות הגוף שהוא הנפש והחיצוניות לחיצוניות הגוף, והעוסקים ברמז וסוד אין יצר הרע יכול להתגרות בהם (אבן שלמה פרק ח' אות כ"ו). הגאולה לא תהיה רק על ידי למוד התורה, ועקר הגאולה בלמוד הקבלה (אבן שלמה פרק י"א אות ג). - שאלתני ממנו: איך הדרך לצאת ידי חובתו השעור למוד שאמר רבותינו זכרונם לברכה? והשיב: ללמוד ספר הזהר ושערי אורה כדי להבין קצת הכנויים בזהר הקדוש, רק בלי הפרוש, כי הוא מבבל ומסיע לענין אחר (אבן שלמה פרק י"א אות ג).

יט. ובספרו קהלת יעקב כתב: ומה גם בדרונו זה חכמת האמת כדי שיבוא משיח. עתה שהוא דרא בתראה וצריך להתגלות בו

המשך בעמוד קנד

זֶהַר הַשַּׁבָּת

פָּרָק י"ז
פְּרָשִׁיּוֹת
יְתָרוֹ - יַעֲקֹב

יְצִיאֹת הַשַּׁבָּת

פֶּרֶק י"ז

אֵל יֵצֵא אִישׁ מִמְּקוֹמוֹ ..... קנא
הִנֵּה מְקוֹם אֲתִי ..... קנב
אֶלְפִים אִמָּה ..... קנב
שֶׁבֶת רֹאשׁ הַשָּׁנָה וְהַיָּחִיד ..... קנב
הוֹצֵאָה מִרְשׁוֹת לְרְשׁוֹת ..... קנג
פֶּסַח מֶרֶן שֶׁר הַתּוֹרָה הַגֵּר"ח קַנְיִבְסְקִי ..... קנג
עֵרְכָה שֶׁל שְׁעָה ..... קנד

להזכירכם,

ישנה חלוקה נוספת לג' סעודות של שבת:

- ◉ שמונה פרקים [א-ח] לסעודה הראשונה: דפים כז-כז.
- ◉ שמונה פרקים [ט-טז] לסעודה השנייה: דפים כה-קמ.
- ◉ שמונה פרקים [י"ז-כד] לסעודה השלישית: דפים קמא-קצמ.

אל יצא איש ממקומו (ח"ב ס"ג, ב)

כְּתִיב אֵל יִצְאֵ אִישׁ מִמְּקוֹמוֹ בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי. מִמְּקוֹמוֹ. תְּנִינָן, מֵהָהוּא מְקוֹם דְּאִתְחַזִּי לְמַהֲדָּ. וְרָזָא דְמַלְהָ דְכְּתִיב, (יחזקאל א) בְּרוּךְ יְיָ מִמְּקוֹמוֹ, וְדָא אִיהוּ מְקוֹם. וְדָא אִיהוּ רְזָא דְכְּתִיב, (שמות א) כִּי הִמְקוֹם אֲשֶׁר אֶתָּה עוֹמֵד עֲלָיו אֲדַמַּת קִדְשׁ הוּא. אֲתֵר יְדִיעָא קְרִינָן לִיה מְקוֹם דְּאִשְׁתַּמּוּדְעָא יִקְרָא עֲלָהָ.

(ח"ב ר"ג, א)

כְּתִיב (שמות טז) אֵל יִצְאֵ אִישׁ מִמְּקוֹמוֹ בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מֵהוּ מִמְּקוֹמוֹ. תְּנִינָן, מִמְּקוֹמוֹ מֵהָהוּא אֲתֵר דְּאִתְחַזִּי לְמַהֲדָּ. וְרָזָא דְמַלְהָ, דְכְּתִיב, (יחזקאל א) בְּרוּךְ כְּבוֹד יְיָ מִמְּקוֹמוֹ. וְדָא אִיהוּ מְקוֹם, וְדָא אִיהוּ רְזָא דְכְּתִיב, (שמות א) כִּי הִמְקוֹם אֲשֶׁר אֶתָּה עוֹמֵד עֲלָיו. אֲתֵר יְדִיעָא אִיהוּ לְעִילָא, וְקְרִינָן לִיה מְקוֹם, דְּאִשְׁתַּמּוּדְעָא בִּיה יִקְרָא עֲלָהָ דְלְעִילָא. וּבְגִין כֵּךְ, אֲזַהְרִיתָא לְבַר נֶשׁ דְּהָא מִתְעַטְרָא בְּעַטְרָא קְדִישָׁא דְלְעִילָא, דְלָא יִפּוֹק מִיְנִיה דְּאִי (יפוק מִפּוֹמִיָּה מִילֻזְאָ דְחַז) יִפּוֹק מִיְנִיה, קָא מְחַלְלֵ שְׁבֵתָא. בִּידוּי, בְּעֵבִידְתָּא. כְּמָה דְּאוּקִימְנָא. בְּרַגְלוּי, לְמַהֲדָּ לְבַר מִתְרִי אֲלִפִּין אֲמִין, כָּל אֲלִין חִלּוּלָא דְשְׁבֵתָא אִיהוּ.

אֵל יִצְאֵ אִישׁ מִמְּקוֹמוֹ, דָּא אִיהוּ אֲתֵר יִקְרָא דְקְדוּשָׁה דָּא, דְּהָא מִיְנִיה לְבַר אֲתֵר דְּאֵלֵהִים אַחֲרִים אִיהוּ. בְּרוּךְ כְּבוֹד יְיָ מִמְּקוֹמוֹ. כְּבוֹד יְיָ דְלְעִילָא. מִמְּקוֹמוֹ, דָּא כְּבוֹד דְּלִתְתָּא וְדָא אִיהוּ רְזָא דְעַטְרָא דְשְׁבֵתָא, בְּגִין כֵּךְ אֵל יִצְאֵ אִישׁ מִמְּקוֹמוֹ, בְּרִיד הוּא לְעֵלְמָא וּלְעֵלְמִי עֲלִמִין.

אל יצא איש ממקומו

כְּתוּב אֵל יִצְאֵ אִישׁ מִמְּקוֹמוֹ בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי. מִמְּקוֹמוֹ - שְׁנִינּוּ, מֵאוּתוֹ מְקוֹם שְׂרָאוּי לְלֶכְתָּ, וְסוּד הַדְּבָר - שְׁכַתוּב (יחזקאל א) בְּרוּךְ כְּבוֹד ה' מִמְּקוֹמוֹ, וְזַהוּ סוּד הַכְּתוּב, כִּי הִמְקוֹם אֲשֶׁר אֶתָּה עוֹמֵד עֲלָיו אֲדַמַּת קִדְשׁ הוּא. מְקוֹם יְדוּעָ קוֹרְאִים לוֹ מְקוֹם שְׁנוּדְעָ הַכְּבוֹד הָעֲלִיּוֹן.

כְּתוּב (שמות טז) אֵל יִצְאֵ אִישׁ מִמְּקוֹמוֹ בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי. מַה זֶה מִמְּקוֹמוֹ? שְׁנִינּוּ, מִמְּקוֹמוֹ - מֵאוּתוֹ מְקוֹם שְׂרָאוּי לְלֶכְתָּ. וְסוּד הַדְּבָר - שְׁכַתוּב (יחזקאל א) בְּרוּךְ כְּבוֹד ה' מִמְּקוֹמוֹ. וְזַה הִמְקוֹם. וְזַהוּ סוּד הַכְּתוּב (שמות א) כִּי הִמְקוֹם אֲשֶׁר אֶתָּה עוֹמֵד עֲלָיו. מְקוֹם יְדוּעָ הוּא לְמַעְלָה, וְקוֹרְאִים לוֹ מְקוֹם, שְׁנוּדְעָ בּוֹ הַכְּבוֹד הָעֲלִיּוֹן שְׁלַמְעֵלָה. וּמְשׁוּם כֵּךְ אֲזַהְרִה לְאָדָם, שְׁהֲרִי מִתְעַטֵּר בְּעַטְרָה קְדוּשָׁה שֶׁל מַעְלָה, שֶׁלֹּא יִצְאֵ מִמֶּנּוּ. שְׂאָם (יצא מִפִּי דְבַר שֶׁל חַז) יִצְאֵ מִמֶּנּוּ, הוּא מְחַלְלֵ שְׁבֵת. בִּידוּ - בְּמַעֲשֵׂה, כְּמוֹ שְׁבַאֲרַנּוּ. בְּרַגְלוֹ - לְלֶכְתָּ מִחוּץ לְאֲלִפִּים אֲמָה. כָּל אֵלָה הֵם חִלּוּל שְׁבֵת.

אֵל יִצְאֵ אִישׁ מִמְּקוֹמוֹ, זֶהוּ מְקוֹם כְּבוֹד הַקְּדוּשָׁה הַזֶּה, שְׁהֲרִי מִמֶּנּוּ לְחוּץ הוּא מְקוֹם שֶׁל אֱלֹהִים אַחֲרִים. בְּרוּךְ כְּבוֹד ה' מִמְּקוֹמוֹ. כְּבוֹד ה' שְׁלַמְעֵלָה. מִמְּקוֹמוֹ - זֶה כְּבוֹד שְׁלַמְעֵלָה, וְזַהוּ סוּד שֶׁל עַטְרַת שְׁבֵת. וּמְשׁוּם כֵּךְ, אֵל יִצְאֵ אִישׁ מִמְּקוֹמוֹ. בְּרוּךְ הוּא לְעוֹלָם וּלְעוֹלָמֵי עוֹלָמִים.

הנה מקום אתי

בְּתִיב (שמות לג) הנה מקום אתי, מקום אתי, ודאי דא איהו מקום טמיר וגניז, דלא אתיידע כלל. משמע דכתיב אתי, אַתְר דְּלֵא אַתְגְּלִיא, וְקִימָא טְמִירָא, וְדֵא אִיהו אַתְר עֲלָאָה לְעִילָא לְעִילָא, הִיכְלָא עֲלָאָה טְמִיר וְגִנְזוּ. אַכְל דָּא, אִיהו אַתְר לְתַתָּא כְּדִקְאֻמְרֵן. וְדֵא אִיהו מְקוּם דְּאִתְפְּרֵשׁ לְעִילָא, וְאִתְפְּרֵשׁ לְתַתָּא, וּבְגִין כְּד אַל יֵצֵא אִישׁ מִמְקוּמוּ בְיוֹם הַשְּׁבִיעִי.

אלפים אמה

וּמְדֻתָּם מַחוּץ לְעִיר אֶת פְּאֵת קְדָמָה אֶלְפִים בְּאַמָּה וְגו', (במדבר לה) הָא אוּקְמוּהּ בְּאִינוּן רִזִין עֲלֵאִין. אַכְל אֶלְפִים בְּאַמָּה, דִּירְתָה תְרִין סְטָרִין לְכָל סְטָר, וְאִיהו מִתְעַטְרָא תְדִיר בְּתִרִין סְטָרִין, בֵּין לְעִילָא בֵּין לְתַתָּא. וְסִימְנָד שְׂכִינָה לֹא שְׂרָיא לְכַר מִתְחַוְּמָא דְאִתְחַזִּי לָהּ.

שבת ראש השנה והיחיד (תיקוני זהר ס"ט, א)

בְּרֵאשִׁית בְּרִי"ת א"ש, בְּרִית דָּא צְדִיק, כָּל אִתְקַרֵי, קְשׁוּרָא דְכָל אַבְרִין דְגּוּפָא, ח' דֵּאִיהו תְּמַנְיָא יוֹמִין, אִינוּן שְׁעוּרָא דְשִׁבְתָּה, דֵּאִיהו תְּרִין אֶלְפִין אַמִּין לְכָל סְטָר, לְנִטְרָא בְּהוּן אוֹת שִׁבְתָּה, כְּגוּוּנָא דָּא אִינוּן תְּמַנְיָא יוֹמִין תְּחוּם לְקַבְלָא בְּהוּן אוֹת בְּרִית, וּלְנִטְרָא לִיה בְּהוּן, דְּלֵא אִתְעַבִּיד בְּאוֹת בְּרִית חֲלוּל. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר אַבָּא יוֹמָא חַד הוּוּיָא אֶזְלִי אָנָּא וְרַבִּי יוֹסִי, וְאַתָּא בְּרִיה דְּרַב הַמְּנוּנָא סְבָא מֵהֵהוּא עֲלָמָא, כְּדִוּקָנָא דְהָאֵי עֲלָמָא וְאִזְדַּמְן לֵן בְּאַרְחָא כְּגוּוּנָא דְמַחְמַר בְּתִרִין חֲמִרִין, וְשְׂאִילָנָא (נ"א וְשְׂאִיל ל?) מָאִי אֶת שִׁבְתוֹתַי תִּשְׁמֹרוּ

הנה מקום אתי

בְּתוּבָה, (שמות לג) הנה מקום אתי. מקום אתי, וְדֵאִי זְהוּ מְקוּם טְמִיר וְגִנְזוּ שְׁלֵא נוֹדַע כָּלְל. מִמְשַׁמְעֵי שְׁכִתוּב אֶתִי - מְקוּם שְׁלֵא הִתְגַּלָּה וְעוּמֵד טְמִיר, וְזְהוּ מְקוּם עֲלִיּוֹן לְמַעְלָה לְמַעְלָה, הִיכְל עֲלִיּוֹן טְמִיר וְגִנְזוּ. אַכְל זְהוּ מְקוּם לְמַטָּה, כְּפִי שְׂאֻמְרֵנוּ. וְזְהוּ מְקוּם שְׁנַפְרָד לְמַעְלָה וְנַפְרָד לְמַטָּה, וּמִשׁוּם כְּךָ אַל יֵצֵא אִישׁ מִמְקוּמוּ בְיוֹם הַשְּׁבִיעִי.

אלפים אמה

וּמְדֻתָּם מַחוּץ לְעִיר אֶת פְּאֵת קְדָמָה אֶלְפִים בְּאַמָּה וְגו' (במדבר לה), הָרִי פְּרִשׁוּהָ בְּאוֹתָם סוּדוֹת עֲלִיוּנִים. אַכְל אֶלְפִים בְּאַמָּה - שְׂרִיֶשֶׁה שְׁנֵי צְדָדִים לְכָל צַד, וְהִיא מִתְעַטְרַת תְּמִיד בְּשְׁנֵי צְדָדִים, בֵּין לְמַעְלָה בֵּין לְמַטָּה. וְסִימְנָד - שְׂכִינָה לֹא שׁוּרָה מַחוּץ לְתַחוּם הָרְאוּי לָהּ.

שבת ראש השנה והיחיד

בְּרֵאשִׁית, בְּרִי"ת א"ש, בְּרִית זָה צְדִיק שְׁנַקְרָא כָל, הַקְּשֵׁר שְׁל כָל אִיבְרֵי הַגּוּפִי, ח' שְׁהִיא שְׁמוּנָה יְמִים, הֵם שְׁעוּרָא שְׁל שִׁבְתָּה, שְׁהוּא אֶלְפִים אַמּוֹת לְכָל צַד, לְשִׁמּוּר בְּהֵם אוֹת שִׁבְתָּה. כְּמוֹ כֵּן הֵם שְׁמוּנָה יְמִים, הִתְחַוּם לְקַבְלָא בְּהֵם אוֹת בְּרִית וְלְשִׁמּוּר אוֹתוֹ בְּהֵם, שְׁלֵא נַעֲשֶׂה בְּאוֹת הַבְּרִית חֲלוּל.

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר: אַבָּא, יוֹם אַחַד הָיִיתִי הוֹלֵךְ אֲנִי וְרַבִּי יוֹסִי, וּבָא בְּנֵו שְׁל רַב הַמְּנוּנָא הִזְקֵנוּ מֵאוֹתוֹ הָעוֹלָם בְּדַמּוֹת שְׁל הָעוֹלָם הַזֶּה, וְהִזְדַּמְנוּ לָנוּ בְּדַרְךָ כְּמוֹ שְׁמַחְמַר עִם שְׁנֵי חֲמוּרִים, וְשְׂאֻלָּנוּ, מַה זֶה אֶת שִׁבְתַּתִּי תִשְׁמְרוּ וּמִקְדְּשֵׁי תִירָאוּ? וְאָמַר הוּא דְבְּרִים

יפים, אבל עם כל זה רצייתי לשמע מפיה. אמר לו: בני, ודאי שבירת שקולה לשבת, ומשום זה (בראשית ירא שבת וכו').

ומקדשי תיראו (ויקרא יט ג), ואמר איהו מילין שפירין, אבל עם כל דא בעינא למשמע מפומך, אמר ליה ברי בודאי ברית איהו שקיל לשבת, ובגין דא (בראשית ירא שבת וכו').

הוצאה מרשות לרשות

הוצאה מרשות לרשות (תיקוני זהר פ"ה, א)

יציאות השבת שתיים, הן עקירה והנחה, שעושה אותם בבת אחת. מי שעוקר חפץ ממקומו ומניח אותו מחוץ למקומו ומרשותו, כאלו עקר את עץ החיים, שהוא אות ברית, והניח אותו ברשות נכריה, מי שעושה את זה, גורם שעוקר נשמתו מרשותה ומניחה ברשות אחרת, שהיא מרה וטחול, וזה גרם לישראל שנגעקרו מארץ ישראל וגלו לארץ נכריה, שהיא רשות הרבים, וכך הוא מי שמכניס אות ברית קדש שלו לרשות נכריה. שבתא"י הוא טחול חמ"ה, אשה רעה מרה, על שבתא"י נאמר והבור רק אין בו מים, מים אין בו אבל נחשים ועקרבים יש בו, והוא רעב וצמאון וקינה והספד וחשכה וערפל, והיא גלות לישראל.

יציאות השבת שתיים. אינון עקירה והנחה, דעביד לון בבת אחת, מאן דאעקר חפץ מאתריה ואנח ליה לבר מאתריה ומרשותיה, כאלו אעקר אילנא דחיי דאיהו אות ברית, ואנח ליה ברשו נוכראה, מאן דעביד דא גרים דאעקר נשמתיה מרשות דילה, ואנח לה ברשו אחרא דאיהי מרה ומחול, ודא גרם לישראל דאתעקרו מארעא דישראל, ואתגליאו בארעא נוכראה דאיהי רשות הרבים, והכי איהו מאן דאעיל אות ברית קדש דיליה ברשו נוכראה, שבתא"י איהו טחול חמ"ה, אתתא בישא מרה, שבתא"י עליה אתמר (בראשית לז כד) והבור רק אין בו מים, מים אין בו אבל נחשים ועקרבים יש בו, ואיהו רעב וצמאון וקינה והספד וחשוכא וקבלא, ואיהי גלותא לישראל.

יום א' וישב לסדר "ויאמר צדקה ממנה" תשע"א לפ"ק פה אלעד ת"ו

לכבוד כ"ק האדמו"ר שליט"א, מזכה הרבים חד בדרא מניצוץ נשמת התנא הקדוש בוצינא קדישא הרשב"י זיע"א, אשר בזכות הקונטרס "ערכה של שעה" ודאי יעזור להתקיים "בספרא דא יפקון מן גלוחא".

הנה, הזדעזעתי לשמוע מה שכתבו בעתון הנקרא של חרדים, בשם מרן שר התורה הגר"ח קנייבסקי שליט"א שכביכול אמר ח"ו שאין לבחורים ללמוד זזה"ק ח"ו, וקמתי ועליתי ונכנסתי בקודש פנימה אל מרן שליט"א ושאלתי לפיו בזה"ל: נחרדתי לשמוע שכך הרב פסק!! וא"ל בזה"ל: הרבה דברים אומרים בשמי מה לך להתרגש ח"ו שאומר כך, אלא אדרבה מקובלני ממרן החזון איש זי"ע שאין ספר מוסר מעורר ומחזק כמו הזזה"ק, וחובה קדושה בפרט לבני תורה לעסוק בו, עכ"ל. ואמרתי לכתוב זאת למו"ר האדמו"ר כדי לחזק ידיו.

בברכת התורה אי"ש ב"ר ציון בוגנים מו"ץ פעה"ק אלעד ת"ו.

המשך "עֲרֵכָה שֶׁל שְׁעָה" מעמוד קמח

אמר הגאון הצדיק **רבי שלמה בלוי** זצ"ל בשם רבו החפץ חיים ז"ע, שעל למוד ספר הזהר אין שום הגבלה, כי רבו מדרשו, והיה החפץ חיים מעורר לכלם, שילמדו כל שבת את הזהר של אותה פְּרָשָׁה, ואפלו לבחורים (ר' יוסף בן שלמה מפוז'ין, הוספות בגין יוסף).

רבנו החזון איש זי"ע הורה לשואליו, ללמוד זהר כספר מוסר, ואף למד בעצמו עם בן אחותו הגאון רבי שמריהו גריינמן זכר צדיק לברכה. ובהזדמנות אחת התבטא, כי בחכמת הנסתר ישנן סגיונות שלמות הקשות יותר מאלו שבנגלה, והיה מסביר, כי בשל כך נקראת חכמה זו 'חכמת הקבלה', שכן אין להבינה אלא בקבלה, איש מפי איש עד אליהו, או מפי שקבל מאליהו.

ובספר "מעשה איש" (עבודת על מרן הגאון הקדוש החזון איש זצ"ל) כתב משמו: לשון הזהר הקדוש מעורר יותר מכל מאמרי חז"ל.

כשנשאל פעם מרן החזון איש זי"ע על ידי הגאון רבי שמואל הלוי ואונגער שליט"א, באשר ללמוד ספר הזהר למי שלא הגיע לחכמה זו, השיב: "למען הלמוד אסור, אף כדי לדעת יראת אלקים, מתר ואף מצוה גדולה, שכן אין לה מאמרי חכמינו זכרונם לברכה, המלהיבים כל כך ליראה, כמו מאמרי הזהר הקדוש". וכשנכנס אליו פעם רבה של זכרון מאיר, הגאון רבי שמואל הלוי וואזנר (בעל "שבט הלוי"), על השלחן היה מנח ספר הזהר נטול פריכה, הרב וואזנר שהיה מקרב לרבנו, הגיב: "נראה שלומדים הרבה בספר זה... חיוף עלה על פניו הקדושות של רבנו. ואז שאל הרב ואונגער: "מי היה רבו של הגר"א בקבלה?". למשמע השאלה השיב רבנו בנימת שאלה: "וכי אליהו הנביא הוא רבי רע?"... "אלו ידעו", הוסיף, "החסידים בדורו של הגר"א על כחו הגדול שבחכמה זו, לא היה פרוז הלכבות שביין הכתות גדול כל כך"...

כעת זכינו שתתקיים בנו הבטחת הרשב"י על ידי אליהו הנביא זכור לטוב (תיקוני זוהר תיקון ו' דף כ"ד ע"א), שבדור האחרון כל ישראל יתאחדו בלימוד הזוהר הקדוש, ספרדים חסידים וליטאים, שומעים לקול ה' חוצב להבות אש הנאמרים על ידי כל גדולי וקדושי הדורות, מהאריז"ל ותלמידיו, הרמח"ל, הגר"א ותלמידיו, הבעל שם טוב ותלמידיו, האור החיים הקדוש, החיד"א, הגן איש חי, ותלמידיהם, רבי ישראל סלנטר, החפץ חיים, והחזון איש, עין אור הזוהר, ובגדולי ישראל והזוהר באריכות שהבאנו מלמעלה מאלף צדיקים קדושים וטהורים) ולומדים זהר הקדוש באהבה ובשמחה.

כ. בס"ד אנו חבורתא קדישא ספרדים ליטאים
 וחסידים ביחד מוציאים לאור מחדש את באורי
 הגר"א על התיקוני זוהר, יהי רצון שחפץ ה'
 יכתב, עיי"ש.

המשך בעמוד קסב

זֶהַר הַשַּׁבָּת

פְּרָק י"ח

פְּרָשִׁיּוֹת

מִשְׁפָּטִים - רְאֵה

שׁוֹמְרֵי שַׁבָּת יֵשׁ לָהֶם

שְׂמִינָה מִיַּחַדָּת

פָּרֶק י"ח

לא תִבְעֲרוּ אֵשׁ..... קנז
 שֵׁשֶׁת יָמִים עָשָׂה ה' אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת
 הָאָרֶץ..... נז
 יִשְׂרָאֵל שְׂמֹרִים הֵם..... קנז
 מִחֲלָלֵי שַׁבָּת אֵין לָהֶם שְׂמִירָה..... קנט
 אִלוּ שְׁלֹא שָׁמְרוּ שַׁבָּת בְּעוֹלָם הָזֶה שׁוֹמְרִים
 אוֹתָהּ בְּעַל כְּרָחֵם בְּגִיהָנָם..... קנט
 דִּינָם שֶׁל רְשָׁעִים מִסְתַּלַּק בְּיוֹם הַשַּׁבָּת, חוּץ
 מִדִּינָם שֶׁל מִחֲלָלֵי שַׁבָּת..... קנט
 לְאַחַר צְאֵת הַשַּׁבָּת..... קסא
 רוֹצֵה לִהְיוֹת מְלִיוֹנָר?..... קסא
 עֲרָכָה שֶׁל שְׁעָה..... קסב

לְהַזְכִּירְכֶם,

יִשְׁנֶה חֲלוּקָה נוֹסֶפֶת לְג' סְעוּדוֹת שֶׁל שַׁבָּת:

- ◉ שְׂמוּנָה פְּרָקִים [א-ח] לְסְעוּדָה הָרֵאשׁוֹנָה: דְּפִים כז-פז.
- ◉ שְׂמוּנָה פְּרָקִים [ט-זט] לְסְעוּדָה הַשְּׁנִיָּה: דְּפִים כה-קמ.
- ◉ שְׂמוּנָה פְּרָקִים [י"ז-כז] לְסְעוּדָה הַשְּׁלִישִׁית: דְּפִים קמא-קצמ.

לא תבערו אש (ח"ב פ"ט, ב)

הנו אמר ר' שמעון, כתיב, (שמות לה) לא תבערו אש בכל מושבותיכם ביום השבת. מאי טעמא. בגין דלא אתחזי דינא בהאי יומא. ואי תימא הא לגבוה סלקא. בכל מושבותיכם קאמר, ולא לגבוה. וההוא דסלקא לגבוה, לאכפאי לדינא אחרא סלקא. דתנינן, אית אשא אכלא אשא. ואשא דמדבחה, אכלא אשא אחרא.

ובגניי כד, אתגליא עתיקא קדישא בהאי יומא, מפל שאר יומין. ובזמנא דאתגליא עתיקא, לא אתחזי דינא כלל. וכל עלאין ותתאין משתכחין בחרוהא שלימתא, ודינא לא שלטא. ששת ימים עשה ה' את השמים ואת הארץ תאנא, כתיב (שמות לא) כי ששת ימים עשה יי' את השמים ואת הארץ. ששת ימים ודאי, ולא בששת. והני יומין קדישין עלאין, אקרון יומי דשמא קדישא אתכליל בהו, ואינון אתכלילין ביה. וכאה חולקיהון דישראל מפל עמין עובדי עבודת פוכבים ומזלות, עליהו כתיב, (דברים ד) ואתם הדבקים בני' אליהם חיים פולכם היום.

ישראל שמורים הם (ח"ב ר"ה, א)

ביון דהאי רוחא שרא על עלמא, כל רוחין בישין, וכל מקטרגין בישין, אסתלקו מעלמא ולא בעינן לצלאה על נטורא, בגין דישראל אינון נטירין בהחוא רוחא, וסכת שלום פריסת נדפהא עליהו, ואינון נטירין מפלא. ואי תימא, הא תנינן, דלא יפוק בר נש יחידאי, לא בליליא רביעאה דשבתא, ולא בליליא דשבתא, וכעי

לא תבערו אש

עוד אמר רבי שמעון, כתוב לא תבערו אש בכל מושבותיכם ביום השבת. מה הטעם? כדי שלא יראה דין ביום הזה. ואם תאמר, הרי לגבוה עולה? בכל מושבותיכם אמר, ולא לגבוה. ואותו שעולה לגבוה, עולה לכפות דין אחר. ששנינו, יש אש אוכל אש, ואש המזבח אוכל אש אחר.

ומשום כך מתגלה העתיק הקדוש ביום הזה מפל שאר הימים. ובזמן שמתגלה העתיק, לא נראה דין כלל, וכל העליונים והתחתונים נמצאים בשמחה שלמה, והדין לא שולט.

ששת ימים עשה ה' את השמים ואת הארץ שנינו, כי ששת ימים עשה ה' את השמים ואת הארץ. ששת ימים ודאי, ולא בששת. והימים הקדושים העליונים הללו נקראים ימים שהשם הקדוש נכלל בהם, והם נכללים בו. אשרי חלקם של ישראל מפל העמים עובדי עבודת פוכבים ומזלות, עליהם כתוב (דברים ד) ואתם הדבקים בה' אליהם חיים פולכם היום.

ישראל שמורים הם

ביון שהרוח הזו שורה על העולם, כל הרוחות הרעות וכל המקטרגים הרעים הסתלקו מן העולם, ולא צריכים להתפלל על שמירה, משום שישראל שמורים באותה רוח, וסכת שלום פורסת כנפיה עליהם, והם שמורים מהכל. ואם תאמר, הרי שנינו שלא יצא אדם יחידאי, לא בליל רביעי של שבת ולא בליל שבת, וצריד אדם להשמר. והרי אמרנו, שבליל

השבת שמורים אנשים מכל המקטרגים של העולם ולא צריכים להתפלל על שמירה?

בא וראה, כן זה ודאי, ליל רביעי של שבת צריכים להשמר מהם. מה הטעם? משום שכתוב (בראשית א) 'יהי מארות. מארת כתוב חסר, והרי פרושה, שבגלל שהיא חסרה, כמה קבוצות של רוחות נכללו במארת הזה. קללות ומארות הן בפגימת הלבנה, וכלם שולטים באותו הלילה.

בליל השבת, כיון שכלם מתפזרים להכנס לנקב של העפר, שלא יכולים לשלט, צריך אדם יחידי להשמר. ועוד, אף על גב שלא יכולים לשלט, נראים לפעמים, וכן אדם יחידי צריך להשמר.

דבר זה כן שנינו, ואם כן, זה חסרון של השמירה. **אבל בשבת השמירה מצויה לעם הקדוש**, וכשנכנסת שבת, הקדוש ברוך הוא מעטר כל אחד ואחד מישראל, ורצה שישמרו את העטרה הקדושה הזו שהתעטרו בה. ואף על גב שהם אינם נמצאים בשוב, לפעמים הם נראים לאדם יחידי ומונע מזלו. וצריך לאדם להתעטר בעטרה קדושה ולשמר אותה.

סוף סוף, שמירה נמצאת באותו לילה לעם הקדוש, הואיל וספת שלום פרוסה על העם, שהרי שנינו, בכל מקום שנמצאת ספת שלום, הצד האחר לא נמצא שם, ולכן שמירה היא ושמירה מצויה.

בר נש לאסתמרא. והא אמרן, דבלייליא דשבתא נטירין בני נשא מכל מקטרגין דעלמא, ולא בעינן לצלאה על נטורא. **הא חזי**, הכי הוא ודאי, ליליא רביעאה דשבתא, בעינן לאסתמרא מנייהו, מאי טעמא. בגין דכתיב, (בראשית א) 'יהי מארת, מארת כתיב חסר, והא אוקמוה, דבגין דהיא חסרה, כמה חבילי טהירין אתכלילין בהאי מארת. לוטין ומארת אינון בגרעיותא דסיהרא, וכלהו שליטין בההוא ליליא.

בליליא דשבתא, כיון דכלהו מתבדרן לאעלא בנוקבא דעפרא, דלא יכלין לשלטאה, בעי בר נש יחידאי, לאסתמרא. ותו, אף על גב דלא יכלין לשלטאה, אתחזיין לזמנין, ובר נש יחידאי בעי לאסתמרא.

מלה דא הכי תנינן, ואי הכי גרעיותא דנטורא איהו. אבל בשבתא נטירו אשתכח לעמא קדישא, וקודשא בריך הוא כד עאל שבתא, מעטר לכל חד וחד מישראל, ובעי דינטרון ליה להאי עטרא קדישא, דאתעטרו ביה, ואף על גב דאינון לא אשתכחו בישובא, לזמנין לבר נש יחידאי אתחזון, ואתרע מזליה. ואצטריך ליה לבר נש, לאתעטרא בעטרא קדישא, ולנטרא ליה.

סוף סוף, נטירו אשתכח בההוא ליליא לעמא קדישא, הואיל וספת שלום פריסא על עמא, דהא תנינן, בכל אתר דסכת שלום אשתכח, סטרא אחרא לא אשתכח תמן. ועל דא נטורא איהו ונטורא שכיח.

יום השבת שמחה היא לכל, והכל נשמר למעלה ולמטה. והאור (והנרדה) התחתון מאיר לעלות למעלה ביפי של שבועים העטרות שהן החלקים היתרים, והגזון של כל הזקנים מתעורר.

מחללי שבת אין להם שמירה

בשבתות ובחודשים ובזמנים ובחגים, באותו מקום האש שוככת ולא נדונים, אבל לא יוצאים משם כשאר הרשעים שיש להם מנוחה. כל אותם שמחללים שבתות וזמנים ולא חוששים לכבוד רבונם כלל כדי לשמור אותם, אלא מחללים בפרהסייה - כמו שהם לא שמרו שבתות וזמנים בעולם הזה, כך גם לא שומרים אותו בעולם הבא, ואין להם מנוחה.

אלו שלא שמרו שבת בעולם הזה שומרים אותה בע"כ בגיהנם

אמר רבי יוסי, אל תאמר כך, אלא הם שומרים שבתות וזמנים שם בגיהנם בעל פרחם. אמר רבי יהודה, אלה אותם עובדי כוכבים ומזלות שלא הצטוו, שלא שמרו שבת בעולם הזה, שומרים אותה שם בעל פרחם.

דינם של רשעים מסתלק ביום השבת, חוץ מדינם של מחללי שבת

בכל ערב שבת כשמתקדש היום, הכרוזים הולכים בכל אותם מדורי הגיהנם: הסתלקו דיגי הרשעים, שהרי המלך הקדוש בא, והיום מתקדש, והוא מגן על הכל. ומיד מסתלקים הדינים ויש לרשעים מנוחה. (וכך אותם מחללי שבתות ומועדים בפרהסייה, דינים מסתלקים מעליהם) (ואפילו עובדי כוכבים ומזלות שלא נצטוו לשמור שבתות ומועדים, שם שומרים בעל פרחם) **אבל** אש הגיהנם לא שוככת מעל אלה שלא שמרו

יומא דשבתא, חדוה איהו לכלא, וכלא אתנטר לעילא ותתא. ונהורא (נ"א ונהורדה) תתאה נהרא לסלקא לעילא, בשפירו דעטרין שבועין חולקין יתיר, וסבא דכל סבין אתער.

מחללי שבת אין להם שמירה (ח"ב ק"ו, ב)

בשבתי ובירחי ובזמני ובחגי, בההוא אתר נורא אשתכד, ולא אתדנו, אבל לא נפקי מתמן, בשאר חייבין דאית להו נייחא. כל אינון דמחללי שבתות וזמני, ולא חיישי ליקרא דמאריהון כלל, בגין למטר לון, אלא מחללי בפרהסייה, כמה דאינון לא נטרי שבתו וזמני בהאי עלמא, הכי נמי לא נטריין ליה בההוא עלמא, ולית לון נייחא.

אלו שלא שמרו שבת בעולם הזה שומרים אותה בעל פרחם בגיהנם

אמר רבי יוסי, לא תימא הכי, אלא נטרי שבתו וזמני תמן בגיהנם בעל פרחיהו. אמר רבי יהודה, אלון אינון עובדי כוכבים ומזלות, דלא אתפקדו, דלא נטרי שבת בהאי עלמא, נטרי ליה תמן בעל פרחיהו.

דינם של רשעים מסתלק ביום השבת, חוץ מדינם של מחללי שבת

בכל מעלי שבתא כד יומא אתקדש, כרוזין אזלין בכל אינון מדורין דגיהנם: סליקו דינא דחייביא, דהא מלכא קדישא אתיא, ויומא אתקדש, ואיהו אגין על כלא. ומיד דינין אסתלקו, וחייביא אית לון נייחא. (וכך אינון מחללי שבתות וזמני בפרהסייה דינין סלקין מנייהו) (נ"א ואפילו עובדי כוכבים ומזלות דלא אתפקדו למיטר שבתו וזמני תמן נטריין בעל פרחם) **אבל** נורא דגיהנם לא

שַׁבַּת לְעוֹלָמִים, וְכָל רְשָׁעֵי הַגֵּיהֶנֶם שׁוֹאֲלִים עֲלֵיהֶם: מַה שׁוֹנִים אֵלֶּה שְׂאִין לָהֶם מְנוּחָה מִכָּל הַרְשָׁעִים שֶׁל כָּאוּ?! וְאוֹתָם בְּעֲלֵי הַדִּין מְשִׁיבִים לָהֶם: אֵלֶּה הֵם הַרְשָׁעִים שֶׁכִּפְרוּ בְּקִדּוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא וְעָבְרוּ עַל כָּל הַתּוֹרָה. **מִשׁוּם שֶׁלֹּא שָׁמְרוּ שַׁבַּת שָׁם, לָכֵן אִין לָהֶם מְנוּחָה לְעוֹלָמִים.**

וְכָל אוֹתָם הַרְשָׁעִים יוֹצְאִים מִמְּקוֹמָם, וְנִתְּנָת לָהֶם רְשׁוּת לְלַכֵּת וּלְרַאֲוֹת אוֹתָם. וּמִלֵּאָךְ אֶחָד שֶׁשָּׂמוּ סִנְטֵרִיא"ל הוֹלֵךְ וּמוֹצִיא אֶת אוֹתוֹ הַגּוֹף שֶׁלָּהֶם וּמְכַסֵּוּ לְגֵיהֶנֶם לְעֵינֵי הַרְשָׁעִים, וְרוֹאִים אוֹתוֹ שֶׁמַּעֲלָה תוֹלְעִים, וְלִנְשָׁמָה אִין מְנוּחָה בְּאֵשׁ הַגֵּיהֶנֶם.

וְכָל אוֹתָם הַרְשָׁעִים שֶׁשָּׂם סוֹבְבִים אֶת אוֹתוֹ הַגּוֹף וּמְכַרְיָזִים עָלָיו: זֶהוּ פְלוּנֵי הַרְשָׁע שֶׁלֹּא חָשַׁשׁ לְכַבֵּד רַבּוּנּוֹ, וְכִפֵּר בְּקִדּוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְכִפֵּר בְּכָל הַתּוֹרָה כְּלָה. אוֹי לוֹ! טוֹב שֶׁלֹּא נִבְרָא וְלֹא יָבֵא לַדִּין הַזֶּה וּלְבוֹשָׁה הַזֶּה! זֶהוּ שְׁפָתוֹב (ישעיה 10) וְיִצְאוּ וְרָאוּ בְּפִגְרֵי הָאֲנָשִׁים הַפְּשָׁעִים בִּי כִי תוֹלְעָתֶם לֹא תָמוּת וְאֲשֶׁם לֹא תִכְבֶּה וְהָיוּ דְרָאוֹן לְכָל בֶּשֶׂר. כִּי תוֹלְעָתֶם לֹא תָמוּת - מִן הַגּוֹף. וְאֲשֶׁם לֹא תִכְבֶּה - מִן הַנְּשָׁמָה. וְהָיוּ דְרָאוֹן לְכָל בֶּשֶׂר - וְהָיוּ דִי רָאוֹן, עַד שֶׁכָּל רְשָׁעֵי הָעוֹלָם שֶׁל שָׁם יֵאמְרוּ דִי לְרֵאִיָּה הַזֶּה.

רַבִּי יוֹסֵי אָמַר, וְדַאי כֶּף זֶה, מִשׁוּם שֶׁשַּׁבַּת הִיא כְּנֶגֶד כָּל הַתּוֹרָה, וְהַתּוֹרָה הִיא אֵשׁ - מִשׁוּם שֶׁעָבְרוּ עַל אֵשׁ הַתּוֹרָה, הָרִי אֵשׁ הַגֵּיהֶנֶם דוֹלְקוֹ, שֶׁלֹּא שׁוֹכַף מַעֲלִיהֶם לְעוֹלָמִים.

אֲשַׁתְּכֶּד, מַעֲלִיָּהוּ דְלֹא נִטְרֵי שַׁבַּת לְעֵלְמִין. וְכָל חַיִּיבֵי גֵיהֶנֶם שְׂאֵלֵי עֲלִיָּהוּ, מָאִי שְׂנֵא אֵלִין דְּלִית לֹון נִיִּיחָא, מִכָּל חַיִּיבִין דְּהִכָּא. אֵינֹון מְאָרִיָּהוֹן דְּדִינָא תַיִיבִין לֹון, אֵלִין אֵינֹון חַיִּיבִין דְּכִפְרוּ בִיהּ בְּקוּדְשָׁא בְּרִידָה הוּא, וְעָבְרוּ עַל אוֹרִיָּתָא כְּלָא, בְּגִין דְּלֹא נִטְרוּ שַׁבַּת תַּמָּן, בְּגִין כִּד לִית לָהּ נִיִּיחִין לְעֵלְמִין.

וְאֵינֹון חַיִּיבִין כְּלָהוֹן, נִפְקִין מְדוּכְתִיָּהוּ, וְאֲתִיָּהִיב לֹון רְשׁוּ לְמִיָּהֵד לְמַחְמֵי כֶהוּ. וּמִלֵּאָךְ חַד דִּי שְׂמִיָּה סִנְטֵרִיא"ל, אֲזִיל וְאִפִּיק לְהַהוּא גּוֹפָא דְלָהוֹן, וְעִיִּיל לִיהּ לְגֵיהֶנֶם, לְעֵינֵיָּהוֹן דְּחַיִּיבִיא, וְחַמָּן לִיהּ דְּסִלְקָא תוֹלְעִין, וְנִשְׁמָתָא לִית לָהּ נִיִּיחָא כְּנוּרָא דְגֵיהֶנֶם.

וְכָל אֵינֹון חַיִּיבִיא דְתַמָּן, סַחְרִין לְהַהוּא גּוֹפָא, וּמְכַרְיָזֵי עֲלֵיהּ, דָּא אִיהוּ פְּלַנְיָא חַיִּיבָא, דְּלֹא חַיִּישׁ לִיקְרָא דְמְאָרִיָּה, כִּפֵּר בִיהּ בְּקוּדְשָׁא בְּרִידָה הוּא, וְכִפֵּר בְּכָל אוֹרִיָּתָא כְּלָא, וְוִי לִיהּ, טַב דְּלֹא יִתְבְּרִי, וְלֹא יִיתִי לְדִינָא דָּא, וּלְכַסּוּפָא דָּא, הָדָא הוּא דְכַתִּיב, (ישעיה 10) וְיִצְאוּ וְרָאוּ בְּפִגְרֵי הָאֲנָשִׁים הַפְּשָׁעִים בִּי כִי תוֹלְעָתֶם לֹא תָמוּת וְאֲשֶׁם לֹא תִכְבֶּה וְהָיוּ דְרָאוֹן לְכָל בֶּשֶׂר. כִּי תוֹלְעָתֶם לֹא תָמוּת, מִן גּוֹפָא. וְאֲשֶׁם לֹא תִכְבֶּה, מִן נִשְׁמָתָא. וְהָיוּ דְרָאוֹן לְכָל בֶּשֶׂר, וְהָיוּ דִי רָאוֹן, עַד דְּכָל חַיִּיבִין דְּגֵיהֶנֶם דְּתַמָּן, יִימְרוּן, דִּי רֵאִיָּה דָּא.

רַבִּי יוֹסֵי אָמַר, וְדַאי חַיִּי הוּא, בְּגִין דְּשַׁבַּת אִיהוּ לְקַבֵּל אוֹרִיָּתָא כְּלָא, וְאוֹרִיָּתָא אִיהִי אֵשׁ, בְּגִין דְּעָבְרוּ עַל אֵשׁ דְּאוֹרִיָּתָא, הָא אֵשׁ דְּגֵיהֶנֶם דְּלִיק, דְּלֹא שְׂכִיד מַעֲלִיָּהוּ לְעֵלְמִין.

לְאַחַר צֵאת הַשַּׁבָּת

אָמַר רַבֵּי יְהוּדָה, לְכַתֵּר כַּד נָפִיק שַׁבְתָּא, אֲתִי הֵהוּא מְלֵאךְ, וּמְהֵרָה הֵהוּא גּוּפָא לְקַבְרִיהָ, וְאַתְדַּנּוּ תַרְוּוּיָהּ, דָּא לְסַטְרִיהָ וְדָא לְסַטְרִיהָ. וְכֹל דָּא, בְּעוּד דְּגּוּפָא קַיִמָּא עַל בְּרִייהָ, דְּהָא כִּיּוֹן דְּגּוּפָא אֲתָאפֵל, לִית לִיהָ לְגּוּפָא כָּל אַלְיֵן דִּינִין, וְקוּדְשָׁא בְרִידָה הוּא (תהלים עח) לֹא יַעִיר כָּל חַמְתּוֹ בְּתִיב בֵּיהּ.

לְאַחַר צֵאת הַשַּׁבָּת

אָמַר רַבֵּי יְהוּדָה, לְאַחַר כְּשִׁיּוּצֵאת שַׁבָּת, בָּא אוֹתוֹ מְלֵאךְ וּמְחִזִּיר אוֹתוֹ גּוּף לְקַבְרוֹ, וְנִדְוָנִים שְׁגִיחָם, זֶה לְצַדִּי וְזֶה לְצַדִּי. וְכֹל זֶה בְּעוּד שְׁהַגּוּף קָיָם עַל בְּרִיּוֹ, שְׁהַרִי כִּיּוֹן שְׁהַגּוּף נִתְעַפֵּל, אִין לְגוּף אֶת כָּל הַדִּינִים הַקְּלוֹ, וְהַקְּדוּשָׁ בְּרוּךְ הוּא כְּתוּב בּוֹ, וְלֹא יַעִיר כָּל חַמְתּוֹ.

רוצה להיות **מליונר** בעז"ה?

לימוד שעה אחת זוהר בשבת
שווה 100 מליון שנה תורה

לקבלת הספרים ערכה של שעה,
גדולי ישראל והזוהר,
תיקון הזוהר היומי ועוד, חינם!

פקס: 02-9951300

המשך "ערכה של שעה" מעמוד קנד

ח

אין לאדם להפטר מעסק חכמת הקבלה בשום אופן והוא עקר תורת ישראל

"מעין גנים" (פ"א) לבעל "בני יששכר": התנהגות האדם בעסק החכמה האמיתית, הגם שלא הגיע עדין למדרגה שיהיה ראוי לעמוד בהיכל המלך, עם כל זה לא פטר עצמו מעסק החכמה האמיתית, כי היא הצלחת הנפש, מה טוב ומה נעים שבת אחים גם יחד, הלא המה עסק העיון בש"ס ופוסקים, ועסק העיון בסודות התורה, חכמה האמיתית חכמת הקבלה... ובפרט בדורותינו אלה, אחר התנוצצות אורות של עולם התקון משנת של"ב ואילך, על ידי אור שבעת הימים מרן האריז"ל הנסתרות לנו ולבנינו כמו הנגלות, ואין לאדם להפטר מעסק חכמת הקבלה בשום אופן, והוא עקר תורת ישראל אשר השם יתברך הגיד דבריו לעקב חקיו ומשפטיו לישראל וכו'. ואומר אני, הלואי שלא היו מקילין גדולי הדור בלימוד החכמה הקדושה, והלואי היו מלמדים דרך לתלמידים, לעסוק בחכמה הלזו, אזי בודאי לא היה שום הרמת ראש לחכמות החיצוניות, והיו כל החכמות נדחים מפניה, כמו שנדחה החושף מפני האור; אך שבעוונותינו גרמו שגם כמה וכמה מצדיקי הדור סגרו את דלתי החכמה בפני פרחי הכהונה, ואמרו שלא ילמדו עד שיהיו בעלי מדרגה ורוח הקדש, הנה עבור זה נשארנו ערומים מן החכמה הקדושה ונתגבר בעוונותינו הרבים חשכות החכמות החיצוניות הפסיל בחשך הולך, ובימינו במהרה יתקיים: ויאמר אלהים יהי אור ויאר לנו, אכ"ר.

וכתב ב"שער יששכר" (מאמר גל עיני אות י"ח): אשרי העם לומדך ואשרי העומדים על סודך, לכאורה קשה דכיון שהמה לומדך לומדי זהר הקדוש, וכו' איך קראום בלשון 'עם' שהוא מדרגה פחותה פנודע כו', אך מזה הוא נראה, שגם איש פשוט שלא קדש עצמו כל כך במעלות הראויים ללמוד, מכל מקום יקרב אל החכמה ההיא, בפרט בסוף יומיא אליו, שבזה תליא התקרבות הגאולה במהרה בימינו אמן.

ולגדל חביבותיה נסים בדברי הפה החיים (סימן כ"ה ס"ק ע"ה) אשר פתב בשם הרב משאת בנימין זצ"ל (סימן ס"ב דף י"ז עמוד א'), וזה לשונו: הדרך השני לילך אחר רוב בני ומנון, הרי לפניך ספר הזהר, שהוא שקול יותר מכל המחברים שאחר חתימת התלמוד, ואם יהיו כל המחברים בכף מאזנים אחד, וספר הזהר לבדו יעלה בכף שניה, מכריע הוא את פולם, והרי עדיף מרב בנין, וכמו שכתב הבית יוסף ז"ע, דאזלין בתר הזהר נגד שאר המחברים, עפ"ל.

"רבי שמעון בר יוחאי" = 915 - בגימטריא: - ישמרך השם - וכן בגימטריא - מלחמת אדם ופרס [על ידי לימוד הזהר הקדוש ישמרנו ה' תמיד, ובפרט ממלחמת גוג ומגוג - אדם ופרס].

ותענוג למוד הנגלה כלמוד הזהר והתקונים. ואמר על עצמו הרב הקדוש רבי פנחס מקוריץ, שהוא אין לו חיות ותענוג אפילו בלמוד הגמרא כמו מן הזהר ותקונים (מדרש פנחס, ע"ב, אות ג).

כב. חיות אדם הישראלי תלוי בספר הזהר ובכתבי מרן ללמוד בקדושה ובשמחה ובנועם ובקרא ואהבה כל אחד לפי השגתו וקדושתו וכל ישראל קדושים (ר' יצחק איזיק יחיאל ספריו מקומרונה, נוצר חסד, פרק ד' משנה כ'). אינו דומה חיות

זֶהַר הַשַּׁבָּת

פְּרָק י"ט

פְּרָשִׁיּוֹת

תְּרוּמָה - שׁוֹפְטִים

חֹמֶר פְּגָם חֵלּוּל שַׁבָּת,
זֶה שׁוֹמֵר שַׁבָּת זֹכֶה לְ"עֵינַי לֹא
רָאִתָּה אֱלֹקִים זֹלָתָךְ"

פֶּרֶק י"ט

- ט"ל מְלָאכּוֹת..... קסה
- בֵּת יְחִידָה..... קסה
- כָּאֵלוּ הֶחְזִיר אֶת הָעוֹלָם לְתוֹהוּ וָבְהוּ..... קסה
- נָגַע צָרַעַת..... קסו
- עֲדוּן הַנְּשָׁמוֹת..... קסו
- עֵנָן לֹא תִבְעָרוּ אֵשׁ..... קסו
- עֲרֹכָה שֶׁל שָׁעָה..... קסז
- שְׂמַחַת הַזֶּהָר..... קסח

לְהַזְכִּירְכֶם,

יִשְׁנֶה חִלּוּקָה נּוֹסֶפֶת לְג' סְעוּדוֹת שֶׁל שֶׁבֶת:

- ◉ שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [א-ח] לְסְעוּדָה הָרִאשׁוֹנָה: דְּפִים כז-פז.
- ◉ שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [ט-טז] לְסְעוּדָה הַשְּׁנִיָּה: דְּפִים פה-קמ.
- ◉ שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [י"ז-כד] לְסְעוּדָה הַשְּׁלִישִׁית: דְּפִים קמא-קצמ.

ט"ל מלאכות (תיקוני זהר י"ב, א)

דְּבַר אַחַר וְהַמְשַׁכְּלִים, אֲלֵיךְ דִּידְעִי
בְּפִקּוּדֵי חַמִּישָׁא בְּמִלְתָּ
בְּרֵאשִׁית, יְרֵא שְׁבִית, אֲזַהְרֶה דִּילִי
דְּלֵא לְחַלְלָא בְּרֵתָא דְּמַלְכָא בְּט"ל
מְלָאכּוֹת, דְּאִינוּן אַרְבַּעִים מְלָאכּוֹת חֶסֶר
חַד, לְקַבֵּל אַרְבַּעִים מְלָקִיּוֹת חֶסֶר חַד,
רְצוּעָה לְאַלְקָאָה אִיהִי שְׁפָחָה בִּישָׂא,
שְׁעִטְנִי, כְּלִילָא מְשׁוּר וְחִמּוּר, דְּאָמַר יַעֲקֹב
וְיִהְיֶה לִּי שׁוֹר וְחִמּוּר (בראשית לב ו), עַל כָּל
דְּבַר פֶּשַׁע עַל שׁוֹר עַל חִמּוּר (שמות כב ח),
דְּאִין מְלָקִין בְּשַׁבָּת, דְּלֵא שְׁלֵמָא שְׁפָחָה
בִּישָׂא עַל עֲלָמָא, וְוִי לִיָּה לְמָאן דְּאִשְׁלִיט
לָה עַל עֲלָמָא.

בַּת יְחִידָה

וּבְגִין דָּא אַתְּ שַׁבְּתוֹתֵי תְּשַׁמְרוּ (ויקרא כו
ג), דָּא בַּת יְחִידָה, דְּאִיהִי שְׁמִירָה
אַחַת לְשַׁבְּתוֹת הַרְבֵּה, בְּהַ תְּלִיין כָּל
שְׁמִירְתֵּן דְּעֵשֶׂר סְפִירוֹת, דְּאִתְקַרְיָאוּ
שַׁבְּתוֹת הַרְבֵּה, וְשַׁמְרוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת
הַשַּׁבָּת (שמות לא טו), דָּא בַּת יְחִידָה, דְּאִיהִי
שְׁמִירָה לְיִשְׂרָאֵל בְּכָל שַׁבָּת וְשַׁבָּת, וּמָאן
דְּמַחְלִיל לָהּ לָאו אִיהוּ נְטִיר מְקוּדְשָׁא
בְּרִידָה הוּא, וְלֵא עוֹד אֵלָּא דְּאִתְמַר בְּהַ
(שם יד) מְחַלְלִיָּה מוֹת יוֹמָת, מָאן דְּאִעִיל
בְּרֵשׁוֹת דִּילָהּ שְׁפָחָה חֲלָלָה זִוְנָה, דְּרֵשׁוֹת
דִּילָהּ אִיהוּ תַּחּוּם שַׁבָּת, כְּגוֹנָא דְּתַחּוּם
וּגְבוּל דִּימָא, דְּאִתְמַר שְׁמִתִּי חוֹל גְּבוּל
לָיִם (ירמיהו ה כב), וּמָאן נִיְהוּ וְהִיָּה מְסַפֵּר
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל כְּחוֹל הַיָּם (הושע ב כ), וְלִית יָם
אֵלָּא אֹרִייתָא.

כְּאֵלּוּ הַחֲזִיר אֶת הָעוֹלָם לְתַהוּ וְבַהוּ

מָאן דְּאִעֲבַר עָלָהּ כְּאֵלּוּ חֲזַר עֲלָמָא
לְתַהוּ וְבַהוּ, וּבְגִין דָּא קָרָא סְמִיד

ט"ל מלאכות

דְּבַר אַחַר וְהַמְשַׁכְּלִים, אֲלֵיךְ שְׁיִוְדְעִים בְּמַצְנָה
חַמִּישִׁית בְּמִלְתָּ בְּרֵאשִׁית - יְרֵא שְׁבִית,
אֲזַהְרֶתוּ שְׁלֵא לְחַלְלָא אֶת בַּת הַמְּלָכָה בְּט"ל
מְלָאכּוֹת, שְׁהוּן אַרְבַּעִים מְלָאכּוֹת חֶסֶר אַחַת,
כְּגוֹד אַרְבַּעִים מְלָקִיּוֹת חֶסֶר אַחַת. הַרְצוּעָה
לְהַלְקוֹת, הִיא שְׁפָחָה רְעָה, שְׁעִטְנִי, כְּלִילָה
מְשׁוּר וְחִמּוּר, שְׁאָמַר יַעֲקֹב וְיִהְיֶה לִּי שׁוֹר
וְחִמּוּר. עַל כָּל דְּבַר פֶּשַׁע - עַל שׁוֹר עַל חִמּוּר
- שְׁאִין מְלָקִין בְּשַׁבָּת, שְׁלֵא שׁוֹלְטַת הַשְּׁפָחָה
הַרְעָה עַל הָעוֹלָם. אוֹי לְמִי שְׁמַשְׁלִיט אוֹתָהּ
עַל הָעוֹלָם.

בַּת יְחִידָה

וּמְשׁוּם זֶה אֶת שַׁבְּתוֹתֵי תְּשַׁמְרוּ - זֹאת בַּת
יְחִידָה, שְׁהִיא שְׁמִירָה אַחַת לְשַׁבְּתוֹת הַרְבֵּה,
בְּהַ תְּלוּיִים כָּל שְׁמִירְתֵּן שֶׁל עֵשֶׂר סְפִירוֹת,
שְׁנַקְרָאוּ שַׁבְּתוֹת הַרְבֵּה. וְשַׁמְרוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
אֶת הַשַּׁבָּת - זֹאת בַּת יְחִידָה, שְׁהִיא שְׁמִירָה
לְיִשְׂרָאֵל בְּכָל שַׁבָּת וְשַׁבָּת, וּמִי שְׁמַחְלִיל
אוֹתָהּ, אִינוּן שְׁמוּר עַל יְדֵי הַקְּדוּשָׁה בְּרוּךְ
הוּא, וְלֵא עוֹד, אֵלָּא שְׁנַאָמַר בְּהַ מְחַלְלִיָּה
מוֹת יוֹמָת. מִי שְׁמַכְנִיס בְּרֵשׁוֹת שְׁלָהּ שְׁפָחָה
חֲלָלָה זִוְנָה, שְׁרֵשׁוֹת שְׁלָהּ הוּא תַּחּוּם שַׁבָּת
כְּמוֹ שְׁתַּחּוּם וּגְבוּל שֶׁל הַיָּם, שְׁנַאָמַר שְׁמִתִּי
חוֹל גְּבוּל לָיִם. וּמִי הוּא? וְהִיָּה מְסַפֵּר בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל כְּחוֹל הַיָּם, וְאִין יָם אֵלָּא תוֹרָה.

כְּאֵלּוּ הַחֲזִיר אֶת הָעוֹלָם לְתַהוּ וְבַהוּ

מִי שְׁעוֹבֵר עָלֶיהָ כְּאֵלּוּ הַחֲזִיר אֶת הָעוֹלָם
לְתַהוּ וְבַהוּ, וְלִכְּוֹן הַפְּתוּב סְמִיד לָהּ וְהָאֲרִץ

הִיְתָה תְהוֹ וְבָהוּ, שֶׁהוּא חוֹל לַיָּם. כְּמוֹ חֲלִיָּה
שֶׁל שְׁלֹשֶׁת לְכָלֵב - מִי שֶׁמוֹצִיא אוֹתוֹ
מִשְׁלֹשְׁאוֹתָיו, גּוֹרֵם כַּמָּה נְשִׁיכוֹת שֶׁל
יְסוּרִים שְׁנוֹשֶׁה אוֹתוֹ, וּבְגִלְלוֹ אָמַר דָּוִד
הַצִּילָה מִחֶרֶב נַפְשִׁי מִיַּד כָּלֵב יַחֲדָתִי. וְזֶה
סמא"ל, שֶׁהוּא תְּפוּס בְּקוֹלָר מִצַּד שֶׁל אֵלוֹ
שֶׁקוֹשְׁרִים אוֹתוֹ בְּאוֹת שֶׁל תְּפִלִּין, וְרִצּוּעָה
בְּקֶשֶׁר עַל זְרוּעוֹ, וְקִשּׁוֹר בְּשֵׁתֵי רִצּוּעוֹת עַל
קַרְנָיו, שֶׁהוּא שׂוֹר מוּעָד.

נְגַע צֶרַעַת

וּשְׂכִינְתָא שֶׁבֶת יַחֲדָה, הִיא רְשׁוֹת שֶׁל יַחֲדוֹ
שֶׁל הָעוֹלָם, שֶׁהוּא גְּבָהוּ עֶשְׂרֵי אוֹתוֹת שֶׁל
הַשֵּׁם הַמְּפָרֵשׁ - יו"ד ה"א ו"ו ה"א, וְרַחְבּוֹ
ד' יהו"ה. ענ"ג שֶׁבֶת בְּהַפּוּךְ - נג"ע. מִי שֶׁיֵּשׁ
לוֹ וְלֹא מְקוּיִם אוֹתוֹ, מִתְּהַפֵּךְ לוֹ לְנִגְע צֶרַעַת,
שֶׁפָּחָה שֶׁמְחַרְרֵבָה בֵּיתוֹ, וְנִתְּץ אֶת הַבַּיִת,
אֶת אֵיבָרָיו וְאֶת עֶצְיוֹ, וְזוֹהֵי עֲנִיּוֹת, שֶׁהִיא
בְּמִקּוֹם שֶׁל נְגַע צֶרַעַת. חֲזַר בְּתִשּׁוּבָה, וְטִהַרוּ
הַכֹּהֵן - זֶה מִיכָא"ל כֹּהֵן גְּדוֹל מִמֶּנָּה תַּחַת
יַד הַחֹסֵד.

עֲדוֹן הַנְּשֻׁמוֹת

ענ"ג הוּא נְה"ר יוֹצֵא מִעֵדָן לְהַשְׁקוֹת אֶת
הַגָּן, שֶׁהוּא עֲדוֹן הַנְּשֻׁמוֹת. ו' נְהָר שֶׁיוֹצֵא
מִעֵדָן, מִבֵּין י"ה, וְאִינוֹ עֲדוֹן אֶלָּא כְּתָר עֲלִיוֹן
שֶׁהוּא מִפְּלֵא וּמְכֻסָּה, וּמִשׁוּם כִּךָ נֶאֱמַר בְּעֵדוֹ,
עֵין לֹא רָאָתָה אֱלֹהִים זוֹלָתָךְ. לְהַשְׁקוֹת אֶת
הַגָּן, זֶה ה' תַּחַתְּנוֹהָ.

עֲנִין לֹא תִבְעֶרוּ אֵשׁ

וּבִשְׁבֶּת גִּיהֶנֶם לֹא שׁוֹלֵט בְּעוֹלָם וְלֹא הַמְּמַנִּים
שְׁלוֹ, בְּגִלְלָה זֶה צִוָּה לְיִשְׂרָאֵל לֹא תִבְעֶרוּ אֵשׁ

לִיָּה, וְהָאֶרֶץ הִיְתָה תְהוֹ וְבָהוּ (בְּרֵאשִׁית א
ב), דְּאִיהוּ חוֹל לַיָּם, כְּחוֹלִיא דְּשִׁלְשָׁלָא
לְכַלְבָּא, מָאן דְּאִפִּיק לִיָּה מִשְׁלֹשְׁלָאִיהָ,
גָּרִים כַּמָּה נְשׁוּכִין דִּיסוּרִין דְּנִשִּׁיד לִיָּה,
וּבְגִינֵיהָ אָמַר דָּוִד הַצִּילָה מִחֶרֶב נַפְשִׁי
מִיַּד כָּלֵב יַחֲדָתִי (תְּהִלִּים כב כא), וְדָא סמא"ל
דְּאִיהוּ תְּפוּס בְּקוֹלָר, מִסְטָרָא דְּאֵלִין
דְּקִשְׁרִין לִיָּה בְּאוֹת דְּתְּפִלִּין, וְרִצּוּעָה
בְּקֶשֶׁר עַל דְּרוּעֵיהָ, וְקִשּׁוֹר בְּתִרִין רִצּוּעִין
עַל קַרְנָיו, דְּאִיהוּ שׂוֹר מוּעָד.

נְגַע צֶרַעַת

וּשְׂכִינְתָא שֶׁבֶת יַחֲדָה, אִיהִי רְשׁוֹת
דִּיחֻדָּא דְּעֵלְמָא, דְּאִיהוּ
גְּבָהוּ עֶשְׂרֵי אֲתוּן דְּשִׁמְא מְפָרֵשׁ יו"ד
ה"א ו"ו ה"א, וְרַחְבּוֹ ד' יהו"ה, ענ"ג
שֶׁבֶת בְּהַפּוּכָא נג"ע. מָאן דְּאִית לִיָּה
וְלֹא מְקוּיִם לִיָּה, אִתְּהַפֵּךְ לִיָּה לְנִגְע
צֶרַעַת, שֶׁפָּחָה דְּחַרְיַבַת בֵּיתֵיהָ, וְנִתְּץ
אֶת הַבַּיִת אֶת אֵבָרָיו וְאֶת עֶצְיוֹ (ויקרא יד
מח), וְדָא הוּא עֲנִיּוֹתָא, דְּאִיהוּ בְּאֲתַר
דְּנִגְע צֶרַעַת, חֲזַר בְּתִיבְתָא וְטִהַרוּ הַכֹּהֵן,
דָּא מִיכָא"ל כֹּהֵן גְּדוֹל, מִמֶּנָּה תַּחַת יַד
חֹסֵד.

עֲדוֹן הַנְּשֻׁמוֹת

ענ"ג אִיהוּ נְה"ר יוֹצֵא מִעֵדָן לְהַשְׁקוֹת
אֶת הַגָּן, דְּאִיהוּ עֲדוֹן נְשֻׁמְתִין, ו'
נְהָר דְּנִפִּיק מִעֵדָן, מִבֵּין י"ה, וְלִית עֵדָן
אֶלָּא כְּתָר עֲלִיוֹן, דְּאִיהוּ מוּפְלֵא וּמְכֻסָּה,
וּבְגִין דָּא אִתְּמַר בְּעֵדָן עֵין לֹא רָאָתָה
אֱלֹהִים זוֹלָתָךְ (ישעיה טד ג), לְהַשְׁקוֹת אֶת
הַגָּן (בְּרֵאשִׁית ב ו) דָּא ה' תַּתְּאָה.

עֲנִין לֹא תִבְעֶרוּ אֵשׁ

וּבִשְׁבֶּת גִּיהֶנֶם לֹא שׁוֹלֵט בְּעֵלְמָא, וְלֹא
מִמֶּנּוּ דִּילִיָּה, בְּגִין דָּא מְנִי

בכל מושבותיכם ביום השבת, ואם אדם מבוער בשבת, אומר הקדוש ברוך הוא, אני הייתי מכבה את האש שלא תשרף, ואתם מבוערים אותה? אתם תשרפו בגיהנם, בגלל זה לא תבערו אש בכל מושבותיכם, ואפלו בגוף, ומה הוא הגיהנם בגוף? הכבד שבו המרה, שהיא גיהנם, סם המוות, סם של אל אחר, חרבו של מלאך המוות, ועליו נאמר ואחריתה מרה כלענה, חדה כחרב פיות.

לישראל לא תבערו אש בכל מושבותיכם ביום השבת (שמות לה א), ואי בר נש אוקיד בשבת, אמר קודשא בריך הוא, אנא הויתי מכבה לנורא דלא אוקיד, ואתון מוקדין ליה, אתון תתוקדון בגיהנם, בגין דא לא תבערו אש בכל מושבותיכם, ואפילו בגופא, ומאי ניהו גיהנם בגופא, כבד דביה מרה דאיהו גיהנם, סם המוות, סם דאל אחר, חרבא דמלאך המוות, ועליה אתמר (משלי ה ד) ואחריתה מרה כלענה, חדה כחרב פיות.

המשך 'ערכה של שעה' מעמוד קסב

ט

"בזכותך הגעתני! לך יש חלק בגאולת העם!"

התבטא פעם צדיק ואמר: בבוא מלך המשיח, עם ישראל נקבצו ונבאו לך, ופליטת העם ששים ושמחים, בעת הזאת יתבונן מלך המשיח בעיניו הטהורות, יבחן כל אחד ואחד לפי מעשיו, לפתע רים ידו ויראה באצבעו, כולם ירימו עיניהם בפליאה ויביטו במחזה, אז ישמיע מלך המשיח את קולו ויאמר, בהפנותו אצבע על יהודי מסויים: "בזכותך הגעתני! לך יש חלק בגאולת העם!". כך יראה על כל יהודי ויהודי שפעל למען ביאתו. - הלואי שזנקה להיות מן הזוכים המאשרים, שהמשיח בכבודו ובעצמו יעיד עלינו - "בזכותך הגעתני". על כן, יהודים יקרים, תנו לימוד לשם שמים, הקריבו מדקותיכם למען השכינה הקדושה, לעשות נחת רוח ליוצרנו, לגרם לפדות נפשנו, ונלך כולנו כאחד יחד, לקבל את אור פני מלך המשיח, במהרה בימינו אמן. וכלנו כאחד נזכה, שיקויים בנו נבואת הרשב"י, "זכאה דרא דהאי אתגליא ביה, ובסגולתו" וקראתם דרור", ותחזינה עינינו, בן דוד משיחנו מלך ביופיו יבוא ויגאלנו, בעז והדר אלקינו, ובשכר זאת א-ל חי חלקינו, ונחה עליו רוח ה' צורנו מגיעינו, יגלה כבוד מלכותך עלינו, ואז ישמח לבנו, ותגל נפשנו, בישועת מלפינו, אמן כן יהי רצון.

סוף ספר 'ערכה של שעה'

והוא חדושים נפלאים והוספות לערכה של שעה

בו יבאר חשיבות כל שניה ושניה בחיים של היהודי, וכמה שמחה ואשר ועשר יש לגורסי ולומדי הזוהר הקדוש, ואתם המשיח ישמח וירקד

בדקה אחת נאמרות כמאתים מלים

אמר החפץ חיים, "בדקה אחת נאמרות כמאתים מלים! בשעה, כתריסר אלף. ולמוד תורה כנגד כולם יוצא שכל דבור תורה נכפל ב 613, עתה כל שעה שוה ערך ליותר משבע מליון מצוות, [7,356,000] בשעור תורה אחד שבו 'שומע כעונה'...". ואם בשעתים, הרי החשבון עולה לכדי ארבע עשרה מליון. ארבע שעות, עשרים ושמונה מליון.

שבשניה אחת בלבד זוכים לב-28.000 שנה תורה

וה"בן איש חי" כתב בשם המקבילים, ששכר למוד התורה בשבת פי אלף מיום חול. הוי אמר, שדקה אחת של למוד בשבת, אמרה על פרשת השבוע בשלחן השבת, שכרה כלמוד רצוף של שש עשרה וחצי שעות ביום חול, ושוות ערך למאה עשרים ושתים וחצי מליון מצוות! - וצריך להוסיף בלמוד התורה הקדושה ובפרט תורת הרשב"י בלימוד זוהר הקדוש, שבשניה אחת בלבד זוכים לב-28.000 שנה תורה [הביאור: מאה מליון שנה תורה לחלק לששים, שונה 1,666,666, כלומר מליון ושני שלישי, לחלק לששים שניות, שונה בשניה אחת 27,777.777, כלומר כעשרים ושמונה אלף שנה תורה, בנוסף כל מילה תורה נכפל בשש מאות שלש עשרה, ובשניה אחת אפשר לומר שלש מלים תורה, לפיכך יוצא כחמשים מליון מצוות בשניה אחת].

המשך בעמוד קעב

זֶהַר הַשִּׁבְת

פֶּרֶק כ'

פְּרָשִׁיּוֹת

תְּצִיָּה - כִּי תֵצֵא

אֲסוּר עֲצָבוֹת בְּשִׁבְת, וְצָרִיךְ
לְקַבֵּל אֶת הַמַּלְאָכִים בְּהֶאֱרַת
פָּנִים לְכְבוֹד הַשְּׂכִינָה הַקְּדוּשָׁה

פֿרֶק ב'

אָסור העֶצֶב וְקִבְּלַת הַמִּלְאָכִים..... קעא
 רְעַת הַעֶצֶב וְהַכַּעַס בְּשַׁבָּת..... קעא
 שְׂמֻחַת הַזֶּהָר..... קעב

לְהַזְכִּירְכֶם,

יִשְׁנֶה חֲלוּקָה נֹסֶפֶת לְג' סְעוּדוֹת שֶׁל שַׁבָּת:

- שְׂמוּנָה פְּרָקִים [א-ח] לְסְעוּדָה הָרִאשׁוֹנָה: דְּפִים כז-פד.
- שְׂמוּנָה פְּרָקִים [ט-טז] לְסְעוּדָה הַשְּׁנִיָּה: דְּפִים כה-קמ.
- שְׂמוּנָה פְּרָקִים [י"ז-כד] לְסְעוּדָה הַשְּׁלִישִׁית: דְּפִים קמא-קצמ.

אסור העצב וקבלת המלאכים
 וְצִרִיךְ דְּלֹא יתער (נ"א לְאִתְעָרָא) עֲצִיבו
 וְקַטְטָה מִסְטָרָא דְמַחֹל, אֲלֵא
 דְתֵהֵא לֵב נְטִיר מִכְּלָהוּ, דְאִיהוּ שַׁבַּת
 שְׁמוֹר, וּמוֹחָא זְכוֹר, וְצִרִיךְ לְקַבְּלָא
 אוֹשְׁפִיזִין דְאִינוּן מְלָאכִין, עוֹלִימָן דְנִשְׁמָה
 יְתִירָה דְאִיהִי שְׂכִינְתָא עֲלָאָה, וְנִפְשׁ
 יְתִירָה דְאִיהִי שְׂכִינְתָא תַתָּאָה, וְאוֹשְׁפִיזִין
 דְנַחְתִּין עִמָּה.

(טיקוני זהר פ"ה, א)

בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אִינוּן תְּרִין כְּלָיִין נַצַּח וְהוּד,
 בְּנוֹי דְיִשְׂרָאֵל סְבָא עֲמוּדָא
 דְאִמְצָעִיתָא, תְּלַת שְׁבִיעֵי שְׁבִיעֵי
 אַלִּין תְּלַת אַבְהֹן, עֲנַג שַׁבַּת וְנִיְהִי יוֹצֵא
 מֵעֵדֶן לְהַשְׁקוֹת אֶת הַגֵּן (בראשית ב' ז), וְנִהַר,
 אִית נֶהָר וְאִית נֶהָר, אִית נֶהָר דְאִתְקְרִי
 נֶהָר פְּלַגְיוֹ, וְאִית נֶהָר דְאִתְקְרִי נַחַל
 קְדוּמִים, עֵדֶן עֲלָאָה עֲלִיהּ אִתְמַר (ישעיה
 a to) עֵדֶן לֹא רָאִתָּה אֱלֹהִים זֹלְתָּךְ, הָאִי
 נֶהָר אִיהוּ ו', דְנִפְקִי מֵעֵדֶן עֲלָאָה דְאִיהוּ
 א', וְאִתְעִבְר בֵּין אַבָּא וְאִימָא, וְאִזִּיל חֲמִשׁ
 מֵאוֹת שְׁנָה, וּמִטִּי עַד צְדִיק שְׁבִיעֵי, וּמִתְמַן
 אֲשֶׁקִי לְגַנְתָּא דְאִיהִי שְׂכִינְתָּא תַתָּאָה.

אסור העצב וקבלת המלאכים
 וְצִרִיךְ שְׁלֵא יְעִיר (לעורר) עֲצֵב וְקַטְטָה מִצְד
 הַטְּחוּל, אֲלֵא שְׁיֵהִי הַלֵּב שְׁמוֹר מִכְּלָם,
 שֶׁהוּא שַׁבַּת שְׁמוֹר, וְהַמַּח זְכוֹר, וְצִרִיךְ
 לְקַבְּל אֲוֹרְחִים שֶׁהֵם מְלָאכִים, הָעֲלָמִים שֶׁל
 הַנְּשָׁמָה הִתְרָה, שֶׁהִיא הַשְּׂכִינָה הָעֲלִיוֹנָה
 וְנִפְשׁ יְתִירָה, שֶׁהִיא הַשְּׂכִינָה הַתַּחְתּוֹנָה,
 וְהָאוֹרְחִים שִׁיּוֹרְדִים עִמָּה.

בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הֵם שְׁתֵּי כְלָיִוֹת - נַצַּח וְהוּד,
 בְּנֵי יִשְׂרָאֵל סְבָא - הָעֲמוּד הָאִמְצָעִי, שֶׁלֹּשׁ
 שְׁבִיעֵי שְׁבִיעֵי שְׁבִיעֵי אֵלוֹ שְׁלֹשֶׁת הָאֲבוֹת,
 עֲנַג שַׁבַּת וְנִיְהִי יוֹצֵא מֵעֵדֶן לְהַשְׁקוֹת
 אֶת הַגֵּן. וְנֶהָר, יֵשׁ נֶהָר וְיֵשׁ נֶהָר, יֵשׁ נֶהָר
 שֶׁנִּקְרָא נֶהָר פְּלַגְיוֹ, וְיֵשׁ נֶהָר שֶׁנִּקְרָא נַחַל
 קְדוּמִים, עַל הָעֵדֶן הָעֲלִיוֹן נֶאֱמַר עֵדֶן לֹא
 רָאִתָּה אֱלֹהִים זֹלְתָּךְ, הִנֵּה הִנֵּה הוּא ו',
 שִׁיּוֹצֵא מֵהָעֵדֶן הָעֲלִיוֹן שֶׁהוּא א', וְעוֹבֵר בֵּין
 הָאֲבָא וְהָאִמָּא וְהוֹלֵךְ חֲמִשׁ מֵאוֹת שְׁנָה,
 וּמִיָּעַד עַד צְדִיק שְׁבִיעֵי, וּמִשָּׁם מִשְׁקָה אֶת
 הַגֵּן, שֶׁהִיא הַשְּׂכִינָה הַתַּחְתּוֹנָה.

רעת העצב והכעס בשבת
 זְכָאָה אִיהוּ מָאן דְנִטִיר דִּירָה לְשַׁבַּת
 דְאִיהוּ לְבָא, דְלֹא אִתְקְרִיב תְּמַן
 עֲצִיבו דְמַחֹל, וְכַעַס דְמֵרָה דְאִיהוּ נוֹרָא
 דְנִיְהֵנָם, דְעֵלָה אִתְמַר (שמות לה א) לֹא
 תִבְעֵרוּ אִשׁ בְּכָל מוֹשְׁבוֹתֵיכֶם בְּיוֹם
 הַשַּׁבַּת, וְהָכִי הוּא וְדָאִי דְכָל מָאן דְכַעֵס
 כְּאֵלוֹ אוֹקִיד נוֹרָא דְנִיְהֵנָם, אַרְבַּעִים
 מְלָאכּוֹת חֲסֵר חַד אִינוּן לְקַבְּל אַרְבַּעִים
 מְלָקִיוֹת חֲסֵר חַד בְּשַׁבַּת, וְאִינוּן עֲשָׂרָה

רעת העצב והכעס בשבת
 אֲטִירִי הוּא מִי שֶׁשׁוֹמֵר דִּירָה לְשַׁבַּת, שֶׁהוּא
 הֵלֵב, שְׁלֵא מִתְקָרֵב לְשֵׁם עֲצֵב הַטְּחוּל וְכַעַס
 הַמֵּרָה שֶׁהִיא אִשׁ הַגִּיְהֵנָם, שֶׁעֲלֶיהָ נֶאֱמַר לֹא
 תִבְעֵרוּ אִשׁ בְּכָל מוֹשְׁבוֹתֵיכֶם בְּיוֹם הַשַּׁבַּת,
 וְכָךְ הוּא וְדָאִי, שְׁכָל מִי שְׂכוֹעַס כְּאֵלוֹ מְדַלִּיק
 אִשׁ שֶׁל הַגִּיְהֵנָם. אַרְבַּעִים מְלָאכּוֹת חֲסֵר
 אַחַת, הֵן כְּנֶגֶד אַרְבַּעִים מְלָקִיוֹת חֲסֵר אַחַת
 בְּשַׁבַּת, וְהֵם עֲשָׂרָה שְׁלֵקָה אָדָם, וְעֲשָׂרָה
 לַחֹה, וְעֲשָׂרָה לְנַחֵשׁ, וְתִשְׁעָה לְאָדָמָה,

וְלָכֹו אָמְרוּ בְעֵלֵי הַמִּשְׁנָה אִין לֹוֹקִין בְּשַׁבָּת,
שְׂאֵלוּ הַמְּלָאכֹוֹת הֵם נְחֻשְׁבוֹת לְיִשְׂרָאֵל
כַּנְּגַד מְלָקִיּוֹת.

דְּלָקָה אָדָם וְעִשְׂרָה לְחֹוָה וְעִשְׂרָה לְנַחֵשׁ
וְתִשְׁעָה לְאַרְעָא, וּבְגִין דָּא אָמְרוּ מְאִרִי
מִתְנִיתִין אִין לֹוֹקִין בְּשַׁבָּת, דְּאֵלִין
מְלָאכֹוֹת אֵינִין חֲשִׁיבִין לְיִשְׂרָאֵל לְקַבֵּל
מְלָקִיּוֹת.

הַמְשַׁךְ "שְׂמַחַת הַזֹּהָר" מֵעֵמוּד קֶסֶח

מֵאָה וְחֲמִשׁ מִלְיוֹן מֵאָה עֶשְׂרִים אֶלֶף מִלִּים תּוֹרָה

צֵא וְחִשַׁב מַה שְּׂאָמַר הָאוֹרְחוֹת צְדִיקִים, שְׁעַל מִצְוָה בְּשְׂמַחָה מְקַבְּלִים פִּי אֶלֶף,
וְתִשְׁמַח רַק מִכָּד, וְעוֹד דְּבָרֵי הַכֶּסֶף מְלָךְ שְׁשַׁעָה לִימוּד זֹהָר הַקְּדוֹשׁ הוּא כְּשֵׁנָה,
בְּנוֹדָאֵי כָל הַשַּׁבָּת תִּלְמַד זֹהָר הַקְּדוֹשׁ כְּדֵי לְהַכְרִיעַ אֶת הַכֶּף לְטוֹבָה, שְׁכָל שַׁעָה יַעֲלֶה
לְמִלְיוֹן שְׁנֵה תּוֹרָה, וּבְנוֹדָאֵי הַיֵּצֵר לֹא יִתֵּן לָךְ מְנוּחָה, וְאִזּוּ תִתְגַּבֵּר עֲלִיו, וְתוֹסִיף בְּזֶה
עוֹד כְּפוֹל מֵאָה, כְּמוֹ שְׂכָתוֹב בְּאַבּוֹת דְּרַבִּי נִתָּן, וְיִהְיֶה לָךְ מִלְיוֹן שְׁנֵה תּוֹרָה, רַק רְגַע,
הָרִי בְּכָל דְּקָה אוֹמְרִים מֵאֵתִים מִלִּים תּוֹרָה, כְּפוֹל 60 דְּקוֹת, זֶה 12,000 מִלִּים תּוֹרָה
בְּשַׁעָה, שְׂמוֹכְפָלוֹת בְּאֶלֶף, וְעוֹד פְּעַם בְּאֶלֶף, וְעוֹד פְּעַם בְּמֵאָה, וְהַכֵּל בְּעֶרְךָ שֶׁל שְׁנֵה,
רְגַע, בּוֹאוּ חֲשִׁבוֹן: כְּמָה שְׁעוֹת יֵשׁ בְּשְׁנֵה? נְכַפִּיל 24 שְׁעוֹת בְּיוֹם כְּפוֹל 365 יוֹם בְּשְׁנֵה,
שְׁוֹנֵה 8,760 שְׁעוֹת כְּפוֹל 12,000 מִלִּים תּוֹרָה שְׁיֵשׁ בְּכָל שַׁעָה, שְׁוֹנֵה מֵאָה וְחֲמִשׁ מִלְיוֹן
מֵאָה עֶשְׂרִים אֶלֶף מִלִּים תּוֹרָה (105,120,000), וְכָל מִילָה תּוֹרָה מְכַפֶּלֶת בְּ - 613 כִּי תִלְמוּד
תּוֹרָה כַּנְּגַד כּוֹלָם, וְהַחֲשִׁבוֹן הוּא: 105,120,000 כְּפוֹל 613 שְׁוֹנֵה 64,438,560,000
[כְּשִׁישִׁים וְאַרְבַּע וְחֲצִי מִלְיָאָרְד מִצְוֹת], וְזֶה רַק בְּשַׁעָה לִימוּד זֹהָר הַקְּדוֹשׁ בְּיוֹם חוֹל.

תְּקַבֵּל אֶת הַשְּׂכָר כַּנְּגַד כָּל אֶחָד

וְזֶה עוֹד לִפְנֵי הַמֵּאָה מִלְיוֹן שְׂהַכְּפִלְנוּ, כְּלוֹמַר, כְּפוֹל אֶלֶף בְּשַׁבָּת, וְעוֹד כְּפוֹל אֶלֶף
בְּשְׂמַחָה, וּבְהַתְּגַבְּרוֹת עַל הַצֵּעֵר עוֹד כְּפוֹל מֵאָה, עוֹד לֹא גְמַרְנוּ!!! חֲשַׁב עוֹד רְגַע! אִם
בְּבֵית הַכְּנֶסֶת שְׁלָךְ תִּלְמַד בְּמַנְיִין, שׁוֹב יְכַפֵּל בְּאֶלֶף, כִּי כָל מַה שְׁנוֹתְנִים מִשְׂמִים נוֹתְנִים
בְּאֶלֶף (זֹהָר פְּרֻשֶׁת וַיֵּצֵא), וְהָרִי הַשְּׂכִינָה שׁוֹרָה בְּמַנְיִין, וְאִם אֵתָה תֵּאָרְגֵן אֶת הַשִּׁיעוֹר, הָרִי
כַּנְּגַד כָּל אֶחָד תְּקַבֵּל אֶת הַשְּׂכָר!!!

הַמְשַׁךְ בַּעֲמוּד קָר

זֶהַר הַשַּׁבָּת

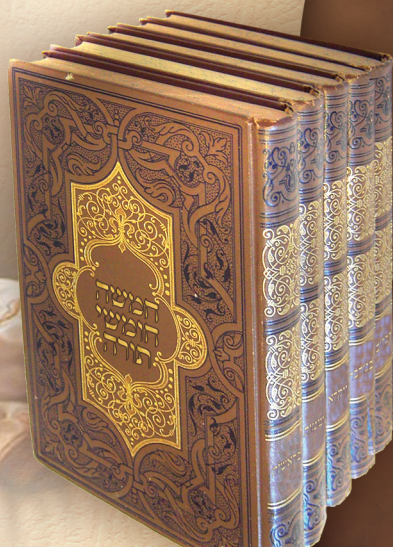
פְּרָק כ"א

פְּרָשִׁיּוֹת

כִּי תֵשָׂא - כִּי תִבֵּא

הַשַּׁבָּת אֹת כְּמוֹ שֶׁהִמִּילָה
אֹת, וּמְקוֹר הַבְּרָכָה הִיא
הַשַּׁבָּת שֶׁנִּתְּנָה רַק לְיִשְׂרָאֵל

פֶּרֶק כ"א

שׁוֹר אוֹ כָּשֶׁב אוֹ עַז כִּי יִגְלֵד ..... קעה
 מִלָּה ..... קעה
 בְּדַמְיָךְ חַיִּי ..... קעה
 שָׁבֶת הִיא מְקוֹר הַבְּרָכָה ..... קעו
 סֹדֵר הַשְּׁלֶחַן בְּלִחְמִים וּמְזֻזוֹת ..... קעו
 לָוֹ עָלַי וְאֲנִי פּוֹרֵעַ ..... קעו
 כָּל הַמוֹסִיף מוֹסִיפִים לוֹ ..... קעז
 וַיִּבְרָךְ אֱלֹהִים אֶת יוֹם הַשְּׁבִיעִי ..... קעז
 קִדְשַׁת הַרְשָׁב"י ..... קעז
 מְסִירַת הַשָּׁבֶת לְעַם יִשְׂרָאֵל ..... קעח
 יְמֵי הַחֹל מִתְבָּרְכִים מֵהַשָּׁבֶת ..... קעח
 אִישׁ אֵל יוֹתֵר מִמֶּנּוּ עַד בִּקְרָה ..... קעח
 כָּתֵב שְׁתַּפּוֹת ..... קעט
 שְׂמַחַת הַזֵּהָר ..... קפ

לְהַזְכִּירְכֶם,

יִשְׁנֶה חֲלוּקָה נוֹסֶפֶת לְג' סְעוּדוֹת שֶׁל שָׁבֶת:

- ◉ שְׂמוּנָה פְּרָקִים [א-ח] לְסְעוּדָה הָרֵאשׁוֹנָה: דְּפִים כז-פז.
- ◉ שְׂמוּנָה פְּרָקִים [ט-זט] לְסְעוּדָה הַשְּׁנִיָּה: דְּפִים פה-קמ.
- ◉ שְׂמוּנָה פְּרָקִים [י"ז-כז] לְסְעוּדָה הַשְּׁלִישִׁית: דְּפִים קמא-קצמ.

שור או כֶּשֶׁב או עַז כִּי יוֹלֵד (ח"ג צ"א, ב)

אָבֵל בְּהֵמָה דְּאֵתִילֵידָת, בְּהֵיָא שְׁעֵתָא דְּאֵתִילֵידָת, הֵהוּא חִילָא דְּאֵית לָהּ בְּסוּפָה, אֵית לָהּ בְּהֵיָא שְׁעֵתָא דְּאֵתִילֵידָת, וְאֵתְמַנָּא עֲלֵיהּ. וּבְגִין כַּד כְּתִיב, שׁוֹר אוֹ כֶּשֶׁב אוֹ עַז כִּי יוֹלֵד. עֲגָל אוֹ טֹלָה, אוֹ שְׁעִיר אוֹ גְּדִי לֹא אֵתְמַר, אֲלֵא שׁוֹר אוֹ כֶּשֶׁב אוֹ עַז, הֵהוּא דְּאֵית לֵיהּ לְסוּפָא, אֵית לֵיהּ בְּשַׁעֲתָא דְּאֵתִילֵיד. וְהֵיָה שְׁבַעַת יָמִים תַּחַת אִמּוֹ, בְּגִין לְאֵתִישָׁבָא בֵּיהּ הֵהוּא חִילָא וְאֵתְקִיָּים בֵּיהּ. וּבְמָה יִתְקִיָּים בֵּיהּ. כַּד יִשְׁרִי עֲלֵיהּ שְׁבַת חֵד, וְאֵי לֹא, לֹא יִתְקִיָּים. (ועוד דְּאֵתִישָׁב מִזְהֵמָא דְּאֵמִיה) וּלְבַתֵּר דְּיִתְקִיָּים בֵּיהּ הֵהוּא חִילָא, כְּתִיב יִרְצָה לְקַרְבַּן אֲשֶׁה לַיהוָה, בְּקִיּוּמָא דְּשְׁבַת חֵד, דְּאֵעֲבַר עֲלֵיהּ.

שׁוֹר אוֹ כֶּשֶׁב אוֹ עַז כִּי יוֹלֵד **אָבֵל** בְּהֵמָה שְׁנוֹלְדָה, בְּאוֹתָהּ שְׁעָה שְׁנוֹלְדָה, אוֹתוֹ כַּח שְׂיֵשׁ לָהּ בְּסוּפָה יֵשׁ לָהּ בְּאוֹתָהּ שְׁעָה שְׁנוֹלְדָה, וְהֵתְמַנָּה עֲלֵיהּ. וּמִשׁוּם כַּד כְּתוּב, שׁוֹר אוֹ כֶּשֶׁב אוֹ עַז כִּי יוֹלֵד. עֲגָל אוֹ טֹלָה אוֹ שְׁעִיר אוֹ גְּדִי לֹא נֵאמַר, אֲלֵא שׁוֹר אוֹ כֶּשֶׁב אוֹ עַז. אוֹתוֹ שְׂיֵשׁ לוֹ לְסוּף - יֵשׁ לוֹ בְּשַׁעֲהָ שְׁנוֹלְד.

וְהֵיָה שְׁבַעַת יָמִים תַּחַת אִמּוֹ, כְּדִי לִישָׁב בּוֹ אוֹתוֹ כַּח וּמִתְקִיָּים בּוֹ. וּבְמָה יִתְקִיָּים בּוֹ? כְּשֵׁתְשָׁרָה עֲלֵיו שְׁבַת אַחַת, וְאִם לֹא - לֹא יִתְקִיָּים. (ועוד, שְׂיִתִּיבֵשׁ מִזְהֵמָת אִמּוֹ) וְאַחַר שְׂיִתְקִיָּים בּוֹ אוֹתוֹ הַכֵּת, כְּתוּב יִרְצָה לְקַרְבַּן אֲשֶׁה לַיהוָה, בְּקִיָּים שֶׁל שְׁבַת אַחַת שְׁעֲבָרָה עֲלָיו.

מִלָּה

וּבֶן אָדָם, בְּקִיָּים שֶׁל שְׁבַת אַחַת מִתְקִיָּים בּוֹ הַתְּעוֹרְרוֹת שֶׁל הָעוֹלָם הַזֶּה וְהַכַּח שֶׁלוֹ. אַחַר שְׁנֵמוֹל, מִתְעוֹרְרָת עֲלָיו הַתְּעוֹרְרוֹת שֶׁל רוּחַ עֲלִיוֹנָה, וּכְנֶסֶת יִשְׂרָאֵל עוֹבְרָת עֲלָיו וְרוֹאֶה אוֹתוֹ בְּרִשָׁם קְדוֹשׁ, וּמִתְעוֹרְרָת עֲלָיו וְשׁוֹרָה עֲלָיו הָרוּחַ שֶׁל אוֹתוֹ עוֹלָם קְדוֹשׁ, כְּמוֹ שְׁנֵאמַר (יחזקאל טו) וְאֵעֲבַר עֲלֶיךָ וְאֶרְאֶךָ מִתְבוֹסֶסֶת בְּדַמְיֶךָ וְגו'. בְּדַמְיֶךָ - בְּשָׁנִים.

בְּדַמְיֶךָ חִי

וְאֵם תֵּאמַר, שֵׁם כְּשֵׁיִצְאוּ יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם, שְׁהִיוּ מִצְוֵי בִּינְיָהֶם דָּם פֶּסַח וְדָם מִלָּה, אֲזִי כְּתוּב בְּדַמְיֶךָ חִי, כָּאֵן מֵה זֶה בְּדַמְיֶךָ? אֲלֵא שְׁנֵי - אַחַד שֶׁל מִלָּה וְאַחַד שֶׁל פְּרִיעָה. אַחַד שֶׁל מִלָּה שֶׁל כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל, וְאַחַד שֶׁל פְּרִיעָה בְּצַדִּיק יְסוֹד עוֹלָם. וְאֵלוֹ שְׁנֵי דָמִים

מִלָּה

וּבֶן נֶשׁ, בְּקִיּוּמָא דְּשְׁבַת חֵד, אֵתְקִיָּים בֵּיהּ אֵתְעֵרוּתָא דְּהֵאֵי עֲלֵמָא, וְחִילָא דִּילֵיהּ. כְּתִר דְּאֵתְגַזֵּר, אֵתְעַר עֲלֵיהּ אֵתְעֵרוּתָא דְּרוּחָא עֲלָא, וּכְנֶסֶת יִשְׂרָאֵל אֵעֲבַר עֲלֵיהּ, וְהֵמָּאת לֵיהּ, בְּרִשְׁמֵי קַדִּישָׁא, וְאֵתְעַרַת עֲלֵיהּ, וְשְׁרִיא עֲלֵיהּ רוּחָא דְּהֵהוּא עֲלֵמָא קַדִּישָׁא, כְּמָה דְּאֵתְ אֵמַר, (יחזקאל טו) וְאֵעֲבֹר עֲלֶיךָ וְאֶרְאֶךָ מִתְבוֹסֶסֶת בְּדַמְיֶךָ וְגו'. בְּדַמְיֶךָ: בְּתִרֵי.

בְּדַמְיֶךָ חִי

וְאֵי תִימָא, הָתָם כַּד נִפְקוּ יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם, דְּשְׂכִיחַ בִּינְיָהוּ דָם פֶּסַח וְדָם מִלָּה, כְּדִין כְּתִיב בְּדַמְיֶךָ חִי, הֵכָא מֵאֵי בְּדַמְיֶךָ. אֲלֵא תִרִין, חֵד דְּמִלָּה, וְחֵד דְּפְרִיעָה. חֵד דְּגִזְרוּ, דְּכְנֶסֶת יִשְׂרָאֵל. וְחֵד דְּפְרִיעָה, בְּצַדִּיק יְסוֹד עוֹלָם. וְאֵלִין תִּרִין דְּמִין דְּכַר נֶשׁ קֵאִים בְּגִינְיָהוּ

בְּקִיּוּמָא דְעָלְמָא דְאַתִּי, הָדָא הוּא דְכַתִּיב
בְּדַמִּידְ חַיִּי.

שְׂאָדָם עוֹמֵד בְּשַׁבִּילָם בְּקִיּוּם שְׁל הָעוֹלָם
הַבָּא. זֵהוּ שְׂכָתוּב בְּדַמִּיָּךְ חַיִּי.

שַׁבָּת הִיא מְקוֹר הַבְּרָכָה (ח"ב פ"ח, א)

זְכוֹר אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת לְקַדְשׁוֹ. (שְׁמוֹת ב)
רְבִי יִצְחָק אָמַר, כְּתִיב (שְׁמוֹת ב)
וַיְבָרֶךְ אֱלֹהִים אֶת יוֹם הַשְּׁבִיעִי, וְכַתִּיב
בְּמֶן (שְׁמוֹת טז) שֵׁשֶׁת יָמִים תִּלְקַטְהוּ וּבְיוֹם
הַשְּׁבִיעִי שַׁבַּת לֹא יִהְיֶה בוֹ. כִּיּוֹן דְּלֹא
מִשְׁתַּכַּח בֵּיהּ מְזוּנֵי, מַה בְּרַכְתָּא אֲשַׁתְּכַח
בֵּיהּ.

שַׁבָּת הִיא מְקוֹר הַבְּרָכָה
זְכוֹר אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת לְקַדְשׁוֹ. רְבִי יִצְחָק אָמַר,
כְּתוּב (שְׁמוֹת א) וַיְבָרֶךְ אֱלֹהִים אֶת יוֹם הַשְּׁבִיעִי,
וְכַתוּב בְּמֶן (שְׁמוֹת טז) שֵׁשֶׁת יָמִים תִּלְקַטְהוּ
וּבְיוֹם הַשְּׁבִיעִי שַׁבַּת לֹא יִהְיֶה בוֹ. כִּיּוֹן שֶׁלֹּא
נִמְצָא בוֹ מְזוּנוֹת, אִיזוּ בְּרָכָה נִמְצָאת בוֹ?

אֲלֵא הֲכִי תֵאנָא, כָּל בְּרַכָּאן דְּלַעֲלֵא
וְתַתָּא, בְּיוֹמָא שְׁבִיעָאָה תְּלִיין.
וְתֵאנָא, אֲמַאי לֹא אֲשַׁתְּכַח מְנָא בְּיוֹמָא
שְׁבִיעָאָה, מִשּׁוּם דְּהָהוּא יוֹמָא, מִתְבְּרַכָּאן
מִינֵיהּ כָּל שִׁיתָא יוֹמִין עֲלֵאין, וְכָל חַד
וְחַד יְהִיב מְזוּנֵיהּ לְתַתָּא, כָּל חַד בְּיוֹמוֹ,
מִהִתְיָא בְּרַכָּה דְּמִתְבְּרַכָּאן בְּיוֹמָא
שְׁבִיעָאָה.

אֲלֵא כֹּף שְׁנִינּוּ, כָּל הַבְּרָכוֹת שְׁלַמְעֵלָה
וְשְׁלַמְטָה תְּלוּיוֹת בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי. וְשְׁנִינּוּ,
לָמָּה לֹא נִמְצָא מִן בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי? מִשּׁוּם
שְׁמֵאוֹתוֹ יוֹם מִתְבְּרָכִים כָּל שֵׁשֶׁת הַיָּמִים
הָעֲלִיּוֹנִים, וְכָל אֶחָד וְאֶחָד גּוֹתֵן מְזוּנוֹ לְמַטָּה,
כָּל אֶחָד בְּיוֹמוֹ, מֵאוֹתָהּ בְּרַכָּה שְׁמִתְבְּרָכִים
בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי.

סְדוּר הַשְּׁלַחֵן בְּלַחְמִים וּמְזוּנוֹת

וּבְגִינֵי כֶּד, מָאן דְּאִיהוּ בְּדַרְגָּא
דְּמַהִימְנוּתָא, בְּעֵי לְסַדְרָא
פְּתוּרָא, וְלֹא תִקְנָא סְעוּדַתָּא בְּלִילֵיא
דְּשַׁבְתָּא, בְּגִין דִּיתְבְּרַד פְּתוּרֵיהּ, כָּל אִינּוּן
שִׁיתָא יוֹמִין, דְּהָא כְּהָהוּא זְמָנָא, אֲזַדְמֵן
בְּרַכָּה, לְאַתְבְּרָכָא כָּל שִׁיתָא יוֹמִין
דְּשַׁבְתָּא, וּבְרַכְתָּא לֹא אֲשַׁתְּכַח בְּפְתוּרָא
רִיקְנֵיא. וְעַל כֵּן, בְּעֵי לְסַדְרָא פְּתוּרֵיהּ
בְּלִילֵיא דְּשַׁבְתָּא, בְּנַחְמֵי וּבְמְזוּנֵי.

סְדוּר הַשְּׁלַחֵן בְּלַחְמִים וּמְזוּנוֹת
וּמִשּׁוּם כֶּד, מִי שְׁהוּא בְּדַרְגַת הַאֲמוּנָה, צְרִיף
לְסַדְרָא שְׁלַחֵן וְלַתְקוּ סְעוּדָה בְּלִיל שַׁבַּת כְּדִי
שִׁיתְבְּרַד שְׁלַחֵנוּ כָּל אוֹתָם שֵׁשֶׁת יָמִים, שְׁהֵרִי
בְּאוֹתוֹ זְמַן מְזַדְמֵנַת הַבְּרָכָה לְהַתְבְּרַד כָּל
שֵׁשֶׁת יָמֵי הַשַּׁבָּת, וְהַבְּרָכָה לֹא נִמְצָאת
בְּשְׁלַחֵן רִיק, וְעַל כֵּן צְרִיף לְסַדְרָא שְׁלַחֵנוּ
בְּעֵרְב שַׁבַּת בְּלַחְמִים וּמְזוּנוֹת.

לוּו עֲלֵי וְאַנִּי פּוֹרַע (תִּיקוּנֵי זֵהר ל"ח, ב)

וּבְשַׁבָּת בְּגִין דְּלֹא תְהָא כְּנוּעֵל דְּלַת
בְּפִנֵי לוּוִין, דְּאַתְמַר בְּהוּ לוּו
עֲלֵי וְאַנִּי פּוֹרַע, אִיהִי פְּתִיחָא לְגַבְיֵיהּ
דְּאִינּוּן נִשְׁמַתִּין יְתִירִין.

לוּו עֲלֵי וְאַנִּי פּוֹרַע
וּבְשַׁבָּת כְּדִי שְׁלֹא תְהִיָה כְּנוּעֵל דְּלַת בְּפִנֵי
לוּוִים, שְׁנֵאמַר בְּהֵם לוּו עֲלֵי וְאַנִּי פּוֹרַע,
הִיא פְּתוּחָה אֲלֵיהֶם, שְׁהֵם נִשְׁמוֹת יְתִירוֹת.

כל המוסיף מוסיפים לו
וּבְאֵלֶיךָ דְּלֹא מְלוּוִין לָהּ וְלֹא אוֹסִיפִין
 לשבתות ולַיָּמִים טוֹבִים, אִי־הִי
 סְתִימָא לְהוּן, וּבְגִין דָּא כָּל הַמוֹסִיף
 מוֹסִיפִין לִיה, וְדָא תוֹסְפֵת נִשְׁמַתָּא
 יְתִירָא, וְאִי־הִי תוֹסְפֵת רִיחָא דְקְרוּשָׁה,
 וְכָל הַגּוֹרֵעַ גּוֹרְעִין לִיה הֵהִיא נִשְׁמָה
 יְתִירָה, וְאִשְׁתָּאֵר עֲנִי, וְאִם הוּא חָכֵם
 אִסְתַּלַּק מִנִּיהַ חֲכָמְתִּיה, וְאִם הוּא עֲשִׂיר
 בְּמִזְנוּא אִסְתַּלַּק מִנִּיהַ, וְאִשְׁתָּאֵר עֲנִי
 יָבֵשׁ, כְּמָה דְאִיהוּ מְנַע מְלַעֲלָא נִשְׁמַתָּא
 יְתִירָה דְאִיהוּ נִשְׁמַת כָּל חִי, וְאִשְׁתָּאֵר
 יוֹם הַשַּׁבָּת עֲנִי וְשְׂכִינְתָּא יָבֵשׁ, הַכִּי
 אִתְּמַנַּע בְּרַכָּאן מִנִּיהַ, וְאִיהוּ מְדָה כְּנַגְד
 מְדָה, וְכָל מָאן דְּאוֹסִיף בְּשַׁבָּת, אִזּוּ וּכְנַגְדָּה
 זְרוּעִיָּה תִצְמִיחַ (ישעיהו סא יא). אוֹף הַכִּי נִמְי
 אִצְמִיחַ טוֹבָה דִּלְיָה, וּמָאן זְרוּעִיָּה
 דְשְׂכִינְתָּא לְעִילָא, אִינוּן נִשְׁמוֹת יְתִירוֹת
 דְזְרוּעִין מִנִּיהַ, וְיַחְדוּן לִזְוִן לְיִשְׂרָאֵל לְתַתָּא
 מְזִיו כְּבוֹדָה.

וַיְבָרֶךְ אֱלֹהִים אֶת יוֹם הַשַּׁבָּעִי (ח"ג קמ"ה, א)
אָמַר לִיה, וְאִף כָּל אִינוּן דְּלִבְר, דְּכְתִיב,
 (ישעיהו סו) וְהָיָה מְדִי חֲדָשׁ בְּחֲדָשׁוּ
 וּמְדִי שַׁבָּת בְּשַׁבְתּוֹ וּגו'. אִי אֵלִין אֲתִיִּין,
 כָּל שְׁכָן צְדִיקָיָא. מְדִי חֲדָשׁ בְּחֲדָשׁוּ, לְמָה.
 מְשׁוּם דְּמִתְעַטְרִי אֲבָהָתָא רְתִיכָא קְדִישָׁא.
 וּמְדִי שַׁבָּת בְּשַׁבְתּוֹ, דְּמִתְעַטְר שְׂבִיעָאָה
 דְּכָל אִינוּן שִׁיתָא יוֹמִין, דְּכְתִיב, (בראשית ב)
 וַיְבָרֶךְ אֱלֹהִים אֶת יוֹם הַשַּׁבָּעִי וּגו'.

כל המוסיף מוסיפים לו
וּבְאֵלֶיךָ שְׁלֹא מְלוּוִים אוֹתָהּ וְלֹא מוֹסִיפִים
 לְשַׁבָּתוֹת וּלְיָמִים טוֹבִים, הִיא סְתוּמָה
 לָהֶם, וּמְשׁוּם זֶה כָּל הַמוֹסִיף מוֹסִיפִים לוּ,
 וְזוֹ תוֹסְפֵת נִשְׁמָה יְתִירָה, וְהִיא תוֹסְפֵת שֶׁל
 רִיחַ קְדוּשָׁה, וְכָל הַגּוֹרֵעַ, גּוֹרְעִים לוֹ אוֹתָהּ
 נִשְׁמָה יְתִירָה, וּנְשָׂאֵר עֲנִי, וְאִם הוּא חָכֵם,
 חֲכָמְתוֹ מִסְתַּלְקֵת מִמֶּנּוּ, וְאִם הוּא עֲשִׂיר
 בְּמִמּוֹן, מִסְתַּלַּק מִמֶּנּוּ וּנְשָׂאֵר עֲנִי יָבֵשׁ, כְּמוֹ
 שֶׁהוּא מוֹנֵעַ מִלְּמַעְלָה נִשְׁמָה יְתִירָה, שֶׁהִיא
 נִשְׁמַת כָּל חִי, וּנְשָׂאֵר יוֹם הַשַּׁבָּת עֲנִי וְשְׂכִינְתָּהּ
 יָבֵשׁ, כִּי נִמְנָעוֹת מִמֶּנּוּ בְּרַכּוֹת, וְהוּא מְדָה
 כְּנַגְד מְדָה, וְכָל מִי שֶׁמוֹסִיף בְּשַׁבָּת, אִזּוּ וּכְנַגְדָּהּ
 זְרוּעִיָּה תִצְמִיחַ. אִף כִּי גַם אִצְמִיחַ הַטוֹבָה
 שְׁלוֹ, וּמִי זְרוּעִיָּה שֶׁל שְׂכִינְתָּה שְׁלֵמְעֵלָה? אוֹתָן
 נִשְׁמוֹת יְתִירוֹת שְׂאוֹרְעִים מִמֶּנּוּ, וְיִשְׁמַחוּ אֵת
 יִשְׂרָאֵל לְמַטָּה מְזִיו כְּבוֹדָה.

וַיְבָרֶךְ אֱלֹהִים אֶת יוֹם הַשַּׁבָּעִי
אָמַר לוּ, וְאִף כָּל אוֹתָם שְׂבַחוּץ, שְׁכַתוּב
 (ישעיהו סו) וְהָיָה מְדִי חֲדָשׁ בְּחֲדָשׁוּ וּמְדִי
 שַׁבָּת בְּשַׁבְתּוֹ וּגו'. אִם אֵלּוּ בְּאִים, כָּל שְׁכָן
 הַצְּדִיקִים. מְדִי חֲדָשׁ בְּחֲדָשׁוּ לְמָה? מְשׁוּם
 שֶׁהָאֲבוֹת מִתְעַטְרִים מִרְכָּבָה קְדוּשָׁה. וּמְדִי
 שַׁבָּת בְּשַׁבְתּוֹ, שְׁמִתְעַטְר שְׂבִיעֵי שֶׁל כָּל
 אֵלּוּ שְׁשַׁת הַיָּמִים, שְׁכַתוּב (בראשית ב) וַיְבָרֶךְ
 אֱלֹהִים אֶת יוֹם הַשַּׁבָּעִי וּגו'.

קדשת הרשב"י
וְאִנְתָּה הוּא רַבִּי שְׁמַעוֹן, שְׂבִיעָאָה
 דְּשִׁיתָא, תְּהֵא מִתְעַטְר וּמִתְקַדָּשׁ
 יְתִיר מִכָּלֵא. וְתַלְת עֲדוּנִין דְּמִשְׁתַּכְּחִין

קדשת הרשב"י
וְאִנְתָּה הוּא, רַבִּי שְׁמַעוֹן, שְׂבִיעֵי שֶׁל הַשְּׁשָׁה,
 תְּהֵא מִתְעַטְר וּמִתְקַדָּשׁ יְתִיר מִכָּלֵא.
 וְשִׁלְשָׁה עֲדוּנִים שְׁנִמְצָאִים בְּשְׂבִיעֵי עֲתִידִים

הַחֲבֵרִים, אֵלֹו הַצְּדִיקִים, לְהַתְּעֵדוּ בַּגְּלָלָהּ
לְעוֹלָם הַבָּא. וְכַתּוּב (ישעיה נח) וְקִרְאתָ לַשַּׁבָּת
עֲנֵג לְקְדוֹשׁ ה' מְכַבֵּד. מִי הוּא קְדוֹשׁ ה' זֶה
רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי שֶׁנִּקְרָא מְכַבֵּד בְּעוֹלָם
הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא.

מִסִּירַת הַשַּׁבָּת לַעַם יִשְׂרָאֵל
פְּתַח רַבִּי יִצְחָק אַחֲרָיו וְאָמַר, וַיִּקְהַל מֹשֶׁה
אֶת כָּל עַדְת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְגו'. לָמָּה כָּנַס
אוֹתָם? כִּדֵּי לְמַסֵּר לָהֶם אֶת הַשַּׁבָּת כַּמִּקְדָּם,
שֶׁהָרִי בְּרֵאשׁוֹנָה טָרַם שְׁעָשׂוֹ: יִשְׂרָאֵל אֶת
הַעֲגֹל, מָסַר לָהֶם אֶת הַשַּׁבָּת, וְזֶהוּ שְׁלֵא
שְׁמָרוּ אוֹתָם הָעֶרֶב רַב. כִּינּוּ שְׁשִׁמְעוּ בֵּינֵי
וּבֵין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, אָמְרוּ: וְאָנּוּ נִמְנָע מִמֶּנּוּ
הַדָּבָר הַזֶּה?! מִיָּד - (שמוות לב) וַיִּקְהַל הָעָם
עַל אֶהְרֹן וְגו', וְנִמְשְׁכוּ רַבִּים אַחֲרֵיהֶם.
אַחַר שְׁמִתוֹ אוֹתָם שְׁמִתוֹ, כָּנַס מֹשֶׁה אֶת
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְבַדָּם, וְנָתַן לָהֶם שַׁבָּת כַּמִּקְדָּם.
זֶהוּ שְׁכַתּוּב שֵׁשֶׁת יָמִים תַּעֲשֶׂה מְלָאכָה וְגו'.

מִי הַחוֹל מִתְּבַרְכִּים מֵהַשַּׁבָּת
וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֲלֵיהֶם אִישׁ אֵל יוֹתֵר מִמֶּנּוּ עַד
בְּקָר. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, בְּכָל יוֹם וְיוֹם מִתְּבַרְךְ
הָעוֹלָם מֵאוֹתוֹ יוֹם הָעֲלִיוֹן, שֶׁהָרִי כָּל שֵׁשֶׁת
הַיָּמִים מִתְּבַרְכִּים מִיּוֹם הַשְּׁבִיעִי, וְכָל יוֹם
גוֹתֵן מֵאוֹתָהּ בְּרַכָּה שְׁקִבֵּל מֵאוֹתוֹ יוֹם שְׁלוֹ.

אִישׁ אֵל יוֹתֵר מִמֶּנּוּ עַד בְּקָר
וְעַל זֶה אָמַר מֹשֶׁה, אִישׁ אֵל יוֹתֵר מִמֶּנּוּ עַד
בְּקָר. מָה הַטַּעַם? כִּדֵּי שְׁלֵא יִתֵּן וְלֹא יִלְוֶה
יוֹם זֶה לַחֲבֵרוֹ, אֶלָּא כָּל אֶחָד וְאֶחָד שׁוֹלֵט

בְּשִׁבְעָאָה, זְמִינֵן חֲבֵרֵיִיא אֵלֵין צְדִיקֵיִיא
לְאִתְעַדְנָא בְּגִינְךָ לְעֵלְמָא דְאַתִּי. וְכַתִּיב
(ישעיה נח) וְקִרְאתָ לַשַּׁבָּת עֲנֵג לְקְדוֹשׁ יי
מְכוֹבֵד. מֵאֵן הוּא קְדוֹשׁ יי. דָּא רַבִּי
שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי, דְּאִקְרִי מְכוֹבֵד בְּעֵלְמָא
דִּין, וּבְעֵלְמָא דְאַתִּי.

מִסִּירַת הַשַּׁבָּת לַעַם יִשְׂרָאֵל (ח"ב ר"ג, א)
פְּתַח רַבִּי יִצְחָק אַבְתְּרִיָּה וְאָמַר, (שמוות
לה) וַיִּקְהַל מֹשֶׁה אֶת כָּל עַדְת בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל וְגו'. אָמַאי כְּנִישׁ לוֹן. בְּגִין לְמַמְסַר
לוֹן שַׁבָּת כַּמִּקְדָּמִין, דְּהָא בְּקַדְמִיתָא
עַד לֹא עָבְדוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל יַת עֲגָלָא, מָסַר
לוֹן אֶת הַשַּׁבָּת. וְדָא אִיהוּ דְלֹא נָטְרוּ
אִינוּן עֶרֶב רַב. כִּינּוּ דְשְׁמַעוּ בֵּינֵי וּבֵין בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל, אָמְרוּ וְאָנּוּ מְלָה דָּא אִתְּמַנַּע
מִינֵן, מִיָּד (שמוות לב) וַיִּקְהַל הָעָם עַל אֶהְרֹן
וְגו', וְאִתְּמַשְׁכוּ סְגִיִּיאִין אַבְתְּרִיָּהוּ. לְכַתֵּר
דְּמִיתוּ אִינוּן דְּמִיתוּ, כְּנִישׁ מֹשֶׁה לְבְּנֵי
יִשְׂרָאֵל בְּלַחֲדוּדֵיהוּ, וְיַיְהִיב לוֹן שַׁבָּת
כַּמִּקְדָּמִין, דְּדָא הוּא דְכַתִּיב שֵׁשֶׁת יָמִים
תַּעֲשֶׂה מְלָאכָה וְגו'.

מִי הַחוֹל מִתְּבַרְכִּים מֵהַשַּׁבָּת (ח"ב ס"ג, ב)
וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֲלֵיהֶם אִישׁ אֵל יוֹתֵר מִמֶּנּוּ
עַד בְּקָר. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, בְּכָל
יוֹמָא וְיוֹמָא, מִתְּבַרְךְ עֵלְמָא מֵהַהוּא
יוֹמָא עֵלְמָא, דְּהָא כָּל שִׁיתָא יוֹמִין
מִתְּבַרְכָּאן מִיוֹמָא שְׁבִיעָאָה. וְכָל יוֹמָא
יַיְהִיב מֵהַהוּא בְּרַכָּה דְקִבִּיל בְּהַהוּא יוֹמָא
דִּילֵיהּ.

אִישׁ אֵל יוֹתֵר מִמֶּנּוּ עַד בְּקָר
וְעַל דָּא מֹשֶׁה אָמַר, אִישׁ אֵל יוֹתֵר מִמֶּנּוּ
עַד בְּקָר. מֵאִי טַעְמָא. בְּגִין דְּלֹא
יַיְהִיב, וְלֹא יוֹזִיף יוֹמָא דָּא לַחֲבֵרֵיהּ, אֶלָּא
כָּל חַד וְחַד שְׁלִישׁ בְּלַחֲדוּדוֹ, בְּהַהוּא יוֹמָא

לְבַדּוֹ בְּאוֹתוֹ יוֹם שְׁלוֹ, שְׁהָרִי לֹא שׁוֹלֵט יוֹם
בַּיּוֹם שֶׁל חֶבְרוֹ.

משׁוּם כִּף כָּל אוֹתָם (אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, כָּל יוֹם וְיוֹם
מִתְבָּרַךְ מֵאוֹתוֹ יוֹם עֲלִיוֹן, יוֹם הַשְּׂבִיעִי, וּמִתְבָּרְכִים כָּל שְׁשֵׁה
הַיָּמִים כָּל אֶחָד וְאֶחָד בְּפָנָי עֲצֻמוֹ, וְכָל יוֹם נוֹתֵן בַּיּוֹם שְׁלוֹ
מֵאוֹתָהּ בְּרָכָה שֶׁקָּבַל מֵאוֹתוֹ יוֹם עֲלִיוֹן, וְעַל זֶה אָמַר מֹשֶׁה,
אִישׁ אֵל יוֹתֵר מִמֶּנּוּ עַד בְּקָר, שְׁהָרִי לֹא שׁוֹלֵט יוֹם בַּיּוֹם שֶׁלֹּא
שְׁלוֹ, וְכָל אוֹתָם) חֲמִשָּׁה יָמִים שׁוֹלֵטִים בַּיָּמִים
שְׁלֵהֶם, וְנִמְצָא בּוֹ מֵה שֶׁקָּבְלוּ, וּבַיּוֹם הַשְּׂבִיעִי
נִמְצָא יוֹתֵר.

דִּילִיָּה. דְּהָא לָא שְׁלִיט יוֹמָא כִּיּוֹמָא
דְּחֶבְרִיָּה.

בְּגִינֵי כַף, כָּל אֵינּוֹן (נ"א אָמַר רַבִּי יְהוּדָה כָּל יוֹמָא
וְיוֹמָא מִתְבָּרַךְ מֵהוּוּא יוֹמָא עֲלָאָה יוֹמָא שְׂבִיעֵאָה
וּמִתְבָּרְכוּ כָּל שִׁיתָא יוֹמִין כָּל חַד וְחַד בְּלַחֲדוּי וְכָל יוֹמָא יְהִיב
כִּיּוֹמָא דִּילִיָּה מֵהוּוּא בְּרָכָה דְּקָבִיל מֵהוּוּא יוֹמָא עֲלָאָה וְעַל
דָּא מֹשֶׁה אָמַר אִישׁ אֵל יוֹתֵר מִמֶּנּוּ עַד בְּקָר דְּהָא לָא שְׁלִיט
יוֹמָא כִּיּוֹמָא דְלָאוּ דִּילִיָּה וְכָל אֵינּוֹן) **חֲמִשָּׁא יוֹמִין**
שְׁלִיטִין בַּיּוֹמִיָּהוּ, וְאַשְׁתַּכַּח בֵּיהּ, מַה
דְּקָבִילוּ, וְיוֹמָא שְׁתִּיתָאָה אֲשַׁתַּכַּח בֵּיהּ
יְתִיר.

המשך "שמחת הזוהר" מעמוד קעב

נהיית העשיר הכי הגדול בעולם במצוות, מולטי זיליונר

אתה יודע מה? גם אם לא שמעו לך, אבל אתה השתדלת לקבץ את המגן, גם תקבל את אותו שכר, ולא עוד, אלא שכל העוונות שלך ימחקו [כדברי המהרח"ו שער הגלגולים, הגר"א משלי, ואוהב ישראל פרשת קרח], נו! יש עוד מה לחשוב? האם תשב בחבוי ידים? הרי נהיית העשיר הכי הגדול בעולם במצוות, מולטי זיליונר!!! הרי אתה צריך לשיר ולרקד כל היום וכל הלילה כמו בשמחת בית השואבה שלא ישנו כל השבוע מרב שמחה (ספ"ה ט"ז נ"א ע"ב): תנו רבנן, מי שלא ראה שמחת בית השואבה לא ראה שמחה מימיו.

עקר נתינת התורה נתנה לאלו שלומדים את סודותיה

אמרו חז"ל, לא נתנה תורה אלא לאוכלי המן!!! (רש"י דברי הימים ב' לא ד) - ובזוהר הקדוש (פרשת בשלח ט"ז ע"ב), כתוב מה מיוחד באוכלי המן? שפאשר אכלו את המן היה מתברך במעים וקבלו אור רוחני וראו מה שלמעלה וזכו לחכמה עליונה. ועל זה נקראו "דור דעה", והם היו בני האמונה ולהם נתנה התורה להסתכל בה בפנימיותה ולדעת דרכיה. רואים מהזוהר הקדוש, שעקר נתינת התורה נתנה לאלו שלומדים את סודותיה.

צריך שיתעסקו ישראל ביינה של תורה

ובאור החיים הקדוש פרשת ויחי (חט יא), כתב, שכחו של הגואל העצום מלך המשיח הוא שצריך שיתעסקו ישראל ביינה של תורה, ובאור הדברים, שילמדו את פנימיות התורה שזה יינה של תורה (גם יז גימטריה "סוד").

בידינו הדבר להחיש את הגאולה ולזכות לקבל פני משיח צדקנו בקרוב ברחמים.

כולנו חפצי חיים!!! כולנו לומדים זוהר הקדוש!!!

הרי בודאי תתעורר ותקח את עצמך בידי, כי אין לך עציה טובה מזו, לזכות לחיים טובים ומאשרים, רק אל תשכח שצריך לכוון על הכל, ולבקש למענה אלוקים חיים, כלומר, שכל הטובות שאתה צריך זה לכבוד השכינה הקדושה, כדי שתוכל לעבוד את ה' בשמחה, ותתפלל למען כבוד שמים, לפדות את השכינה הקדושה, ולגאלה השלמה, ואז תקבל תפלתך ברצון ובאהבה. - כולנו לשעורי תורה!!! כולנו חפצי חיים!!! כולנו לומדים זוהר הקדוש!!!

צריך ללמוד ולא לתת מנוחה לקדוש ברוך הוא עד שיגאלנו

ויהי רצון שיערה השם עלינו רוח טהרה, ונזכה לטהר לבבנו לעבד ליוצרנו בכל חנונו ובכל נפשנו ובכל מאדנו, כמו שהרעיא מהימנא מצוה אותנו ללמוד זוהר הקדוש דוקא, שתורת הרשב"י מאיר עד סוף הדורות, וצריך ללמוד ולא לתת מנוחה לקדוש ברוך הוא עד שיגאלנו (זוהר פנחס ר"ט), עד שישלח לנו משיחנו ויקבץ נדחנו ויבנה בית תפארתנו במהרה בימינו אמן.

זֶהַר הַשַּׁבָּת

פֶּרֶק כ"ב

פְּרָשִׁיּוֹת

וַיְקַהֵל - פְּקוּדֵי - נִצְבִים - וַיֵּלֶךְ

קִדְשֵׁת הַשַּׁבָּת וְעוֹנֵשׁ מַחֲלֵיָהּ,

מִצְוֹת הַדְּלָקַת נֵרוֹת בְּכַנִּיסַת

הַשַּׁבָּת, סֵדֶר שְׁלֵחַן מְנוּחָה

וּמִטָּה

פָּרָק כ"ב

מַעֲלַת מִכְבְּדֵי הַשַּׁבָּת ..... קפג
 מַעֲלַת בִּשְׁת פְּנִים ..... קפג
 אֹי לֹ לְמַחֲלֵל שַׁבָּת ..... קפג
 נִרוֹת שַׁבָּת ..... קפג
 סֵדֵר הַשְּׁלֶחַן הַמְּנוּרָה וְהַמָּטָה ..... קפד

לְהַזְכִּירְכֶם,

יִשְׁנֶה חֲלוּקָה נֹסֶפֶת לְג' סְעוּדוֹת שֶׁל שַׁבָּת:

- שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [א-ח] לְסְעוּדָה הָרֵאשׁוֹנָה: דְּפִים כז-פד.
- שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [ט-טז] לְסְעוּדָה הַשְּׁנִיָּה: דְּפִים כה-קמ.
- שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [י"ז-כד] לְסְעוּדָה הַשְּׁלִישִׁית: דְּפִים קמא-קצמ.

מעלת מכבדי השבת (תקוני זהר ב', א)

וְעוֹד אֵלַי דְּאוֹקְרִין שְׁבֻתוֹת וַיְמִים טוֹבִים, אֲתָמֵר עֲלֵיהֶו לֹא תִקַּח הָאֵם עַל הַבְּנִים, דְּעֵבְדִין עוֹבְדֵי דְבְנִין עִם שְׁבֻת מְלַבְתָּא, וְעִם קוּדְשָׁא בְרִיד הוּא דְאִיהוּ יוֹם הַשְּׁבֻת, מֵאֵן דְּקִיִּים בִּיה (ישעיה נח יג) וְכַבְּדְתוּ מַעֲשׂוֹת דְּרִכִּיד, הָאִי אִיהוּ (שמות כ יב) כְּבֹד אֶת אָבִיךָ וְאֶת אִמְךָ וְגוֹמֵר.

מעלת מכבדי השבת

וְעוֹד, אֵלַי שְׁמוֹקְרִים שְׁבֻתוֹת וַיְמִים טוֹבִים, עֲלֵיהֶם נֶאֱמַר לֹא תִקַּח הָאֵם עַל הַבְּנִים, שְׁעוֹשִׂים מַעֲשֵׂה שְׁל בְנִים עִם שְׁבֻת הַמְּלָכָה וְעִם הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, שְׁהוּא יוֹם הַשְּׁבֻת. מִי שְׁקִיִּים בּוֹ וְכַבְּדְתוּ מַעֲשׂוֹת דְּרִכִּיךָ, זֶהוּ כְּבֹד אֶת אָבִיךָ וְאֶת אִמְךָ וְגו'.

מעלת בשת פנים (תקוני זהר ה', ב)

דְּרַגָּא תְּמִינָאָה בִּירְאָת יו', לְמַהוּ לִיה בְּשֻׁת אַנְפִּין, מֵאֵן דְּאִית לִיה בְּשֻׁת אַנְפִּין דְּלֹא לְמַעַבְד עֲבִירָה דְּאִתִּי לִידוּי בְּגִין דְּחִילוֹ דְּקוּדְשָׁא בְרִיד הוּא, כְּאֵלוּ בִּיה אֲתַבְרִי עֲלֵמָא, וְבְגִין דְּאִ בְּרַאשֵׁי"ת יר"א בְּשֻׁת, הֲרִי יְרַאָה עִם בְּשֻׁת כְּלָא חַד, וּמֵאֵן דְּלִית בִּיה בְּשֻׁת אַנְפִּין אוֹקְמוּהוּ מְאִרִי מִתְּנִיתִין בּוּדְאִי שְׁלֹא עֲמְדוּ רַגְלֵי אָבוּתִיו עַל הַר סִינִי.

מעלת בשת פנים

דְּרַגָּה שְׁמִינִית בִּירְאָת ה' - לְהִיּוֹת לוֹ בְּשֻׁת פְּנִים. מִי שְׁיֵישׁ לוֹ בְּשֻׁת פְּנִים שְׁלֹא לַעֲשׂוֹת עֲבִירָה שְׁבָאָה לְיָדוֹ בְּגִלְל יְרַאָת הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, כְּאֵלוּ בּוֹ נְבָרָא הָעוֹלָם, וּמִשׁוּם זֶה בְּרַאשֵׁי"ת יר"א בְּשֻׁת, הֲרִי יְרַאָה עִם בְּשֻׁת הַכֹּל אַחַד, וּמִי שְׁאִין לוֹ בְּשֻׁת פְּנִים, פְּרִשוּהוּ בְּעַלֵי הַמְּשֻׁנָה, בּוּדְאִי שְׁלֹא עֲמְדוּ רַגְלֵי אָבוּתִיו עַל הַר סִינִי.

אוי לו למחלל שבת

וְהַפּוֹךְ בְּשֻׁת וְתַשְׁבַּח שְׁבֻת, וְהִינּוּ בְּרַאשִׁית יר"א שְׁבֻת, דְּלֹא תַחֲלַל לִיה בְּפִרְהֶסְיָא, כְּכֹר נֶשׁ דְּלֹאוּ בִּיה בְּשֻׁת אַנְפִּין, וְוִי לִיה מֵאֵן דְּמַחֲלַל שְׁבֻת מְלַבְתָּא דְּאִיהִי קֹדֶשׁ לְמַעַבְד לִיה חוּל, דְּאוֹקְמוּהוּ מְאִרִי מִתְּנִיתִין, כֹּל הַמְּשַׁתְּמֵשׁ בְּתַגָּא חֲלָף, זֶה הַמְּשַׁתְּמֵשׁ בְּמִי שְׁשׁוֹנָה הַלְכוֹת, כֹּל שְׁכֹן בְּשֻׁבֵת מְלַבְתָּא.

אוי לו למחלל שבת

וְהַפּוֹךְ בְּשֻׁת וְתַמְצָא שְׁבֻת, וְהִינּוּ בְּרַאשִׁית יר"א שְׁבֻת, שְׁלֹא תַחֲלַל אוֹתָהּ בְּפִרְהֶסְיָא, כְּכֹן אָדָם שְׁאִין לוֹ בְּשֻׁת פְּנִים. אוֹי לוֹ לְמִי שְׁמַחֲלַל שְׁבֻת הַמְּלָכָה, שְׁהִיא קֹדֶשׁ, לַעֲשׂוֹת אוֹתָהּ חוּל, שְׁבְּאֵרוּהוּ בְּעַלֵי הַמְּשֻׁנָה, כֹּל הַמְּשַׁתְּמֵשׁ בְּכֶתֶר חֲלָף, זֶה הַמְּשַׁתְּמֵשׁ בְּמִי שְׁשׁוֹנָה הַלְכוֹת, כֹּל שְׁכֹן בְּשֻׁבֵת הַמְּלָכָה.

נרות שבת (תיקוני זהר ט"ו, ב)

וְצִרִיד אֲתַתָּא לְתַקְנָא שְׁרַגָּא בְּלִיל שְׁבֻת לִימִינָא, וְאֲתַחֲשִׁיב לָהּ כְּאֵלוּ תַקְנָה מְנַרְתָּא כְּדָרוּם, וּפְתוּרָא כְּצָפוֹן, וְעֲלֵיהֶו אֲתַמֵּר הַרְצָה לְהַחֲכִים יְדָרִים,

נרות שבת

וְצִרִיכָהּ הָאִשָּׁה לְתַקְנָן גַּר בְּלִיל שְׁבֻת לִימִין, וְנַחֲשֵׁב לָהּ כְּאֵלוּ תַקְנָה מְנוּרָה בְּדָרוּם וְשִׁלְחוֹן בְּצָפוֹן, וְעֲלֵיהֶם נֶאֱמַר הַרְצָה לְהַחֲכִים יְדָרִים, הַרְצָה לְהַעֲשִׂיר צָפוֹן, וְהוּן שְׁכִינָה

עליונה ותחתונה, השכינה העליונה מנוחה לדרום, צריף לתקנה, משום ששם חכמה, ומשום זה הרוצה להחכים ידרים.

סדור השלחן המנוחה והמטה

ובאותו בית שמוצאים דירה זו מתקנת בסדור הזה, מנוחה בדרום ושלחן בצפון, ומטה בין צפון לדרום, אומרים המלאכים הללו שיורדים עם השכינה, שהיא הנשמה היתרה, אין זה מקום הדיוט של עם הארץ, אלא הן מקום של רצון בו מלפני יהו"ה.

השלחן צריף לתקנו לצפון, והשלחן היא שכינה התחתונה, שנאמר בה כל כבודיה בת מלך פנימה ממשבצות זהב לבושה. מה זה זהב? זו גבורה, שנאמר בה מצפון זהב יאתה. ממשבצות זהב, שני עמודי אמת. מטה למערב בין צפון לדרום, לתקנה אל העמוד האמצעי, שנאמר בו בני בכרי ישראל, ובבית שלא מתקנים התקונים הללו בליל שבת, האורחים אומרים, זו לא דירה של ישראל, שנאמר בה ושמו בני ישראל את השבת לעשות את השבת לדרתם, לדרתם כתוב חסר, מלשון דירה, וכל התקונים הללו צריף לתקן בליל שבת, שהיא ממש אות ברית מילה.

הרוצה להעשיר יצפון, ואינון שכינתא עלאה ותתאה, שכינתא עלאה מנרתא לדרום, צריכא לאתקנא לה, בגין דתמן חכמה, ובגין דא הרוצה להחכים ידרים.

סדור השלחן המנוחה והמטה

ובההוא ביתא דאשכחין דירה דא מתקנא בהאי סדורא, מנרתא בדרום ושלחן בצפון ומטה בין צפון לדרום, אמרין אליו מלאכין דקא נחתין עם שכינתא דאיהי נשמה יתירה, לית דין אתר הדיוט דעם הארץ, אלהין אתר דרעוא ביה מן קדם יהו"ה.

פתורא צריכא לתקנא לה לגבי צפון, ופתורא איהי שכינתא תתאה, דאתמר בה (תהלים מה ד) כל כבודיה בת מלך פנימה ממשבצות זהב לבושה, מאי זהב דא גבורה, דאתמר בה (איוב לו כב) מצפון זהב יאתה, ממשבצות זהב תרי סמכי קשוט, מטה למערב בין צפון לדרום, לתקנא ליה לגבי עמודא דאמצעיתא, דאתמר ביה (שמות ד כב) בני בכורי ישראל, ובביתא דלאו אינון מתקנין אליו תקונין בליל שבת, אושפיון אמרין לאו איהי דא דירה דישאל, דאתמר בה (שם לא טו) ושמו בני ישראל את השבת, לעשות את השבת, לדרתם, לדרתם כתיב חסר, מלשון דירה, וכל אליו תקונין צריכין לתקנא בליל שבת דאיהי ממש אות ברית מילה.

זֶהַר הַשַּׁבָּת

פְּרָק כ"ג

פְּרָשִׁיּוֹת

וַיִּקְרָא - הַאֲזִינוּ

יְצֵאת הַשַּׁבָּת,

וְהַבְּדֵלָה בְּמוֹצָאֵי שַׁבָּת

פרק כ"ג

צאת השבת.....קפז
 העולם צריך להשמר מרוחות בצאת השבת... קפז
 עכוב בצאת השבת..... קפח
 הבדלה.....קפח

להזכירכם,

ישנה חלוקה נוספת לג' סעודות של שבת:

- שמונה פרקים [א-ח] לסעודה הראשונה: דפים כז-כז.
- שמונה פרקים [ט-זט] לסעודה השנייה: דפים כה-קמ.
- שמונה פרקים [י"ז-כד] לסעודה השלישית: דפים קמא-קצמ.

צאת השבת (ח"א י, ב)

בִּיּוֹן דְּנִפְק שְׁבֵתָא, כְּמַה חֵיילין ומשרין
פְּרָחין ומשטטין בְּעֵלְמָא, וְעַל דָּא
אַתְקֵן שִׁיר שֶׁל פְּגָעִים דְּלֹא יִשְׁלֹטוּן עַל
עַמָּא קְדִישָׁא. לֹאן אַתְר מְשֻׁטְטִי בְּהֵוּא
לִילְיָא. כִּד נִפְקִי בְּבֵהִילוּ וְחֻשְׁבִּין
לְשִׁלְטָאָה בְּעֵלְמָא עַל עַמָּא קְדִישָׁא
וְחֵמָאן לֹון בְּצִלוֹתָא וְאַמְרִין שִׁירְתָּא דָּא,
וּבְשִׁירוֹתָא מְבַדְּלִי בְּצִלוֹתָא וּמְבַדְּלִי עַל
הַכּוֹס, פְּרָחִי מִתְמָן וְאַזְלִי מְשֻׁטְטִי וּמְטָאן
לְגוּ מְדַבְּרָא. רַחֲמֵנָא לְשִׁיזְבֹן מְנִייהו
וּמִסְטָרֵן בִּישָׂא.

צאת השבת
בִּיּוֹן שְׁיִצְאָה הַשְּׁבֵת, כְּמַה צְבָאוֹת וּמַחְנוֹת
פּוֹרְחִים וּמְשׁוֹטְטִים בְּעוֹלָם, וְעַל כֵּן תְּקוּן
שִׁיר שֶׁל פְּגָעִים שֶׁלֹּא יִשְׁלֹטוּ עַל הָעָם
הַקְּדוֹשׁ. לְאַיְזָה מְקוֹם מְשׁוֹטְטִים בְּלִילְיָה
הַהוּא? כְּשִׁיּוֹצְאִים בְּחַפְזוֹן וְחוֹשְׁבִים
לְשַׁלֵּט בְּעוֹלָם עַל הָעָם הַקְּדוֹשׁ, וְרוֹאִים
אוֹתָם בַּתְּפִלָּה וְאוֹמְרִים אֵת הַשִּׁירָה הַזֹּאת,
וּבְרֵאשִׁית מְבַדְּלִים בַּתְּפִלָּה וּמְבַדְּלִים עַל
הַכּוֹס, פּוֹרְחִים מִשָּׁם וְהוֹלְכִים וּמְשׁוֹטְטִים
וּמְגִיעִים לְתוֹךְ הַמְּדַבֵּר. הַרְחֵמֵן יִצְּלֵנוּ מִמֶּה
וּמִהֲצַדִּידִים הָרָעִים.

העולם צריך להשמר מרוחות בצאת השבת

(ח"א מ"ח, א)

בְּתֵר דְּאַתְבְּרִיאוּ רִוְחִין (ד"א ל"ג אשפרו)
אַשְׁתְּאַרוּ אַנְוֵן רִוְחִין בְּתֵר רַחֲיִיא
דְּנוֹקְבָא דְּתֵהוּמָא רַבָּא לִילְיָא דְּשִׁבְתָּא
וְיוֹמָא דְּשִׁבְתָּא, בִּיּוֹן דְּנִפְק קְדוּשְׁתָּא
דְּיוֹמָא וְלֹא אֲשַׁתְּלִימוּ, נִפְקוּ לְעֵלְמָא
וְשֻׁטָּאן לְכָל סְטָרִין, וּבְעֵיָא עֵלְמָא
לְאַתְנַטְרָא מְנִייהו. דְּהָא כְּדִין כָּל סְטָר
שְׁמָא לֹא אַתְעַר, וְאַשָׁא דְּגִיהֵנִם מְלֵהֲטָא,
וְכָל אַנְוֵן דְּבִסְטֵר שְׁמָא לֹא אֲזִילִין וְשֻׁטָּאן
בְּעֵלְמָא. וּבְעָאן לְאַתְלַבְּשָׁא בְּגוּפָא וְלֹא
יְכַלִּין. כְּדִין בְּעֵינָא לְאַסְתְּמָרָא מְנִייהו,
וְאַתְקִינוּ שִׁיר דְּפְגָעִים בְּכָל שַׁעְתָּא
דְּדַחִילוּ דְּלֵהוֹן שְׂרִיא בְּעֵלְמָא.

העולם צריך להשמר מרוחות בצאת השבת

אַתְר שְׁנַבְּרָאוּ רִוְחוֹת [ד"א נְטִמְנֵן], נְשַׁאָרוּ
אוֹתָם רִוְחוֹת אַתְר הָרַחֲמִים שֶׁל נֶקֶב תְּהוֹם
רְבָה לַיַּל הַשְּׁבֵת וַיּוֹם הַשְּׁבֵת. בִּיּוֹן שְׁיִצְאָה
קְדֻשַׁת הַיּוֹם וְלֹא הִשְׁלֵמוּ, יִצְאוּ לְעוֹלָם
וּמְשׁוֹטְטִים לְכָל הָרוֹחוֹת, וְצָרִיךְ הָעוֹלָם
לְהִשְׁמַר מִמֶּה, שְׁהֲרִי אַז מִתְעוֹרֵר כָּל צַד
שְׁמָאל, וְאַש הִגִּיהֵנִם לוֹהֲטֵת, וְכָל אוֹתָם
שְׁבַצַּד שְׁמָאל הוֹלְכִים וּמְשׁוֹטְטִים בְּעוֹלָם.
וְרוֹצִים לְהַתְּלַבֵּשׁ בְּגוּף וְלֹא יְכוּלִים, וְאַז
צָרִיכִים לְהִשְׁמַר מִמֶּה, וְהַתְּקִינוּ שִׁיר שֶׁל
פְּגָעִים בְּכָל שַׁעָה שֶׁפָּחַד שֶׁלָּהֶם שְׂרוּי
בְּעוֹלָם.

(ח"ב ל"א, א)

וְעַל דָּא תִּנְיֵנוּ, חֵיבִין דְּגִיהֵנִם, בְּשַׁעְתָּא
דְּעָאל שְׁבֵתָא, בְּלֵהוּ נִיחִין, וְאִית
לְהוּ (ס"א ח"ב) חִידוּ, וְנִיחָא בְּשִׁבְתָּא. בִּיּוֹן
דְּנִפְקִי שְׁבֵתָא, אִית לֹן לְאַתְעָרָא חִידוּ
עֲלָאָה עֲלָנָא, דְּנִשְׁתְּזִיב מֵהֵוּא עוֹנֵשָׂא

וְעַל זֶה שְׁנִינּוּ, רִשְׁעֵי הִגִּיהֵנִם, בְּשַׁעָה
שְׁנַכְנַסְתָּ שְׁבֵתָא, כְּלָם נַחֲמִים, וַיֵּשׁ לָהֶם (ח"ב)
שְׁמִחָה וּמְנוּחָה בְּשִׁבְתָּא. וְכִיּוֹן שְׁיִוְצָאתָ שְׁבֵתָא,
יֵשׁ לָנוּ לְעוֹרֵר שְׁמִחָה עֲלֵינוּהָ עֲלֵינוּהָ כְּדִי
שְׁנַצְּצַל מֵאוֹתוֹ הָעֲנָשׁ שֶׁל הָרִשְׁעִים שְׁנַדְוִנִים

מאותה שְׁעָה וְהַלָּאָה, וַיֵּשׁ לָנוּ לְהַתְעוֹרֵר וְלוֹמַר, (תהלים ז) וַיְהִי נֶעֱמַ ה' אֱלֹהֵינוּ עֲלֵינוּ. זֶהוּ נֶעֱמַ עֲלֵינוּ, (חזרות) שְׁמַחַת הַכֹּל. וְעַל זֶה, דְּרָכֶיךָ דְרָכֵי נֶעֱמַ וְכָל נְתִיבוֹתֶיךָ שְׁלוֹם.

עֲפוּב בְּצֵאת הַשַּׁבָּת

בְּשִׁיּוּצֵאת שַׁבָּת, צְרִיכִים יִשְׂרָאֵל שְׁלֹמֶטָה לְהַתְעַכֵּב, שְׁהַרִי הוּא יוֹם גְּדוֹל עֲלֵינוּ, (צריד) לְהַתְעַכֵּב עֲלֵינוּ (וביום הזה שורה עליו אורח גדול ונכבד, ומשום כך צריד להתעכב, להראות שלא דוחקים באורח הקדוש. אז פותחים ישראל ואומרים, (תהלים עח) והוא רחום וכפר עון וגו'. שתקונו יפה הוא בפליה הזה, כיון שהדין חוזר למקומו - מה שלא ראוי כשנכנסת שבת, כשהדין מסתלק ולא נמצא.

בְּשִׁעָה שְׁפוֹתְחִים יִשְׂרָאֵל וַיְהִי נֶעֱמַ וְסוֹדֵר הַקִּדְשָׁה, כָּל אוֹתָם רְשָׁעֵי הַגִּיהֶנֶם פּוֹתְחִים וְאוֹמְרִים: אֲשֶׁרִיכֶם יִשְׂרָאֵל, הָעַם הַקְּדוֹשׁ. אֲשֶׁרִיכֶם הַצְּדִיקִים הַשּׁוֹמְרִים אֶת מִצְוֹת הַתּוֹרָה. אוֹי לְרָשָׁעִים שֶׁלֹּא זָכוּ לְשׁוֹמֵר תּוֹרָה. אֲזַ דּוּמ"ה מְקַדִּים, וּמִתְעוֹרֵר כְּרוֹז וְאוֹמֵר: (שם ט) יִשׁוּבוּ רְשָׁעִים לְשִׂאוֹלָה כָּל גּוֹיִם שְׂכַחֵי אֱלֹהִים. וְכָל קְבוּצוֹת הַרוּחוֹת הִלְלוּ טוֹרְדוֹת אוֹתָם בְּגִיהֶנֶם, וְאִין מִי שְׁמַרְחָם עֲלֵיהֶם. אֲשֶׁרִיחֶם כָּל שׁוֹמְרֵי הַשַּׁבָּת בְּעוֹלָם הַזֶּה, וּמַעֲנִימִים אֶת אוֹתוֹ הַעֲנֵג שְׁשׁוֹרָה מִלְּמַעְלָה, כְּפִי שְׁאֲמַרְנוּ.

הַבְּדֵלָה

הַבְּדֵלָה בְּמוֹצָאֵי שַׁבָּת בֵּין אוֹתָם שְׁשׁוֹלְטִים בִּימֵי הַחֹל לְשַׁבָּת. וְכְשִׁיּוּצֵאת הַשַּׁבָּת, עוֹלָה מְגִיהֶנֶם צַד אַחַד מֵעֵין הַרְעָה [ס"א

דְּחִיבֵינָא, דְּאִתְדַּנּוּ מִהֵיא שְׁעָתָה וְלִהְלָאָה. וְאִית לָן לְאִתְעָרָא וְלִימָא, (תהלים ז) וַיְהִי נֶעֱמַ יי' אֱלֹהֵינוּ עֲלֵינוּ. דָּא הוּא נֶעֱמַ עֲלָאָה, (חזרות) חִידוּ דְכָלָא. וְעַל דָּא, דְּרָכֶיךָ דְרָכֵי נֶעֱמַ וְכָל נְתִיבוֹתֶיךָ שְׁלוֹם.

עֲפוּב בְּצֵאת הַשַּׁבָּת (ח"ב ר"ז, א)

כַּד נִפְקַ שַׁבָּתָא, צְרִיכִין יִשְׂרָאֵל דְלִתְתָא, לְאִתְעָבָא, דְּהָא יוֹמָא רַבָּא עֲלָאָה אִיהוּ. (אצטריד לְאִתְעָבָא עֲלֵיהּ) וְכֵהָא יוֹמָא, אוּשְׁפִיזָא רַבָּא וְיִקְרָא, קָא שְׁרִיא עֲלֵיהּ, בְּגִין כַּד בְּעֵי לְאִתְעָבָא, לְאִתְחַזָּא דְלָא דְחָקִין בְּאוּשְׁפִיזָא קְדִישָׁא. כַּדִּין פְּתַחֵי יִשְׂרָאֵל וְאִמְרִי, (תהלים עח) וְהוּא רַחוּם יְכַפֵּר עוֹן וְגו', דְּתַקְוָא שְׁפִירָא אִיהוּ כֵהָא לִילָא, בֵּינן דְּדִינָא אִתְהַדְרַר לְאִתְרִיחָה, מַה דְּלָא אִתְחַזִּי כַד עֵייל שַׁבָּתָא, דְּדִינָא אִסְתַּלַּק, וְלֹא אִשְׁתַּכַּח.

בְּשִׁעָתָא דְּפְתַחֵי יִשְׂרָאֵל וַיְהִי נֶעֱמַ, וְקְדוּשָׁתָא דְסוֹדְרָא, כָּל אֵינֻן חִיבִין דְּגִיהֶנֶם, פְּתַחִין וְאִמְרִי, זְכָאִין אִתּוֹן יִשְׂרָאֵל עִמָּא קְדִישָׁא, זְכָאִין אִתּוֹן צְדִיקֵינָא, דְנִטְרִי פְקוּדֵי אוֹרִייתָא. וְוִי לֹון לְחִיבֵינָא, דְלֹא זָכוּ לְמִיטְר אוֹרִייתָא, כַּדִּין דּוּמ"ה קְדִים, וְכְרוֹזָא אִתְעָר וְאִמְר, (תהלים ט) יִשׁוּבוּ רְשָׁעִים לְשִׂאוֹלָה כָּל גּוֹיִם שְׂכַחֵי אֱלֹהִים. וְכָל אֵלִין חִבִּילֵי טְהִירִין, טְרַדִּין לֹון בְּגִיהֶנֶם, וְלִית מָאן דְּמַרְחָם עֲלֵיהוֹן. זְכָאִין אֵינֻן כָּל נִטְרֵי שַׁבָּתָא כֵהָא עֲלָמָא, וְקָא מַעֲנֵנִי לְהוּא עֲנֵג דְשְׁרִיא מִלְּעִילָא, כַּדְקָאמְרִין.

הַבְּדֵלָה (ח"א י"ז, א)

הַבְּדֵלָה בְּמוֹצָאֵי שַׁבָּת בֵּין אֵנֻן דְשְׁלִיטִין בִּיּוֹמֵי חוֹל לְשַׁבָּת. וְכַד נִפְיַק שַׁבָּת סְלָקָא מְגִיהֶנֶם חַד סְטְרָא מַעֲנֵנָא

משחית ממנה רע] שרופה לשלט בשעה שישאל אומרים (תהלים צ) ומעשה דינו כוננה עלינו, ויצא מאותה דרגה שנקראת שמאל [שאל], ורופה להתערב בצרע של ישראל ולשלט על ישראל.

וישראל עושים מעשה בהדס וזין ואומרים הבדלה, ונפרד מהם, ומך אותו צד ונכנס למקומו בשאל, במקום שקרח ועדתו שם, שכתוב (במדבר יט) וירדו הם וכל אשר להם חיים שאולה. והם לא יורדים לשם עד שעושים ישראל הבדלה מהם, שכתוב (שם) הבדלו מתוך העדה וגו'.

ולעולם הבדלה היא בשני, שהוא שמאל בראשית ורגז שמעורר השמאל במחלקת, עדין שלא שוכך במנוחה, ונברא בו גיהנם. אז נבראו כל אותם מלאכים שמקטרגים לרבונם למעלה, ואכלה אותם האש ונשרפו, וכו' כל שאר אלה שמתבטלים, ואין להם קיום ונאכלו באש. כמו זה קרח למטה, והכל כמו זה.

אחר שיוצאת שבת, צריך אדם להבדיל בין קדש לחל. למה? שהרי נתנה רשות לממנים שלמטה לשלט על העולם, ובכל מעשי העולם להראות יחוד במקום קדוש, בקדשה עליונה, ולהפריד למטה מיחוד העליון, ולברך על מאורי האש.

בישא (ס"א טס"דא ממנא בישא) דבעא לשלמאה בשעתא דאמרין ישראל (תהלים צ) ומעשה דינו כוננה עלינו ונפיק מההוא דרגא דאקרי שמאלא (ר"א שאלוה) ובעי לאתערבא בזרעא דישאל ולשלמאה עלייהו ישראל.

וישראל עבדי עובדא בהדס ובזין ואמרי הבדלה, ואתפרש מניהו, ומאידה הוא סטרא ועאל לדוכתיה בשאל אתר דקרח וסיעתיה תמן דכתיב, (במדבר יט) וירדו הם וכל אשר להם חיים שאולה. ואנון לא נחתי תמן עד דעבדי ישראל הבדלה מנהון דכתיב, (במדבר יט) הבדלו מתוך העדה וגו'.

ולעולם הבדלה בשני דאיהו שמאלא בשירותא ותוקפא ורוגזא דאתער שמאלא במחלוקת עד לא שכיד בנייהא ואתברי ביה גיהנם. כדון אתבריו כל אנון מלאכים דקטרגי למאריהון לעילא ואכיל לון נורא ואתוקדו. וכן כל שאר אנון דמתבטלי ולית לון קיומא ואתאכלו בנורא. כגוונא דא קרח לתתא. וכלא כגוונא דא.

(ח"ב ר"ז, ג)

לבתר דנפיק שבתא, בעי בר נש לאפרשא, בין קדש לחול. אמאי דהא אתיהיב רשו לממן דלתתא לשלמאה על עלמא, ובכל עובדין דעלמא, לאחזאה יחודא, באתר קדישא, בקדושה עלאה, ולאפרשא לתתא מיחודא עלאה, ולברכא על נהורא דאשא.

מְשׁוּם שֶׁכָּל הָאֲשִׁים הָאֲחֵרִים נִטְמְנוּ וְנִגְנְזוּ בְּיוֹם הַשֶּׁבֶת, פָּרַט לֹאֵשׁ אַחַת שֶׁל קִדְשָׁה עֲלִיּוֹנָה שְׁנִגְלָתָה וְנִכְלָלָה בְּקִדְשַׁת הַשֶּׁבֶת. וּכְשֶׁהָאֵשׁ הַזֹּאת מִתְגַּלָּה, כָּל יְתֵר הָאֲשׁוֹת נִטְמְנוֹת וְנִגְנְזוֹת לְפָנֶיהָ. וְהָאֵשׁ הַזֹּאת הִיא שֶׁל עֲקֵדַת יִצְחָק, שְׁלוֹהֶטֶת עַל גְּבֵי הַמִּזְבֵּחַ. מְשׁוּם כִּי צָרִיךְ לְבָרֵךְ עַל מְאוּרֵי הָאֵשׁ. וְהָאֵשׁ הַזֹּאת לֹא צָרִיכָה אֵשׁ שֶׁל חַל, אֶלָּא אֵשׁ שֶׁל שֶׁבֶת, וְהָאֵשׁ הַזֹּאת הִיא אֵשׁ שְׁיֹצֵאת מֵאוֹתָהּ הָאֵשׁ שֶׁלְמַעֲלָה.

זֹהֵי אֵשׁ שְׁסוֹבֶלֶת אֵשׁ. וְכִינּוֹן שֶׁהָאֵשׁ הַזֹּאת שְׁיֹצֵאת מֵהָאֵשׁ שֶׁלְמַעֲלָה מִתְבָּרַכֶּת בְּבִרְכַּת הָאוֹר, אֲזַי כָּל שְׂאֵר הָאֲשׁוֹת הָאֲחֵרוֹת יוֹצֵאוֹת וְנִתְמַנּוֹת בְּמִקוֹמָן, וְנִתְנַתֵּן לָהֶן רְשׁוֹת לְהֵאֲרִי.

בְּגִין דְּכָל אֲשֵׁי אַחֲרֵינוּ, אַתְּמַרְוּ וְאַתְּנִיזוּ בְּיוֹמָא דְשֶׁבֶתָא, בְּרֵי אִשָּׁא חַד דְּקְרוּשָׁה עֲלָאָה, דְאַתְּגִלָּא וְאַתְּכִלָּא בְּקְדוּשָׁא דְשֶׁבֶתָא. וְכַד הִיא אִשָּׁא אַתְּגִלָּא, כָּל אֲשֵׁי אַחֲרֵינוּ אַתְּמַרְוּ, וְאַתְּנִיזוּ קַמִּיהָ. וְהִיא אִשָּׁא, אִיהִי דְעֻקֵּידָה דְיִצְחָק, דְאַתְּלֶהטָא עַל גְּבֵי מִדְבָּרָא. בְּגִין כִּי, בְּעֵי לְבָרְכָא עַל נְהוּרָא דְאִשָּׁא. וְהִיא אִשָּׁא, לֹא כְעֵי אִשָּׁא דְחוּל, אֶלָּא אִשָּׁא דְשֶׁבֶת, וְהִיא אִשָּׁא, אִיהִי אִשָּׁא דְנִפְיָק מֵהוּוּא אִשָּׁא דְלַעִילָא.

וְדָא אִיהוּ אִשָּׁא דְסָבִיל אִשָּׁא. וְכִינּוֹן דְהִיא אִשָּׁא דְנִפְיָק מֵאִשָּׁא דְלַעִילָא אַתְּבָרְכָא בְּכִרְכָּה דְנְהוּרָא, כְּדִין כָּל שְׂאֵר אֲשֵׁי אַחֲרֵינוּ נִפְקִין, וְאַתְּמַנּוּ בְּדוּכְתֵיהוֹן, וְאַתְּיֵהִיב לֹון רְשׁוֹתָא לְאַנְהָרָא.

הַקוֹל הַזוֹהַר
0722-690044

הַקוֹל הַזוֹהַר
054-8436784

הִינֵךְ מְעוֹנְיָינוּ לְהַקְדִישׁ

דְּקָה בְּיוֹם?

לְקִרְאָה זֶהַר הַקְּדוּשׁ

הַהוֹדָעָה הַזֹּאת נִקְטָבָה בְּשַׁבִּילָךְ!!!

כִּינּוֹן נִתְּנָה לְהַשִּׁיג בְּחִינָם סַפְרֵי זֶהַר לְכָל הַמְּעוֹנְיָיִן לְהַקְדִישׁ דְּקָה בְּיוֹם לְקִרְאָה זֶהַר הַקְּדוּשׁ, כָּל יוֹם אַתָּה לּוֹמֵד דְּקָה זֶהַר וּמְקַרֵּב אֶת הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים (זֶהַר דֵּף קכ"ד).

כְּשִׁיבוֹא מְשִׁיחַ יֹאמֵר עֲלֵיךְ:
"בְּזִכְרוֹת הַגַּעְתִּי!
לֵךְ יֵשׁ חֶלֶק בְּגֵאלַת הָעָם".

בֵּית שֵׁמֶשׁ: 0548-436784, יְרוּשָׁלַיִם: 02-6255789
 בֵּת יוֹם: 03-6304523, 052-9077914, 054-2214449
 בְּמִרְכָּז: 09-8323442, בְּצַפּוֹן: 054-9788564, בְּדִרְוֹם: 08-6108608

זֶהַר הַשַּׁבָּת

פְּרָק כ"ד

פְּרָשִׁיּוֹת

צו - וְזוֹאת הַבְּרָכָה

סֵדֵר הַהַבְדָּלָה בְּמוֹצָאֵי שַׁבָּת

פֶּרֶק כ"ד

הַבְּרָכָה עַל הָאֵשׁ..... קצג
 כְּפֹיף הָאֶצְבָּעוֹת לְפָנֵי הָאֵשׁ..... קצג
 בּוֹרֵא מְאוּרֵי הָאֵשׁ..... קצג
 הָאֶצְבָּעוֹת..... קצד
 בְּשָׂמִים..... קצה
 הַרִיחַ הוּא קִיָּם הַנֶּפֶשׁ..... קצו
 תּוֹרַת הַזֶּהַר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ..... קצז
 הַזֶּהַר זֶהַר מְכַרִּיז וְאוֹמֵר..... קצח

לְהַזְכִּירְכֶם,

יְשִׁנָּה חֲלוּקָה נּוֹסֶפֶת לְג' סְעוּדוֹת שֶׁל שֶׁבֶת:

- שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [א-ח] לְסְעוּדָה הָרֵאשׁוֹנָה: דְּפִים כז-כז.
- שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [ט-טז] לְסְעוּדָה הַשְּׁנִיָּה: דְּפִים כה-קמ.
- שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [י"ז-כד] לְסְעוּדָה הַשְּׁלִישִׁית: דְּפִים קמא-קצח.

הברכה על האש

בההיא שעמא דקא מברכין על אשא, אודמנן ארבע רתיכין, ארבע משריין לתתא, לאנהרא מההוא אשא מברכא, ואינון אקרון מאורי האש. בגין כך, בעינן לאכפויא ארבע אצבעאן דידיא דימינא, ולאנהרא לון מגו ההוא נהורא דשרגא דמתברכא.

הברכה על האש

באותה שעה שמברכים על האש, מזדמנות ארבע מרפבות, ארבע מחנות למטה, להאיר מאותה אש מברכת, והם נקראים מאורי האש. משום כך צריך לכפף ארבע אצבעות של יד ימין, ולהאיר להם מתוך אותו אור הבר שמתברך.

כפוף האצבעות לפני האש

ואינון אצבעאן, רמו לאינון מאורי האש, דנהירי ושלטי מההוא נהורא דשרגא דמתברכא. ובגין דאינון דרגין לתתא, כד אחזי בר נש אצבעאן קמי ההוא נהורא דשרגא, בעי לאכפויא לון קמיה, בגין דההוא נהורא שלטא עליהו, ואינון נהרין מניה.

כפוף האצבעות לפני האש

ואותן אצבעות רמז לאותם מאורי האש שמאירים ושולטים מאותו האור של הבר שמתברך. ומשום שהן דרגות שלמטה, כשפראה אדם האצבעות לפני אותו אור הבר, צריך לכפפם לפניו, משום שאותו אור שולט עליהם, והם מאירים ממנו.

בשאר ברכאן בעינן לזקפא לון

לאצבעאן, בגין לאחזאה קדשה עלאה, דדרגין עלאין, דשלטין על כלא, דשמא קדישא אתעטר בהו ואתקדש בהו, ואתברכן בלהו דרגין כחדא, ונהרין מגו בוצינא עלאה דכלא, ובגין כך בעינן לזקפא לון לעילא. והכא בעינן לאכפויא אצבעאן קמי שרגא, בגין לאחזאה דרגין דלתתא, דנהרין מגו בוצינא דלעילא, ומהכא שלטין ונהרין מנה, ואינון מאורי האש.

בשאר הברכות צריך לזקף את האצבעות כדי להראות קדשה עליונה של הדרגות העליונות ששולטות על הכל, שהשם הקדוש התעטר בהו והתקדש בהו, וכל הדרגות מתברכות כאחד, ומאירים מתוך המנורה העליונה של הכל, ומשום כך צריכים לזקפם למעלה. וכאן צריך לכופף את האצבעות לפני הבר כדי להראות את הדרגות שלמטה שמאירים מתוך המאור העליון, ומכאן שולטים ומאירים ממנה, והם מאורי האש.

בורא מאורי האש

בכל יומא אנו מברכין מאורי אור, דאינון נהרין עלאין, דקיימן בההוא אור קדמאה, ואתברכן בלהו דרגין, ונהרין בלהו כחדא, מגו בוצינא

בורא מאורי האש

בכל יום אנו מברכים מאורי אור, שהם אורות עליונים שעומדים באותו אור ראשון, וכל הדרגות מתברכות ומאירות בלן פאחת מתוך המאור העליון, ואלה

נִקְרָאִים מְאוּרֵי הָאֵשׁ. וּמְשׁוּם הַסּוּד הַזֶּה מְבָרְכִים בּוֹרָא מְאוּרֵי הָאֵשׁ. וְאִם תֹּאמַר, לָמָּה בּוֹרָא, וְלֹא אוֹמְרִים מְאוּרֵי הָאֵשׁ, הוֹאִיל וּמְאוּרֵי מְאוּתָהּ הָאֵשׁ, מְאוּתָהּ מְנוֹרָה מְבָרְכֶת? אֲלָא, כִּיּוֹן שְׁנִכְנַסְתָּ שְׁבֵת, כָּל אוֹתוֹ הַדְּרָגוֹת שְׁלֵמָטָה וְכָל אוֹתָם שְׁמְאוּרֵי וְשׁוֹלְטִים, כְּלָם נִכְנַסִּים וְנִכְלָלִים בְּנֵר הַזֶּה, וְנִטְמָנִים וְנִגְנָזִים וְנִשְׁמָרִים בּוֹ וְלֹא נִרְאִים בּוֹ, אֲלָא רַק אוֹתָהּ נִקְדָּה לְבַדָּה, וְכֵלָם נִטְמָנוּ בְּתוֹכָהּ בְּכָל יוֹם הַשֶּׁבֶת.

כִּיּוֹן שִׁיּוּצֵאת הַשֶּׁבֶת, הוּא מוֹצִיא אוֹתָם כָּל אֶחָד וְאֶחָד כְּאִלוֹ שֶׁבְּאוֹתָהּ שְׁעָה, וְכֵלָם יֵצְאוּ וְנִבְרָאוּ כְּמִקְדָּם וְהִתְמַנְנוּ עַל מְקוֹמָם לְשֵׁלֵט, וְאִז הַנֵּר הַזֶּה מִתְבָּרַךְ, וְנִכְנָעִים לְפָנָיו לְהֵאִיר. כִּיּוֹן שְׁמְאוּרֵי, אִז הֵם מִתְמַנְנִים כָּל אֶחָד וְאֶחָד עַל מְקוֹמוֹ.

כְּמוֹ זֶה אוֹתָן דְּרָגוֹת עֲלִיוֹנוֹת שְׁנִקְרָאוֹת מְאוּרֵי אוֹר, שׁוֹלְטוֹת בְּיוֹם וּמְאוּרֵי אוֹתוֹת הַמְּאוֹר הָעֲלִיוֹן. בְּשְׁעָה שִׁיּוֹרֵד הַלֵּילָה, אוֹתוֹ מְאוֹר עֲלִיוֹן כּוֹנֵס אוֹתָם וּמְכַנֵּס אוֹתָם לְתוֹכוֹ עַד שְׁמְאוּרֵי הַיּוֹם. כִּיּוֹן שִׁישְׁרָאֵל מְבָרְכִים עַל הָאוֹר בְּיוֹם, אִז מוֹצִיא אוֹתָם בְּשִׁלְמוֹת הָאוֹר, וְלִכֵּן מְבָרְכִים יוֹצֵר הַמְּאוֹרוֹת וְלֹא אוֹמְרֵי בּוֹרָא (אֲלָא יוֹצֵר). וְכֵאֵן בּוֹרָא מְאוּרֵי הָאֵשׁ, מְשׁוּם אוֹתָן הַדְּרָגוֹת שְׁלֵמָטָה.

סוד האצבעות

וְהַכֹּל הוּא סוּד הָאֲצָבָעוֹת, בְּהֵן רְמוּזוֹת הַדְּרָגוֹת הָעֲלִיוֹנוֹת וְהַדְּרָגוֹת הַתְּחִתּוֹנוֹת. הַדְּרָגוֹת הָעֲלִיוֹנוֹת נוֹדְעוֹת בְּזִקִּיפַת הָאֲצָבָעוֹת לְמַעְלָה, וּבְזִקִּיפַת הָאֲצָבָעוֹת מִתְבָּרְכוֹת הַדְּרָגוֹת הָעֲלִיוֹנוֹת וְהַדְּרָגוֹת

עֲלֵאָה. וְהֵנּוּ אֶקְרוּן מְאוּרֵי הָאֵשׁ. וּבְגִינֵי רְזָא דְא, מְבָרְכִין בּוֹרָא מְאוּרֵי הָאֵשׁ. וְאִי תִימָא, אִמְאֵי בּוֹרָא, וְלֹא אֶמְרוּ מְאוּרֵי מְאוּרֵי הָאֵשׁ. הוֹאִיל וְקָא נְהָרִין מְהֵהוּ אֵשׁ, מְהֵהוּ בּוֹצִינָא מְבָרְכָא. אֲלָא כִּיּוֹן דְּעָאל שְׁבֵתָא, כָּל אֵינּוֹן דְּרִגִין דְּלִתְמָא, וְכָל אֵינּוֹן דְּנְהָרִין וְשִׁלְטִין, כְּלָהוּ עָאלִין וְאִתְכְּלִילוּ בְּהַאי שְׁרָגָא, וְאִתְטְמְרוּ וְאִתְגְּנִיזוּ, וְאִתְנַטְרוּ בֵּיהּ, וְלֹא יִתְחַזּוּן בֵּיהּ, אֲלָא הֵהִיא נְקוּדָה בְּלַחוּדָהּ, וְכֵלָהוּ אִתְטְמְרוּ בְּגוּוּה, כָּל יוֹמָא דְשִׁבְתָא. כִּיּוֹן דְּנִפְק שְׁבֵתָא, אִפִּיק לּוֹן לְכָל חַד וְחַד, כְּאִילוֹ הֵהִיא שְׁעָתָא אִתְבְּרִיאוּ, וְנִפְקוּ כְּלָהוּ וְאִתְבְּרִיאוּ כְּמִלְקַדְמִין, וְאִתְמַנְיאוּ עַל דּוּכְתִיּהוּ לְשִׁלְטָאָה כְּדִין אִתְבְּרָא הַאי שְׁרָגָא, וְאִתְכְּפִיין קַמִּיהּ, לְאַנְהָרָא. כִּיּוֹן דְּנְהָרִין כְּדִין אִתְמַנְנוּ כָּל חַד וְחַד עַל דּוּכְתִיּהּ. **כְּגוֹוְנָא** דְא, אֵינּוֹן דְּרִגִין עֲלֵאִין, דְּאֶקְרוּן מְאוּרֵי אוֹר, שְׁלֵטִין בִּימְמָא, וְנְהָרִין מְגוּ בּוֹצִינָא עֲלֵאָה. בְּשְׁעָתָא דְרַמְשׁ לִילֵיא, הֵהוּא בּוֹצִינָא עֲלֵאָה כְּנִישׁ לּוֹן, וְאֵעִיל לּוֹן בְּגוּוּיָה, עַד דְּנְהִיר יְמִמָא. כִּיּוֹן דְּמְבָרְכִין יִשְׂרָאֵל עַל נְהוּרָא בִּימְמָא, כְּדִין אִפִּיק לּוֹן בְּשִׁלְטָמוֹ דְּנְהוּרָא. וְעַל דְּא מְבָרְכִין יוֹצֵר הַמְּאוֹרוֹת, וְלֹא אֶמְרֵי בּוֹרָא, (ס"א אֲלָא יוֹצֵר) וְהֵכָא בּוֹרָא מְאוּרֵי הָאֵשׁ. בְּגִין דְּאֵינּוֹן דְּרִגִין לְתִמָּא.

סוד האצבעות

וְכֵלָא אֵיהוּ רְזָא דְאֲצָבָעָאן, בְּהוּ רְמוּזֵי דְרִגִין עֲלֵאִין, וְדְרִגִין תְּחִתּוֹן. דְּרִגִין עֲלֵאִין אִשְׁתְּמוּדְעָאן, בְּזִקִּיפּוֹ דְאֲצָבָעָאן לְעִילָא. וּבְזִקִּיפּוֹ דְאֲצָבָעָאן, אִתְבְּרָכִין דְרִגִין עֲלֵאִין, וְדְרִגִין תְּחִתּוֹן כְּחַדָּא.

התחנות כִּאֲחֵד, וּבְהִנְמַכַּת הָאֲצָבָעוֹת מִתְּבָרְכִים לְהַאִיר הַדְּרָגוֹת הַתַּחְתּוֹנוֹת לְבָדוֹ. וְהַסּוּד הַזֶּה, הַצְּפָרְנִים שֶׁל אַחֲרֵי הָאֲצָבָעוֹת. וְהָאֲצָבָעוֹת לְבָדוֹ לְפָנִים. הַצְּפָרְנִים שֶׁל אַחֲרֵי הָאֲצָבָעוֹת הֵם פְּנִים אַחֲרוֹת שְׂצָרִיכוֹת לְהַאִיר מִתּוֹךְ אוֹתוֹ נֵר, וְאוֹתָם פְּנִים שְׂנֹקְרָאִים אַחֲרֵים. הָאֲצָבָעוֹת לְפָנִים בְּלִי צְפָרְנִים, אֵלּוּ הֵן הַפְּנִים הַפְּנִימִיִּים הַמְּכַסִּים. וְסוּד זֶה - (שְׁמוֹת לֵג) וְרָאִיתָ אֵת אַחֲרֵי. אֵלֶּה אַחֲרֵי הָאֲצָבָעוֹת לְאַחֲרוֹ בְּצְפָרְנֵיהֶן. וּפְנֵי לֹא יֵרָאוּ, אֵלֶּה הָאֲצָבָעוֹת לְפָנִים בְּלִי צְפָרְנִים, שֶׁהֵן הַפְּנִים הַפְּנִימִיִּים.

וּבְשִׁמְבָרְכִים עַל הַנֵּר, צָרִיךְ לְהִרְאוֹת אֵת אַחֲרֵי הָאֲצָבָעוֹת בְּצְפָרְנִים, לְקַבֵּל אוֹר מִתּוֹךְ אוֹתוֹ הַנֵּר, וְאֵת פְּנִים הָאֲצָבָעוֹת לֹא צָרִיךְ לְכַפּוֹת (לְהִרְאוֹת) אוֹתָן שֶׁיֵּאִירוּ מִתּוֹךְ אוֹתוֹ נֵר, שֶׁהֵרִי אֵינֶן מְאִירוֹת אֶלֶּא מִתּוֹךְ הַנֵּר הַעֲלִיּוֹן שֶׁלְמַעַלְהָ לְמַעַלְהָ, שֶׁהוּא טְמִיר וְגִנּוּז וְשֶׁלֹּא נִגְלָה כָּלֵל. וְאֵינֶן מְאִירוֹת מִתּוֹךְ נֵר שְׂגֻלוֹי כָּלֵל. מִשּׁוֹם כִּי צָרִיךְ לְהִרְאוֹת אֵת אַחֲרֵי הָאֲצָבָעוֹת בְּצְפָרְנִים, וְאֵת פְּנִים הָאֲצָבָעוֹת לֹא צָרִיךְ לְהִרְאוֹת לְפָנֵי הַנֵּר הַזֶּה. טְמִירוֹת הֵן, וּבִסְתֵר הֵן מְאִירוֹת. פְּנִימִיּוֹת הֵן, וּמְפִימִיִּים מְאִירוֹת. עֲלִיוֹנוֹת הֵן, וּמְעֲלִיוֹנִים הֵן מְאִירוֹת. אֲשֶׁרֵיהֶם יִשְׂרָאֵל בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא.

בְּשִׁמִּים

וְצָרִיךְ לְהִרְיֵחַ בְּבִשְׂמִים כְּשִׁיּוֹצֵאת שַׁבָּת עַל שֶׁהִסְתַּלְּקָה אוֹתָהּ רוּחַ, וְנִפְשׁ הָאָדָם נִשְׁאֲרֵת עַרְמָה (מִשְׁתַּנֵּית בְּבִקְעִים) מִשּׁוֹם אוֹתוֹ סְלוּק שֶׁהִסְתַּלְּקָה הַרוּחַ מִמֶּנּוּ, וְהֵרִי פְּרִשׁוּהָ.

וּבְמֵאִיכוֹ דְאֲצָבָעָאן, אֵתְבָרְכֵן לְאַנְהָרָא דְרַגְיָן תַּמְאִין לְחוּדְיֵיהוּ. וְרִזָּא דָא, טוּפְרֵי דְאַחֲרֵי אֲצָבָעָאן. וְאֲצָבָעָאן לְחוּדְיֵיהוּ לְגוֹ. טוּפְרֵי דְאַחֲרֵי אֲצָבָעָאן, אֵינּוֹן אֲנִפִּין אַחֲרֵינִין, דְאֲצָטְרִיכוֹ לְאַנְהָרָא מְגוֹ הֵהוּא שְׂרָגָא, וְאֵינּוֹן אֲנִפִּין דְאֶקְרוּן אַחֲרֵיִים. אֲצָבָעָאן לְגוֹ בְּלֹא טוּפְרֵין, אֵלִין אֵינּוֹן אֲנִפִּין פְּנִימָאן אֲתַכְסִּיין. וְרִזָּא דָא, (שְׁמוֹת לֵג) וְרָאִיתָ אֵת אַחֲרֵי. אֵלִין אַחֲרֵי, אֲצָבָעָאן, לְאַחֲרוֹא בְּטוּפְרֵיהוֹן. וּפְנֵי לֹא יֵרָאוּ, אֵלִין אֲצָבָעָאן לְגוֹ, בְּלֹא טוּפְרֵין, דְאֵינּוֹן אֲנִפִּין פְּנִימָאין.

וְכִד מְבָרְכִינֵן עַל שְׂרָגָא, בְּעֵי לְאַחֲזָאָה אַחֲרֵי אֲצָבָעָאן בְּטוּפְרֵין, לְאַתְנַהָרָא מְגוֹ הֵהוּא שְׂרָגָא, וּפְנִימָאֵי דְאֲצָבָעָאן, לֹא אֲצָטְרִיכוֹ לְאַכְפִּיא (כ"א) לֹון לְאַתְנַהָרָא מְגוֹ הֵהוּא שְׂרָגָא, דְהֵא אֵינּוֹן לֹא נִהְרִין, אֵלֶּא מְגוֹ שְׂרָגָא עֲלָאָה דְלִעֲלֵא לְעֵילָא, דְאֵיהִי טְמִירָא וְגִנּוּזָא דְלֹא אֲתַגְלִיא כָּלֵל. וְאֵינּוֹן לֹא נִהְרִין מְגוֹ שְׂרָגָא דְאַתְגְּלִיא כָּלֵל, בְּגִין כִּי בְּעֵי לְאַחֲזָאָה אַחֲרֵי אֲצָבָעָאן בְּטוּפְרֵין. וּפְנִימָאֵי דְאֲצָבָעָאן, לֹא בְּעֵי לְאַחֲזָאָה קְמֵי הֵאֵי שְׂרָגָא. טְמִירִין אֵינּוֹן, וּבְטְמִירוֹ אֲתַנְהָרִין. פְּנִימָאֵין אֵינּוֹן, וּמְפִימָאָה אֲתַנְהָרֵן. עֲלֵאִין אֵינּוֹן, וּמְעֲלָאָה אֲתַנְהָרֵן. וְכֵאִין אֵינּוֹן יִשְׂרָאֵל, בְּעֲלָמָא דִּין, וּבְעֲלָמָא דְאַתֵּי.

בְּשִׁמִּים

וּבְעֵי לְאַרְחָא בְּבוֹסְמִין, כִּד נִפִּיק שַׁבָּתָא, עַל דְאֶסְתַּלַּק הֵהוּא רוּחָא, וְנִפְשָׁא דְבַר נִשׁ אֲשֶׁתַּאֲרַת בְּעַרְטוּלָא. (ס"א אֲשֶׁתַּנִּית בְּרַטוּפָא) בְּגִין הֵהוּא סְלִיקוּ, דְאֶסְתַּלַּק רוּחָא מִנְיָה וְהָא אוּקְמוּהָ.

הַרִיחַ הוּא קִיּוּם הַנֶּפֶשׁ

בְּתִיב (בראשית כז) וַיִּרַח אֶת רִיחַ בְּגָדָיו וַיְבָרְכֵהוּ וַיֹּאמֶר, אֲבָל תָּא חַיִּי, רִיחָא אִיהוּ קִיּוּמָא דְנַפְשָׁא, בְּגִין דְּאִיהוּ מְלַח דְּאֵעִיל לְנַפְשָׁא, וְלֹא לְגוּפָא.

(ח"ב ר"ח, ב)

בְּגִין דָּא כַד נִפְק שְׁבֵתָא, בְּעֵי לְאַרְחָא בְּבוֹסְמִין, לְאִתְיֻשְׁבָּא נַפְשִׁיהּ בְּהֵהוּא רִיחָא, עַל הֵהוּא רִיחָא עֲלָאָה קַדִּישָׁא דְאַסְתָּלַק מִיְנָהּ. וְהֵהוּא רִיחָא מְעֲלֵיא דְבוֹסְמִין אִיהוּ הַדָּס. דְּהָא קִיּוּמָא דְאִתֵּר קַדִּישָׁא דְנִשְׁמַתִּין נִפְקִין מִיְנָהּ, הַדָּס אִיהוּ. וְדָא אִיהוּ קִיּוּמָא דְנַפְשָׁא, בְּגוּוּנָא דְלַעֲיֵלָא, לְאִתְקִיּוּמָא מֵהֵהוּא עַרְטוּלָא דְאִשְׁתְּאַרְתָּ.

כַּד נִפְק שְׁבֵתָא, אִתְלַבֵּשׁ אָדָם, בְּאִינוּן לְבוּשֵׁין דְּגִנְתָּא דְּעַדְן דְּאַרְעָא, דְּסִלְקִין רִיחֵין וְבוֹסְמִין, לְקִיּוּמָא נַפְשִׁיהּ, עַל הֵהוּא רוּחָא קַדִּישָׁא עֲלָאָה יִקְרָא דְאַסְתָּלַק מִיְנָהּ. וְהַדָּס אִיהוּ קִיּוּמָא דְנַפְשָׁא וְדָאִי. בְּגוּוּנָא עֲלָאָה, דְּאִתְקִיּוּמָא קִיּוּמָא דְנַפְשָׁא.

(תקוני זהר י"א, א)

וּבְגִין דָּא מָאן דְּלֹא נָטִיר בְּרִית אִתְדָּן בְּחַבּוּט חֶקֶר בְּהֵהוּא עַפְרָא, וְאֵלִין אִינוּן דְּגוּפָא דְּלֵהוּן אִינוּן לוֹן קָבֵר בְּחַיִּיהוּן, דְּדַחְקִין לוֹן שְׁעֵתָא בְּכָל יוּמָא, וּבְמִלְאָכָא דְּלֵהוּן דְּאִתְבַּקַּע דְּמָא בְּצַפְרֵינֵיהוּן, וּבְגִין דָּא תְּקִינוּ לְאַחְזָאָה צַפְרָנִים בְּהַבְדְּלָה, דְּהוּא אָדָם מְלוּבֵשׁ בְּכַתְנֹת צַפְרָנִים, דְּהוּ נִהְרִין כְּעַנְגֵי כְּבוֹד. וְאִיהוּ בְּהַבְדְּלָה מִיְנֵיהוּ, (בראשית גז) וַיִּדְעוּ כִּי עִרְמָם הֵם מִיְנֵיהוּ, בְּגוּפָא וְנִשְׁמַתָּא

הַרִיחַ הוּא קִיּוּם הַנֶּפֶשׁ

בְּתִיב (בראשית כז) וַיִּרַח אֶת רִיחַ בְּגָדָיו וַיְבָרְכֵהוּ וַיֹּאמֶר, אֲבָל תָּא חַיִּי, רִיחָא אִיהוּ קִיּוּם הַנֶּפֶשׁ, מִשּׁוּם שֶׁהוּא דְבָר שְׂנֵאָה לְנַפְשׁ וְלֹא לְגוּף.

מִשּׁוּם כִּי, כְּשִׁיּוּצֵאת שְׁבֵת, צָרִיךְ לְהַרִיחַ בְּבִשְׂמִים לְיֻשֵׁב אֶת נַפְשׁוֹ בְּאוֹתוֹ רִיחַ עַל אוֹתוֹ רִיחַ עֲלִיוֹן קְדוֹשׁ שֶׁהִסְתַּלַּק מִמֶּנּוּ, וְאוֹתוֹ רִיחַ הַמַּעֲלָה שֶׁבְּבִשְׂמִים הוּא הַדָּס, שֶׁהָרִי קִיּוּם הַמְקוּם הַקְּדוֹשׁ שֶׁמִּמֶּנּוּ יוּצְאוֹת הַנִּשְׁמֹת הוּא הַדָּס. וְזֵהוּ קִיּוּם הַנֶּפֶשׁ כְּמוֹ שְׁלֵמַעֲלָה, כְּדִי לְהַתְקִים מֵאוֹתָהּ הַתְּעַרְטוּלוֹת שֶׁנִּשְׁאַרְהָ.

כְּשִׁיּוּצֵאת הַשְּׁבֵת, הַתְּלַבֵּשׁ אָדָם בְּאוֹתָם לְבוּשֵׁי גוּ עַדוֹן שֶׁל הָאָרֶץ שֶׁמְעֲלִים רִיחַ וּבִשְׂמִים, לְקִים אֶת הַנֶּפֶשׁ עַל אוֹתָהּ רוּחַ קְדוֹשֶׁה עֲלִיוֹנָה וְנִבְדָּה שֶׁהִסְתַּלַּקָה מִמֶּנּוּ. וְהַדָּס הוּא וְדָאִי קִיּוּם הַנֶּפֶשׁ, כְּדָגְמָא עֲלִיוֹנָה, שֶׁהִתְקַיְמָה קִיּוּם הַנֶּפֶשׁ.

וּמִשּׁוּם זֶה, מִי שֶׁלֹּא שׁוֹמֵר הַבְּרִית, נִדוֹן בְּחַבּוּט הַקָּבֵר בְּאוֹתוֹ עַפְרָא, וְאֵלִין הֵם שְׂגוּפִים הוּא קָבֵר לָהֶם בְּחַיִּיהֶם, שֶׁדוֹחְקִים לָהֶם אֶת הַשְּׁעָה בְּכָל יוֹם, וּבְמִלְאָכְתָּם מִתְבַּקַּע דָּם בְּצַפְרֵינֵיהֶם, וּמִשּׁוּם זֶה תְּקִינוּ לְהַרְאוֹת הַצַּפְרָנִים בְּהַבְדְּלָה, שֶׁהִיָּה אָדָם מְלוּבֵשׁ בְּכַתְנֹת צַפְרָנִים שֶׁהִיוּ מְאִירִים כְּמוֹ עַנְגֵי כְּבוֹד, וְהוּא בְּהַבְדְּלָה מֵהֶם. וַיִּדְעוּ כִּי עִרְמָם הֵם - מֵהֶם, בְּגוּפֵיהֶם וְנִשְׁמַתָּה רוּחֵיהֶם וְנַפְשָׁם, עִרְמָם מִכַּתְנֹת אוֹר, שֶׁהֵם מְאֹרְרֵי הָאֵשׁ, וּמִשּׁוּם

שְׁבַשְׁבַּת נִרְאָה לָהֶם בְּהַדְלָקַת נֵר שַׁבָּת
בְּשֵׁתִי פְתִילוֹת אֵשׁ, וּבְמוֹצָאֵי שַׁבָּת יַעֲבְרוּ
מֵהֶם, תִּקְנוּ לומר בְּמוֹצָאֵי שַׁבָּת הַבְּדֵלָה
בְּאֵשׁ.

וְרוּחָא וְנִפְשָׁא, עֲרוּמוֹם מִכְתָּנוֹת אוֹר,
דְּאִינּוֹן מְאוּרֵי הָאֵשׁ, וּבְגִין דְּבִשְׁבַת
אֲתַחֲזֵא לֹון בְּאֲדֻלְקַת שְׂרָגָא דְשַׁבָּת
בְּתַרִּין פְתִילוֹת דְּאֵשׁ, וּבְמוֹצָאֵי שַׁבָּת
יַתְעַבְרוֹן מִנֵּיהּוּ, תִּקְיֵנוּ לְמִימַר בְּמוֹצָאֵי
שַׁבָּת הַבְּדֵלָה בְּאֵשׁ.

